

Book as passion & BalkanDownload

Book as passion & BalkanDownload

Deacon

KRISTEN ASHLEY

SERIJA "NESAVRŠENI MUŠKARCI", KNJIGA 4.

Kristen Ashley

Deacon

MOZAIK KNJIGA

S engleskoga prevela : DANA FRÜSCHÜTZ

SCAN I OBRADA : BOOK AS PASSION

Poglavlje 1.

Nestvarno

Cassidy, jel ti mene zajebavaš?

- Moramo urediti apartmane, Grant.
- *Jedanaest* mikrovalnih?

Zurila sam u svog dečka, ljubav mog života, čovjeka zbog kojeg sam prije šest tjedana napustila svoj dom u Oklahomi i došla za njim u Colorado da bih ostvarila svoj san. San koji je nastao u mojoj trinaestoj, kada su me mama i tata povelili na skijanje. Želja koja je jačala svaki put kada bi popustili mom nagovaranju i ponovo me odveli tamo. San da bih mogla svaki dan osjećati ono što sam osjećala čim bih ugledala veličanstvene planine Stjenjaka. Osjećaj da sam točno na mjestu gdje pripadam, u planinama gdje živim tih i miran život, usred čiste divote.

I, naravno, uz dodatak solidne doze daskanja na snijegu.

Na internetu sam naišla na brvnare na prodaju te nagovorila Granta da dođe sa mnom, pomogne mi urediti ih, održavati ih i iznajmljivati gostima, koji bi ih koristili na odmoru pored rijeke, okruženi borovima, jasikama i stijenama pod kojima rastu pakujac i vrbovica, divlji irisi i pasji zub.

Bili smo mladi i možda je bilo glupo upustiti se u tako veliki pothvat bez iskustva. Znala sam to. I moj otac je to znao, i brinuo se. Pokušao je to prikriti, ali nije mu sasvim uspjelo.

Mama nije bila zabrinuta. Bila je prestravljena činjenicom da ću svu svoju ušteđevinu, pomno prikupljenu od trinaeste godine, ulupati u hrpicu straćara u zabiti stjenovitih planina. Praktički ravno nakon završenog faksa. Sa samo dvadeset i četiri godine (premda je Grant imao već dvadeset i šest.)

To nije značilo da nam nisu dali svoj blagoslov. Jesu. Tata mi je dao i dvadeset tisuća dolara pride.

- To je investicija - rekao mi je. - Vratit ćeš mi kad ti biznis procvjeta.

Kad ti biznis procvjeta.

Kad. Ne ako.

Takav je bio moj tata. Vjerovao je u mene. Brinuo je. Znao je da je to riskantan posao. Ali učinio je isto što je uvijek činio - objavio svoj stav. Ovaj put to je bio poprilično skup stav - da vjeruje da ja mogu sve.

Da mogu od hrpe sklepanih brvnara i isto tako sklepane kuće napraviti »biznis koji cvjeta«.

- Pa zato što ih kupujem više komada, dobit ću veliki popust na te mikrovalne, Grant - ponovila sam mu nešto, što sam mu već prije rekla. - Četrdeset posto plus besplatna dostava.

- Apartmani ne trebaju nove mikrovalne, Cassidy.

Opet sam ostala samo zuriti u njega, jer je znao da ih i te kako trebaju. One koje jesu radile (a od njih jedanaest radilo je osam), bile su stare, zapečene i gadne. Ne bih sebi pripremila ni kokice ,u njima.

- Tri ne rade - podsjetila sam ga.

- Ljudi se snađu i bez njih - odvratio je.

Stresla sam glavom. - Ozbiljno, već smo razgovarali o ovome. *Svemu* tome. Napisala sam plan poslovanja, pročitao si ga, i...

- Isuse, jebote - prekinuo me frustrirano i podigao ruke pokazujući navodnike u zraku. - Tvoj jebeni *plan poslovanja*. Ako to još jednom čujem, pucat ću su u glavu, jebote. - Spustio je ruke a onda zamahnuo jednom. - Jebote, Cassidy, ne treba ti diploma nekog ekonomskog faksa iz Vukojebine Gornje, Oklahoma da bi znao da ti ovdje ne trebaju mikrovalne. - Unio mi se u lice. - *Trebamo iznajmiti apartmane*.

Ostala sam gledati u njega. Nikad prije nije tako razgovarao sa mnom. Zadnjih par tjedana počeli smo više raspravljati, na rubu svađe, ali nikad nije bio tako zloban.

Dok sam ga gledala, pokušavala sam zaustaviti oštru bol koju su mi nanosile njegove riječi. Nije tako govorio dok smo bili u Oklahomi. Bio mi je dobar partner, spreman na avanture. Moj dečko, koji me slušao kad bi poslije seksa ležali u krevetu, a ja mu pričala svoje snove i planove. Muškarac koji je rekao da je uz mene. Bio je uz mene. I on je vjerovao u mene i htio podijeliti sa mnom moj san.

Uspjela sam se primiriti i tiho odvratiti. - Da, Grant, ali ako ih želimo iznajmiti po cijeni koja će nam pokriti troškove i pokazati profit, moramo ih *srediti*.

- Možemo ih srediti kad budemo imali nešto para na računu.

Tad sam shvatila što mu je na pameti.

Ja sam kupila brvnare. Hipoteka je bila na *moje ime*. *Ja* sam imala novca na računu, svoju ušteđevinu koju nisam potrošila na kupnju kampa, i još k tome i tatin novac.

Grant nije imao ništa specijalno, osim nešto iskustva kao električar u fušu i prekrasnog mišićavog tijela za koje sam se nadala da će mi pomoći s ličenjem zidova i brušenjem podova.

U šest tjedana kako smo bili tu, oličio je zidove. Njih tri komada. Onda je uložio svoje vrijeme u druženje s lokalnim stanovništvom da bi »stekao kontakte i osigurao bazu klijenata«.

To je značilo pronalaženje društva za pijančevanje, lov i ribolov.

- Nećeš kupiti te mikrovalne - obavijestio me.

- Hoću -odgovorila sam. - A ti ćeš ih spojiti. Nakon što ja prebojim ormariće, a ti instaliraš nove radne površine, naravno.

Lice mu se iskrivilo u izraz kakav nisam prije vidjela. Nije mi se svidio.

- Ne pada mi na pamet, spajati nešto za što se ne slažem da nabaviš.

- Kako to nisu tvoje pare, nemaš se što slagati ili ne slagati - ispalila sam ružno natrag.

Lice mu se još jače iskrivilo, a to mi se toliko nije sviđalo da sam se nagnula unatrag.

- Ti prokleta kučko - dreknuo je.

Oči su mi se raširile a srce stegnulo. Tako nešto mi nikad nitko u životu nije rekao, a kamoli Grant.

Nije bilo nikakvog načina da zaustavim tu bol. Zapeklo me tako jako da sam samo prošaptala, - Grant.

- Znao sam da ćeš mi prije ili poslije to baciti u lice, i nije ti puno trebalo. Tu smo tek par tjedana, a ti mi govoriš to sranje.

- Mislim da me ne slušaš - rekla sam oprezno, jer je bio u pravu. To što sam rekla bio je nizak udarac. Znala sam da on nema puno novca, bio je iskren oko toga.

S druge strane, rekao je i da će njegov doprinos biti u radu oko brvnara.

Svejedno, nisam to trebala reći. Sad sam trebala smiriti situaciju i doći do pozicije u kojoj je moguć neki suvisli dogovor.

- Slušam ja tebe - nastavio je i dalje povišenim tonom.

- Ništa drugo ni ne radim nego te slušam. Pametnjakovička s diplomom čiji tatica misli da mu curica sere ružice. Malo si se preračunala, lutkice, ako misliš da ću ti se ja uvlačiti u guzicu i tretirati te kao princezu kao tvoj jebeni tatica.

Nastavila sam zuriti u svog zgodnog, pametnog, dragog partnera pitajući se *otkud za ime božje ovo dolazi?*

Nisam imala prilike upitati. Na vratima se čulo kucanje, a kako smo se bili svađali u predvorju, Grant je bio bliži vratima i sad se okrenuo, dograbio kvaku i trzajem otvorio.

- Šta? - zarežao je ljutito i negostoljubivo.

No ja sam vidjela muškarca koji je stajao pred vratima i automatski ustuknula.

Nije to bilo zato što je bio zgodan, a zgodni muškarci su me plašili.

Nisu me plašili normalno privlačni muškarci poput Granta. Za Grantom su se okretale glave. Nije bio jako visok, ali je bio vitak, definiran, s kuštravom zagasito plavom kosom i jasnim plavim očima.

No Grant nije bio kao ovaj lik na vratima.

Taj nije bio samo zgodan. Bio je smrtonosan. Visok. Tamnokos. Oštih crta lica. Krupno, čvrsto, dobro oblikovano tijelo.

Izgledao je kao fotomodel kojeg bi proizvođač parfema izabrao da se probije na teško tržište i uvjeri hardcore bajkere da trebaju dobro mirisati.

Ali nisam zato ustuknula.

Uzmaknula sam jer je izgledao zastrašujuće.

Potpuno.

Velik. Mračan. Lice hladna, bezizražajna maska. Hladnoća tog izraza prodrila je u predvorje i natjerala me da zadrhtim,

iako je bio topao, sunčan dan u kolovozu, a mi nismo imali klima uređaje.

K tome, na prvi pogled sam vidjela da ga nema. Nije bilo ničeg unutra. Stajao je. Krv mu je kolala žilama. Disao je.

Ali to je bilo to.

Postojao je.

Ali nije živio. Nije osjećao. Nije se osmjevavao. Bezizražajan.

Drugim riječima, bio je tip kojem bi prišao proizvođač parfema koji bi se htio probiti na teško tržište i uvjeriti bardcore bajkere da trebaju dobro mirisati. Bio je i tip koji bi to saslušao, pa otkinuo glavu osobi koja se usudila predložiti takvu glupost.

Shvatila sam to jednim pogledom, i bila sam potpuno sigurna da sam u pravu.

Prepala sam se.

Tip me je prepao.

No to je još uvijek bio samo dio razloga zašto sam se uplašila.

Drugi dio, još i veći, bilo je što sam usprkos svemu tome osjetila i žestoki poriv da mu priđem i zagrlim ga.

Čvrsto.

I možda nikad ne pustim.

Zauvijek.

Da, stajala sam u svom predvorju sa vlastitim dečkom, gledajući u tog čovjeka, s takvim mislima u glavi, i totalno sam se prestravila.

Njegov duboki glas zabrujao je kroz prostoriju, i kako god dubok bio, nije tu bilo nimalo topline. Nije bio čak ni dobroćudan. Obične riječi zvučale su ledeno i zlokobno.

- Imate li slobodnu kuću?

- Imamo ih jedanaest slobodnih - odgovorio je Grant, zamahujući rukom u smjeru brvnara niz prilaz. - Biraj koju hoćeš, čovječe.

- Broj jedanaest - odgovorio je muškarac odmah, a ja se nisam iznenadila njegovim izborom, iako je bilo uznemirujuće kako je dobro znao koju brvnaru treba odabrati. Ili je već prije bio ovdje, ili je prvo izvidio teren, pa tek onda došao k nama.

Broj jedanaest bila je brvnara na brdu, gotovo potpuno okružena šumom, udaljena od ostalih. Izdvojena na osami.

Stajala sam i zurila i razmišljala, kako mu zapravo ne želim iznajmiti tu kuću. Nisam ga htjela u blizini. Nije mi zaprijetio, ali na neki način sam znala da je prijetnja. Nisam mislila da će ozlijediti Granta ili mene, nije to bila vibra serijskog ubojice, ako tako nešto uopće postoji.

Bio je to čudan osjećaj, da njegova zlokobnost dolazi od negdje drugdje. Da bi ozljeda koju on nanese bila takva da se nikad ne bi ste oporavili. Ne bi ostavila ožiljke na koži, samo bi vas uništila.

Problem s tim je bio taj, što Grant nije bio sasvim u krivu. Doista jesmo imali ograničena sredstva koja nisu mogla pokriti sve troškove renovacije.

Morali smo dati brvnare u najam, takve kakve jesu.

Zbog toga sam se natjerala napraviti korak naprijed i rekla,
- Brvnara košta četrdeset dolara na noć.

Okrenuo je pogled lijepih, svijetlo smeđih očiju prema meni,
a meni se stegnuo želudac.

Stegnuo se jer nisam željela njegovu pažnju.

Stegnuo se i zato jer te oči, da su bile tople, nasmiješene,
sretne, to bi bile oči u koje ste mogli pogledati i odmah osjetiti
sve što je htio da osjetite. Toplinu. Osmijeh. Ljubav. Radost.
Izgubiti se u njima. Izgubiti se u *njemu*.

Upravo kao što sam sada, gledajući u te oči uokvirene
tamnim, gustim trepavicama, osjećala upravo to što je htio da
osjetim.

Led do kostiju.

Uz napor sam se natjerala da podignem uglove usana u
smiješak, prišla klimavom stolu gdje je bila naša knjiga za
prijavu gostiju, i rekla.

- Samo vas moram upisati. Ime, adresa, telefon, registarska
oznaka vozila. I moram provjeriti kreditnu karticu i osobnu.

Prišao je izvlačeći lisnicu, pogledom na knjizi gostiju, na svu
sreću.

A usne su mu rekle. - Gotovina.

Pogledala sam Granta koji je odmjeravao pridošlicu, a
naduren izraz lica dobio je novu dimenziju.

Taman sam se spremala objasniti zašto moramo imati podatke o kreditnoj kartici kad je Grant rekao. - Gotovina je u redu. Koliko ostaješ?

Čovjek je dohvatio kemijsku koja je ležala na knjizi gostiju i ne okrećući glavu odgovorio. - Tri dana. Možda četiri.

- Može - promrmljao je Grant.

Razrogačila sam oči prema njemu.

Uzvratio je stisnutim očima, signalizirajući mi da šutim.

Nisam željela šutjeti, ali nisam se ni htjela suprotstavljati kad se Grant očito nije slagao sa mnom. Nije mi smetalo da netko plati gotovinom.

Smetalo mi je što je prekinuo upis i pružio Grantu svoju iskaznicu i dvije stotine dolara, bez kreditne kartice. Nisam se dugo bavila ovim poslom, ali ovo mi nije slutilo da dobro. Kreditne kartice bile su važne iz više razloga, uključujući i taj da su potvrđivale nečiji identitet.

Dovršio je upis a Grant je otišao do zaključanog ormarića u kojem smo držali ključeve kućica, govoreći: -Vratit ću ti ostatak.

- Ne, to je i za porez. U redu je - odgovorio je muškarac.

Ni to mi nije dobro zvučalo. Ako ostane četiri noći, to je sto i šezdeset dolara, a porez na to nije bio dodatnih četrdeset. Tko se tako razbacuje novcem? Još i više, tko se tako razbacuje novcem na ofucane brvnare u gustoj šumi usred ničega?

Nisam dugo mozgala o tome, jer sam vidjela kako je Grant strpao taj novac u svoj džep i dodao tipu ključ.

Tad sam prestala razmišljati koliko je pametno tom tipu iznajmiti kuću i počela razmišljati koliko sam bila pametna u vezi s Grantom.

Čovjek je uzeo ključ i okrenuo se prema vratima.

Na to sam zakoračila prema njemu i upitala: - Ne trebate račun?

Pogledao me preko ramena. Ravno u mene. Ravno u oči. Ponovo sam zadrhtala. Nije me odmjerio od glave do pete. Nije pokazao nikakav znak da je svjestan da sam ljudsko biće, a kamoli žena.

To je bilo zastrašujuće.

Nisam nikad pobijedila na izboru ljepote, ali nisam ni ružna. Imam sve prave dijelove na odgovarajućim mjestima u odgovarajućim omjerima. Dobro, nisam visoka i upadljiva. Sto šezdeset i pet cm. Crna kosa. Duga i gusta, ali to se nije vidjelo jer je bila smotana u neurednu punđu.

Ali imala sam sreće i pokupila majčine oči, neuobičajeno tople smeđe boje koja nije ni tamna ni svijetla, nego u sredini. Malo ukošene prema van s dugim trepavicama koje bi maškara učinila ogromnima. Uvijek sam mislila da su egzotične i lijepe i da mogu to i sama reći jer su zapravo mamine a ne moje, dar koji mi je dala. Mislila sam to i zato jer su mi svi dečki rekli da su me zamijetili upravo zbog očiju.

To, i usne, koje su bile pune i skoro napućene, ali sasvim moje a ne mamine. Čak ni moja sestra nije imala takve usne, za što je rekla da nije u redu. I ona je imala mamine oči. Ali nije imala moje usne (ili ja nisam dobila njene, uzevši da je ona starija.)

I na koncu, imala sam košarice veličine trojke, i po mom iskustvu većina muškaraca cijenila je trojkice.

Ovaj tip nije.

Ne. Umjesto toga je samo pogledao u moje oči, trgnuo glavom odbijajući, okrenuo se i izašao van.

Grant je zatvorio vrata za njim.

Pogledala sam u svog dečka htijući reći kako mi se ne sviđa ovo što se dogodilo, ali nisam dospjela izreći ni slova. Podignuo je ruku i uperio prstom u mene.

- Zaboravi jebene mikrovalne, Cassidy. Ako kupiš to sranje, sama ćeš ih instalirati. Ja sad idem u grad na cugu.

Stajala sam na izbljedjelom, tankom, ali još uvijek lijepom kružnom sagu u predvorju svoje kućice kraj rijeke u planinama Colorado i gledala kako moj partner odlazi na cugu. Pokupio je ključeve svog kamioneta i otišao.

Pokupio je ključeve svog kamioneta i otišao, usred rasprave o našem poslu, koji je bio ogroman i važan dio našeg života. Pokupio je ključeve svog kamioneta i otišao, upravo nakon što je ogroman, zastrašujući čovjek unajmio kućicu broj jedanaest, ostavljajući me samu s tim istim ogromnim, zastrašujućim

čovjekom. Čovjekom čija veličina i opasnost nisu mogli promaknuti čak ni Grantu.

I svejedno me ostavio.

Samu.

Stajala sam gledajući u vrata s kamenom u želucu. Znala sam kako sam velik rizik preuzela kad sam svu ušteđevinu potrošila na te brvnare. Brvnare kojih su se prijašnji vlasnici tako jako željeli riješiti da su bile povoljne, toliko povoljne da su zapravo bile zastrašujuće jeftine. Brvnare i kuću koje su ostavili tako naglo da je za njima ostao sav namještaj, sva oprema, tepisi, svi ukrasi do zadnje slike na zidu. Kamp koji sam preuzela doselivši se u državu gdje nisam nikoga poznavala. Koji sam morala urediti, a znala sam jedino kako oličiti zid i skoro ništa više od toga.

Ali upravo sam prekasno shvatila da je rizik veze sa Grantom bio najveći rizik od svih, onaj koji je bio izgledan da će me koštati.

Kasno te noći sjedila sam na svom trijemu s pivom u ruci, nogama oslonjenima na ogradu, šumom rijeke na stijenama s lijeva, svježim noćnim zrakom, i očima usmjerenim na slabo svjetlo iz brvnare jedanaest, koje se naziralo kroz gusto drveće.

Bilo je kasno, a Grant se nije vratio.

No opasan tip bio je budan i nešto radio u jedanaestici.

Nadala sam se da ne slaže bombu ili planira srušiti vladu, u čemu bi (nadala sam se) doživio spektakularan neuspjeh, ali bi meni gurnuli kamere u lice kao tupavoj vlasnici kampa koja mu je osigurala miran kutak u kojem može planirati i provoditi podmukle poduhvate.

S tim nesretnim mislima, jednima od tisuću koje sam vrtjela otkad je Grant otišao, spustila sam noge s ograde i otišla u kuću. Bilo je vrijeme za krevet. U kojem sam zadnjih nekoliko tjedana sve češće bila sama.

Prošla sam kroz tihi kuću. *Moju* tihi kuću. Bila je to stara, uska, a nekako ipak prostrana viktorijanska seoska kuća s prizemljem i katom. Tri spavaće sobe i dvije i pol kupaonice, pomalo trošna, ali da se sredi bila bi prekrasna.

Dok sam prolazila kroz nju, razmišljala sam kako bije voljela dotjerati, jednog lijepog dana. To me veselilo, to je bio projekt koji sam jedva čekala da dođe na red, nakon uređenja brvnara. Radije sam razmišljala o tome, nego o tome koliki je Grant kreten ili kako me plaši tip iz jedanaestice.

Bio je mrak. Bila sam sama. I koliko god se trudila (a jesam se trudila), nisam mogla odagnati osjećaj koji me mučio, spoznaja da to s Grantom neće ići. Bilo smo skupa preko godinu dana. Bila sam uvjereni da smo dobar par. Da nisam, ne bih ga bila dovukla u Colorado. Ne bih ga bila ni pitala, sama bih se upustila u to. Možda ne odmah, s dvadeset i četiri i bez blage veze o tom poslu, ali u nekom trenutku definitivno.

Obećao je da će pomoći. Rekao je da je uz mene sto posto.

Pokušavajući se utješiti, to jest naći neku izliku za Granta, govorila sam sama sebi kako je ovo sve novo. Bila je to velika promjena. Tu smo tek šest tjedana. Tek se privikavamo na novi dom, novi posao, nove živote, čak i na nas dvoje kao par, jer prije nismo živjeli zajedno.

Možda je Grant na novo i nepoznato reagirao tako da se ponaša kao kreten, i kad se privikne će opet biti moj dragi, dobri, pažljivi dečko.

Prošla sam kroz kuću pogasivši svjetla, zaključavajući, ali kad sam otišla u predvorje uključiti svjetlo za dobrodošlicu Grantu (kad se već sjeti vratiti kući), oči su mi pale na knjigu gostiju.

Bila je nova. Mama ju je kupila i dala mi je u ruke pet minuta prije nego ćemo Grant i ja sjesti u svoja krcata vozila i odseliti se za Colorado. Nasmijala sam se i zagrlila je, i tek kad sam bila u svom autu na cesti slijedeći Grantov kamionet pustila sam zadržavane suze.

S metar udaljenosti vidjela sam da smo još uvijek na prvoj stranici i da nema puno imena na njoj.

Prišla sam bliže i pogledala zadnje ime.

Crnom tintom, ukošeno udesno i oštih linija, pisalo je ime.

John Priest.

Ime je odlično odgovaralo holivudskom super-zgodnom-opakom-osvetničkom liku.

U stvarnom svijetu izgledalo je lažno.

Ni to nije slutilo na dobro.

No, Grant je dobio svojih dvjesto dolara da može počastiti društvanke u gradu. Nadajmo se da John Priest ipak ne sastavlja bombu ili muči nekoga u brvnari jedanaest.

Nadajmo se da će sve biti u redu.

Nadajmo se da će se sve smiriti i srediti, posao biti obavljen, svađe prestati, Grant opet biti onaj stari, i nas dvoje možemo početi živjeti svoje snove.

Legla sam u krevet s tim nadama na umu.

Legla sam, ali dugo nisam zaspala, jer je moj um ipak znao da su samo nade.

Samo nadanja.

Čak i u mojoj dobi, i čak i ako sam odrasla na velikom ranču u Oklahomi s divnim ocem, fantastičnom majkom, starijom sestrom koja nikad nije bila podmukla ili ljubomorna nego samo divna, draga i puna ljubavi, i mlađim bratom koji se ponašao kao da je stariji po pitanju zaštite i podrške -ukratko, imala sam dobar život -usprkos svemu tome, znala sam što su nadanja.

Samo nadanja.

Ne stvarnost.

- Ukrasni jastučići?

Podigla sam pogled sa stola prema Grantu, koji je stajao pored velikih vreća koje su ležale posvuda po radnoj sobi, pune popluna, plahti i jastuka. U ruci je držao ono što sam ja mislila da je ljupki ukrasni jastučić, ali njegovo lice bilo je namršteno.

Nije mi to trebalo sada.

Ne opet.

Trpjela sam to osam mjeseci.

Bilo mi je dosta.

-Vrijeme je za dotjerati kućice, Grant - rekla sam mu nešto što bi znao daje normalno razgovarao sa mnom u zadnje vrijeme. No uglavnom nije ni bio prisutan, jer se bavio lovom, ribolovom, opijanjem, a u zimskim mjesecima i skijanjem.

Sve o mom trošku. Njegov novac potrošen je prije dva mjeseca.

Morao ga je tražiti. Sretna okolnost u ovoj noćnoj mori od partnerstva bila je da sam zadržala odvojene bankovne račune.

Nije ga veselilo što mora tražiti novac od mene. Mene je veselilo još manje. Zbog toga smo se svađali, sve ružnije i ružnije. Toliko ružno da bih mu na kraju dala novac samo da ga ušutkam.

Bilo mi je dosta svega toga.

Davanja novca.

Svađanja.

- Radim na web stranici - nastavila sam. -Trebam dobre slike za oglas. Slike koje će privući ljude.

- Cassidy, ne možemo si priuštiti jebene ukrasne jastučice, sad kad si zamijenila sve bojlere.

Okrenula sam se prema njemu u stolici, gledajući u njega i pokušavajući ostati strpljiva.

- Bojler u osmici se pokvario. Kad su majstori pregledali i ostale, rekli su da su svi tako stari da su na rubu raspadanja. Ne treba nam da imamo goste u apartmanu pa da ostanu bez tople vode. Znam to zato što nam se to već dogodilo, i nije im se to svidjelo. Razumijem to. Ni meni se ne bi svidjelo ostati bez tople vode. To ne govori dobro o nama. To ne nosi preporuke niti stalne goste. To donosi brze odlaske, bez osvrtanja, i loše recenzije o groznom iskustvu u trošnim daščarama u Coloradu.

- To ima smisla, ako za to imamo dovoljno novaca - odvratio je.

- Imamo dovoljno - ispalila sam natrag, i imali smo. Taman dovoljno.

- Nemamo - procijedio je.

- Ja vodim knjige, Grant, i imamo - odgovorila sam.

- Ja gledam knjige, Cassidy, i to je sranje.

- Imaš pravo, jeste - odvratila sam. - Ako jedno od nas pije u gradu, skija se, kupuje lovne i ribolovne dozvole. Kad bi jedno od nas prestalo s tim, imali bismo puno više s čime bi mogli učiniti puno više pa bi i zaradili puno više.

Nagnuo se unatrag a lice mu se iskrivilo, ali ovaj put nisam reagirala. Već sam previše puta vidjela taj izraz u zadnjih osam mjeseci.

Da ne duljim, Grant se nije smirio i sredio i privikao na naš zajednički život.

Grant je još uvijek bio kreten na takav način, da sam zaključila da ništa više nije ni ostalo od njega.

- Opet ona počinje s istim sranjem -promumljao je.

- Tako je, opet ja počinjem, jer tebe *nikad* nema ovdje - odbrusila sam. - Ne pomažeš mi. Te lampe tu leže već pet mjeseci, koliko puta sam te zamolila da ih montiraš, već u snu to govorim. - Zamahnula sam rukom prema uglu u kojem je tuce kutija bilo naslagano na gomilu.

- Pa izvini što te ne slušam oko jastučića, s obzirom da si jedva prstom mrdnuo oko bilo čega otkad si došao. Ovo je moj posao. Ja ću raditi svoj posao i neću slušati tvoja sranja. Ako ti je dosta, slobodan si.

Lice mu se jače namrgodilo. - Šta ti to znači?

Tada sam se ustala. Imala sam na sebi traperice, pulover i bila sam bosa. Iako je Grant imao samo 178 cm, bio je dosta veći od mene.

-To znači da mi je muka od svega ovoga - zasiktala sam.

- Dosta mi je svađe s tobom. Dosta mi je da sve moram *sama* raditi. Dosta mi je toga da po cijele dane samo rintam, iscrpljujem se i onda liježem u prazan krevet. Dosta mi je da

sama vodim knjige. *Sama* čistim. *Sama* perem plahte. I za svo to vrijeme što sam *sama*, svejedno mi je uspjelo - uperila sam prstom u njega, - da mi se smučī od *tebe*.

Stavio je ruke na bokove.

- A meni je dopizdilo što je tebi važnije brušenje jebelih podova i što me *stalno* gnjaviš zbog jebelih lampi. - Sad je on mahao prema kutijama. - Non stop cviliš i zanovijetaš kako ja *nikad* ne pomažem, kako me *nikad* nema. Svaka jebena minuta ovdje je samo o jebelim kućama, Cassidy, a niti jedna jedina o tome mariš li ti imalo za mene.

- Reci mi - nagnula sam se unatrag i prekrižila ruke na prsima, - kako točno bih ja to trebala mariti za tebe, Grant?

Odgovorio je odmah.

Samo to nije bio dobar odgovor.

- Bilo bi lijepo da mi ga popušiš, jednom u desetljeću.

Oči su mi se raširile a glas se podigao. - Pa ti nisi normalan.

- Nisam ja tu došao lomiti leđa s rezanjem daski za kuhinje i krpati krovove i slušati šta mi žena naređuje. Došao sam ovamo uživati, i imam novost za tebe, dušo, dobar život za muškarca znači da malo češće dobije pušenje.

Spustila sam ruke na bokove, imitirajući njegovu pozu.

- Sori, dušo, kad uteturaš u tri ujutro i probudiš me jer si tako raspoložen, a ja sam mrtva od toga što sam cijeli dan crncila s čekićem ili četkom ili kliještima u ruci, na ljestvama, na leđima pod sudoperom, u gradu tražeći popust na bojlere, dok

za to vrijeme moj dragi *skija*, trošeći pare, živeći - nagnula sam se prema njemu i dreknula - *dobar život*, nemam volje da ti ga popušim!

- Upravo to i kažem -naglasio je on, podižući glas.

- Čujem ja tebe - odgovorila sam i dalje vičući. - A usput. Da bi čovjek imao *dobar život*, mora *raditi i zaraditi* za njega. A ti nisi bio toga nesvjestan kad smo došli ovamo. Samo je ispalo da samo *ja* radim a samo *ti* živiš dobro!

- Ti nikad ne staneš, nimalo! -povikao je.

- Zato jer ne mogu! - vikala sam natrag. - Moramo srediti brvnare! Moramo ih iznajmljivati po duplo većoj cijeni nego prije da bi mogli platiti skijaške karte i zabavu sa živom glazbom u gradu i madrac koji nije kvrgav.

- E, da, i to isto. Svi apartmani imaju bolje madrace nego mi. Digla sam ruke od frustracije i proderala se. - *Gosti se ne vraćaju kvrgavim madracima!*

Pola sekunde nakon što sam prestala vikati, začuli smo kucanje na vratima, a Grant takav kakav je okrenuo je leđa svojoj ljutitoj djevojci, odšetao se i otvorio vrata.

Bijesno sam krenula za njim. Radna soba bila je uz predvorje, i ukopala sam se istog trena kad sam prešla prag.

Na vratima je stajao John Priest.

Nije me pogledao. Zurio je u Granta. Nije dolazio nego ono jednom, ali nije se nimalo promijenio. Osim što je bio još

strašnji (ako se to može povjerovati, ali eto, bio mi je ravno pred očima.)

Znala sam i da nas je čuo, i činilo mi se da je čuo i više nego o kvrgavim madracima.

- Jedanaest? -upitao je. Dubok bezizražajan glas ispunio je predvorje. Grant se okrenuo prema meni. - Vidiš, čovjeku se živo fućka za kvrgavi madrac.

Mora da se šali.

Bijesna, ne razmišljajući, ne mareći više ni za što, toliko sita svega da bih mogla vrištati, okrenula sam se našem prvom gostu povratniku i rekla:

- Bit će vam drago čuti da u svježe oličenoj kući imate potpuno novu mikrovalnu, novi bojler, te vrhunski madrac koji osigurava odmor kao i čvrst lumbalni oslonac.

Bez i najmanjeg oklijevanja, John Priest je odvratio:

- Pretpostavljam da to znači da cijena više nije četrdeset po noćenju?

Trgnula sam glavom gore i dolje. - Šezdeset. Pogledao je Granta. - Pet noći. Gotovina. - Posegnuo je za novčanikom.

Grant je krenuo prema zaključanom ormariću.

Namršteno sam pogledala svog dečka i krenula prema vratima, govoreći: - Morat ćete se ponovo upisati u knjigu gostiju, bojim se.

John Priest me kratko pogledao, a ja sam se zaustavila na sigurnoj udaljenosti, da ta golema masa može proći do knjige gostiju.

- A gotovinu ću uzeti *ja* - dovršila sam.

Priestova glava nagnuta nad knjigu na to se sasvim malo pomaknula ustranu, a oči kliznule prema meni, ali ništa nije rekao. Samo je spustio bradu i nastavio s upisom.

- Šta si ti umišljaš - zasiktao je Grant tiho prema meni, a ja sam ga pogledala.

- Da sam vlasnica nečeg što će uskoro biti vrhunski kamp, pun svake noći s listom čekanja kao moja ruka.

Vidjela sam kako se John Priest uspravio i gleda nas kako se prepucavamo s bezizraznim licem.

Nastavila sam govoriti, još uvijek ljutito ali što sad.

- Pitala bih vas za ocjenu doživljaja, ali danas čak i dostavljači pizza traže ocjene i to je postalo doista naporno. Ali nadam se da ćete uživati u posjeti dovoljno da se opet vratite, preporučite nas prijateljima, a ako imate bilo kakvih primjedbi, pozitivnih ili negativnih, molim vas recite mi.

Zurio je u mene dok sam verglala i čim sam zastala, progundao je: - Ključ.

Kakav šarmer.

Okrenula sam se, dograbila ključ iz Grantove ruke i dodala ga Johnu Priestu.

On mi je zauzvrat pružio nekoliko novčanica od sto dolara, kasnije ću vidjeti da ih je bilo četiri, i rekao:

- U redu je - ostavljajući mi razliku.

Lijepo. Gurnula sam novac u džep.

- Ugodan boravak i ne zaboravite - doviknula sam za njim nakon što se okrenuo prema vratima.

- Ako nešto trebate, tu sam! Bacio je kratak pogled lijepih, ali praznih očiju pa nestao.

Otišla sam do vrata, zalupila ih i zavrtjela se prema Grantu.

- Imaš dva dana - procijedila sam. - Dva dana da se spakiraš i pokupiš.

Glava mu se trgnula, lice probljedilo, a usne izbacile.

- Zajebavaš se.

- Nimalo - šapnula sam smrtno ozbiljna. Srce mi je tuklo, glava mi je pucala, dio duše se grčio, ali usta su nastavila govoriti. - Voljela sam te. Vjerovala sam ti. Vjerovala sam u tebe. Mislila sam da i ti vjeruješ u mene. Razočarao si me. I ponovo. I ponovo. Dosta mi je. Prekidam loš niz i idem dalje.

- Dao sam ti dvije godine - izjavio je kao da je služio kaznu zatvora, a ne živio s ženom koju voli.

- A ja sam tebi dala devet loših mjeseci - odvratila sam.

- Važnije su ti brvnare od mene? - izvalio je.

A s time sam shvatila. Shvatila sam što je najgore što žena može shvatiti o svom partneru. On nije razumio. Tada mi je

uvenuo jedan dio duše. To je tako zaboljelo da sam mu to morala reći.

- Nisi ništa shvatio, Grant - rekla sam mu sada tiho, tužnim, poraženim glasom. Čuo je taj ton. Osjetio ga je. Znala sam to po tome kako mu se tijelo ukočilo. - Ne radi se o brvnarama. Radi se o tome da sam s tobom podijelila svoj cilj u životu, ti si se složio, krenuo sa mnom, a onda me napustio. Bio si tu negdje, ali si me zapravo ostavio minutu nakon što smo došli ovamo.

Krenuo je prema meni ali sam ja ustuknula.

Stao je, a glas mu je bio tih, nagovarajući.

- Dušo, život nije samo rad i rad. Mislilo sam da ćemo doći ovamo i voditi kamp i usput se lijepo zabavljati.

- Mogli smo, ali ne na tvoj način, Grant. Nismo imali novca. Ponovit ću ti još jednom nešto što ti pokušavam objasniti mjesecima. Ja sam mislila da će nam zajednički rad biti užitak. Ne opijanje i smijanje i hvatanje, ne toliko zabavan. Ali da će nam biti užitak graditi zajednički život tako da se mogu prebroditi i stvari koje nisu zabavne. Bilo bi i *više nego dobro, jer bismo to zaradili.*

- Zvučiš kao tvoj otac - rekao je ne sasvim optužujućim tonom. Ali ne i bez optužbe.

No na kraju, Grant je odrastao u gradu gdje je Obadiah Swallow bio dobro poznat i poštovan čovjek, koji je volio svoju obitelj, koji je radio na ranču naslijeđenom od svog oca, mog djeda, koji ga je naslijedio od svog oca, mog pradjeda, a on od svog, mog čukun djeda.

Ranč je zahtijevao težak rad. Ljubav prema obitelji nije mu predstavljala problem i nema puno ljudi poput mog oca, kojima nije nimalo teško pokazati ljubav.

Mnogi ljudi poštovali su takvog čovjeka.

Postojali su i ljudi, poput Granta, koji je to ispočetka skrivao, koji su izlazili s kćerima Obadiaha Swallowa i shvatili da im nije ugodno biti u sjeni privrženog oca i cijenjenog sugrađanina.

A ja sam na teži način saznala da Grant nikad nije shvatio da ne mora živjeti u toj sjeni. Samo je trebao na svoj način učiniti što god je trebalo da stvori vlastiti suncobran, da bi pod njim zaštitio *svoju* djevojku.

Nije to izrekao kao kompliment. Ali ja sam ga uzela kao da jest.

- To je zato što sam njegova kćer.

I doista, jesam bila. Mogla sam biti Grantova žena. Htjela sam to biti. Bila sam ga uzela za svog muškarca, i on se bio složio s tim.

Samo me nije uzeo zauzvrat.

Grant je udahnuo pa uzvratio - Nisam spreman odustati, Cassidy.

- A ja nisam spremna nastaviti s takvim životom. Ako se potrudiš, možemo poraditi na vezi. Ako nastaviš na isti način, pokazat ću ti gdje su vrata.

- Daješ mi ultimatum - promrmljao je, zureći u mene.

- Zato jer moram - odgovorila sam tiho.

Stajali smo nepomični, zureći jedno u drugo.

Grant je prekinuo muk, a ja sam osjetila mali dašak nade.

- Instalirat ću sutra te lampe.

Osjetila sam kako su mi se ramena opustila od olakšanja, a i Grant je to vidio. Znala sam to kad sam vidjela kako mu se lice smekšalo i kad je zakoraknuo prema meni.

Ovaj put nisam ustuknula. Zagrljio me je. - Ne znam šta bi sa sobom, da ne vidim te oči kad se probudim ujutro.

To mi se svidjelo. *Jako.*

To je bio moj stari Grant.

Naslonila sam se na njega i zagrlila ga natrag. -Ne znam što bih ja sa sobom, da ne osjetim tvoj zagrljaj ujutro. Dotaknuo je vrh mog nosa svojim i promrmljao:

- Nisam se baš iskazao s maženjem svoje curice u zadnje vrijeme. Da, nije. To je boljelo i više od ostalog.

- Nedostajalo mi je to, dušo - šapnula sam.

Vidjela sam kako mu se izraz u očima mijenja kad je šapnuo natrag. -I meni je puno toga nedostajalo, Cassidy.

Zagrlila sam ga čvršće i zabacila glavu.

Grant me pritisnuo uz vrata i prihvatio poziv. Nada je opet ispunila moje srce.

Ali na više neugodnih načina uskoro ću shvatiti da je to sve bilo u mojoj glavi. Ponovo i ponovo puštala sam da me vodi nada. Nada mi je ispunila srce i glavu.

Sama sam si bila kriva.

Uvijek.

Bila sam prava budala po tom pitanju.

Poglavljje 2.

Pita

- Ej! - doviknuo je muški glas iz druge sobe. Bila sam u spavaćoj sobi, mijenjala plahte.

Ostavila sam krevet napola rasporemljen i otišla u dnevnu sobu. Na ulaznim vratima brvnare broj četiri stajao je John Priest. Prošlo je pet mjeseci od njegove zadnje posjete.

Pet mjeseci u kojima se ništa nije promijenilo.

Osim toga što je Grant sada bio u Oklahomi, a ja sam još bila tu.

- Dobar dan, gospodine Priest - pozdravila sam prolazeći kroz dnevnu sobu, koja je, ne da se hvalim, ali bila je fantastična. Zidovi su bili tople, svijetlo sivo smeđe boje, veliki i debeli sagovi prigušenih boja isticali su sjaj novo lakiranih drvenih podova, a na zidovima su bile zanimljive grafike bizona.

U stvari, sve grafike u ovoj brvnari pokazivale su bizone, zato sam četvorku u sebi zvala kuća bizona. Famosna kuhinja mi nije bila u vidokrugu, ali sam znala da je iza mene.

Kako kuhinje u apartmanima nisu imale velike kuhinje, uspjela sam se dogovoriti s lokalnim obrtnikom i kupiti preostale komade. Sve kuhinje su nam bile različite. Neke su imale radne plohe od tvrdog drveta, neke od keramičkih pločica, a par ih je čak imalo prekrasan granit.

No, u brvnari jedanaest radne plohe bile su od uglačanog cementa. Sviđao mi se njihov grub, surovi izgled. Cijela kuća bila je uređena sirovo i muški, jedina od svih u kampu koja nije bila uređena toplim, neutralnim bojama i stilom.

Nisam si dozvolila razmišljati zašto sam jedanaesticu tako uredila. Jednostavno jesam.

Grant je konačno postavio davno kupljenu rasvjetu, pa su sad u dnevnim boravcima bili korisni stropni ventilatori s lusterima, u kuhinjama predivni viseći elementi nad šankovima, i elegantne zidne lampe pored kreveta za ugodno čitanje i opuštanje.

Toliko je uspio obaviti prije nego što sam ga izbacila.

- Jedanaestica slobodna? - Priest je rekao umjesto pozdrava.

Usput, jedanaestica je za mene postala kuća pinto, jer su na svim slikama bili pjegavi pinto konji.

Nisam ništa rekla o tome.

- Da, slobodna je - odgovorila sam, zaustavljajući se pred njim.

Kao i inače, nije me odmjerio. Ne da je imao bogzna što i vidjeti, ali ipak. Bilo je toplo bablje ljeto, pa sam nosila odrezani jeans šorc, majicu kratkih rukava i japanke. Šorc nije bio neka marka, ali sam si zamišljala da mi dobro stoji. Noge su mi bile preplanule, a svi znaju da svatko izgleda bolje kad je osunčan.

No, bila sam i izgubila dosta kila.

Nenamjerno, potrefila sam pravi recept za skidanje kila. Na žalost, to je uključivalo saznanje da ljubav mog života nije ljubav mog života, nego tip kojem je omiljen sport kršenje danih obećanja.

To je navelo ženu u meni da se baci na posao - što je bilo prilično gadno, jer je ona već i prije toga puno radila - a tada bi zaboravljala jesti.

K tome, kada nije radila, tugovala je i razbijala glavu nad proteklom godinom, pokušavajući otkriti gdje je pogriješila, što je bilo emocionalno iscrpljujuće i potpuno beskorisno. No, odlično je ubijalo apetit.

Ispila je priličnu količinu vina za to vrijeme.

I tekile.

Otkrila je da joj se sviđa burbon.

Priest me izvukao iz tih misli pogledavši u apartman iza mene, pa preko svog ramena u moju kuću. Vratio je pogled na mene.

- Trebam li se vratiti malo kasnije po ključ? - ponudio je.

Odmahnula sam glavom. - Idem s vama pa ću vam ga dati.

Ovdje mogu završiti i kasnije.

Nije ništa odgovorio, i jedino po čemu sam znala da me je čuo bilo je to što se odmaknuo od vrata.

Izašla sam van i zatvorila vrata za sobom, te krenula niz par stuba s prednjeg trijema.

Na moje iznenađenje, kad sam sišla, John Priest nije otišao do svog kamioneta, velikog, crnog, blatnjavog Suburban terenca.

Pridružio mi se.

Bez iznenađenja, šutio je.

Pa sam ja pričala.

- Odnedavna imamo web stranicu. Ne znam jeste li primijetili kad ste dolazili, ali sad na početku prilaza imamo novi znak, da nas ljudi lakše nađu. Konačno sam se odlučila i kako ću nazvati kamp: Planinski ljiljan. To nam je i web adresa. Tamo možete naći telefonski broj i email ako želite rezervirati jedanaesticu, za svaki slučaj. Nismo često puni, ali dolazi sve više ljudi.

Hodala sam govoreći, on sa mnom. Prestala sam pričati. On nije započeo.

Pa sam nastavila.

- Još nemamo online rezervacije, ali radimo na tome. Malo je kompliciranije. Znam nešto o dizajnu stranica, ali to ipak zahtijeva stručnjaka. Ili se to bar meni tako čini. Ali email je dovoljan, ako je apartman slobodan.

Nije ništa odgovorio.

Nisam imala više ništa za reći.

Stigli smo do moje kuće i osjetila sam njegov pokret koji nije bio hodanje, pa sam digla pogled i vidjela da gleda okolo.

- Grant nije ovdje - rekla sam, pretpostavljajući što traži, a on je pogledao u mene.

- Nije nam išlo.

- Ne čudim se - izjavio je Priest. - Bio je kreten.

Trepnula sam.

- Lijeni kreten - nastavio je.

- Ja... - počela sam ali i stala, zaprepaštena da je to primijetio, još više da je imao nešto za reći o tome, i k tome, da je to doista i rekao.

- Jedanaest? - podsjetio me kad nisam ništa rekla.

Trgnula sam se iz ukočenosti, kimnula glavom i odbrzala uz stube.

Išao je za mnom, ušao i otišao se upisati u knjigu gostiju, dok sam ja vadila ključ iz ormarića.

Kad je bio gotov, okrenuo se prema meni.

- Još uvijek šezdeset? - upitao je, a ja sam stresla glavom.

- Sedamdeset.

Nije rekao ništa, samo je izvukao lisnicu, izvadio nekoliko novčanica i dodao mi ih. Četiri po sto i jednu od pedeset.

- Pet dana - rekao je.

- U redu - odgovorila sam tiho, ni ne trudeći se ponuditi ostatak novca. Već smo to prošli. Imali smo sistem, koji je uključivao i da on na odlasku samo ubaci ključ u otvor za poštu na mojim vratima.

- Trebate moju osobnu?

Nasmiješila sam se. -U redu je.

Nije spustio pogled prema mom smiješku. Nije više ništa rekao. Posegnuo je, uzeo ključ iz moje ruke i izašao van.

Izašla sam za njim i ostala na trijemu gledati kako odlazi uz prilaz. Nije se kretao elegantno, bio je prevelik za to, ali bio je spreman.

Muškarci su tako hodali kad bi prilazili mjestu s kojeg će baciti koplje, krenuti u napad u nogometu, ili se pripremali na servis u tenisu. Opušteno, ali spremno. Na oprezu, ali samouvjereno. Bilo je to neobično.

Bilo je to i vrlo seksi.

A kao i sve ostalo u vezi s Johnom Priestom, bilo je i malo zastrašujuće.

Prestala sam gledati za Johnom Priestom, mojim najboljim gostom i jedinim povratnikom, okrenula se i zatvorila vrata, pa otišla preko trijema, niz stube i prema kući bizona. Čekale su me plahte.

- Evo me! - doviknula sam iz kuhinje, kad sam čula kucanje na vratima.

Požurila sam do ulaza kroz prigušeno osvijetljeno predvorje. Kroz tanke zavjese na ulaznim vratima vidjela sam krupnu sjenku, koju su ocrtavala svjetla na trijemu, i odmah sam znala tko je to.

Otključala sam, skinula lanac i pogledala uvis u hladno, ali lijepo lice Johna Priesta.

- Hej - pozdravila sam.

- Ej - odvratio je.

- Uđite, hladno je -pozvala sam ga i izmaknula se.

Ušao je, a ja sam na tren ugledala njegov terenac. Crna boja se isticala u kontrastu bjeline siječanjskog snijega u Coloradu. Zatvorila sam vrata pred hladnoćom i okrenula se da bih ga vidjela kako stoji pored stola s knjigom gostiju, ali glave okrenute prema kuhinji.

- Keksi - objasnila sam miris kad sam ga zaobišla, a njegove oči se spustile prema meni. - Uхватило me blagdansko raspoloženje za pečenje kolača. Krenem prije Božica i ne stanem do Valentinova.

Nije ništa rekao. Nije promijenio izraz. Samo je zurio u mene.

Nakon par trenutaka, prekinula sam muk.

- Prilično smo puni, ali jedanaestica je slobodna.

Trgnuo je bradom i okrenuo se knjizi gostiju.

Nastavila sam.

- Imamo nove flat televizore i Blu-ray plejere. I priključak na kablovsku.

Nastavio je pisati.

Ja sam nastavila brbljati.

- I uspjela sam postaviti online rezervacije. Sama. Radi odlično!

Zvučala sam uzbuđeno oko toga jer i jesam bila. Zezala sam se s time cijelu prokletu vječnost. Mislila sam da ću prije doći do mirovine. Ali na koncu sam ipak uspjela.

Spustio je kemijsku na stol i uspravio se.

Nisam prestala klepetati.

- Imamo i biblioteku DVD-ova. U vašoj kući je popis filmova, ako želite posuditi neki. Inače za to tražim kreditnu karticu, ali kako ste stalni gost mogu to preskočiti, ne vjerujem da ćete pobjeći s mojom kopijom *Kuće na jezeru*.

Na to sam dobila nekakvu reakciju. Pune usne iskrivile su se s gađenjem.

- Niste ljubitelj Sandre Bullock? - upitala sam.

Iznenadio me je odgovorom. - Keanu Reevesa.

Nacerila sam mu se. -To je razlika između muškaraca i žena. Mnogi muški ne vole gospodina Reevesa. -Nagnula sam se i povjerljivo završila. - Ali *sve* žene ga vole.

Nije ništa odgovorio niti pokazao ikakav znak razumijevanja ili humora.

Umjesto toga, nakon par sekundi je rekao: -Pretpostavljam da više nije sedamdeset.

Odmahnula sam glavom.

- Žao mi je. Sad nam je vrh sezone. Sto za noć. Doista, noćenje je koštalo stotinu dolara, i još dodatnih deset po osobi za više ljudi. Od jedanaest apartmana, osam ih je bilo popunjeno, sad s Priestom devet.

To je značilo da sam uspjela.

Konačno.

John Priest izvukao je lisnicu i dodao mi tri novčanice od sto dolara, rekavši: - Dvije noći.

- Samo dvije ovaj put? -pitala sam.

Pogled mu je postao malo oštrij, ali nije odgovorio. Nisam imala pojma što to znači, osim da mu se možda ne sviđa što pamtim koliko dugo je prije ostajao.

Što je bilo malo uvrnuto.

I zastrašujuće.

Potpuno u skladu s ostalim posjetama, i ovog sam puta u više navrata vidjela Johna Priesta. Nikad u samoj brvnari, samo bih ponekad primjetila njegov terenac kako prolazi ispred moje kuće. A jednom sam ga vidjela kako u jedanaesticu unosi namirnice iz dućana.

To je bilo to.

Znači, ovo je bio meni potpuno nepoznat čovjek. Osim činjenice da sam bila prilično sigurna da John Priest nije

njegovo pravo ime, a kako je dao lažno ime i plaćao gotovinom, bilo je vrlo vjerojatno da nije istaknuti poštenu građanin.

- Okej, dvije noći -promrmljala sam.

- Ključ - podsjetio me je, a ja sam se trgnula jer sam potpuno zaboravila na ključ. Nije često dolazio, prolazili su mjeseci između posjeta, ali bio je jedini gost koji se vraćao i imala sam čudan dojam da bi trebao imati vlastiti ključ.

Otišla sam do ormarića, dohvatila ključ, i odnijela ga natrag, pružajući ga. Uzeo ga je, a ja sam ponudila:

- Želite li ponijeti keksa sa sobom? Ima ih gomila.

Opet me prostrijelio pogledom i iznenadio odlučnim i grubim odgovorom. - Ne, k vragu, nipošto.

- Oh... okej -zamucala sam. - Ne volite kekse.

Nije ništa rekao.

Spustio je bradu, okrenuo se vratima, otvorio i nestao kroz njih, zatvarajući ih za sobom. Na trenutak sam ostala zuriti u vrata, pa otišla zaključati sve tri brave na njima.

Kad sam pogledala kroz tanke zavjese, na trijemu nije bilo nikoga, a svjetlo je osvjetljavalo samo sive gomile snijega u mračnoj noći.

Nije bilo terenca.

John Priest je bio na putu prema jedanaestici gdje će raditi što god već tamo radi, a što se mene ne tiče.

Otišla sam u kuhinju peći kolače.

Pet mjeseci kasnije širom sam otvorila ulazna vrata, pogledala strašno, lijepo lice Johna Priesta i objavila:

- Ako brojite prednosti od sada imamo i *wifi*.

Nije ništa rekao ali je napravio korak naprijed, pa nisam imala izbora nego se izmaknuti. Otišla sam prema ormariću s ključevima.

On je otišao do knjige gostiju.

Nije govorio.

Ja nisam slijedila njegov primjer.

- Šifra za pristup je <snookums321>. Ali kako bi mogli polomiti opake prste pokušavajući otipkati <snookums>, možete pričekati do sutra kad mi je dan za mijenjanje šifre. Mislim da ću staviti <Iloverocknroll999>. Znači to je <n> u sredini bez crtica ili apostrofa - pričala sam dohvaćajući ključ. Okrenula sam se i vidjela kako se upisuje.

Nije ništa rekao.

Prišla sam bliže. - Moram vam reći da smo imali mali incident.

Ostao je pognut nad knjigom no njegovi dugi prsti koji su držali moju kemijsku olovku - na krupnoj šaci koju prije nisam ni primijetila kolika je - stegnuli su se, a pogled je skrenuo prema meni.

U normalnim okolnostima tako intenzivan pogled pretvorio bi me u brbljavog idiota ustrašenog za... moju sigurnost, valjda. Umjesto toga, nisam mogla skrenuti um s njegovih ruku, i što sve može s tako velikim, tako očito snažnim rukama. Nije bilo vjerojatno da bi mu dodir mogao biti nježan.

To nije bilo loše. Bila sam na suhome od Granta, bez izgleda na vidiku da će se to promijeniti.

Postajalo mi je jasno da se trebam poševiti. Također trebam i prestati zuriti u čovjeka i razmišljati o njegovim rukama.

Nastavila sam govoriti.

- Znači, ovaj, imali smo, uh... gošću. Bila je u nevolji, čini se, i ta nevolja je došla za njom. Napao ju je u njenoj brvnari. Bilo je prilično... pa, bilo bi neugodno i samo po sebi, ali onda je ustrijeljen par dana kasnije. Na smrt. Nije ga ona, i nije to bilo tu - požurila sam dodati kad je njegov zastrašujući izraz postao doista jeziv, makar se nije pomaknuo s mjesta, samo je nastavio zuriti u mene. - Neki drugi tip koji nije imao nikakve veze s tim prvim, ali izgleda da je ta žena bila pravi magnet za nevolje, pa kad ju je taj prvi tip koji ju napao kasnije i oteo, drugi tip ga je ubio i... oteo za sebe. Valjda.

Dok sam (neuspješno) pokušavala suvislo to dovršiti, Priest se uspravio, bez da je skinuo oka s mene. Tad sam primijetila nešto što sam znala i prije, ali nisam toga bila tako svjesna.

Bio je doista visok.

I doista krupan.

Ono, *stvarno*.

Progutala sam knedlu.

Nastavila sam mu iznositi informacije.

- Na nesreću, napad se dogodio i jer nije uključila svjetlo na trijemu. I parking je bio u mraku. To me prilično uznemirilo, pa sam dala postaviti rasvjetu. Nije vrlo jaka, ne brinite -uvjeravala sam. -Tek toliko da ne bude mrkli mrak. I sve kućice sad imaju novu vanjsku rasvjetu sa senzorima pokreta. To može biti gnjavaža, jer tu ima dosta životinja koje ih uključe, ali ako vam to bude previše smetalo možete ih isključiti. Mislila sam da vam trebam reći, da znate... da je parking sada osvijetljen. Znate, ako trebate navući zavjese da vam ne smeta svjetlo.

- Žena je napadnuta - rekao je polako kad sam konačno umuknula.

- Uh... da.

- U jednoj od vaših brvnara - nastavio je.

- Uh... da -potvrdila sam.

- Jeste li bili tu?

- Uh... da.

- Koliko jako ozlijeđena? -upitao je.

- Norm i Gladys su mi rekli da je u modricama, ali inače u redu. Vidjeli su je sutradan. Ona je to prijavila policiji, a Norm i Gladys su to prijavili meni. Bar dok policajci nisu došli pitati jesam li išta vidjela.

- Norm i Gladys?

Nasmiješila sam se.

- Vi ste u istom klubu. Moji jedini stalni gosti.

Njemu se članstvo u tom klubu očito nije činilo zabavnim kao meni. Prodoran pogled pretvorio se u mrštenje.

Stalno je bio zastrašujući. Ali kad bi se namrštio doista je tjerao strah u kosti. Na to je dodao svoj glas, koji je i dalje bio dubok, ali sad više nije bio leden. Vibrirao je od nečega što nisam mogla odgonetnuti, ali ono što jesam, nije bilo dobro.

- Žena je napadnuta u jednoj od vaših brvnara, dok ste vi bili tu u kući, sami.

Odlučila sam ne ponavljati još jednom isto, uglavnom zato jer sam morala paziti da se ne pomokrim u gaće. Pogledao je u kuću preko moje glave. Dvije sekunde kasnije fascinirano sam gledala kako mrštenje nestaje s njegovog lica a ravnodušna maska se vraća. Pogledao je opet u mene.

- Ostat ću tri noći. Još uvijek sto? - upitao je kao da se razgovor u zadnjih pet minuta nije dogodio.

- Da - šapnula sam.

Izvukao je novac, dao mi četiri novčanice od sto dolara a ja njemu ključ.

- Želim vam ugodan boravak - rekla sam tiho dok se okretao.

Mrko me pogledao preko ramena. Cijelo tijelo mi se streslo. Zatvorio je vrata za sobom.

Duboko sam udahnula i ostala nepomična, čekajući da taj udah odradi svoje i smiri me.

Kad je prošla opasnost da ću početi vrištati i bježati iz vlastite kuće, sinula mi je spoznaja da se nešto dogodilo. John Priest je na trenutak skinuo masku preda mnom.

I, ako nisam sasvim poludjela, to se dogodilo zato jer je bio uznemiren pomišlju da sam mogla biti u opasnosti.

Nakon skoro dvije godine, pet ili šest posjeta, praktički nula razgovora, i razmjene poprilične količine gotovine, John Priest je po prvi put pokazao neku reakciju.

A vrijedilo je ponoviti: ako se ne varam, bio je izuzetno ljut što sam se našla blizu opasnosti.

- Opa - šapnula sam prema vratima i čula motor Priestovog terenca kako odlazi niz prilaz.

Te večeri sjedila sam na svom trijemu s nogama na ogradi, zureći u svjetlost koja se iz jedanaestice nazirala kroz drveće. Otkad sam to uvidjela ranije tog dana, nisam mogla prestati razmišljati o tome.

Sviđam mu se.

Kao prvo, stalno se vraćao, a u početku brvnare stvarno nisu bile neka divota kojoj se mora vraćati.

Sada im je trebala bolja izolacija i još stotinjak stvarčica s kojima sam ih htjela poboljšati. Nisu bile luksuzne. Bile su dobre, puno bolje nego prije, ali ništa uzbudljivo.

No on se stalno vraćao.

Bilo je puno drugih opcija okolo. Nije da je u planinama Colorado nedostajalo turista i smještaja.

John Priest odsjedao je u Planinskom ljiljanu.

Kao drugo, nije bilo sumnje da mu je tog dana u mom predvorju popustio željezni stisak kojim je držao svoje emocije pod kontrolom. A nije ga uznemirilo opće stanje svijeta u kojem su sirote žene žrtve napada po planinskim kućicama.

Uznemirilo ga je što sam ja bila tamo, sama, bez zaštite, kad se na mom imanju dogodio zločin.

- Aha - šapnula sam u mrak. - Sviđam mu se.

Nisam znala što bih s time.

Najednom sam počela razmišljati o njegovim rukama.

Nakon toga, razmišljala sam o činjenici da mi je vibrator konstantno priključen na punjač, toliko sam ga koristila. Šta da kažem? Bila sam dvadeset šestogodišnja žena bez dečka, sa živahnom maštom i zdravim libidom. Ništa čudno.

Spustila sam noge s ograde i uspravila se iz stare Adirondack stolice, kojoj je ozbiljno trebalo brušenje i bojanje, a ni jastučić ne bi bio na odmet, stražnjica me prilično boljela.

Ušla sam u kuću i u kupaonicu u prizemlju.

Trebalo joj je preuređenje. Zidne tapete bile su toliko cvjetaste da su izazivale glavobolju. Ovalno zrcalo iznad umivaonika nekad je po rubu imalo pozlatu. Sad je izgledalo oronulo. U umivaoniku su ostale mrlje hrđe nakon što je prošlog Božića moj otac popravio slavinu koja je kapala. Sudeći po tragovima, mora dajje kapala stoljećima.

Nisam registrirala ništa od toga.

Promotri la sam se u ogledalu.

Vidjela sam kosu, raspuštenu, divlje kovrčavu, puno dulju nego sam je ikad pustila, jer nisam imala vremena za odlaske frizeru.

Nisam na sebi imala ni tračka šminke, a nisam se mogla prisjetiti ni kad sam zadnji put koristila neku kozmetiku. Mora da su prošli mjeseci. Možda i cijela godina.

Na sebi sam imala usku majicu kratkih rukava, svijetlo ružičastu, sa žarko ružičastim natpisom »Tjelesni užici su za bajkere.« Iznad njega bio je skiciran lik veselog, nacerenog kostura na motociklu. Majica je bila iz sat vožnje udaljenog bajkerskog mjestašca, u kojem sam bila najednom od mojih rijetkih izleta, gdje sam kombinirajući zabavno s korisnim, dijelila po okolici letke Planinskog ljiljana i lijepila ih po oglasnim pločama.

Obožavala sam tu majicu.

Imala sam na sebi i kratke hlačice, izbljedjele odrezane traperice, koje su mi po mom mišljenju prilično dobro stajale, dijelom i jer sam vratila malo težine koju sam izgubila nakon

Grahamovog odlaska (potpomognutim mojim udarcem u stražnjicu).

Kad sam spustila pogled, vidjela sam da sam bosa. No, nokti su mi bili pažljivo nalakirani, žarko, skoro neonsko ljubičasti. Sama sam ih nalakirala, činilo mi se da su vrlo zgodni.

Činilo mi se da su zgodni - sve mi se činilo dovoljno zgodno - tako da sam otišla u kuhinju, do hladnjaka, i izvukla domaću pitu s čokoladnom kremom koju sam to jutro stavila da se hladi. Dohvatila sam nož. Kad sam krenula zarezati, zastala sam i pomaknula nož par centimetara dalje pa odrezala poveći komad. Stavila sam ga na tanjur, pokrila prozirnom folijom i otišla van na stražnja vrata. Navukla sam svoje metalik ružičaste japanke na čijim su potplatima bili sivi, bijeli i tirkizni cvjetovi, pa otišla na prednja vrata.

Nisam si dala vremena bolje razmisliti, samo sam dograbila ključeve, izašla, zaključala i otišla uz stazu.

Ravno do brvnare broj jedanaest. Gorjela su svjetla, tanke zavjese bile su navučene. Popela sam se uz stube, prešla preko trijema do vrata.

Duboko sam udahnula.

Podignula sam ruku i pokucala. Nano sekundu kasnije vrata su otvorila, tako naglo da sam dahnula i ustuknula.

- Si dobro? - upitao je John Priest.

Au, čovječe.

Definitivno mu se sviđam!

- Um... da - odgovorila sam.

Kroz zaštitna mrežasta vrata vidjela sam kako mu pogled pada na pitu.

- Danas sam radila pitu, pa sam mislila... brzo sam počela objašnjavati.

Pogled mu je presjekao gore i prekinuo me je. - Idi kući.

- Ali, ja...

- *Idi. Kući.*

Osjetila sam kako mi srce lupa, i tiho rekla:

- Stvarno je fina.

- Idi kući.

- John...

Nisam ništa više rekla, jer istog trena kad sam izgovorila njegovo ime, nešto zlokobno prostrujalo je od njega kroz mrežu prema meni i pogodilo me tako jako, da je bilo čudo da se nisam spustila na koljena.

- Ženo -zarežao je, a nestrpljenje se čulo u svakom slovu.

- *Idi kući jebote.*

I na to mi je zatvorio vrata pred nosom. Ostajala sam nepomično stajati neko vrijeme. Onda sam otišla doma.

Kad sam stigla, pojela sam pitu. Makar mi je bilo zlo od svakog zalogaja.

No kao i svaka normalna žena nakon poniženja, nisam obraćala pažnju na mučninu i nastavila sam jesti.

A kasnije, kad sam legla u krevet, nisam spavala.

Poglavlje 3

Borba

Brinemo se.

- Nemojte se brinuti.
- Nitko ne bi trebao biti sam na Božić.

Bila je Badnja večer. Razgovarala sam s majkom. Bila sam u svojoj kući u Coloradu dok su svi ostali, moja sestra, njen muž i njihov novorođeni sinčić, moj brat i njegova nova zaručnica, i moj omiljeni ujak i cijela njegova obitelj bili na ranču u Oklahomi.

Ali sve moje kućice bile su iznajmljene, i u svima je bilo više od jednog gosta. Bokte, pa jedna obitelj je sama zauzela četiri kuće, za veliko blagdansko obiteljsko okupljanje u Coloradu.

Pobrinula sam se za blagdansko ozračje. U svakom je bungalovu bilo božićno drvce okićeno u stilu Divljeg zapada. Bilo je na gomile upletenog konopa s drvenim ornamentima, kaubojskim čizmama, snjegovića s maramama oko vrata i kaubojskim šeširima, sedla, potkovića i limenih Šerifskih zvijezdi.

Da i ne spominjem, *sve su brvnare bile izvana ukrašene* lampicama. Trebala su mi dva dana samo da okačim ta svjetla, ali na kraju je vrijedilo truda. Izgledalo je izvrsno. U velikim

žardinjerama koje su ljeti bile pune cvijeća sad su bile malene jelke, također okićene veselim, treperavim lampicama.

A za dobrodošlicu u stilu Planinskog ljiljana, u svakom je apartmanu na stolu pored tegle božićne zvijezde bila velika limena kutija blagdanskih kolačića.

Mama, tata i moj brat Titus bili su mi došli prošlog Božica. Ovih blagdana su se svi okupili na ranču, ali ja nisam mogla otići. Čak ni na dva dana. Trebao mi je taj novac.

To je bilo sranje.

- Neki prijatelji su u gradu, s njima ću sutra na ručak - lagala sam mami. Imala sam prijatelje u gradu, ali ne i dovoljno vremena za njih da budemo tako bliski, da bi me pozvali sebi na Božić.

Pripremala sam si pačja prsa, krumpir zapečen s vrhnjem i šparoge s domaćim pecivom, a za desert tamni čokoladni kolač s domaćom vanilija kremom iz zamrzivača. Imala sam i gomilu grickalica. A kupila sam si (i bungalovima) šest novih DVD filmova.

Namjerila sam se Božić provesti nad tanjurom i pred ekranom. Gledati romantične filmove, tugovati nad svojim usamljenim životom, daljinom koja me razdvaja od obitelji, činjenicom da otkad sam došla u Colorado nisam niti jednom išla na snowboard, pa prema tome to baš i nije bilo življenje mog sna.

Zaglavila sam u stvarnosti.

To je bilo poprilično sranje.

- Tata i ja ćemo se dogovoriti, doći ćemo do tebe idući mjesec, pa idemo skupa na snijeg - rekla je mama na telefon.

- To bi bilo predivno - odgovorila sam tiho, i bilo bi, daskanje sigurno, ali biti s mamom i tatom više od ičega.

- Sad moramo krenuti u crkvu, zlato -rekla mi je. - Nazvat ćemo te sutra nakon što prođe gužva. Moći ćeš se čuti sa svima.

- Okej.

- A imaš planove za večeras?

Imala sam planove.

Uključivali su žderanje i lokanje do omamljenosti i gledanje Keanu Reevesa i Sandre Bullock kako se ponovo i ponovo nesretno mimoilaze, dok ih univerzum ne sjedini. Nakon toga namjeravala sam nastaviti niz Sandre Bullock s filmom *Uvijek postoji nada* i podsjetiti se da nikad nije kasno za sreću, te si držati fige da netko poput Harryja Connicka Jr. uskoro naiđe do mojeg kampa. Mogao bi to biti netko poput njega u stvarnom svijetu, tko je dobar, zgodan, zna pjevati i svirati glasovir, ih netko poput njegovog lika u filmu koji je bio seksi i pošten i znao bi se nositi sa mnom i svim mojim sranjima. Bilo koja opcija bila bi prihvatljiva.

Sutra ću si raspakirati nove DVD-ove za novu porciju mučenja romantikom.

- Imam planove za večeras, da - potvrdila sam majci, malo izvještačenim ali dovoljno uvjerljivim vedrim tonom.

- Dobro, zlato. Čujemo se sutra.

- Veselim se tome.

- Želim ti lijepu večer.

- Ne daj tati da dovikuje zboru ove godine.

Nasmijala se i povjerila, - Nisam ga još pustila do zdjele s punčem.

- Pametno -promrmljala sam.

U njenom glasu se još čuo osmijeh kad je tiho rekla, - Puno te volim, anđele.

- I ja tebe, mama.

Prekinula je vezu, a ja sam ostala gledati u telefon.

Poskočila sam kad je zazvonio.

Na zaslonu je pisalo da je broj nepoznat, ali kako to nije bio samo moj osobni mobitel nego i poslovni za bungalove, javila sam se.

- Sretan Božić! -pozdravila sam forsirajući vedrinu.

- Ženo.

Na tu riječ i znajući tko ju je izgovorio, ostala sam šutke, trepnula zureći u svoje krilo.

- Jesi tu? - upitao je.

- Jesam - odgovorila sam.

- Kamp otvoren?

- Da.

- Vidimo se za pola sata.

Čula sam prekid linije.

Punu minutu kasnije, kad sam konačno spustila telefon, shvatila sam da sam upravo po prvi put telefonski razgovarala s Johnom Priestom, da on dolazi u Planinski ljiljan, i da po prvi put otkad dolazi jedanaestica nije slobodna.

Nijedna brvnara nije bila slobodna.

- Au, čovječe - šapnula sam svom telefonu.

Tad sam se sjetila da sam već u pidžami.

Skočila sam s kauča i odjurila se obući.

Sat kasnije otvorila sam vrata, vidjela Johna Priestu kako stoji s pahuljicama na širokim ramenima i tamnoj kosi, a onda zapazila prizor iza njega.

Padao je snijeg.

Masivni, gusti snijeg.

- Ajme kako dobro! - uzviknula sam. - Pada snijeg!

- I to jako. Ceste su za kurac - odgovorio je Priest, ulazeći unutra, a ja sam se izmaknula.

- Koliko jako? - pitala sam zatvarajući vrata za njim.

- Jedva sam stigao ovamo, a vozim skoro pa jebenu ralicu.

Ajme.

- Ovaj... pa, Jo... mislim, gospodine Priest, jedanaestica nije slobodna - malo sam zamucala.

- Uzet ću što imaš - odgovorio je, već kod knjige gostiju.

- Nemam ništa -rekla sam tiho. - Puni smo.

Uspravio se i okrenuo. - Zezaš?

Odmahnula sam glavom. - Ne. Prekinuo si poziv prije nego što sam uspjela to reći.

Pogledao je iznad mene, izraza nejasnog, zamišljenog, vjerojatno oko toga gdje bi mogao pronaći smještaj na Badnju večer usred snježne oluje, mrmljajući samo, - Jebote.

Zbog tog izraza, lampica koje su svjetlucale na drvetu u dnevnoj sobi i vidjele se u predvorju, snijega koji je meko i obilato vani padao, i saznanja da je i John Priest poput mene sam na blagdane, izvalila sam,

-Možeš ostati ovdje. Imam sobu za goste. Imam dvije, zapravo.

Spustio je pogled prema meni, na što sam uvukla usnice među zube.

- Si luda? -upitao je.

Stresla sam glavom, pustila usne i rekla, -Pada snijeg.

- Istina, ženo, ali ne poznaješ me.

- Hoćeš li me napasti? - upitala sam.

- Ne, kvragu - odgovorio je odlučno.

Pa, to je bilo dobro.

- Badnjak je - naglasila sam.

Nije ništa odgovorio na to.

- Pa, ovaj, ima dovoljno hrane za dvoje. Istina, skoro svi filmovi koje imam su ljubici, ali ima DVD-a koji nisu posuđeni i možda se nađe neki koji bi htio gledati.

Šutao je.

- A možeš biti i nasamo u sobi - dodala sam. - Na privatnom, mozgati, ili se naspavati nakon puta. Samo ne smiješ sastavljati eksplozivne naprave i planirati svrgavanje vlade.

Obrve su mu se mrvicu podigle. - Svrgavanje vlade?

- Šalim se - objasnila sam.

Nije ni potvrdio ni zanijekao da sam duhovita. Samo je nastavio zuriti u mene.

Zabacila sam ramena, zadržala pogled na njegovom i objavila:

- Nema na čemu. Božić je i sama sam. Bit će lijepo da je netko u blizini, čak i netko nepoznat. A bit će i lijepo učiniti dobro djelo za Božić, dati umornom putniku mjesto za počinak i topli obrok.

Ovaj konkretni umorni putnik nakrivio je glavu, a njegov pogled je bio oštar, iako bez emocija. - Misliš da si u nekom svom romantičnom filmu?

- Sasvim sam, ali sto posto sigurna da nisam u romantičnom filmu - odgovorila sam odlučno istog trena. Nastavila sam : - Sama sam na Božić. To je tebi romantično?

Lice mu se promijenilo, kunem se, promijenilo se, na tren je postalo mekše prije nego je tiho izgovorio, - Pita.

To mi nije bila draga uspomena.

Ali šta sad.

Podigla sam ruku i odmahнула njome ispred lica.

- Ma, zaboravi. Bila sam ljubazna. Ti si imun na ljubaznost. Neću to ponoviti, osim što je u ovom slučaju Božić, još jednom, i ne može se *ne biti* ljubazan na Božić pa ćeš to morati izdržati i progutati. Čak i ako ti ostavim sendvič pred zatvorenim vratima sobe u kojoj se ti baviš svojim privatnim opakim stvarima.

- Ne bavim se ja ničime - izjavio je, a ja sam pogledala u njegovo rame prije nego sam s otvorenom nevjericom rekla, - Naravno.

Tad je upitao, - Šta ima za večeru? - a moje oči su se vratile njegovima, i nešto je zatreperilo u meni jer su te riječi značile da će ostati. Bilo je to nešto opasno. Nešto što sam znala da ne bi trebala osjećati. Nešto što sam istog trena zanijekala sama pred sobom.

- Već sam večerala - rekla sam. - No baš sam htjela načeti bademe u čokoladi. I kutiju indijskih oraščića. I treba poslagati kolačiće i kekse da budu na dohvat ruke. Imam pet vrsta. A mogla bih složiti i umak od krem sira i kukuruza i otvoriti tortilja čips.

- Isuse -promumljao je ali nisam bila gotova.

- Ili bih mogla dovršiti umak od sira, zelenih papričica i crnog graha koji sam namijenila sutra za rani ručak. To se jede toplo. Ili mogu napraviti kuglice od kobasice i parmezana. To može ići i u wonton knedle, ali to će malo potrajati. Mogu

odrediti i nešto goveđeg gulaša koji sam napravila prošli tjedan.

- Oči su mi odlutale. - I to bi moglo malo potrajati jer moram skuhati svježe knedle.

- Ženo - dozvaao me je. -Ništa gulaš. Grah i papričice neka ostanu za sutra. Ništa od kobasice, jer sam gladan i ne želim čekati da se bilo šta skuha. Ali sve ostalo će biti dobro.

Nasmiješila sam se, a ono u meni zatreperilo je jače. Tako jako, da sam se morala žestoko primiti za poricanje da ne iskoči iz mene poput gejzira.

- Idi donesi svoje stvari - naredila sam i nastavila. - Onda skini kaput, raskomoti se. - Krenula sam prema kuhinji i zastala. - Tvoja soba je prva lijevo na vrhu stepeništa. Možeš odabrati i drugu, ali mislim da će ti ova biti bolja. Manje je ženskasta. No, budi upozoren, prošli vlasnici ove kuće doista su bili pretjerano naklonjeni volanima i cvjetićima, tako da je samo *malo* manje ženskasta. - Nastavila sam prema kuhinji, i još jednom se okrenula.

- Kupaonica je točno nasuprot, preko hodnika. Ja imam svoju, ne brini.

Nastavila sam jurnjavu prema kuhinji i dovršila je klizeći po podu u svojim debelim vunenim soknama, pitajući se gdje mi je ona stvarčica za grijanje umaka.

A kako sam bila u kuhinji, a prije toga sam brbljala i nisam obraćala pažnju, nisam uočila da je John Priest sve to nepomično promatrao. I da je ostao tako stajati još neko vrijeme nakon što sam mu nestala s vidika.

I na kraju, nisam vidjela kako je čvrsto stegnuo krupne šake i čeljust prije nego je krenuo prema vratima.

Slijedećeg jutra sjedila sam na svom trijemu u trapericama, ružičastoj termo potkošulji dugih rukava ispod western košulje od tankog traperica sa sedfastim gumbima, s mekim vunanim šalom oko vrata i nogama u vrlo debelim vunanim čarapama podignutima na ogradu. Zagasito svijetlo plava kapa pokrivala mi je kosu, a meke vunene rukavice bez prstiju bile su omotane oko velike šalice vruće kave.

Promatrala sam pejzaž ispred sebe, drveće koje je okruživalo moj kamp. Zimzeleno drveće bilo je prekriveno nakupinama snijega, a gole jasike iskričavo okićene injem. S lijeve strane rijeka je brzala preko crvenog kamenja, i upravo je počela svjetlucati na izlazećem suncu. Na desno kroz drveće moj je prilaz na jednu stranu vodio do brvnara, na drugu do gradske ulice.

Snijeg se lijepo istresao. Trebat ću izvući mali traktor s ralicom i raščistiti prilaz i parking, za slučaj da neki od mojih gostiju poželi na božićni izlet.

Ali ostala sam sjediti, odlučivši da ću to obaviti malo kasnije. Nitko normalan ne žuri van na božićno jutro.

U tom trenutku čula sam da se iza mene otvaraju vrata i okrenula sam glavu, ostavivši noge gdje jesu, i gledala Johna Priestu kako izlazi van.

I on je bio u debelim vunanim soknama, samo su njegove bile šatirano crno sive, a moje su bile svijetlo pepermint zelene.

I on je bio u ispranim trapericama, i s bijelom termo potkošuljom ispod debele, tamno plave košulje od flanela. To duboko plavetnilo je nekako učinilo njegove smeđe oči predivno jantarnima.

Imao je jak trag izrasta brade.

Seksi.

I na koncu, kosa mu je bila raskuštrana kao da nije ni ruku provukao kroz nju nakon što je ustao.

Još više seksi.

U krupnoj šaci držao je tešku šalicu od oker keramike punu kave koja se pušila. Osjetila sam privlačnu snagu njegove pojave, pravila se da je ne osjećam, i nasmiješila se.

Pogledao me je, pa u stolicu pored mene, stolicu u kojoj nitko nije sjedio osim Dicka Grantu, a ni on to nije činio često. Otišao je do nje.

Okrenula sam pogled na drugu stranu dok se spuštao, ali nisu mi mogle promaknuti njegove noge koje su se digle na ogradu, ni metar od mojih.

Moje noge bile su savijene u koljenima. Njegove su bile ispružene i prekrižene kod skočnih zglobova.

Sjedeći pored njega u tišini, nešto se sleglo u meni. Nešto dobro i ispravno, i istovremeno loše i krivo.

Pokušala sam ne obraćati pažnju na to.

Nije bilo lako.

Radeći na tome, prinijela sam šalicu usnama i tiho rekla,

- Sretan Božić, Priest.

Iznenadio me je nježnim i dubokim brujanjem,

- Sretan Božić, Cassidy.

Izgovorio je moje ime.

Znao ga je i izgovorio ga je.

Nasmiješila sam se svojoj šalici prije nego što sam otpila.

Zaustavila sam film na daljinskom i okrenula se Priestu.

- Pa? -upitala sam.

- Sranje - odgovorio je.

Osjetila sam kako mi se oči šire. -Sranje? *Sranje? Zapravo ljubav nije sranje!* - Podigla sam se na podlakticu na kauču i namrštila se na njega. - To je savršen film za blagdane. Ima Božić i romantiku i Alana Rickmana. Bilo što s Alanom Rickmanom *nije sranje!*

Priestov izraz se nije promijenio. - Ovo jeste.

Zakolutila sam očima i rekla, - Ti si nemoguć.

Mrvicu je slegnuo ramenima u znak da ga boli briga što ja mislim kakav je.

Nisam se uvrijedila. Priest je bio takav.

- Dobro. Ovaj put ti biraj - izjavila sam, dobacivši daljinski na stolić. - Ili bi htio da počnem pripremati večeru?

Obrve su mu se skupile pa me podsjetio, - Sad smo jeli taj umak s paprikama i grahom, za vrijeme filma.

- Pa?

- Pa, nema ni sat kako si prestala trpati to sranje u usta.

To je bilo sasvim točno. U stvari, morala sam se suspregnuti da ne obližem zdjelu, a i to sam uspjela samo zato jer je zdjela bila na grijaču pa sam se bojala da ću opeci jezik.

- Božić je. Pravilo je da se mora žderati stalno i obilato, održavati nivo kome dok se ne postigne ciljna dubina nesvijesti iza večere. Ta traje točno jedno cijelo pet sati kad se budiš i jedeš kolače.

- A da ti pojedeš još petnaest kolačića za vrijeme idućeg filma, dok ja uspijem napraviti malo mjesta u trbuhu za večeru?
- predložio je.

Pogled mi je pao na otvorene kutije s keksima na stolicu ispred nas, za koje sam primijetila da nije uzeo niti jednog jedinog. Promumljala sam, - Može.

- Isuse - promumljao je on natrag.

- Hajde. Film. Biraj.

Podigao se iz naslonjača i otišao do police s mojom DVD kolekcijom.

- Ne mora biti ljubavni - dozvolila sam.

- Fala Kristu - promrmljao je, a ja sam se nacerila.

Stajao je, ruku oslonjenih na uske bokove, i proučavao police. To je potrajalo. Dovoljno dugo da postanem nestrpljiva.

- Možda *Thor*?

Pogledao me je preko ramena i neverbalno dao do znanja da *Thor* ne dolazi u obzir.

Izgleda da opaki tipovi ne gledaju filmove sa super-herojima.

Pribilježeno.

Nastavio je pregledavati police.

- A možda *Red*? -predložila sam. - Igra Bruce Willis. Mora da ti sviđa Bruce Willis, njega svi vole, pogotovo opaki tipovi. Odličan je, i smiješan. I Morgan Freeman je unutra, a s njim je sve bolje. I Karl Urban, njega nije muka gledati. Dobro, tebi možda je, meni nije.

Posegnuo je i izvukao kutiju s police. Vidjela sam daje uzeo *Red*, pa sam se opet nacerila. Otišao je do plejera, izbacio prošli disk van i usput pitao, - Sve u redu s tvojom familijom?

Pretpostavila sam da pita zato što su moji nazvali, dok smo zajedno prali posuđe od doručka.

Bio se udaljio. Poziv je trajao sat i pol. Za vrijeme tog poziva John Priest je poduzeo na sebe da ode do velikog spremišta u

kojem je bila gomila koječega, uključujući i moj mali traktor, izvuče ga i očisti moj prilaz i parking.

Dio tog njegovog pothvata sam ga promatrala sa trijema, slušajući svoju obitelj kako me na daljinu pokušava uvući u svoj osjećaj veselja i zajedništva, i cijelo to vrijeme ono nešto što sam poricala treperilo je u meni.

Kako je to bilo fenomenalno lijepo od njega, što je to učinio za mene. Dao mi je vrijeme za obitelj. Dao mi je pauzu od neprestanog niza zadataka.

Kad se vratio, zahvalila sam mu.

Odgovorio je : - Umak od graha.

Pretpostavila sam da to znači da opakim momcima zahvalnost baš ne leži.

I to sam si pribilježila u memoriji.

- Moji su dobro, hvala - odgovorila sam dok je pospremao *Zapravo ljubav* u plastičnu kutiju i gurnuo je na policu pored televizora.

Tad me iznenadio s još jednim pitanjem, osobnijim od prvoga.

- Zašto nisi s njima?

- Kamp mi je pun.

Gurnuo je *Red* u DVD plejer, okrenuo se i pogledao me.

- Zašto nisi s njima?

Uzdahnula sam.

Pokušala sam objasniti. - Moram kupiti terenac.

Nakrivio je glavu. - Šta?

- Moram kupiti terenac - ponovila sam. - Uz to štedim da tati vratim dug, novac s kojim sam kupila kamp. I s nešto kamata, pa to sad već traje neko vrijeme. A terenac namjeravam kupiti za gotovinu, ne želim uzimati kredit. Brvnare se sve bolje iznajmljuju, par njih je skoro stalno puno, ali nije to baš potpuno pouzdano, i nisam baš dugo tu, iznajmljivanje previše varira da bih mogla dobro procijeniti buduće prihode. Zato sam oprezna. I zato mi treba novac.

Otišao je do svog naslonjača, ne gledajući više u mene, i spustio svoje veliko tijelo u njega.

No nije ništa odgovorio.

Posegnula sam za daljinskim.

Tad je ponovo progovorio.

- Kako to da oni nisu došli ovamo?

- Ranč je svima bliže, mama i tata imaju veliku kuću.

Osjetila sam njegov pogled pa sam okrenula glavu prema njemu.

- Imaš jedanaest bungalova - istaknuo je.

- Ipak je to dom, Priest, a moja sestra im je upravo rodila prvo unuče. Moji roditelji žive na ranču u Oklahomi gdje je moj otac odrastao, njegov otac je tamo odrastao, tamo smo odrasli ja i moja sestra i brat. Sad kad se rodilo Laceyino prvo dijete, za Božić se moralo biti na ranču.

- Jesi li vidjela dijete? - upitao je.

Odmahnula sam glavom.

Pogledao je prema televizoru. Shvatila sam to kao znak da trebam pustiti film.

Prošlo je dobrih deset minuta kad je tiho rekao: - Nema ničeg važnijeg od obitelji.

Zastao mi je dah od tih riječi, uglavnom zato što je bio u pravu. Trebala sam pretrpjeti gubitak prihoda, zatvoriti Planinski ljiljan preko blagdana i uzeti si par dana slobodno da odem do svojih, upoznam nećaka, bolje upoznam buduću šogoricu, družim se s najdražim ujakom.

Doista sam trebala.

Zastao mi je dah i zato što su te riječi došle od njega, iznenađujuće s obzirom na to da je bio tu sa mnom, nepoznatom osobom.

Što je značilo da ili nema obitelji, ili zna kako je to upravo zato što je nekako izgubio svoje. Nijedna od tih opcija nije mi se sviđala.

No na koncu, morala sam si priznati i da mi se sviđa da on tako misli.

Bio je red na mene da ništa ne odgovorim.

Samo sam si primaknula kutiju s keksima, naslonila se, i gledala film.

- Znači, opaki tipovi piju vrući kakao - primijetila sam.

- Aha - potvrdio je John Priest.

Nacerila sam se u paru koja se dizala iz moje šalice i bolje se zagrnula dekom u koju sam se umotala prije spuštanja u Adirondack stolicu na trijemu. Priest je sjedio pored mene.

Lampice su prigušeno svjetlucale kroz drveće, dajući tami oko nas veseli blagdanski ugođaj. Priest i ja sjedili smo kasno uvečer vani, udišući svježinu snijega, pijući kakao nakon hrpe filmova, dobre hrane, večere u kojoj je Priest uživao. Vidjela sam kakav izraz mu je prošao licem pri prvom zalogaju patke, kako mi je pokazao da mu je fina, i to mi se svidjelo više nego što je bilo pametno.

Sad je Božić bio pri kraju i nije to bio dobar dan. Bio je to odličan dan. Nije bio razgovorljivo društvo. Nije bio topao. Nije bio nježan. Nije se čak ni smiješio.

Ali to nije značilo da nije bio dobro društvo. Na svoj vlastiti način je jasno dao na znanje da cijeni to što ima. Moje društvo. Moju hranu. Moju šašavost. To što provodi blagdan na lijepom mjestu s dobrom osobom. Cijenio je to, i dao mi je to na znanje.

Znala sam to po tome gdje smo sjedili, u ugodnoj tišini koju bih samo povremeno prekinula nekom blesavom primjedbom, jer mi se činilo da ga to zabavlja. Da mu je to gušt.

Slušala sam šum rijeke, pustila da me noćni mir obavije, topla ispod deke i s kakaom u želucu, i definitivno zbog društva pored sebe.

Uzdahnula sam tiho i opustila se u prelijepom miru.

- Ne mijenjamo se.

Priest je izgovorio tiho. Ne grubo. Ne hladno. Ne ružno. Odlučno.

Treperenje u menije stalo.

- Okej - šapnula sam.

- Cijenim tvoju ljubaznost -nastavio je.

- Dobro -tiho sam rekla.

- Ti si dobra žena, Cassidy.

Zatvorila sam oči, otvorila ih, i promrmljala, - Hvala.

- Ali mi se ne mijenjamo.

- Jasno.

Nije više govorio.

Otpila sam kakao.

Noć nije bila manje mirna. Pogled nije bio manje prekrasan. Ali spokoj je nestao.

Pila sam kakao i kad sam stigla do dna, donijela sam odluku. Znači on je bio strašan. Bio je opak. Bio je zatvoren i više je puta naglasio da se nikad neće otvoriti.

Nije me bilo briga.

Imala sam ovu jedinstvenu priliku, jedinu koju ću ikad imati, i neću je propustiti.

Neće mi ništa dati, to mi je bilo jasno.

Nije me bilo briga.

Napravit ću ono što moram.

Ne.

Uzet ću si ono što trebam i dat ću ono što želim.

Zato sam rekla: - Dosta je za danas, -i izvukla se ispod pokrivača i ustala.

Prebacila sam deku preko ruke i krenula između stolica. Priest nije ništa rekao.

Stala sam pored njega i vidjela ga kako gleda prema drveću.

- Znam da ne želiš ovo čuti -počela sam tiho. - Znam da nisi za prijateljske geste. Nije me briga. Još uvijek je Božić i još uvijek imam pravo na njih, a ti to moraš izdržati.

Nije se pomaknuo i nije ništa rekao.

Ja jesam.

- Bio je to dobar Božić, Johne.

Nisam vidjela da se pomaknuo, ali sam definitivno osjetila napetost.

To me nije zaustavilo.

- Trebao je to biti bijedan blagdan za mene, ali si ti došao i učinio ga dobrim. Neću nikad zaboraviti godinu kad me stranac, koji nije bio stranac, spasio od toga da sam sama na Božić.

Prije nego izgubim hrabrost, nagnula sam se, s usnama do njegovog uha. Tako blizu da sam mogla osjetiti njegov miris. Njegov, ne kolonjske vode, ne losiona poslije brijanja.

Samo njegov.

Predivan.

- Puno mi to znači, - šapnula sam. - Hvala ti, Johne.

Pomaknula sam glavu, moje usne bile su pored njegove sljepoočice. Nije se micao.

- Sretan ti Božić - završila sam tiho, dotaknula usnama točku gdje na sljepoočici počinje kosa, i brzo se pokupila unutra, prije nego me stigao prekoriti i pokvariti sve dobro što mi je dao.

Provjerila sam da li su vrata zaključana, sva osim onih iz kuhinje na trijem sa strane kuće, da Priest može unutra. Ostavila sam, naravno, uključenima i par prigušenih svjetiljki, da se ne spotiče u mraku.

Legla sam u svoj krevet i ostala dugo ležati budna, osluškujući.

Dugo nije došao gore. Pogledala sam na sat na noćnom ormariću i bilo je prošlo više od sat vremena.

Oči su mi se sklopile tek kad sam čula zatvaranje vrata u hodniku. Zaspala sam ne znajući da je muškarac u mojoj gostinjskoj sobi sjedio vani preko sat vremena, boreći bitku sam sa sobom.

Pobijedio je.

Ali je i izgubio.

Kao i ja.

Zato jer sam se slijedećeg dana probudila u praznoj kući, samo s tri stotine dolara ostavljenim na mojoj knjizi gostiju, što je poništilo dobrohotnost mog poziva. Gostoprimstvo nije trebalo biti plaćeno.

Kad je dva mjeseca kasnije ponovo došao, nije bio ništa drugačiji. Unajmio je jedanaesticu. Platio je gotovinom. Nije puno govorio. Nakon što je uzeo ključ, jedva da sam ga i vidjela. A kad je odlazio, samo je gurnuo ključ u otvor za poštu na mojim vratima.

I opet isto tri mjeseca kasnije.

Šest mjeseci kasnije, ponovo.

Ovo je trajalo četiri godine.

Četiri godine.

Iako to ni sama sebi nisam htjela priznati, držala sam bungalov broj jedanaest slobodan koliko god sam mogla. On je uvijek bio zadnji koji bih iznajmila kad smo bili puni.

Činila sam to zato da onda kad dođe, jedina stvar koju sam mu mogla dati bude na raspolaganju.

I tako je to išlo.

I tako je ostalo.

Do te noći.

Te noći koja će biti daleko najbolja noć u mom životu. Noći koja će biti i najgora stvar koja mi se ikad dogodila.

Poglavlje 4.

Zlato

Oči su mi se otvorile istog trena kad sam začula glasnu glazbu. Znala sam.

Na prvi pogled znala sam da će ta obitelj uzrokovati nevolje. Tri dečka, svi iste dobi, oko osamnaest, očito ne braća. Roditelji u skupom Cadillac Escaladeu, dečki u ne tako skupom Lincoln Navigatoru. Roditelji koji su ih prijavili u jednom od bungalova i odonda ih nisam vidjela. Prijavili su ih oni, jer su savršeno dobro znali da nijedan iznajmljivač u planinama Colorado ne bi ni u ludilu iznajmio lijepo uređenu kuću maloljetnim klincima koji su u potrazi za malo opuštanja od škole. Prijavili su ih i pokupili se, vjerojatno u vlastiti lijepo uređeni apartman bliže skijaškim stazama.

Prijavili su ih i ostavili ih da si proljetne praznike provedu kako žele, što su si ti dečki, sudeći prema vozilu i odjeći i opremi i nastupu, definitivno uzeli zdravo za gotovo: da smiju raditi što god im padne na um.

Do tog trenutka je bilo relativno mirno. Prošla su tri dana u kojim ih uglavnom nije bilo. Nikakvih zvukova, parking prazan. Vjerojatno su bili negdje na skijanju i partijanju.

Bila sam otišla na spavanje nakon što sam provjerila kamp.

Tad ih nije bilo.

Sad su se vratili, bilo je jasno.

Zbacila sam pokrivač i brzo se obukla. Traperice. Grudnjak. Termo majica. Sokne. Čizme.

Dograbila sam i bejzbol palicu, koja mi je stajala pored kreveta otkad je ona žena bila napadnuta i Priest se naljutio oko toga. Izlazeći sam dohvatila i baterijsku svjetiljku.

Ostavila sam upaljena svjetla u predvorju, a vanjska svjetla su se uključila preko senzora pokreta. Zaključala sam za sobom, uključila baterijsku lampu i požurila niz prilaz prema bungalovu iz kojeg je dopirala glasna glazba.

Bila je druga polovica ožujka, još uvijek vrhunac sezone, a sad je još bilo i vrijeme proljetnih školskih praznika. Posljednjih par godina zemlju je pogodila ekonomska recesija, ali ja sam se izvukla. Povremeno je bilo rupa, ali uvijek su bile iznajmljene bar četiri brvnare, što je bio moj minimum. Stvari su kretale nabolje u zemlji, pa tako i za kamp. U tom trenutku bilo je iznajmljeno devet bungalova.

Dok sam išla niz prilaz, pogledala sam udesno, prema jedanaestici. Iznajmljenoj.

Priest je bio tu.

Došao je prije dva dana. Nakon prijave ga više nisam vidjela, kao i obično.

Međutim, u tom trenutku bungalov je bio u mraku, a pred njim nije bilo crnog Suburbana.

Bio je negdje drugdje.

Zanimljivo. Bio je tamo kad sam obišla kamp u deset. Nisam imala pojma da on nekad ode i ostane vani do kasno, jer sam uglavnom namjerno ne obraćala pažnju.

Zanimljivo, ali me se nije ticalo.

Nastavila sam hodati, razmišljajući kako je uzeo noviji model Suburbana negdje u zadnje četiri godine, ali nije se nimalo drugačije odnosio prema njemu. Većinu vremena kad bi došao auto je bio jednako uprskan blatom. Činilo se da mu nije bitno što je nov.

Nije bio jedini s novim vozilom. Prije tri godine ja sam si nabavila tamno zeleni Range Rover. Moja bebica. Obožavala sam ga. Bio je puno bolji od mog starog auta. Pogotovo kad sam morala u nabavke velikih pakiranja deterdženata i tome sličnih zabavnih stvari.

Dosta toga se dogodilo u zadnje četiri godine.

Na svim bungalovima sam dala postaviti novu izolaciju. Ugradila sam nove klime. Nove peći. Na svim prozorima koji su bili okrenuti parkingu postavila sam posude za cvijeće, i za par tjedana ću ih ispuniti šarenim cvjetovima i bujnim zelenilom. Nekoliko jasika uz parking i u šumi bile su omotane ukrasnim lampicama, da po noći bude malo manje mračno a na privlačan i veseo način. Lampice su bile spojene na tajmer, uključivale bi se u kasni sumrak, isključivale u jedanaest i trideset, kad bi još samo pet prigušenih svjetiljki osvjetljavalo prostor.

Što je značilo da su trenutno bile isključene.

K tome, kad bi se snijeg počeo topiti, dolazilo je divlje cvijeće. Nasumično ali namjerno sadila sam sjemenke i lukovice, gdje god bi mi se svidjelo. Među drvećem, oko bungalova, oko moje kuće, najviše uz obale rijeke. Neke se nisu primile pa sam ponavljala proces, (uskoro će opet biti red na sjeme jer sam lukovice posadila ujesen), i svake godine bilo je sve više cvijeća. Ljeti su prštale boje, čineći cijeli moj posjed još ljepšim.

Renovirala sam i glavnu kupaonicu u svojoj kući, to jest, hvala bogu, nisam to sama radila. Nije više bilo tapeta s cvjetnim uzorcima, zidovi su bili obojani onako kako se meni sviđa. Podove jesam sama prebrusila i polakirala, što je bio doista težak posao, ali totalno vrijedan truda.

Uspjela sam se riješiti nekih komada kitnjastog, baršunastog i cvjetastog namještaja i zamijeniti ih po svom ukusu zanimljivim, udobnim komadima. Stvarima koje su me veselile kad bi ih ugledala pri dolasku kući, i koje su malo pomalo kuću činile sve više mojom.

Zaposlila sam Milagros da mi pomogne oko bungalova. Ona ih je čistila i mijenjala posteljinu kad bi gosti otišli. Povremeno bi i boravila u mojoj kući sa svojim suprugom Manuelom, dočekujući goste kad mene ne bi bilo, kad bih se zaželjela malo promjene.

Ona mi je uvelike promijenila život nabolje.

Njena pomoć je značila da mogu otići na daskanje na snijegu. Značila je da mogu češće otići na izlete po bližoj i daljoj okolici, i ne samo zato da ostavim svoje letke, nego i da

istražujem, kupujem, planinarim, imam doživljaje koji život čine zanimljivim.

Milagros je značila i da mogu sudjelovati u lokalnim zabavama. Mogu otići u grad, na piće, sprijateljiti se s ljudima koji mogu postati pravi prijatelji, a ne samo poznata ljubazna lica. Mogla sam otići u bar sa živom glazbom u grad ili u Gnaw Bone, koji nije bio daleko.

Mogla sam imati život.

Mogla sam doista ostvariti svoj san.

Imala sam život.

Ali nisam ostvarila san.

Znala sam to.

Nešto mi je nedostajalo.

Samo nisam znala točno što.

Čak sam izlazila i s muškarcima (i uspjela se poševiti s nekima). Na žalost, ništa od toga nije potrajalo, i uglavnom nisam imala stalnog momka. Bilo je to povremeno društvo, ipak, da ne ispadne da pričam samo s Milagros, idem njoj doma na večeru kad me pozove, ili samo visim s prijateljicama u gradu.

Koliko sam znala, a nisam znala puno, jer ga uopće nisam poznavala, kod Johna Priesta se ništa nije promijenilo. Osim što je imao noviji terenac.

Pitala sam se, ne baš intenzivno jer si to nisam dozvoljavala, gdje bi on mogao biti nakon jedan ujutro.

Onda sam obratila pažnju na bungalove. Onaj s dečkima svijetlio je poput svjetionika, ali gore od toga, i susjednih nekoliko bungalova bilo je osvjetljeno. Svjetla koja su bila uključena zato da ljudi vide nazvati moj mobitel i zatražiti me da učinim nešto oko te buke, bez sumnje.

Stišćući palicu u ruci popela sam se uz stube bungalova šest, osjećajući kako mi tlak raste. Bungalov Horizont. Apartman obojan u prigušene nijanse plave, sive i ljubičaste, boje horizonta Stjenjaka, s grafikama horizonta planina na svim zidovima.

Navigator je bio parkiran naprijed, kao i još jedan terenac.

Otišla sam ravno do vrata i pokucala. Glasno.

Glazba se smjesta utišala. Puno brže nego što je netko došao do vrata.

U stvari, vrata se nisu otvarala.

Zalupala sam po njima još jače, derući se, -Otvorite!

- Tko je? - zavikao je iznutra glas neodraslog muškarca.

Nisam odgovorila na to, jer je znao tko sam.

Umjesto toga sam zaprijetila. - Ako smjesta ne otvorite zovem policiju!

Prošlo je još nekoliko trenutaka prije no što su se vrata otvorila. Pritvorila. Uхватила sam kratak pogled na pod prekriven omotima hrane, limenkama piva, (zapravo, na stoliću je bila povelika piramida od limenki - kako to da mladi Amerikanci uporno rade takve gluposti?), a na kauču su ležala tijela. Dva, točnije.

Dečko odozgora.

Djevojka ispod njega.

I još jedna djevojka na nogama, koja je nestala s vidika gotovo istog trena kad su se otvorila vrata.

Na to što sam vidjela, preciznije, zbog načina na koji je ona djevojka tamo ležala, prožeo me val tjeskobe. U tom trenu visok, mišićavi mladić, za kojeg sam procijenila da je sin obitelji koja je uzela kuću, ispunio je dovratak i blokirao pogled unutra.

- Šta trebate? -upitao je.

- Otvori vrata i pusti me unutra -zatražila sam.

Nije ih otvorio.

Rekao je, - Isprike zbog muzike. Nećemo više biti glasni.

Gledala sam ga u oči i obavijestila ga, - Trebam razgovarati s tvojim roditeljima.

Pomaknuo se, ne sasvim ali toliko da mu na tren ne vidim lice. Onda se okrenuo natrag i izjavio, - Spavaju.

On ozbiljno misli da sam toliko glupa?

- Smjesta ih pozovi.

- Možete ujutro razgovarati s njima -predložio je.

Uh.

Koji dripac.

Stavila sam ruku na vrata i gurnula ih.

Mali huligan je gurnuo natrag.

- Jesu ti roditelji ovdje? - upitala sam glasno.

-Rekao sam vam. - Očigledno je gubio strpljenje. Pravi dripac. - Spavaju.

- Sinko, nećemo se tako igrati -rekla sam. - Roditelji ti nisu ovdje.

- Jesu - izjavio je tvrdoglavo.

Stresla sam glavom. Bilo mi je dosta natezanja.

- Otvori vrata - rekla sam nisko i tiho. - Smjesta.

Oči su mu skrenule u stranu, pa natrag i podigao je bradu.

- Mislim da ne možete ovamo ući, osim ako vas pozovem unutra.

- Nisam vampir, mali. Nitko me ne mora pozvati unutra. Ali čak i da jesam, ja sam vlasnik ove kuće. A sada, otvori prokleta vrata. *Smjesta.*

Gurnuo je još jače nasuprot mog jačeg pritiska i zapovjedio,

- Dođite sutra.

- Otvori ili ću...

Nisam dovršila rečenicu. Oči klinca su sijevnule prema gore, raširile se od straha, a onda su se vrata naglo otvorila, mali je zateturao unutra a ja sam posrnula na naprijed.

Ispustila sam palicu i bateriju jer sam bila na putu da padnem na nos pa su mi trebale slobodne ruke da se zaustavim.

Ali nisam pala. Ruka me straga uhvatila oko struka, zaustavila moj let i osovila me na noge.

Ruka je ostala oko mene, čvrsta poput kamena, prislanjajući me leđima uz masivno tijelo. Srce mi je preskočilo kad sam čula Priestovo režanje, - Jebote.

Trebao mi je trenutak da se oporavim od iznenađenja.

A onda je sve što sam vidjela, i mirisala, udarilo u mene.

Tri mladića, svi veliki i nabildani. Limenke piva posvuda, nekoliko boca viskija i votke, neke prevrnute i ostavljene da cure po mojim ljupkim pletenim sagovima i predivnim drvenim podovima.

Zrak je zaudarao na povraćotinu, pivo, žestice, cigarete i marihuanu. Soba je bila zasjenjena oblakom dima, i potrgane limenke piva služile su kao pepeljare. Nisu dobro služile, jer sam vidjela tragove gorenja na svom stoliću.

U jednom uglu na podu je sjedila djevojka u trapericama, puloveru i čizmama, a jedan od klinaca ju je neuspješno pokušavao zakloniti tijelom. Sjedila je podignutih koljena, skupljena sama u sebe, lica gurnutog u noge, jecajući.

A bila je tamo još jedna djevojka s koje se drugi klinac skotrljao kad smo Priest i ja upali unutra.

Ona je bila na kauču, očito bez svijesti, neuredne odjeće, pulovera podignutog tako da sam joj vidjela grudnjak.

Pritisak je rastao u mojoj glavi i tražio izlaz, ali u tom trenutku sam shvatila da imam i veći problem.

Priesta.

- Jeste je ozlijedili?

Glas mu je bio dubok, tih, i ubojit.

- Moji roditelji su kupili piće - mali je odgovorio, ne odgovarajući na njegovo pitanje, podignute brade, napetog tijela, preplašenih očiju.

- Jeste... li... je... ozlijedili? -ponovio je Priest, i ja sam okrenula glavu da ga pogledam.

Uf, da.

Imala sam puno veći problem.

- Oni znaju da smo tu. Imamo dozvolu za sve ovo - odgovorio je mali.

Odjednom više nisam bila prislonjena uz Priesta.

Odjednom sam stajala na vlastitim nogama, a Priest je bio na drugom kraju sobe. Klinac je bio prikucan na zid na pet centimetara od Priestovog nosa, nepomičan, prikovan silom i strahom.

Priest je rukom zarezao prema djevojci koja je još uvijek sjedila u kutu jecajući.

- Jeste li je ozlijedili, pizda vam materina? -zarežao je.

-U travi je bilo nešto - brzo je odgovorio klinac, razrogačenih očiju, sav napet, a strah se dizao od njega u valovima. - Nismo znali. Pušila je i puknula pa mi ostali nismo. Nitko je nije ni taknuo. Cmizdri već sat vremena.

- Cura na kauču - ispljunuo je Priest.

- Ona... ona... - klinac je počeo i zastao, vjerojatno zato da se sabere i ne posere u gaće, tako je izgledao.

Na to sam odlučila da pustim Priesta da radi svoje, kako god bilo strašno, jer sam imala preča posla. Požurila sam do djevojke na kauču, povukla joj pulover naniže i dohvatila pokrivač koji inače ostavljam gostima da se mogu pokriti kad gledaju televizor ili sjede na trijemu, pa je pokrila.

Zastenjala je, malo se okrenula i opustila.

Bila je potpuno obučena, čak i cipele su joj bile na nogama, i uzela sam to kao dobar znak.

- Odeš sad van, slomit ću ti prvo noge, a zatim vrat.

Bio je to Priestov glas, pa sam pogledala kome to govori, jer je prvi klinac još uvijek bio pred njegovim nosom. Na vratima je bio mladić koji je ležao na curi na kauču kad smo upali, pokušavajući potihom zbrisati.

Na Priestove riječi je stao i ukočio se. Adamova jabučica mu je skakala gore dolje, a pogled je bio prikovan na Priestova leđa.

Bilo je očito da opaki likovi imaju oči na leđima a mali huligani nisu sasvim blesavi, jer nisam bila sasvim sigurna ali činilo mi se da Priest ne prijeti uprazno.

- Hoćete policiju?

I ovo je upitao Priest. Nitko nije odgovorio. Dečki očito nisu htjeli imati posla s policijom, a meni nije bilo jasno zašto im uopće daje izbora.

Okrenuo je glavu i prostrijelio me namrštenim pogledom.

- Cassidy - pitao je prigušenim, ljutitim glasom.

Zinula sam odgovoriti ali prije nego što sam stigla bilo što reći začuo se jecavi glas djevojke. - Nemojte! Uvalit ćemo se u nevolje! Nemojte zvati policiju! Ostat ću bez stipendije, a Peytonini roditelji će poludjeti!

Gledala sam je, i kad je zastala, blago sam je upitala, - Jesu li te ozlijedili, zlato?

Žustro je odmahнула glavom. - Ne. Ne. Samo smo partijali.

- Jesu li ozlijedili Peyton? - mahnula sam rukom prema djevojci na kauču.

Stresla je glavom. - Ne. Ja sam... baš... prije nego što ste došli, ja sam ga povukla dolje. Nije stigao ništa napraviti.

- Sigurna si? - upitala sam.

Kimnula je glavom, brzo gore dolje.

Prišla sam joj i čučnula pred njom, a njene oči su me pratile.

Gledala sam je u oči i tiho joj rekla. - Ako sad ne govoriš istinu, ne radiš dobro svojoj prijateljici.

Opet je odmahнула glavom. - Htjela sam nas izvuci odavde. Jesam, časna riječ. Kunem se. Ne bih pustila da se tako nešto dogodi. To... to... to što sam popušila je popustilo. A Peyton ima dečka doma. Da se nešto dogodi on bi pukao i prekinuo s njom i ona mi to nikad ne bi oprostila.

- Daj mi časnu riječ - šapnula sam.

- On je bio... on je kreten - šapnula je natrag, a oči su joj skrenule prema dečku koji je bio na Peyton. - Ali nije stigao ništa napraviti.

- Nisi bila s njima kad smo ušli.

- Zato što niste dali da zatvore vrata i znala sam da su uhvaćeni. Znala sam da ćete ući. Da ćete pomoći. A onda su se vrata otvorila i ja sam se maknula s puta.

Proučavala sam lice nepoznate mlade, napušene, pripite, prestravljene djevojke, pokušavajući proniknuti govori li mi istinu.

Zurila je u mene mokrih i uplašanih očiju, ali nije skretala pogled.

- Želim otići odavde -šapnula je.

- Imate auto? -upitala sam.

Odmahnula je glavom. - Došli smo s njima. Htjela sam s Peyton pješke do glavne ceste i tamo pozvati taksi.

- Gdje ste odsjele?

- Apartmani Vista Real, kraj skijališta.

Kimnula sam glavom u znak poznavanja mjesta, uspravila se, i okrenula Priestu. - Odvest ću djevojke kući.

Priest me mrko pogledao, ali i trgnuo bradom prema gore. - Ti se pobrini za njih, ja ću za ovo ovdje - objavio je.

Nisam znala šta je »ovo« niti kako se namjerava pobrinuti za to, ali me nije bilo briga.

Marila sam samo za jedno.

Otišla sam preko bungalova do njega.

- Hoću da ovo bude čisto, a njih da više ne vidim, Priest.

Čisto kao suza i bez traga - zasiktala sam.

- Bit će - odgovorio je kratko.

Pogledala sam ga u oči, kimnula i okrenula se.

- Idem po auto, a ti probudi Peyton, u redu? - rekla sam curi.

Pokušavala se ustati i obrisati lice, i samo uspjela protisnuti,

- Hoću.

Otišla sam do vrata, zaustavila se i natjerala se pogledati u lice dečka koji je tamo stajao.

- Jednog dana - rekla sam tiho, ali prijeteće. - Imat ćeš svoje curice. Imat ćeš kćeri koje ćeš voljeti više od ičega na svijetu. A onda će doći dani, tjedni, mjeseci, proklete godine, - nagnula sam se prema njemu, a glas mi je potonuo u mržnju, - kad ćeš ležati budan i prisjećati se ove noći. Prisjećat ćeš se što si učinio ovoj djevojci. I razmišljat ćeš o tome da li u tom trenutku neko prokleta smeće radi to isto tvojim curicama. Znat ćeš da je to moguće jer znaš, pošto si i sam takvo smeće, znaš koliko takvog smeća hoda okolo.

Probljedio je, a grlo mu se trzalo.

- Molim se Bogu da se to nikad ne dogodi dječici koju ćeš jednog dana imati -rekla sam tiho. - Ali jako mi je drago da ćeš živjeti u strahu od toga.

Otišla sam po svoj terenac.

Odvezla sam Annabelle, kako je rekla da se zove, i Peyton do Vista Real, odvela ih u prazan apartman (gdje su bili ti roditelji?), i pobrinula se za Peyton koja je povraćala skoro sat vremena, nakon čega sam im još malo održala bukvicu, dok su cmizdreći i grleći jedna drugu sjedila na kauču. Do vremena kad sam konačno stigla kući, bilo je dobrano prošlo četiri ujutro.

Otišla sam ravno do bungalova šest.

Navigatora nije bilo, kao ni drugog terenca.

Bio je u mraku, kao i druge kuće, uključujući i jedanaesticu gdje je bio parkiran Priestov Suburban.

Činilo se da je Priest obavio što je trebao i otišao na spavanac.

Uzrujalo me to. Osjetila sam to, priznala to samoj sebi, ali nisam dozvolila tom osjećaju da se zadrži.

Priest je bio takav i morala sam to prihvatiti.

Nisam imala izbora.

Izašla sam iz Rovera, otišla do šestice, i otvorila si vrata glavnim ključem.

Uključila sam svjetlo i vidjela da je apartman čist kao suza. Nešto smrada je ostalo u zraku, vjerojatno ću morati oprati sagove i temeljito prozračiti, ali osim tragova čikova na stolicu nije bilo znaka da je prije tri sata tu bio potpuni svinjac. Prošla sam i kroz spavaće sobe i kupaonicu i vidjela da su se klinici

pokupili. Nije ostalo ni komada prljavog rublja koje bi odalo da je gamad ikad bila tu.

Osjećajući se malo bolje oko svega (*malo*), pokupila sam svoju bejzbol palicu i baterijsku lampu koje mi je Priest ostavio na kauču, zaključala za sobom i otišla kući.

Ušla sam u predvorje noseći oboje u ruci i spustila ih na policu svog lijepog, starinskog stalka od izrezbarenog drveta, jednu od par stvari koje su bivši vlasnici ostavili a koja mi se sviđala.

Ostavila sam svjetlo u predvorju i otišla ravno u mračnu kuhinju.

Tamo je bio burbon.

Stigla sam do ormarića u kojem držim cugu i taman posegnula za njim, kad sam začula glas iza sebe.

- Zašto ti nemaš nekoga?

Poskočila sam, zavrtjela se i zabaljila u veliku sjenku koja je sjedila za mojim kuhinjskim stolom (mojim stolom, ne od starih vlasnika, tog sam se riješila - bio je očuvan, od hrastovog drveta, s letvičastim stolicama nagnutih naslona, a stajao je na jednoj predivnoj, masivnoj, čvrstoj, izrezbarenoj nozi - pronašla sam ga u oglasniku po fantastičnoj cijeni).

Zurila sam u Priesta, i nisam mogla progovoriti, jer mi je dah zapeo u grlu.

- Zašto ti nemaš muškarca? - ponovio je.

Začula sam škripu stolca po drvenom podu i tijelo mi se naglo uspravilo. Ustao je, a njegova sjenka je bila prijeteća, čak i s druge strane prostorije.

- Ti si najljepša žena koju sam vidio u prokletom životu - izjavio je, glasa prigušenog ali pulsirajućeg na način koji mi je tjerao strah u kosti.

Ali zbog riječi sam ostala bez daha.

- Kako to da žena koja izgleda kao ti nema muškarca? - upitao je.

- John... protisnula sam.

- To nije moje ime - odrezao je, a nagla ljutnja je zasitila prostor. - Znaš da to nije moje ime, Cassidy.

- Okej, Priest... pokušala sam ponovo.

Prijeteće se nagnuo prema meni.

- Ni to nije moje jebeno ime i ti to znaš - ispljunuo je. - Znaš to, ženo. *Znaš to*. Za koji kurac mi iznajmljuješ bungalov kad to znaš?

Nisam ništa odgovorila jer nije bilo odgovora. Oboje smo to znali. Oboje smo znali da mu nisam trebala iznajmljivati bungalov.

Oboje smo to znali.

- Svaki put kad dođem, molim se bogu da pred kućom bude drugi kamionet, muškarac u tvom krevetu. Svaki put, ništa. Sama si. Nije mi jasno zašto. Ti si takva. Zabavna. Slatka. Marljiva. Zadovoljna da sjediš vani na trijemu i slušaš šum

rijeke. A izgledaš tako. I nemaš nikoga? - Vidjela sam kako maše glavom u nevjerici. - Pa to nema nikakvog smisla. I onda mi iznajmljuješ bungalov i puštaš me u svoju kuću znajući da bi me trebala otjerati i to tek nema nikakvog smisla.

- Tebi treba smještaj a meni treba novac - pokušala sam istaknuti.

- Tebi je *trebao* novac, Cassidy - odgovorio je brzo. - To ti je bio izgovor ispočetka. Sad ti to više nije tako neophodno, oboje znamo da to nema veze.

Podigla sam ruke, napola zbunjena, napola u zamolbi. - Ne znam što želiš da ti kažem.

- Želim da mi kažeš zašto nemaš nikoga - brzo je odvratio. - I ako nemaš muškarca, zašto nemaš psa. I jebeni elektrošoker. I prokleti suzavac.

- U takvu situaciju ti ušetaš s baterijom i palicom za bejzbol? - pitao je, zamahujući rukom prema drugim bungalovima tako široko i ljutito da sam ustuknula do radne plohe. - Iznajmljuješ ljudima poput mene i ulijećeš u takve situacije na taj način. Luda si sto gradi.

- To su bili samo klinici. Znala sam to.

- To su bili pijani, napušeni, nabildani tinejdžeri kojima se digao, i bez ikakvih obzira kako će to riješiti.

Uvukla sam usne među zube jer je bio u pravu.

- Bi li ti to mogla riješiti za njih, Cassidy? - pitao je podrugljivo.

Nisam ništa rekla na to, znao je odgovor koliko i ja.

Nastavio je.

- Lijepa si, malecna, ali dosta je da imaš sise i guzicu, nije njih briga jesi starija od njih, kad su raspoloženi, uzet će tu ljepotu, ženo. Uzet će je. Upotrijebit će je. *Uništiti* će je, jebote.

- Trebaš imati muškarca -prasnua je.

U tom trenutku sam odlučila da neću ni pokušavati nešto reći, uglavnom zato što mi nije dozvoljavao da išta izgovorim, dijelom zato što me plašio, a na kraju i zato što nitko ne može bjesnjeti zauvijek. Na koncu će se ispucati i pokupiti.

Uvijek je odlazio.

Došao bi.

Otišao bi.

I mi smo stalno bili isti.

S tom mišlju prošao me je novi strah, veći od svih dosadašnjih.

Strah da tko god on bio, što god on radio, ova noć je pokazala da mu nešto značim, na način koji više nije mogao ignorirati, a to što je sa mnom, makar nije *zapravo* sa mnom, dovodilo me u opasnost.

Što je značilo da više neće dolaziti.

Nije me plašila opasnost koja bi mogla pratiti.

No pomisao da više nikad neće doći...

Nisam znala zašto, ali ta me pomisao prestravila.

Moje tijelo bilo je zategnuto poput strune kad se opet začuo njegov glas, ovaj put tako grlen daje zvučao izmučeno.

- Zašto ti nemaš nekoga?

Njegova očita bol me presjekla, usne su mi se pokrenule same od sebe, i šapnule, - Mili.

A onda više nije bio na drugoj strani prostorije.

Bio je tu preda mnom, ruku oko mene, jedna ruka je povlačila moju kosu i to ne nježno, a usne su se grubo sudarile s mojima.

Nisam oklijevala ni trena.

Otvorila sam usne.

Gurnuo je jezik u mene s bijesnim režanjem koje je prošlo kroz cijelo moje tijelo, i detoniralo među mojim nogama.

I bila sam gore, priljubljena uz njega, ali krećući se kroz zrak.

Onda sam bila dolje, s leđima na kuhinjskom stolu, Priest (ili kako se već zvao) nagnut nada mnom, jezika koji je uzimao i ruku koje su me milovale baš kako sam znala da bi milovale.

Ne nježno.

Grubo.

Pohlepno.

Gladno.

Predivno.

Bila sam spremna. Njegov jezik bio je u mojim ustima, njegov miris u mojim nosnicama, njegovo veliko tijelo nada mnom, te ruke na meni. Bila sam spremna.

I to nije bilo zato jer se mjesecima nisam poševala.

Bilo je to zbog muškarca koji se nazivao John Priest.

Uхватиła sam rub njegove termalne majice i povukla prema gore.

Istog trena podignuo je glavu i izvio se unatrag. Ruke su mu posegnule iza vrata, dohvatile majicu, povukle je i bacile ustranu.

Onda su ponovo bile na meni, sad povlačeći moju majicu. Podigla sam brzo ruke u zrak, a on ju je strgnuo i odbacio.

U roku jednog daha, osjetila sam kako mi je grudnjak otkopčan i kako njegov prst hrapavo prodire između mojih grudi, povlačeći grudnjak prema naprijed i s njim moje ruke preko kojih su naramenice morale preći.

Onda je bio nagnut nada mnom a ja opet na leđima na stolu, njegove usne ocrtavale su put od mog vrata na dolje. Dohvatile su bradavicu koju je uvukao, jako i oštro.

Jekнула sam, a prsti su mi se žarili u njegovu kosu.

- Ime - dahnula sam.

Povukao je ustima jače.

Uvijala sam se pod njim.

- Ime! - zahtijevala sam.

Pustio je moju bradavicu i usne su prišle mojima.

- Deacon - zabrujao je pored mojih usana.
- Deacon - šapnula sam, a onda me ponovo ljubio.

S prstima još uvijek u njegovoj kosi, držala sam ga čvrsto i ljubila ga natrag, dajući mu sve, uzimajući štogod mogu dobiti.

Osjetila sam njegove ruke na rubu traperica i znala sam što to znači. Htjela sam to. I moje ruke su otišle tamo. Prstima koji su se sudarali, ja sam otkopčala dugme, on je povukao zatvarač.

Najednom sam izgubila njegova usta ali nisam to zamjerila (puno) jer su moje gaćice bile povučene niz moje noge. Osjetila sam kako su zapele na stopalima, i nestala je jedna čizma i sokna. Pa druga. Konačno sam bila gola na stolu, a noge su mi bile raširene, s unutrašnje strane koljena pridržavale su ih te velike ruke, i on se spustio.

Spustio se *tamo*.

Na koljenima na podu, usta među mojim nogama.

Lizao je. Hranio se.

Bože.

Oh moj Bože.

Kako se hranio.

Leđa su mi se podigla sa stola. Noge koje su se grčile oko njegovih šaka prebacio je preko ramena, rukama je primio moju stražnjicu, i povukao me dublje prema svojim ustima.

Zabila sam pete u njegova leđa, moja leđa načinila su još viši luk, i krik je pobjegao iz mog grla kad me orgazam probio, raznio i uništio.

Na dobar način.

Onako kako treba biti.

Prije nego što sam uopće krenula dolje s vrhunca, Deacon je bio na meni. Osjetila sam vrh njegovog kurca kako klizi kroz moju vlagu, pronalazi pravo mjesto i prodire unutra, ispunjavajući me.

- Mili - dahnula sam, obavijajući ga rukama, visoko podižući koljena i pritišćući bedra uz njegove bokove dok je on prodirao u mene.

- Jebem ti. Godine - progundao je u moj vrat, duboko gurajući.

O Bože.

Bože.

Čekao je, suzdržavao se, želeći, možda se nadajući.

Baš kao i ja.

- Godine - šapnula sam.

- Predugo -zarežao je.

- Puno predugo - složila sam se, klizeći s jednog vrhunca prema drugome dok sam primala njegov kurac i osjećala njegove zube na uški.

- Ljepotica -protisnuo je.

- Kako me puniš. Savršeno.

- Usko. Mokro. *Jebote* - zastenjao je, udarajući u mene.

- Ja ću opet -rekla sam mu, ubrzanog daha i glasa oštrog od zadovoljstva.

- Samo daj, Cassie.

Cassie.

Ajme čovječe.

On je bio pravi.

Ovo je bilo pravo.

Mi smo bili pravi.

Ljepota.

Držala sam se čvrsto i još čvršće, podigla sam glavu, zarila lice u njegov vrat i zaječala drugi orgazam u njegovu kožu.

Trzao se jako i brzo među mojim nogama, a onda mi se pridružio s krikom koji se produžio u dugo stenjanje.

Držala sam ga spuštajući se s vrhunca i držala sam ga slušajući kako se on spušta. U tom trenutku uhvatio me je strah, koji sam pokušala zaustaviti i istovremeno se boriti s očajničkom potrebom da sve nekako zadržim. Da sve zapamtim tako jasno da to nikad ne zaboravim.

Kakav je osjećaj imati ga u sebi. Prelaziti prstima po glatkoj koži napetih mišića njegovih leđa, udišući duboko miris njegove kose.

Znajući da smo se konačno promijenili.

Znajući da to znači da je kraj.

Ono malo što smo imali, sitnice koje mi je davao, gotovo je.

On će uzeti ovo, dati mi ovo, neće dozvoliti da imamo više, otići će i neće se više vratiti.

Ostao je nepomičan, lica u mom vratu, ravnomjernog daha. I makar to nije mogao biti sasvim udoban položaj, nije se pomaknuo.

Možda je i on pokušavao upamtiti.

A bio je veličanstven. Svaki dio. Sve što smo upravo učinili. Sve što sam osjetila kad mi je rekao da sam najljepša žena koju je ikad vidio. Kad mi je na svoj način rekao koliko sam mu se uvukla pod kožu. Kad me ljubio žestinom od koje se vrtjelo u glavi, dodirivao s očajničkom željom, dao mi dva orgazma na kuhinjskom stolu.

Dobila sam sve to i znala da to neću moći zadržati. Morala sam prestati.

Smjesta.

Učinila sam to tihim pitanjem, glasom punim straha i tuge.

- Sad smo se promijenili?

Duboki zvuk dopro je iz njegovog grla, lice je gurnuo još jače u moj vrat a ruke su me obavile odozdo i privukle čvršće.

- Deacon?

- Jebote, ubijaš me -promrmljao je u moju kožu.

To nije bio odgovor koji sam željela čuti.

Ali bio je odgovor koji sam očekivala.

Progutala sam slinu.

Deacon je podignuo glavu, izvukao jednu ruku i stavio je pored moje glave, namjestivši se na dah udaljenosti.

- Promijenili smo se - rekao je blago.

Zatvorila sam oči i okrenula lice na drugu stranu.

Deacon se izvukao iz mene a ja sam se okrenula ustranu da bi se spustila sa stola i došla do odjeće čim prije mogu.

Uspjela sam se okrenuti ustranu prije nego što sam povikala od iznenađenja jer sam odjednom bila u zraku, u njegovim rukama i na putu van iz kuhinje.

- Što... što radiš? - upitala sam, podižući glavu da bih vidjela njegov tamni profil.

Nije rekao ništa, ali sam ga bolje vidjela na svjetlu predvorja i stepeništa. Nisam više govorila dok me je nosio gore.

Ušli smo u moju sobu. Malo me je prodrmao dok je jednom rukom povukao pokrivač s kreveta. Onda sam bila u krevetu i pokrivena, ali on se nagnuo prema meni, rukama oslonjen s obje strane, lica jako blizu.

- Idem zaključati. Vratim se.

Ide zatvoriti kuću.

A onda će se vratiti.

Ide zatvoriti kuću a onda će se vratiti.

Nisam znala što bih rekla. Nisam htjela pustiti da nada u meni procvjeta, a onda bude naglo pretvorena u pepeo.

Nisam htjela da se predomisli.

Zato sam samo rekla, - Okej.

Osjetila sam kako mu je prst nježno prešao preko moje ključne kosti prije nego se ustao.

Znači, *znao* je i nježno dodirnuti.

Bila sam presretna što sam to saznala.

Izvan sebe od sreće.

Od prvog puta kad sam ugledala Johna Priestu/Deacona
Kako god na svojim vratima, bila sam istinski sretna.

Znala sam da to nije dobro.

Ali dok sam ležala čekajući ga da se vrati, nisam mogla
spriječiti da se ne osjećam dobro.

Poglavlje 5.

Duboko u kostima

Lupanje na vratima probudilo me iz sna. Bunovno sam osjetila čvrsto tijelo na kojem sam djelomično ležala, djelomično se prislanjala.

Podigla sam obraz s tople kože i izvila vrat, a pospane oči ugledale su Priestovu... ne, Deaconovu tamnu, raskuštranu glavu na mom jastuku, njegove snene, zlatno smeđe oči usmjerene na mene.

Zaboravila sam na sve osim njega i onog što se dogodilo te noći, to jest, ranije tog jutra. Kad se vratio u svoju sobu, skinuo se, došao u moj krevet, zagrlio me, i nije opet vodio ljubav sa mnom nego je zaspao kao da već deset godina spava sa mnom u naručju. A kad je usnuo, bio je to duboki san čovjeka koji ima sve što treba.

Kad je on zaspao, tako sam i ja potonula, vjerojatno i pod dojmom sve proživljene drame i dva orgazma.

Ljutito lupanje na vratima koje nije prestajalo probilo mi se kroz misli.

Fokusirala sam na Deacona i šapnula, - Roditelji onog klinca. Na moje riječi, obavio je ruke oko mene, okrenuo me na leđa, pustio me, prevrnuo se na drugu stranu i ustao.

Vidjela sam čvrstu, zaobljenu, potpuno голу mušku stražnjicu i opet trepnula kad mi je žmarac prošao među nogama.

Onda sam vidjela kako se saginje i podiže traperice.

Ljutito.

Ajme.

Okrenula sam se na drugu stranu, ali on je bio vani prije nego sam stigla do ormara.

Navukla sam traperice i termo majicu dugih rukava, donje rublje nula bodova, i to sve skakućući i na kraju trčeći iz sobe, niz hodnik i stepenice.

- Imate sreće da nismo zvali policiju - čula sam iritirani ton muškog glasa i požurila još više do ulaznih vrata gdje je stajao Deacon, u svojim trapericama i majici od sinoć, bosih nogu, blokirajući vrata.

Bio je tako velik da nisam vidjela tko stoji pred njim, ali nisam ni morala. Znala sam tko je to.

Na tu prijetnju Deacon, u svom stilu, nije ništa odgovorio.

- Kako se usuđujete napasti mog sina! - Muškarac je podviknuo.

Na tu besmisleni optužbu nisam oklijevala. Gurnula sam Deacona ustranu i provukla se ispod njegove ruke koju je bio osovio na bok. Mrvicu sam se iznenadila kad me nije pokušao zaustaviti. Kad sam se provukla naprijed, vidjela sam roditelje,

muškarca naprijed, ženu kako ljutito zuri u Deacona straga, oboje spremni za svadū.

- Ja sam bila tamo - rekla sam dok se Deacon pomaknuo toliko da prebaci ruku preko mog ramena i prigrli me bliže.

Nisam stigla ništa drugo nego osjetiti kako je to ugodno. Makar sam ja bila mala a on tako velik, stajati tako uz njega bilo je predivno, savršeno.

Na žalost, nisam imala vremena uživati u tom osjećaju.

Nastavila sam govoriti.

- Nije ni pipnuo vašeg sina.

Muškarac se sad mrštio na mene.

- Moj sin kaže drugačije.

- Riječi vašeg sina značile bi mi nešto da ste ga odgojili u imalo dostojno ljudsko biće - ispalila sam natrag. - Ovako, ništa.

Čovjek je ustuknuo ali žena se nagnula naprijed.

- Kako se usuđujete! - prosiktala je.

- Zaustavili smo pokušaj silovanja - objavila sam.

Na to su oboje ustuknuli.

- Da - nastavila sam. - Također su oštetili moju imovinu. To ću naplatiti s vaše kartice. Na žalost, ne mogu vam naplatiti za to što su dvije mlade djevojke prestrašili nasmrt i naučili ih da u svijetu ima stvarno gadnog i podlog smeća, iako bih vam voljela to naplatiti, dati im pare i poslati u šoping.

- Nećete mi ništa naplatiti! - zalajao je muškarac.

- Hoću, i te kako - odbrusila sam natrag.

Krenuo je naprijed, usmjeren uglavnom prema meni, drugim riječima, jako je pogriješio. Počeo je, -Da se niste...

- Odmaknite se - zarežao je Deacon, pomaknuvši se malo, ali znakovito. Tip se zaustavio i prebacio pogled na Deacona. - Smjesta - završio je.

Čovjek je zakoračio unatrag, ali nastavio je, - Ne možete...

Deacon ga je prekinuo.

- Mogu napraviti što god jebeno želim. Na tuđem si posjedu, seronjo. Jebeno se odmakni, smiri živce, i shvati da ne razgovaraš s jebenim idiotima.

- Takvo izražavanje je sasvim...

Deacon ga je presjekao. - Imam fotografije, kretenu.

Glava čovjeka se trgnula.

- Aha - nastavio je Deacon. - Fotografije svinjca i klinaca koji čiste taj svinjac. Povraćotinu, cugu, droge, cigarete. Fotografije štete koju su napravili. Ja nisam dirao te klince, ali oni jesu dirali dvije cure, a moja žena zna gdje su te cure sada. Ako mislite da nakon što smo ih izvukli iz sranja u koje su ih vaši dečki uvalili prošle noći, one neće potvrditi što se dogodilo, stvarno ste budale.

Znaju da su bile spašene od sranja od kojeg se ne bi oprale ostatak jebenog života, sranja koje im je vaš jebeni mali huligan namjerio servirati. Imate sreće. One žele zaboraviti što im se dogodilo. Ako ih ipak hoćete uvlačiti u ovo, ne želite naučiti svog sina potrebnu lekciju, ne želite platiti štetu koju su

napravili on i njegova ekipica, onda ste jednaki jebeni mali huligan kao i on.

Bila sam zaprepaštena da Deacon može toliko govoriti u komadu.

A bilo mi je i prilično zabavno kad ih je nazvao jebelim malim huliganima.

- Ne morate vrijeđati - ispljunuo je tip.

- Čovječe - Deacon se nagnuo naprijed, povlačeći i mene, a tip se mudro nagnuo unatrag. - Prošle noći smo zatekli jednog od prijatelja vašeg sina kako pokušava silovati onesviještenu tinejdžerku, i mislite da ne moram vrijeđati?

Čovjek je žestoko stresao glavom, poput žene kad maše kosom. - Očito da nisam znao da se tako nešto dogodilo.

- Upravo smo ti rekli - odvratio je Deacon. - Dobit ćete račun, a s kartice će vam biti naplaćeno tisuću dolara ekstra. Progutajte to. I nemojte se više vraćati u Planinski ljiljan. Jel jasno?

- Kao da bih se ikad htio vratiti ovamo - odgovorio je čovjek posprdno.

- Dobro da tako mislite - promrmljao je Deacon, prije nego nas je pomaknuo unatrag i zalupio vratima.

Digla sam pogled prema njemu da mu kažem kako je bio izvanredan, kako je postupio izvanredno, i vidim mogu li ga povaliti na licu mjesta.

Nisam rekla ni riječi jer sam ugledala izraz na njegovom licu.

Izraz praznine, bez emocija. Ništa.

Upravo smo imali scenu s dva roditelja. Proveo je noć držeći me u zagrljaju. Poševili smo se na mom kuhinjskom stolu. Rekao mi je, na neki način, što misli o meni.

I vratili smo se na ovo.

Onda je podigao obje ruke, klizeći prstima uz moju čeljust, obuhvaćajući je dlanovima, rukama tako velikim da su vrhovi dugih prstiju bili u mojoj kosi.

Gledala sam u njegove oči zaustavljenog daha.

Oči koje su upijale moje lice, bez emocija, bez izraza, ali upijajući me.

Nisam se micala, nisam progovorila. Osjetila sam da mu treba neko vrijeme da donese odluku, i htjela sam da donese dobru odluku.

Mislila sam da jest kad je promrmljao, - Najljepša žena koju sam vidio u prokletom životu.

To mi se svidjelo. *Jako* mi se svidjelo.

Ali taj osjećaj još nije ni prošao kroz mene, kad sam shvatila da griješim.

Znala sam to kad me pustio.

Ukočeno sam se okrenula gledajući za njim kako odlazi uz moje stepenice.

Ostala sam nepomična, pogleda prikovanog na stepenice, na istom mjestu kad je sišao, ovaj put s čizmama na nogama.

Tad sam shvatila da sam prošle noći opravdano strahovala.

Izgubila sam ga.

Dao mi je nešto. Nešto dragocjeno. Proveo je sa mnom noć, držeći me u zagrljaju. Učinio je da se ne osjećam kao glupa jeftina fufica koja pušta stranca da je pojebe na kuhinjskom stolu, istrese se i pokupi.

Ali to je bilo sve što je mogao dati.

Iskreno?

Iznenadila sam se da je bilo i toliko.

Bila sam zahvalna.

I usprkos tome, nisam se osjećala dobro.

Prišao mi je i učinio isto što i prije, samo jednom rukom, dlanom uz moju čeljust, vrhova prstiju pritisnutih u kosu.

Primila sam taj dodir, htijući više, puno više, i gledala sam u njega znajući da sam već dobila više nego što je Deacon mogao dati. Znala sam i da mi neće dozvoliti da budem pohlepna.

Bio je red na mene da upijem njegovo lice. Zapamtim njegovu mušku ljepotu. Znajući cijelo vrijeme da ga nikad neću zaboraviti, ma kako to ludo zvučalo. Iz nekog razloga koji nisam razumjela i nikad neću, jedan dio mene uvijek će čeznuti za njim. Uvijek će negdje duboko biti misli koje me progone, uznemiruju, čine da se pitam kako je moglo biti, da me pustio k sebi.

Prestala sam razmišljati kad je jagodica njegovog palca nježno prešla preko mojih usana.

Suze su mi zapekle oči.

Znala sam da će me ostaviti.

Zauvijek.

Neće biti prijave gostiju. Neće biti Suburbana pred jedanaesticom.

Neće biti Johna Priesta.

Ni Deacona.

Ovaj put sam bila u pravu.

Bez riječi je spustio ruku, okrenuo se i otišao.

Kasnije tog jutra, nakon što sam obišla goste koji su još bili u bungalovima i ispričala se zbog buke prošle noći, Milagros i ja smo stajale u šestici s širom otvorenim vratima i prozorima.

Pregledavale smo prostor.

- Odnijet ću na pranje i pokrivač skupa s plahtama - promrmljala sam.

- Taj kauč i tepih će se morati oprati, previše smrde - promrmljala je ona natrag.

Istina. Smrad je još uvijek bio u zraku. Mogli bismo zračiti taj bungalov godinu dana, još uvijek bi smrdio na povraćanje, marihuanu, cigarete i pivo.

- Pogledat ću u oglasnik, ili bi možda htjela ovog vikenda sa mnom do onog antikvarijata u Chantelleu da potražimo novi stolić? - upitala sam je i pogledala je.

Bila je par centimetara niža od mene. Sedam godina starija. I bilo je pitanje rasprave ima li bolju kosu od mene (ja sam tvrdila da ima, ona je tvrdila da nema).

Uzvratila je pogled. - Manuel to može prebrusiti i polakirati.

Promotrla sam stolić. Sviđao mi se. Bila sam ga pronašla baš u tom antikvarijatu, i bila sam presretna kako je bio zgodan, u dobrom stanju i povoljne cijene.

Da i ne spominjem da mi Manuel neće naplatiti tisuću dolara za taj posao, pa si mogu zadržati razliku, a to mi neće biti na odmet.

Pogledala sam opet Milagros. - To bi bilo odlično.

Nasmiješila se široko i odvratila, - Reći ću mu da ga dođe pokupiti danas poslije posla, ali moglo bi potrajati preko vikenda prije nego bude gotovo.

To mi je odgovaralo. - To je u redu. Imam rezervaciju za idući tjedan, ali ako ne bude gotov, donijet ću svoj stolić da posluži u međuvremenu.

Kimnula je i nacerila mi se.

Uzvratila sam joj malim smiješkom (za više nisam bila sposobna nakon protekle noći i jutro), i otišla do hrpe plahti koje

su bile svučene s kreveta. Popluni i pokrivači bili su na drugoj hrpi.

Vratit ću se kasnije po njih pa ih oprati s kanistrom omekšivača, to će valjda ubiti smrad. Milagros je krenula prema stroju za pranje tepiha a ja sam krenula van, govoreći preko ramena, - Dođi do mene na kavu prije nego odeš doma.

- Cassidy? -pozvala me.

Zastala sam na vratima i okrenula glavu, vidjevši da me promatra ljubazno ali i upitno.

- Jesi dobro? - upitala je.

Milagros. Majka petoro djece, odana žena dobrom čovjeku, što je oboje značilo da zna čitati ljude.

I pročitala me je, jer nisam bila dobro. Nepoznat čovjek mi je slomio srce. Nisam znala kako se to dogodilo. Samo sam znala da se jest dogodilo.

Nisam znala ni kako uspijevam hodati, stajati, disati umjesto da samo ležim plačući.

Ali eto, uspijevala sam, pa to neću kvariti.

Mogu se raspasti večeras, kad opet budem sama u svom krevetu, i ne bude više posla koji se danas mora obaviti.

- Jako sam umorna - odgovorila sam, što je bila istina, samo ne cijela istina. - Noćas je bilo puno drame i nisam se baš naspavala.

Kimnula je i rekla mi, - Manuel se brine što si tu sama.

Činilo se da nije jedini koji se brine, i pri tome nisam mislila samo na Johna Priesta /Deacona Kakogod. Po izrazu lica, i Milagros je bila zabrinuta za mene.

- Već šest godina ovo radim, draga - podsjetila sam je.

Sve mi je pokazala kad je tiho rekla, - Brinemo se.

- Bit ću dobro -natjerala sam se na širi osmijeh. - Ja sam čvrsta ženska.

Osmjehnula se natrag, jednako neiskreno kao i ja.

Meni je bilo slomljeno srce.

Njoj se nije nimalo sviđalo što se dogodilo prošle noći, a Manuelu, ocu tri kćeri i dva sina koji su mi na čestim zajedničkim večerama dali na znanje da nije baš ležerni roditelj jer je prošao dosta toga i znao je kako svijet može biti gadan, njemu se sviđalo još i manje.

Rekla mi je, - Trebaš si uzeti slobodnu večer. Manuel i ja ćemo doći pripaziti, izađi malo van sa svojim curama.

Bila je u pravu. Trebala sam se malo odmaknuti, čuti se s prijateljicama, isplanirati nešto što nema veze s kampom.

Doduše, to nešto neće moći uključiti uobičajene ženske priče, kao, na primjer, priču o čovjeku koji ti se uspio uvući pod kožu tijekom šest godina, a onda ti slomiti srce u jednoj noći.

U stvari, nikad im neću ispričati priču o Deaconu. Nikome neću to ispričati. I ne samo zato jer nisam znala što bih rekla, jer nisam razumjela zašto osjećam to što osjećam, nego i zato jer

sam vrlo sigurno znala da on ne bi htio da ikome bilo što ispričam.

Ako je to bila zadnja stvar koju sam mogla učiniti za njega, učinit ću to.

- Javit ću ti - odgovorila sam Milagros.

- Dobro -odvratila je.

Primila sam plahte čvršće i malo joj mahnula.

Odmahnula je i okrenula se stroju.

Odnijela sam plahte u spremište, gdje su bili veliki industrijski strojevi za pranje i sušenje rublja. Tu se odvijalo svo pranje rublja za kamp. Gurnula sam plahte unutra, napunila pretince za deterdžent i omekšivač do vrha, dodala dezinficijens u bubanj, i pokrenula ciklus pranja.

Onda sam otišla do kuće, zadržavajući dah dok sam otvarala vrata, oči uperenih u pod jer sam bila sigurna da će tamo biti ključ bungalova jedanaest.

Kad sam prije bila hodala prema bungalovima, Suburbana nije bilo tamo. Ali Deacon ne bi otišao, a da mi ne vrati ključ. A da sam ja na njegovom mjestu, ja bih sebe izbjegla, čekala bih da zrak bude čist prije nego bi gurnula ključ kroz otvor za poštu i prije nego bi nestala zauvijek.

Dah mi je čujno pobjegao, kad sam vidjela da nema ključa na podu.

Kad se prijavljivao, rekao je da ostaje pet dana.

Sigurno nije namjeravao ostati toliko, s obzirom na to što se dogodilo.

Zar ne?

A ako je mislio ostati, je li to značilo da će za mjesec ili dva ili osam opet doći i nastaviti kao da se ništa nije desilo? Vidjet ću ga na prijavi, gurnut će ključ kroz otvor na odlasku?

Ali rekao je da smo se promijenili.

Sad sam se pitala što je to značilo.

Nisam mogla razmišljati o tome. Razbijanje glave oko toga samo će me izludjeti. Ili natjerati da počnem piti. Ili odem u krevet plakati. Imala sam previše posla za to. Morala sam razmišljati o nečem drugom, a na svu sreću posao mi je dao milijun stvari o kojima treba razmišljati.

Riješila sam nekih pet zadataka, provjerila elektronsku poštu, potvrdila rezervacije, ažurirala kalendar, ubilježila otkaz rezervacije, i došla do broja telefona Vista Real apartmana.

Nazvala sam i zatražila da me spoje s apartmanom Annabelle i Peyton. Htjela sam se uvjeriti da su dobro. Recepcija me spojila, ali nitko se nije javio na telefon u sobi.

Prekinula sam vezu, odlučivši ne ostaviti poruku na govornoj pošti i umjesto toga se odvesti tamo i provjeriti situaciju uživo.

U tom trenutku čulo se kucanje na vratima.

Pogledala sam prema predvorju.

Nije to mogla biti Milagros. Šamponiranje i pranje tepiha i kauča je i inače dugotrajan posao, a žena je bila perfekcionista. Makar su dečki očistili apartman, ona će to raditi još satima.

Možda je to bio neki drugi gost, ili je netko vidio znak na cesti i ispravno zaključio daje Planinski ljiljan pravo mjesto za njega. To se nije često događalo, većinom sam iznajmljivala preko Online rezervacija, ali bi se ipak ponekad dogodilo.

Ustala sam, otišla u predvorje i ukopala se na mjestu.

Kroz tanke zavjese na vratima vidjela sam krupnu Deaconovu sjenku, ocrtanu kasnojutarnjim suncem.

Srce mi je zatuklo u grudima, i u meni su se zaratili osjećaji ljutnje što oteže s time (a makar ga nisam poznavala, činilo mi se da mu to nekako... ne pristaje), i sreće što ću ga vidjeti bar još jednom.

Naravno da će se osobno odjaviti baš taj jedan put kad to nisam htjela.

Pribrala sam se, otišla do vrata, otključala ih, otvorila, i pogledala gore u bezizrazno, prelijepo lice, razmišljajući kako je šteta što svjetlo u kuhinji onomad nije bilo uključeno.

Zaustila sam da ću nešto reći.

Ništa nije izašlo.

Krenuo je prema meni i bila sam prisiljena uzmaknuti.

No, poanta je bila da je nastavio unutra. Nije samo progundao nešto, dodao mi ključ i otišao, što mi se činilo kao njegov stil oproštaja.

Okrenula sam se za njim i vidjela da u ruci ima smeđu papirnatu vrećicu, smotanog vrha stisnutog u šaci, i daje krenuo prema kuhinji.

Šutke, zbunjena, zatvorila sam vrata i pošla za njim.

Zaustavila sam se na pragu kuhinje. Bio je pored stola, istog stola na kojem me poševio.

Stajao je tamo, osvijetljen suncem koje je sjalo kroz granje drveća oko moje kuće, kao daje to radio već tisuće puta. Nisam mogla progovoriti.

I on je šutio, ali je odmotao vrh vrećice koju je spustio na stol.

Gledala sam ga pitajući se što se zbiva.

Zar je kupio namirnice?

Glava mu se malo okrenula, samo malo, tako da su se zapravo samo njegove oči okrenule prema meni.

- Cassidy. Dođi.

Dođi?

To on mene zove?

Bila sam previše u šoku da bih nešto odgovorila. Noge su mi se polako pokrenule i došla sam do njega. Posegnuo je u vrećicu.

Izvukao je crnu limenku koja je pomalo izgledala kao repelent za insekte, samo s većim okidačem.

- Suzavac - rekao je a ja sam ga pogledala u lice. - Drži ga negdje gdje nije na vidiku, ali da ti je pri ruci. Protresi ga da bi ga aktivirala. Naciljaj. Pritisni. Ne u manjem zatvorenom

prostoru i ne u vjetar. Neće zaustaviti nekoga, ali će ga značajno usporiti. Poprskaj i bježi.

Zurila sam u njega, ali on nije gledao u mene. Čula sam kako je spustio limenku na stol i kako vadi nešto drugo iz vrećice. Pogled mi se spustio i vidjela sam da ja izvukao tri manja srebrna cilindra s crnim čepovima. Poredao ih je pored veće crne limenke.

- Ista stvar - objavio je i pogledala sam opet u njega. - Samo manje. Jedna za noćni ormarić kraj kreveta. Jedna za torbicu. Jedna za negdje u kući. Imaju rok trajanja godinu dana, kad istekne trebaš ih pažljivo odložiti i zamijeniti.

- Ja... uh... -zamucala sam. -Okej.

Oštro je spustio bradu u znak da je čuo moje slaganje i nastavio s vrećicom.

Izvukao je kutiju.

- Taser, nekontaktni elektrošoker - rekao je. - Pazi da je napunjen. Također treba biti na dohvatu, ali ne na vidiku. Dvije su elektrode i obje mogu udariti. Dovoljno da samo jednom pogodiš metu, udar će oboriti napadača, ali ne na dulje vrijeme. Pogodi ga, drži prst na okidaču tri sekunde, baci taser i bježi.

Nisam ništa rekla dok je on odlagao kutiju na stol, posegnuo u vrećicu i izvukao još jednu kutiju, podigao je kao i prethodnu i okrenuo se prema meni.

- Elektrošoker. Taseri se mogu upotrijebiti na daljinu, ne veliku, metar, dva. Ovo je za bliski kontakt, kad ti je napadač dovoljno blizu da ga možeš dohvatiti. Pritisni tipkalo sa strane i

dodirni ga, opet, tri sekunde. To će ga srušiti. Tad možeš pobjeći. Ako se događa nešto, ponesi sprej, šoker, taser, i mobitel. Mobitel je najvažniji. Kad usporiš ili onemogućiš napadača, vrati se brzo kući i usput zovi policiju.

- Jasno - šapnula sam, zbunjena oko toga što se točno zbiva, osim što je bilo očito da Deacon doista, *doista* želi da budem spremna u slučaju ponovne nevolje u kampu.

Nisam mu imala prilike reći da smo u šest godina imali samo dva slučaja nekakvih ozbiljnih problema, a samo u jednom sam ja bila i uključena (a to nije obuhvaćalo brojne iritantne, neugodne, nepristojne i nepoštene ljude koji su me gnjavili i pokušavali prevariti, no o tome mu nikad neću pričati).

Nisam mu imala prilike to reći kad je bacio i kutiju sa drugim šokerom na stol, a ruka mu se ispružila i čvrsto obuhvatila moju.

Nisam stigla ni razmotriti kako je prekrasan osjećaj te velike, tople ruke omotane oko moje, jer me je vukao za nju van iz kuhinje.

Otišli smo u radnu sobu, ravno do mog kompjutera gdje je stao i pustio me. Posegnuo je u džep i izvukao komadić papira, nehajno ga izravnao i spustio na radni stol, odgurnuo radnu stolicu s puta i nagnuo se nad tipkovnicom.

Pomalo fascinirano sam gledala kako je otvorio moj preglednik i počeo tipkati.

Nije me iznenadilo stoje tipkao samo s dva debela kažiprsta. Iznenadilo me što nije tražio i nabadao. Tipkao je brzo.

Udarilo je enter i ispravio se.

- Nazvao sam ih - objavio je, pokazujući na ekran. - Najbliži uzgajivač koji uskoro očekuje leglo. Oštenit će se za nekih dva tjedna, a poslije se mora pričekati još šest tjedana. Imaju troje ljudi koji su već dali depozit, ali sam ih nagovorio da ti puste prvi izbor. Sutra ćemo se odvesti k njima i dati im to što sam im obećao kao naknadu.

Treptala sam gledajući u web stranicu uzgajivačnice njemačkih ovčara, a Deaconove riječi su mi zvonile u glavi. Rekao je da ćemo se sutra odvesti k njima, dati im polog za psa.

Najviše je zvonilo to *mi*.

Okej...

Što se zbiva?

Ukočeno sam digla pogled prema njemu, a on me nastavio šokirati.

- Razmišljao sam o rotiju ili dobermanu. No u tvom poslu, ne treba ti pas koji će previše plašiti goste. To su odlični psi, odlični pratitelji, ali možda nisu dobri za ovakav posao. Ovčari su odani, zaštitnički nastrojeni, ali i više prijateljski i manje zastrašujući. Zato ćeš dobiti njemačkog ovčara. Mužjaka ili ženku, nije bitno, oboje su snažni, pametni, vjerni i znaju biti žestoki kad treba. Ako trebaš naći nekoga da te tu zamijeni sutra, nađi. Do uzgajivača je sto i dvadeset kilometara, trebat će nam neko vrijeme.

Zinula sam i zatvorila usta.

Opet sam zinula i opet ih zatvorila.

Spustila sam pogled na stranicu uzgajivača, sliku grupice totalno preslatke štenadi njemačkih ovčara koje bih najradije sve istovremeno zagrlila. Svih pet odjednom.

Opet sam pogledala Deacona, ponovo zaustila, i ovaj put uspjela izgovoriti, - Što se zbiva?

Obrve su mu se malo skupile. -Nabavljam ti psa.

Stresla sam glavom. - Što se zbiva?

Neki izraz je na tren prešao njegovim licem, tako brzo da ga nisam uhvatila. - Promijenili smo se.

Nije rekao ništa više.

Pa sam morala pitati dalje. - Kako smo se promijenili?

- Ne znam. Pretpostavljam da ćemo saznati.

Je li on bio lud?

- Ne znaš? Pretpostavljaš da ćemo saznati?

- Tako je.

Glas mi je malo pobjegao u visinu. - A što to znači?

-Promijenili smo se nakon prošle noći - odgovorio je. - A ta promjena može krenuti u dva smjera. Ili ću otići i nećemo se više nikada vidjeti, ili neću pa ćemo vidjeti šta će ta promjena zapravo značiti. Reci mi, ženo, sada odmah. Šta ti kosti kažu, kakvu promjenu želiš?

Zatvorila sam čvrsto usta da ne bi izlanula kakvu promjenu želim.

Da *nikad* ne ode i da vidimo kako bi to bilo.

Opet me je zaprepastio idućim pitanjem. - S koliko muškaraca si bila?

- Što? -dahnula sam.

- Koliko muškaraca si imala?

Znala sam na što misli, ali sam ipak zatražila pojašnjenje.

- Misliš, koliko ljubavnika?

- Mhm - potvrdio je ravnodušno.

- Pa... to... - zamucala sam pa se pribrala. - A zašto pitaš?

- Samo odgovori.

Zabacila sam ramena i upitala, - Koliko žena si ti imao?

- Trideset i osam.

Trepnula sam.

- Sad ti - naredio je.

- Pet - šapnula sam.

Kimnuo je glavom kao daje već znao odgovor. - Tako je. Pet. Samo pet. To znači da žena poput tebe neće raširiti noge pred nekim poput mene, ako to doista ne želi. S time mislim, žena poput tebe neće primiti kurac muškarca poput mene, ako ne želi otkriti kako bi to bilo biti s tim muškarcem. A ti si raširila noge za mene.

Pogled mi je pao na njegovo grlo. Promrmljala sam, - Zapravo si ih ti raširio.

- Nisi se opirala.

Podigla sam pogled i tiho potvrdila, - Nisam.

- I, šta ti kosti kažu, Cassidy, kakvu promjenu želiš?

Morala sam se malo vratiti unatrag. - Što misliš s time, muškarca poput tebe?

- Znaš točno šta mislim.

Dobro, bio je u pravu. Znala sam što misli.

Ne baš potpuno točno, ali u principu.

Opet sam stisnula usta.

Gledao je u mene, bez izraza, dalek, i ne samo taj jedan metar koji nas je razdvajao.

Ipak sam osjećala njegovu energiju. Intenzitet.

Utroba mi se stegnula kad sam začula njegov glas, ne poslovan, ne nehajan, ne zapovjednički, nego tih i ozbiljan.

- Ako želiš da odem, nema me.

Nije mislio da ga nema.

Mislio je, *nema ga više*.

Tada sam lanula, - Nemoj. Molim te.

Tad sam doista osjetila silu njegovog bića, tako žestoko da mi je bilo teško disati. Glas mu je još uvijek bio tih i ozbiljan kad me upitao,

- Sutra idemo dati polog za psa?

- Da - odgovorila sam smjesta, i iz kostiju sam znala da je ludo, puno nade, i neizbježno.

Iz kostiju sam znala da će osjećaji koje sam potiskivala cijelo jutro na kraju prevladati i preplaviti me. Isto kao što sam znala i

da neću moći podnijeti da cijeli život čeznem za njim i pitam se kako bi to bilo, da mi je dao to što je upravo sad nudio.

Priliku da mu priđem.

Te misli su brzale, a to je bilo dobro jer nije bilo vremena za više.

Jedva sam izgovorila to »da« a ruke su mu bile na mojoj čeljusti kao jutros, podižući moje lice. Promjena je bila da su se njegove usne silovito spustile na moje.

Razdvojila sam usne i njegov jezik je kliznuo unutra.

Iz mog grla uzdiglo se tiho stenjanje u njegova usta, ruke su mi se same podigle i primile za košulju kraj njegovog struka, pridržavajući me da ne padnem od siline tog poljupca.

Pokušala sam uzvratiti istom mjerom ali nisam bila sigurna da sam uspjela kad je odvojio usne od mojih. No nije me pustio. Nije uzmaknuo.

Ostao je na mjestu, moje oči su se otvorile i ugledale njegov užareni pogled, a onda je dotaknuo moje čelo svojim.

To je bilo lijepo. Nevjerojatno lijepo. Nepodnošljivo lijepo od Johna Priesta / Deacona Kakogod, a ja, tipično, doživjela sam to sve odjednom. Dopustila sam si upiti tu nježnost, taj prekrasan, slatki osjećaj koji mi je pružao jer sam duboko u kostima znala da ga ne daje nikome drugome. Znala sam duboko u kostima da on to ne daje, osim ako to nešto doista i znači. A znala sam i duboko u kostima da Johnu Priestu / Deaconu Kakogod ništa puno ne znači.

Osim mene.

- Jesi za ručak? -šapnula sam.

Istog trena mi je dao više.

Izbliza sam gledala kako se te oči počinju smiješiti.

Bila sam u pravu onomad, prije puno godina. Njegove oči mogle su te nagnati da osjećaš ono što on osjeća. Led u duši. Ili toplinu zbog kakve vam više nikad ne bi bilo hladno.

Tako sam se osjećala u tom trenutku kad su mi se njegove oči nasmiješile.

Kao da mi više nikad neće biti hladno.

Kao da ću se osjećati toplo, pravo, potpuno, povezano, sigurno.

Zauvijek.

- Aha - šapnuo je natrag.

Gurnula sam ga čelom, tjerajući ga da mi dopusti da kliznem ustranu niz njegov obraz, i penjući se na prste gurnem lice u njegov vrat.

Pomaknuo je ruke, jedna se omotala oko mog vrata, druga je zarila prste u moju kosu i ovila zatiljak.

Nastavila sam stiskati njegovu košulju.

Stojeći tako, u zagrljaju, bez riječi kao i obično s Deaconom, šutke smo sklopili dogovor koji me ushitio i prestrašio.

U toj misli me prenulo kucanje na vratima. Deaconovo tijelo se napelo a ja sam se još čvršće uhvatila njegove košulje. Mogla je to biti Milagros, ali samo ako je odlučila uzeti pauzu.

Nije maknuo ruke, iako me pustio da podignem glavu i pogledam ga u oči.

- To bi mogla biti Milagros, gospođa koja radi za mene.

Da sam išla pogađati, pretpostavila bih da će kimnuti glavom i pustiti me da odem otvoriti, da će ostati u radnoj sobi ili se maknuti nekamo. Ostati u sjeni čak i kad je sunčan dan.

Nije to učinio.

Zapravo, učinio je sasvim suprotno. Pustio me je i izašao iz radne sobe.

Slijedila sam ga i vidjela da prilazi vratima.

Tad sam ga osjetila, napetu spremnost koja je isijavala iz njega i ispunila predvorje, i moj pogled se podigao s njegovih leđa koja su se uvila na lice koje se okrenulo prema meni.

- To nije žena koja radi za tebe - promrmljao je i ja sam bacila brzi pogled prema vratima, gdje se na trijemu ocrtavalo više figura.

- Ajme - promrmljala sam.

Deacon je otvorio vrata.

Požurila sam stati uz njega, a želudac mi se zgrčio kad sam vidjela tko je tamo.

Dvije figure bile su Annabelle i Peyton. Jedna je bila mladić stariji od Annabelle, ali očito u rodu s njom. Uz njih je bio par odraslih ljudi, najvjerojatnije Annabellini roditelji.

Nitko od njih nije izgledao sretno.

- Kako vam možemo pomoći? - upitao je Deacon.

- Vi ste gospodin Swallow? - upitao je otac obitelji.

- Ja sam gospodin Priest. Ovo je gospodična Swallow - odgovorio je Deacon, nagnjući glavu prema meni, zbunjujući me na trenutak svojim vraćanjem na staro lažno ime.

- Kako vam možemo pomoći?

- Oboje ste bili tamo prošle noći - rekao je otac.

Progutala sam i pogledala i Annabelle.

Obje su imale crvene oči kao da su plakale, ali nisu izgledale uplašeno.

Bacila sam pogled prema majci.

Izgledala je kao da joj se svijet raspao pred očima.

Pogledala sam mladića.

Izgledao je smoždeno.

Nitko od njih nije bio ljut. Tata se nije činio sretan, ali nije bio bijesan.

Što se zbivalo?

- Tako je - potvrdio je Deacon.

Otac se okrenuo prema mladiću, prema svemu sudeći sinu.

- Duck - počeo je. - Sada.

Dečko je zakoračio naprijed, pogleda uperenog u Deacona.

- Ja sam kriv. Trebao sam paziti na sestru i Peyton.

Upoznali smo neku ekipu. Mama i tata su rekli da se možemo družiti. Dopustio sam curama da piju. Onda sam upoznao nekoga i nisam više pazio na sestru. Ona je donijela svoje

odluke, ali ja sam obećao da ću paziti na nju. Nisam to učinio. - Naglo se zaustavio, stegnutog grla i glasa.

- Žao mi je što im se to dogodilo. Žao mi je što ste morali uskočiti prošle noći. Ali drago mi je da ste bili tu.

Ohoho.

To nisam očekivala.

Bilo je puno bolje od onog što sam očekivala.

- Mi smo krive, Jayden - Annabelle se javila smjerno. - Nismo trebale otići s njima, a ne javiti ti se.

Dečko se okrenuo prema njoj. - Trebao sam paziti na tebe, Belly.

Uvukla sam usnice, to je bilo ljupko.

- Došli smo na odmor - tata je izjavio i okrenula sam pogled k njemu. - Djeca su u jednom apartmanu, mi u drugom. Sin je student i mislio sam da je dovoljno zreo i odrastao za to, kao i za vozilo. Mislili smo da su dovoljno odrasli da ih mama i tata ne moraju stalno nadzirati. Mislili smo da će Jayden paziti na sestru.

Nije. Pretpostavljam da ako ponovo bude u prilici, da bude. Ali htjeli smo vam reći da je Annabelle ispričala majci što se dogodilo prošle noći. Razgovarali smo s njih dvije. Razgovarali smo s Jaydenom. I htjeli smo vam se ispričati što ste se morali umiješati, i zahvaliti vam što jeste.

Zaustila sam nešto reći, pozvati ih unutra na kavu, ali me Deacon pretekao.

- Nemoj da se to ikad više ponovi. - Na njegov ton glasa, tvrd poput granita, pogledala sam ga i vidjela da netremice gleda u Jaydena. - Tvoja sestra, njene prijateljice, tvoja majka, žena koja će biti tvoja, nema ničeg važnijeg. Ničega. Sad to znaš. Nemoj to zaboraviti.

Srce mi je malo uznemireno tuklo kad sam uspjela svrnuti pogled s Deacona na dečka, koji je stresao glavom, progutao knedlu i rekao, - Neću zaboraviti.

Deacon je potvrdno kimnuo bradom.

Tad sam uskočila.

- Hoćete li ući, popiti nešto?

- Mislim da smo dovoljno iskoristili vašu ljubaznost, gospođice Swallow - odvratila je majka.

- Ako je bilo štete, želimo je platiti - dodao je otac.

Odmahnula sam glavom. - Nije potrebno. Štetu smo naplatili najmoprimcima.

Muškarac je napeto kimnuo glavom. Bio je uznemiren oko toga što se dogodilo i razočaran svojom djecom.

A činilo mi se i da mu je dosta svega.

- Hvala vam što ste došli - rekla sam im, da znaju da mogu slobodno ići.

- A vama hvala što ste čuvali naše djevojke kad mi nismo - objavio je čovjek resko, i znala sam da se i te kako grize u sebi, zbog čega mi ga je bilo malo žao, ali i drago da Annabelle ima oca tako nalik mome.

- Sad je gotovo i sve je dobro završilo - tiho sam rekla.

Otac je još jednom kratko kimnuo meni, a zatim glavom dao znak ostalima da trebaju krenuti.

Majka se kratko osmjehnula Deaconu ali je zastala preda mnom, pogledala me u oči i šutke prenijela sve što je imala za reci (a bilo je toga dosta) uzevši me za ruku i stegnuvši je.

Dečko je kimnuo u mom smjeru, izbjegavajući moj pogled, ali je pružio ruku Deaconu.

Obje djevojke su prišle i zagrlile me. Annabelle mi je u uho šapnula, - Super si, Cassidy. Htjele smo ti reći da smo dobro. Zahvaljujući tebi, - pa me brzo pustila i prije nego što sam išta stigla reći požurila u terenac.

Otac je stisnuo ruku Deaconu i meni naklonio glavu pa se okrenuo i ukočeno otišao za ostatkom obitelji.

Na trenutak smo gledali za njima, a onda me Deacon nježno povukao unutra i zatvorio vrata.

Pogledala sam u njega, u glavi zadovoljno križajući vožnju do Vista Real apartmana s liste zadataka. Ne samo zato što nisu bili baš blizu, nego zato što sam sada znala da se netko brine za te dvije cure.

Sa sada djelomično slobodnim popodnevom, kad sam uhvatila njegov pogled, upitala sam, - Voliš li puretinu?

Zurio je na trenutak u mene prazno, ne odajući ništa.

Samo na trenutak.

Onda mi je dao sve.

Učinio je to polaganim, predivnim, veličanstvenim osmijehom. Te prekrasne usne su se povile, a duboki nabori pojavili su se na obrazima i zrakasto raširili pored božanstvenih zlatno smeđih očiju uokvirenih gustim trepavicama.

Bila sam zaslijepljena ljepotom. Nije me bilo briga.

Nimalo.

Bilo je to ludo, sumanuto, ali u srži sam znala da bih rado prihvatila prizor tog osmijeha kao zadnju stvar koju ću ikad vidjeti.

Poglavlje 6.

Pravo mjesto

Pogleda prikovanog za moj, Deacon se micao u meni, polako, slatko, laganim pokretima.

Vodio je ljubav sa mnom.

Predivno.

Izvukao se van, pomaknuo bokove, kliznuo ponovo natrag i osjećaj je bio tako dobar, moje usne su se rastvorile. Gledao ih je kako se otvaraju i proizveo tih, dubok zvuk. Osjetila sam brujanje u njegovim grudima i znala da je vidio moju reakciju.

Da mu se svidjela.

A meni se to svidjelo.

Izvukao se van, pomaknuo bokove, i gurnuo natrag.

Nokti su mi pritisnuli u njegova leđa.

Spustio je usne na moje.

Nastavio je, polako i nježno, gledajući me u oči, tiho i prekrasno. Nisam trebala riječi, samo njegove oči, tijelo, povezanost.

Ruka mu je kliznula od mog boka prema gore, između nas, povila se oko moje dojke i palcem polako i nježno prešla preko bradavice.

O da, te ruke su znale biti nježne. I da, opet sam bila van sebe od sreće, možda na mrvicu drugačiji način.

Omotala sam noge oko njegove stražnjice i šapnula, - Brže, Deacon.

Malo je ubrzao, ali ostao je nježan. Sladak.

Prelazila sam rukama po njegovim leđima, čvrsto ga držala nogama i podigla bokove da ga uvučem dublje, lagano dašćući uz njegove usne.

Ubrzao je.

- Da - dahnula sam, stežući ga jače nogama, a jednom rukom posežući u njegovu kosu.

Polizao mi je rub usne.

Pokušala sam mu uhvatiti jezik, ali se izmakao.

- Deacon. - Imalo je molećivi prizvuk.

Nije odgovorio. Malo je dotaknuo moj nos svojim, zarinuo lice u moj vrat i nastavio brže, jače, dublje. Disanje mu je postajalo nepravilno, a taj zvuk i osjećaj su me dodatno uzbudili, prodirući kroz mene.

Sviđalo mi se ono što mi je davao prije, ali trebalo mi je ovo što mi je davao sada. Tako jako mi je trebalo, da sam priljubila glavu uz njegov vrat, a moje blago dahtanje je postalo isprekidano i snažno. Ruke su ga prestale milovati i samo se čvrsto primile za njega, jedna na leđima, a druga u kosi.

Ruka mu je iznenada napustila moju dojku, kliznula nadolje, i njegov palac bio je na mom klitorisu dok je on nabijao jače, brže, silom koja me ponijela cijelu, tresući krevet.

Podignuo je glavu i vidjeh ono što sam propustila prošle noći. Nije bilo praznine. Nije bilo maske. Davao mi je sve. Lice mu je bilo tamno, oči užarene, fokus potpuno na meni, onome što uzima, onome što mi daje, kako se osjeća - sve se jasno vidjelo.

- Jebote, jebem ljepoticu - zarežao je.

O bože, kako mi se to sviđalo.

- Deacon.

Nabio se unutra, zaustavio, i *zaokružio* unutra dok mu je palac pritiskao moj klitoris.

Prokleta *nevjerojatno*.

- Duboko u ljepotici -protisnuo je.

- *Mili*.

Uspjela sam izgovoriti a onda mi je zatvorio usta grubim, vlažnim poljupcem a ja sam uzimala njegov kurac brzo, jako i *duboko*.

Dao mi ga je prije nego što si ga je uzeo, i možda ga je dao žestoko, ali ono što mi je dao bilo je predivno.

Dok se spuštao s vrhunca iznenadio me je maženjem, milovanjem.

Ljubavlju.

Deacon. Taj novi čovjek kojeg sam znala godinama me je mazio. Milovao me.

Volio me je.

Nije bilo druge nego uzvratiti istom mjerom.

Nije mi bilo teško.

Bilo je rano uvečer. Napravila sam nam sendviče. Nakon što smo ih pojeli, on je na moju molbu otišao po svoje stvari u jedanaesticu. Ja sam otišla u bungalov šest po pokrivače, te reći Milagros da jedanaestica treba čišćenje i da treba pripaziti na kamp sutra, dok sam na putu. Rekla sam joj i da imam nekog posla, pa ne možemo popiti onu našu kavu.

Nisam joj rekla za Deacona. Uglavnom zato što još nije bilo nešto za reći. Ali djelomično i zbog toga što nisam znala hoću li joj ikad moći reći za Deacona.

Moram priznati da me to malo mučilo, ali ne toliko da se predomislim.

Promijenili smo se. To je bilo sve što mi je bilo potrebno.

Zasad.

Vidjet ćemo što će biti dalje.

Na sreću, često sam imala nekog hitnog posla pa Milagros nije ni trepnula na to da nemam vremena za kavu. Nije ni imala ništa protiv toga da sutra dođe i pripazi na Planinski ljiljan dok Deacon i ja, idemo dati polog za štene.

Stavila sam prati pokrivače, a kad sam se vratila kući, Deacon mi je rekao da mora ići nešto obaviti. Nije mi rekao o čemu se radi. Nije mi rekao ništa konkretno. Da mora otići

shvatila sam po tome što je obavio rukom moju bradu, rekao mi da se mora pobrinuti za nešto i onda izašao iz kuće.

Vratio se u vrijeme večere, koju sam spremila u nadi da će doći.

Pojeli smo je bez puno ceremonije, tiho i brzo.

Pomogao mi je oko pranja posuđa kao i prošlog Božića, i već sam se pomalo navikla na takva iznenađenja.

Onda me je ponovo uzeo za ruku i poveo gore.

Time smo stigli do ovog trenutka, kad sam gola u krevetu, gol Deacon je na meni i u meni, ljubi me u vrat i miluje.

Bio je opušten. Ja sam bila opuštena. Oboje smo se odlučili.

Krenuli smo.

Tako sam odlučila da možda smijem riskirati.

- Koliko imaš godina? - upitala sam.

- Trideset i osam.

Njegov odgovor me razveselio, da sam ga dobila, i da sam ga dobila tako lako.

Podignuo je glavu i pogledao me. -A ti?

- Trideset.

Široko se nasmiješio.

Ukočila sam se.

Potpuno.

Gledajući kako je prekrasan, pitala sam se kako sam se ikad mogla bojati tog čovjeka.

- Bebica - rekao je tiho.
- Nisam - pobunila sam se.
- Aha, jesi - nije se slagao.
- Jedva si malo stariji od mene.

Podigao je ruku, obavio dlanom moje lice i počeo palcem milovati moj obraz, ali nije ništa odgovorio. Kliznula sam rukom uz njegova prsa, brjegove i udoline, Čvrste i gipke, i malo savršeno raspoređenih tamnih dlačica.

- Kako se prezivaš? - upitala sam tiho.
- Deacon.

Nagnula sam glavu ustranu. - Kako ti je ime?

- Deacon.

Zurila sam u njega. -Mama i tata su ti dali ime Deacon Deacon?

Dobila sam još jedan široki osmijeh, ali ovaj nije dopro do njegovih očiju.

- Ne, Cassidy. Bio sam netko. Nisam više. Sad sam samo Deacon.

To nije imalo smisla. Ili bar, ne dobroga.

- Jesu li ti roditelji dali bilo ime bilo prezime Deacon?
- Da.
- Znači to si ti.
- Aha.

- I uvijek si bio, na neki način - nastavila sam, a on je prignuo lice bliže.

- Ne, srce. Čovjek koji sam sad nije čovjek koji sam bio. To me zbunilo.

- Ne razumijem.

Nije mi objasnio. Palac mu je kliznuo prema mojoj usni, prešao preko nje a onda se izvukao i prevrnuo, ali povlačeći i mene sa sobom, tako da smo završili u novom položaju, on dolje a ja na njemu.

Izgledalo je kao da će nešto reći, ali je prvo primio moju kosu da mi je skloni od lica, i raznježeno sam gledala kako je izgubio nit fasciniran mojom kosom, gledajući je, provlačeći je kroz prste.

Znala sam, po načinu kako je to radio, da je to priželjkivao. Da je htio sve ovo.

Želio je *mene*.

I to dugo, doista dugo.

To me činilo sretnom. Dovoljno sretnom da ga ne ispitujem više o imenu i pustim ga da uživa u mojoj kosi.

Onda sam odlučila uživati i ja, pa sam posegnula rukom uz njegova prsa i vrat da bih vrhovima prstiju prešla preko ruba njegove čeljusti, osjećajući grebanje izrasle brade.

Pratila sam prste pogledom, a onda pogledala u njegove oči i vidjela da me promatra.

- Još ne mogu vjerovati da si tu - šapnula sam.

Nije odgovorio, ali nije ni morao, toplina njegovih očiju govorila je vrlo jasno.

- Hoćeš li ostati? - upitala sam.

- Još dva dana.

To me nije veselilo čuti.

Pogled mi je skrenuo prema jastuku kraj njegove glave, a prsti su prestali milovati čeljust.

Pustio mi je kosu koja je pala oko naših lica i ovio ruke oko mene.

Pogledala sam ga.

- Vratit ću se - rekao je tiho.

- Kad?

- Imam posao. Kad ga obavim, dođem.

Oči su mi opet skrenule ustranu, ali se vratile kad me jedna njegova ruka stegnula a druga opet posegnula i odmaknula kosu s mog lica.

Nastavio je.

- Ne za tri mjeseca, ili osam. Kad obavim posao. Moglo bi to biti par dana, par tjedana, možda mjesec dana. Kad bude gotov, vratim se.

To je zvučalo malo bolje, pa sam mu dala mali osmijeh.

Ruka oko mene se pomaknula i prstima je šarao figure na koži iznad mog kuka.

Osjećaj je bio božanstven.

Pa ipak, osjećala sam se čudno.

Dobro i loše. Ugodno. Zasićeno.

I nelagodno.

- Ne znam što smijem pitati - lanula sam. - Što reći. Što učiniti.

Skupio je moju kosu na potiljku. - Znaš li šta osjećaš?

- Da - šapnula sam.

- Vodi se time, Cassie.

Cassie.

Obitelj me tako zvala, neki stari prijatelji. Sviđalo mi se to.

Možda je bilo malo nelojalno, ali najviše mi se sviđalo ta dva puta što me Deacon tako nazvao.

Da, definitivno sam znala što osjećati.

- Ti ne izgledaš kao da ti je čudno, sve ovo što se zbiva - primijetila sam.

- Nije, zato jer ja ne riskiram. Ti da.

- Jesi li ti rizik? - upitala sam oprezno.

Oči su mu postale blage a ruka se položila dlanom na moj bok. - Zlato, nemoj pitati ono na šta znaš odgovor.

Zlato.

Nije bilo bolje od Cassie, ali nije bilo loše.

Bez riječi me okrenuo na leđa, prebacio se preko mene i ustao se na strani kreveta bližoj kupaonici. Povukla sam plahtu preko sebe dok sam gledala za njim, ali radi njegove privatnosti, skrenula sam pogled kad je ušao, jer nije zatvorio vrata za sobom.

Skidao je kondom koji je navukao prije nego je ušao u mene. Prethodne noći nije.

Pila sam pilule, pa nisam zato brinula.

Njegovih trideset osam partnerica bile su razlog za brigu.

Čula sam ispiranje kotlića zahoda, otvaranje i zatvaranje slavine umivaonika, i ubrzo je opet bio pored mene. Ležao je na boku, laktom na jastuku, glavom naslonjenom na ruku, a drugom rukom je povlačio plahtu niz moje tijelo, prateći pogledom kako me otkriva.

Osjetila sam njegov pogled poput dodira, i uživala sam. Ali koliko god mi se to sviđalo i koliko god mi bilo drago da je svjetlo uključeno i vidim ga cijelog (a bilo ga je puno i sve je bilo prekrasno baš kako sam i očekivala), nisam bila baš luda za time da me tako pregledava kad nisam baš u jeku strasti.

Zato sam mu se prevrnula bliže, zagrlila ga, i priljubila lice u njegova prsa.

Prešao je rukom niz moja leđa i opet počeo lagano šarati uzorke, ali ovaj put po koži moje stražnjice.

To je bilo predivno, toliko da sam zadrhtala.

- Kakva guza -promrmljao je kao za sebe. - Šest godina je gledam u šorcevima, trapericama. Ovako mi se najbolje sviđa.

Muško. Normalno.

No i ja sam bila cura, pa sam mu rekla što mislim.

- I meni tvoja isto - rekla sam mu u grudi.

Legao je na leđa da bi me mogao zagrliti i povući gore, pogledati u oči.

Njegove su se smiješile.

I ponovo je sve na svijetu bilo u redu.

- Šest godina, i nikad te nisam vidjela da se smiješiš - rekla sam.

Nisam to trebala reći. Osmijeh je nestao.

- Deacon?

- Nije bilo lako, odoljeti ti. Odoljeti želji da budem ovdje. Znajući da nisam dobar za tebe. Moleći se da si nađeš nekoga, pa da imam razloga da se držim podalje.

Zbog tih riječi, koje su mi se i sviđale i nisu, povukla sam ruku uz njegova prsa, vrat, i uvukla u malo predugu kosu gdje sam se igrala s pramenovima.

- Da li se smiješiš kad nisi tu?

- Ne.

Znala sam. Predosjetila sam to onog trena kad sam ga prvi put ugledala. Ali težina te istine mijе pritisnula glavu nadolje.

- Znači, tamo, vani, nisi sretan? -pitala sam.

- Ne, Cassie.

Gledala sam ga u oči.

- Nikada? - bila sam uporna.

Nije odgovorio, ali nije ni morao. Oči mu nisu bile baš sasvim sumorne, ali dao je naslutiti dovoljno.

Zato sam postavila najvažnije pitanje. -Hoćeš li me pustiti da te ja učinim sretnim?

Ruka me prigrlila tako da je moj obraz prislonio na svoj vrat, a dlan je ostao na drugoj strani mog lica. Nije mi odgovorio. Nisam znala je li taj zagrljaj pokušaj izbjegavanja, da mu ne vidim lice.

Ali bilo mi je važno, pa nisam htjela preći preko toga.

- Nisi mi odgovorio -izjavila sam u njegovo rame.

- Ženo, ležiš gola na meni u svom krevetu. Upravo smo se pojebali u njemu. Što znači da nisam u jedanaestici. U mojoj sobi za mučenje u koju sam se stalno vraćao jer nisam mogao ostati podalje. Kako ćeš me usrećiti kad si to već učinila?

Bože.

To mi je sve rekao samo tako. Izravno, jasno i glasno, dao mi je nešto tako lijepo.

Sklopila sam oči i privila se bliže, pitajući, - Okej, a hoćeš li me pustiti da *te još više* usrećim?

- Pa ako se želiš baviti time, ja te neću spriječiti.

Otvorila sam oči i nasmijala se.

Počeo se igrati kosom točno iza mog uha. I to je bio dobar osjećaj, žmarci su me prošli cijelim tijelom. Radije bih samo tako ležala, grlila ga i pustila da me oduševljava najmanjim dodirom, ali sam ipak duboko udahнула i odlučila daje vrijeme za dogovor o pravilima.

- Kad si tu, ali ne u kući, ti si John Priest. - Bila je to izjava, ali i pretpostavka.

Prsti su mu se prestali igrati s kosom i ovili oko mog vrata, palac je milovao moju čeljust, i potvrdio je, - Kad sam s tobom, ali ne u ovoj kući, zovem se John Priest.

- Okej -šapnula sam a on je malo pritisnuo dlanom.

- Moći ćeš se toga sjetiti? -upitao je.

- Hoću.

Palac mu je prestao milovati i pritisnuo moj čeljusni zglob.

-Važno je, Cassie.

- Neću zaboraviti - šapnula sam, osjećajući da mi kamen liježe na želudac, ali učinila sam to na svoj način.

Nadajući se da će mi Deacon jednog dana pomoći da to riješim, tako da mi taj kamen ne leži tamo, otežava me, izgladnjuje me.

Odlučila sam ići dalje.

- Jučer nisi koristio kondom.

- Znam, srce. Stvari su se izmakle kontroli. Piješ li pilule?

- Da. I pazila sam, do sada. Ali ti imaš iskustva pa moramo bolje pripaziti.

- Ne moraš se brinuti oko toga. Nisam nikog pojebao ima sedam godina.

Osjetila sam da su mi se usne razdvojile a oči trepnule.

Dvaput.

Brzo.

Onda sam šapnula, -Ozbiljno?

- Aha - rekao je kratko, kao da opaki tipovi svaki dan govore novim ženama u svom životu da su godinama u celibatu, aja sam bila zaprepaštena da su opaki tipovi uopće u stanju biti godinama bez seksa.

Podigla sam glavu da ga pogledam, a on je spustio bradu prema meni.

- Sedam godina si bez seksa? -upitala sam s nevjericom, normalno.

- Pojebati tebe na onom stolu je bilo jako napaljujuće, ali sam brzo svršio. Kad čovjek redovno jebe, ne svršava tako brzo, čak i kad je tako napaljen.

Nisam imala toliko iskustva, ali sam prihvatila da je to istina.

- Možda ne idem baš redovno doktoru -nastavio je. - Ali tada sam znao paziti a to sranje se ne prenosi zrakom.

To sam znala da je istina.

- Pa, ja... čini se da si stekao dosta iskustva u kratkom vremenu - primijetila sam.

Nije rekao ništa. S brojem partnerica koje je imao, nije ni mogao ništa reci nego potvrditi.

-I onda ništa sedam godina? -bila sam uporna.

- Mislim da si shvatila da sam se puno trošio -odvratio je.

Kimnula sam glavom, jer sam to definitivno shvatila.

- Tražio sam nešto -nastavio je. -Tada sam shvatio, ako to nešto ne znači, nema smisla. Besmislen seks je samo to, a ja ne radim puno toga besmislenog, pogotovo ne nešto tako važno kao što je povezivanje sa ženskim tijelom. Shvatio sam i da nije tako teško biti bez toga, kad biti s tim ne funkcionira.

- Ali... ti si opaki tip -usprotivila sam se.

- Pa? - pitao je, skupljenih obrva, očito svjestan toga da je opaki tip.

- Opakim tipovima treba da nešto pojebu -objasnila sam.

- Opaki tipovi znaju što hoće, definitivno znaju što trebaju, i ne prihvaćaju ništa manje.

To je vjerojatno bilo istinito.

I jako dobar odgovor.

Opet sam uplela prste u njegovu kosu i blago ga upitala:

-Tebi to stvarno ne vrijedi ako ništa ne znači?

- Biološki, sve vrijedi. Pička je pička - izjavio je bez ustručavanja. - Gurneš kurac u nju, žmiriš, svršit ćeš. Ali to nije seks. To ne bi nikome trebao biti seks. Ne moraju biti u igri emocije, ali nešto treba postojati. Ako ne poštujem ženu koja je vlasnik pičke koju jebem, ne mogu je pogledati u oči i u tom smislu biti s njom, i to ne samo u trenu dok svršavam, to nema smisla. A nema smisla raditi nešto besmisleno.

Bio je u pravu oko toga.

- Slažem se - rekla sam tiho.

- Dodaj emocije - nastavio je, a palac mu je milovao moj vrat. - Tad je to to.

Nije mogao biti više u pravu.

Tad je to bilo to.

- Da - složila sam se.

Intenzivan pogled mu je zarobio moj prije nego što je dovršio.

- I to je to s tobom.

Težina toga me pogodila. Sedam godina nitko, a onda ja. Šest godina se odupirao, a sad smo bili tu.

I bio je sretan.

Nije urlao od smijeha, zezao se, igrao se, bezbrižno sretan. Ali osjećala sam njegov spokoj. Vidjela sam kako gleda moju kosu u svojim rukama. Znala sam što mu znači biti tu sa mnom.

Sad sam to znala još i više.

Težina toga me ponovo pogodila, i spustila sam glavu licem u njegov vrat. Osjetila sam kako se pomaknuo i kako ljubi vrh moje glave.

- Okej, Cassie, jesi li dobila šta si trebala od mene?

Nisam odgovorila jer nisam mogla vjerovati da me to pita kad zna da je odgovor ne. Ni blizu.

- Za noćas, ženo - nastavio je blago. - Spavao sam možda tri sata prošle noći. Mrtav sam. Moram spavati.

- Ako je tako, ja sam dobila što sam ja trebala - odgovorila sam ali i dodala, - za noćas.

Njegovi prsti na mom vratu su malo pritisnuli, a onda nas je prevrnuo tako daje prešao na drugu stranu kreveta gdje je bila svjetiljka, stranu koju je prisvojio prošle noći.

Posegnuo je i ugasio svjetlo, a ja sam posegnula i povukla pokrivač preko nas. Kad sam se počela namještati, on je to učinio za mene, privukavši me uz sebe tako da nisam imala druge nego spustiti obraz na njegova prsa, baš kao prošle noći.

Opustila sam se uz toplu, čvrstu podlogu, kao i prošle noći. Kao da mi to nije druga noć, kao da tako spavam desetljećima. Osjećala sam se sigurno, opušteno, zadovoljno, tijela uz njegovo, njegove ruke oko mene.

Deacon kao Deacon, nije rekao laku noć. Naučila sam da kad on ima nešto za reći dao bi to na znanje, ali imao je više metoda komunikacije osim usmene. Njegove oči, izrazi, ono što je radio, svi su prenosili poruku. Shvatila sam i da mi to odgovara.

Tako je Deaconovo laku noć bilo u gašenju svjetla, grljenju mene, mom obrazu nad njegovim srcem, dahu koji je sve ravnomjerniji, i osjetila sam kao i prošle noći kako tone u san.

Rekla sam ono što sam morala. Što je trebao znati. Što je trebao nositi sa sobom stalno, kad je tu i kad nije. Rekla sam ono što sam trebala reći, u cilju izazova da ga učinim još sretnijim.

- Drago mi je da nisam imala drugoga, mili.

Znala sam da još nije bio zaspao, jer kad sam to prošaptala, tijelo mu se napelo, ruka koja je bila na mom struku se stegnula, a prsti pritisnuli u mene taman malo manje od bolnog.

Zadržao je taj pritisak par trenutaka, pa se opustio, ruka mu je još jednom kratko pritisnula, i idući trenutak dah mu se umirio.

To je bilo to.

Imala sam pravo.

Deacon je znao prenijeti poruku bez ijedne riječi.

To mi je sasvim odgovaralo.

Poglavlje 8.

Zato

Otvorila sam oči i ugledala kožu. Glatku maslinastu kožu preko definiranog mišića.

Deacon.

Točnije, Deaconova leđa.

Ležala sam na boku, kao i Deacon, i bila sam priljubljena uz njegova leđa.

Gledajući taj prizor pred sobom, njušeći taj miris, imajući ga tu, drugo jutro, nakon što sam cijelu vječnost poricala da ga želim, isti tren sam se opet smočila od želje za njim.

Na žalost istog trena sam se sjetila i da je sinoć rekao da je premoren. Jutarnji sam tip i nisam ni morala pogledati na sat

da bih znala da je jako prerano, samo po tome kako je zora tek zarudjela nebo.

Koliko god sam ga htjela dohvatiti, probuditi i voditi ljubav s njim, trebala sam ga i pustiti da se naspava.

Zato sam se polako, pažljivo okrenula od njega, namještajući pokrivač da ga ne prodrmam i ne izložim mu leđa hladnom zraku kad ustanem.

Nije mi uspjelo.

Deacon se okrenuo, ruka mu se pružila, dohvatila oko struka i privukla natrag.

- Kud si krenula? - promumljao je pospano u moju kosu.

- Puštam te da se naspavaš, stari - odgovorila sam, nadajući se da će shvatiti da se zafrkavam s tim zadnjim.

Shvatio je.

Znala sam to po neuvrijeđenom tonu, - Naspavao sam se.

Poručio je što doista treba pritišćući bokove prema mojoj stražnjici, i osjetila sam daje bar dio njega *sasvim* budan.

- Imaš nekog posla? - pitao je, gurnuvši drugu ruku pod mene, dok se ruka oko mene pomaknula, prelazeći preko mog trbuha.

Uvijek sam imala nekog posla, ali iskreno, nakon što sam ih jednom uredila po volji, jedanaest apartmana i nije bilo tako teško voditi, jer osim čišćenja nakon odlaska gostiju nisam imala dnevnu poslugu.

- Ništa hitno - odgovorila sam.

- Fino - promrmljao je dok su mu ruke pronašle cilj, jedna na dojci, druga među mojim nogama.

Sviđalo mi se to. Sviđao mi se njegov miris. Sviđala mi se njegova toplina. Sviđalo mi se što je tu sa mnom. Toliko mi se sviđalo da sam pritisnula bokove natrag u njegove.

Ruka među mojim nogama je posegnula dublje, prsti su kliznuli kroz vlažne nabore, a moje usne su se razdvojile puštajući uzdah dok su se bokovi trznuli.

- Jebote. Spremna - zarezao je i nastavio s tim. - Ne smeta ti na golo?

Nije mi smetalo ništa što želi raditi sa mnom.

Nisam to rekla.

- Može.

Prst i palac na dojci su lagano stisnuli bradavicu, a tijelo mu se pomaknulo. Znala sam što radi, sviđalo mi se to što radi, pa sam zbacila kukove da mu dam što treba.

Kurac mu je kliznuo kroz vlažnu kožu, vrh je malo zapeo na ulazu, a onda je gurnuo unutra, brzo, snažno, duboko, ispunjavajući me.

Glava mi se zbacila unatrag i jeknula sam.

Povukao je jače bradavicu pa prešao rukom na vrat.

- Jako ću te, Cassie - upozorio me je.

Hoću da me jako.

Hoću sve što mi želi dati.

- Okej - dahnula sam.

- Okej - šapnuo je, pa zarinuo lice u moj potiljak i učinio što je najavio.

Pritišćući prstom moj klitoris, drugom rukom me držeći preko ramena i vrata, pojebao me žestoko, udarajući duboko, pridržavajući me dok sam se ja nabijala unatrag prema njemu, dahtala, stenjala, i konačno napela. Ruke su mi se primile za njegove zglobove i jeknula sam dugo i isprekidano dok je vreli orgazam sijevao kroz mene.

Tad je podigao glavu i zarinuo lice u moj vrat, a ruka među mojim nogama omotala se čvrsto oko mog trbuha. Druga ruka omotala se oko mojih prsa, prstiju čvrsto u mom ramenu. Držao me čvrsto dok sam ga primala još jače. Spuštala sam se s vrhunca ali sam još uvijek uživala u baršunastoj brutalnosti, svakom stenjanju koje je prodiralo kroz moju kožu.

Sve dok nije zario zube u moj vrat, zabio kurac duboko i zajechaó svoj orgazam u moje meso.

Nije se još mogao spustiti, nije još bio ni gotov kad sam začula njegov glas, grub i hrapav.

- Daj - rekao je, dižući lice iz mog vrata.

Nisam znala na što misli jer sam već zaozbiljno dala. Okrenula sam glavu da ga upitam što i usput mu dala to i nehotice. Uzeo je moje usne u dugom, laganom, mokrom i divnom poljupcu.

Završio je puštajući moje usne istovremeno sa zadnjim udarcem bokova, podsjećajući me na našu povezanost, izvlačeći mali jecaj iz mene.

Kad sam polako otvorila oči, vidjela sam da se nije puno odmaknuo.

Kad je ugledao moj pogled, rekao je, - Jutro, Cassie.

I te kakvo.

- Dobro jutro, Deacon.

Široko se osmjehnuo.

I da.

Bilo je to dobro jutro.

Stvarno dobro.

- „Veselo meksičko zrno“?

Na Deaconovo pitanje okrenula sam glavu ulijevo.

Ustali smo, istuširali se, pojeli tost, obukli se i krenuli njegovim terencem prema uzgajivaču njemačkih ovčara. Trebalo mi je neko vrijeme da probavim činjenicu da sam u Deaconovom blatnjavom Suburbanu, vozilu koje sam gledala šest godina (dobro, ne baš tog konkretno, ali svejedno), i sad sam tu... u njemu.

S Deaconom.

Ushićenje mi je potrajalo i primirilo se tek kad smo skoro već prošli kroz grad i kad sam ugledala znak mog omiljenog kafića. Zatražila sam Deacona da skrene (dobro, nisam baš

zatražila, više sam počela cupkati u sjedalu i moljakati, pretpostavljajući da on baš i ne pati za finom kavom).

Nisam morala moliti, nije oklijevao skrenuti. Parkirao je ispred lokala i sad je gledao znak iznad ulaza dok sam ja otkopčavala pojas.

- Vlasnici su treća generacija meksičkih Amerikanaca - rekla sam mu. - Očigledno - dodala sam, jer je to bilo i u imenu, samo bez treće generacije i veselih zrna. - Imaju normalnu kavu. I kojekakve druge fine verzije. I meksičku kavu, sa cimetom - nagnula sam se prema njemu, - koja je *božanstvena*.

Pogledao je u moje oči, pa usne, njegove usne su zaigrale i krenuo je otkopčati pojas. Malo me zbunio tim pokretom. Činilo se da misli da mora ući sa mnom. Posegnula sam i primila ga za ruku.

Pogledao me je.

- Ti ne moraš unutra - rekla sam mu. - Donijet ću nam kavu.

Oči su mu prešle preko mog lica, ne odajući ništa, dok mu se ruka nije okrenula, dohvatila moju, podigla je i povukla, dovoljno jako da me privuče, ali ne toliko da zaboli.

Nagnuo se bliže meni.

- Nikad ti ne bih naudio, i nikad te ne bih doveo u opasnost - objavio je. S obzirom da sam samo htjela otići po kavu prije puta, to je bilo neočekivano značajno.

Makar je dobro zvučalo.

- Okej - složila sam se.

Nastavio je. - Jedinu laž koju ćeš morati podnijeti je da me zoveš Priest. I to je već puno. Neću tražiti više. To znači da me ne moraš skrivati. Ne moraš me štititi. Ako želiš, i smislimo skupa kako, ja sam tvoj čovjek. Prisutan u tvom životu. Kad sam tu, bit ću uz tebe. Ne potajno. Ali ti odluči. Ako ne želiš da uđem, pričekat ću te ovdje. Ako želiš da smislimo kako mogu biti dio tvog života, idem s tobom.

- Dođi sa mnom - odmah sam odgovorila, a on je odmah pustio moju ruku.

Ali samo toliko da posegne prema mojoj čeljusti i kosi. Prstima me privukao bliže, nagnuo se i poljubio tako da mi se zavrtjelo u glavi.

Kad me pustio ostala sam treptati, pokušavajući se pribрати od poljupca i od toga što je rekao.

- Idemo po kavu mojoj Cassie - promrmljao je, puštajući me i okrećući se svojim vratima.

Mojoj Cassie.

Ozbiljno, počela sam se pitati tko je zapravo prihvatio onaj izazov.

Možda nije bilo veliko i cifrasto, nije bilo puno riječi, cvijeća, orkestara u pozadini i vilinske prašine u zraku, ali uspješno je nalazio tihe i fantastične načine da me usreći. Ponovo i ponovo. I to kako.

To je značilo da se moram više potruditi.

Bila sam na pola ogromne, izvrsne šalice meksičke kave s cimedom i bili smo na četvrt zasad tihog puta do našeg cilja, kad mi je palo na um.

Prošle noći sam ga nježno propitivala.

Kad Deacon nije htio na nešto odgovoriti, nije odgovarao. Nije to činio sa zloćom. Nije me odbijao, bar ne upadljivo. Nije se ljutio.

Samo ne bi odgovorio.

Zato sam se okrenula prema njemu i rekla, - Okej, Deacon Deacon, reci mi nešto.

Na moje *Deacon Deacon* vidjela sam da su mu se usne razvukle i oči malo nabrale u smiješak, i to me ohrabrilo.

- Pitaj - potaknuo je.

- Pretpostavljam da je vozačka dozvola, koju si mi dao, lažna. - Je - odgovorio je bezbrižno.

- To ti je jedina? - pitala sam.

- Ne. Jedna od osam.

Zurila sam na tren bez glasa.

- Osam?

- Aha.

Zanimljivo.

Otpila sam gutljaj kave, uživajući u okusu, i nastavila.

- Gdje je tvoj dom?

- Dom?

- Dom. Tvoja kuća. Gdje stanuješ kad ne radiš.

- Kamo idem kad ne radim? Bungalov jedanaest, Planinski
ljiljan.

Osjetila sam kako sam se ukočila.

Hej.

Pa to nije moglo biti istina.

- Stvarno? - pitala sam.

Bacio je kratak pogled prema meni i vratio ga na cestu pred
nama. - Aha.

- Ali... - stresla sam glavom. - Ali ti rijetko dolaziš.

- Puno radim, Cassie.

Gledala sam naprijed i naslonila se dublje, pokušavajući
shvatiti što mi govori.

Nisam to mogla shvatiti pa sam promijenila temu.

- Možeš li mi reći u čemu je razlika između Deacona i Johna
Priesta?

Nakon kratke pauze, rekao je, -Vrlo malo ljudi poznaje me
kao Deacona.

Tu je zastao, pa sam ga nakon nekog vremena pogledala i
rekla, - Okej - kao poticaj da nastavi.

Opet je kratko pogledao prema meni pa natrag na cestu
prije nego što je nastavio.

- Svakom od njih povjerio bih život. Svakom od njih
povjerio bih *tvoj* život. - Zastao je. - Razumiješ li, Cassie?

Razumjela sam. Možda je bilo malo zastrašujuće, ali bilo je i lijepo.

- Da - odgovorila sam.

Nije više ništa rekao, ali ja sam odlučila da odem do kraja.

Nije da sam to toliko željela, ali bilo je vrijeme.

Zato sam, oprezno, upitala, - Jesi li ti kriminalac?

Nije oklijevao s odgovorom.

- Ne plaćam porez.

Glava mi se malo trgnula na tu informaciju koja ne govori puno, ali nagovještava dosta toga.

- Molim?

- Radim. Zараđujem. Primam gotovinu. A vlada ne zna da postojim.

Da. Nisam željela ići do kraja.

Ipak, bili smo tu a on je odgovarao pa sam nastavila.

- A je li to što radiš za gotovinu protuzakonito?

Pogled mu je ostao prikovan za cestu iako je posegnuo za kavom. Gledala sam ga dok je otpio gutljaj, vratio šalicu u držač, i onda opet progovorio.

Ton mu je bio blag, iako riječi nisu bile.

- Reći ću ti ovo. Kad bi znala cijelu priču otpočetak, sve o tome što radim, kako sam počeo, zašto to radim, kad bi sve to znala i imala problema s time, smatrao bih te osuđujućom kućkom. Pokupio bih se i ne bi me više vidjela.

Na to sam polako zatvorila i otvorila oči.

Ali nije bio gotov.

- Dobar sam u svom poslu. Postoji razlog zašto to radim. Vjerujem u taj razlog. Ali to ne znači da nisam dio svijeta koji te nikad neće dotaknuti. Ako postanem dio tvog života, ovo je važno da znaš, ženo. Nikad te neće dotaknuti.

- Nisam sigurna da razumijem bilo što od toga - rekla sam tiho, umjesto da kažem da govori ali mi zapravo ništa ne odaje.

- Ja razumijem i to je sve šta moraš znati.

To više nije bilo blago, nego odlučno i nepokolebljivo. Drugim riječima, nije mi ni namjeravao išta odati.

- Taj dio najmanje razumijem - odgovorila sam, još uvijek tiho.

- To je dio gdje moraš imati vjere. Vjere u ono što si osjetila kad si jučer donijela odluku, da vjeruješ u mene.

- Jedva te poznajem - istaknula sam.

- Jedva si me poznavala, a nosila si mi pitu na vrata - odvratio je.

Uvukla sam oštar udah.

Opet on o piti.

Čovječe. Kako sam mrzila što mu je bilo jasno značenje te pite.

- Jedva si me poznavala, a skinula si se gola na onom stolu za mene - nastavio je on.

Pogledala sam kroz prozor i prije još jednog gutljaja kave promrmljala, - Shvatila sam što hoćeš reci, Deacon.

- Nisam siguran da jesi.

Sad je govorio tiho, toliko drugačijim tonom da sam pogledala prema njemu.

Mora daje osjetio moj pogled jer je nastavio.

- Sve ovo je tvoj izbor.

- Znam - odvratila sam.

- Slobodna si se povući kad god poželiš.

Uvukla sam usne nezadovoljna tom idejom, želeći u sebi da se Deacon vrati neverbalnoj komunikaciji.

Ili tišini.

- Ako se predomisliš -nastavio je, - Neće mi se to sviđati, ali ću ti se pokoriti.

- To se čini lijepo, a istovremeno i ne baš - priznala sam.

- Da - promrmljao je prema šajbi, kao da govori samom sebi. - U tvom svijetu, čovjek koji tebe uhvati, pa pusti da odeš, obična je budala.

Od tih riječi sam uvukla dah.

Pogledao me pa završio, - Ja ne živim u tvom svijetu. - I vratio pogled na cestu.

Znala sam to, ali ta potvrda, nakon što sam se probudila uz njegova leđa, žestoko me pogodila jasnoćom koju nisam prije vidjela, jer sam ga bila prihvatila u svom životu. Da je muškarac, koji većinu vremena provodi u svijetu kojeg nikad neću dijeliti s njim, za koji mi se činilo da ga ne bih ni htjela

dijeliti, a čak i da želim, on to ne bi dozvolio (zbog čega sam znala da imam pravo oko toga).

Najednom mi je postalo jasno što će to značiti za mene, ne samo u sadašnjosti, nego i ako on postane uključen u veći dio mog života, mog svijeta, kao što je spomenuo par puta.

Ako postane moj čovjek.

Ako bude uz mene, onda kad je sa mnom.

Ako upozna moje prijatelje. Moju obitelj.

Ako dođe vrijeme za življenje života.

Za obaveze.

Djecu.

Zato sam upitala, - To je zauvijek?

- Ne, srce - odgovorio je odmah, a ruka mu je primila moje bedro u gesti nježnosti i povezanosti koje nije često radio izvan kreveta, dajući im tim više značaja. U tom trenutku mi je bilo doista drago što ju je pružio, jer mi je bila jako potrebna.

- U tom se svijetu ne ostaje zauvijek. Snađeš se u njemu na način koji nije previše škodljiv po zdravlje i onda se izvučeš kako god znaš.

Osjetila sam se malo bolje.

- Znači, kad... ?

- Ne znam - ubacio se s odgovorom na neizgovoreno pitanje. - Samo znam da po prvi put u deset godina imam razloga pronaći izlaz iz tog svijeta.

Čak i kad nije koristio puno riječi, dalo se naslutiti puno toga. Većinom je bilo dobro, bilo je jasno da kaže da sam ja taj razlog.

No, deset godina, to je bilo tajanstveno.

- Samo, Cassie, moraš znati jedno - nastavio je, - čak i kad pronađem izlaz, dio tog svijeta će na neki način uvijek ostati sa mnom.

- I sad je s tobom -primijetila sam. - S tobom sam iako to znam. Neću mariti ni ako ostane s tobom.

Prsti su mu stisnuli moje bedro ali nije ništa rekao.
Povratak neverbalnoj komunikaciji.

Duboko sam udahnula i izdahnula.

Onda sam upitala, - Deset godina?

Ruka je putila moju nogu i otišla prema kavi. Otpio je, vratio čašu u držač, i vratio ruku na upravljač.

Okej, to neće odgovoriti.

Pogledala sam prema cesti i otpila svoju kavu.

Bez glazbe, bez riječi, sjedili smo u tišini. Nisam znala o čemu razmišlja. Pitala sam se jesam li poludjela, znajući da totalno jesam i ne mareći nimalo.

- Veličanstveno.

Deacon je to promrmljao, prekidajući tišinu.

Pogledala sam prema njemu. -Molim?

- Kako si izbrojala onom malom huliganu prije nego si izjurila iz bungalova. Jebote, bilo je tako dobro da bi bio

najradije zapljeskao, samo sam bio zauzet suzdržavanjem da ne polomim nekoliko tinejdžerskih vratova.

Nacerila sam se, osjećajući kako se teška atmosfera polako razilazi.

- Da, bilo je dobro, zar ne?

- Ne - nije se složio. - Bilo je veličanstveno.

Nastavila sam se široko osmjehivati, sad se okrenuvši naprijed. - Zabavno mi je kako ih zoveš malim huliganima. Da i ne spominjem kako prikladno.

- Prikladno?

- Totalno im odgovara - pojasnila sam.

- Znam što to znači, ženo, samo ne znam nikoga tko koristi taj izraz.

- Puna sam iznenađenja.

U njegovom se glasu čuo tračak zabavljenosti kad je promrmljao, - Veselim se otkrivanju.

Sviđao mi se taj ton zabavljenosti, makar i samo tračak. Nije bilo važno. Bio je tu. I to zbog mene.

- Zato - rekao je, zbunjujući me, i opet sam ga pogledala.

- Što?

- Zbog toga, i zbog tvojih očiju.

Nisam ništa rekla, samo sam ga gledala kako vozi.

- I zbog poljupca za Božić.

O moj bože.

Moj božićni poljubac. Sjećao ga se.

- Deacon - šapnula sam.

- I još stotinu drugih stvari - objavio je.

Opet sam ušutjela.

On je nastavio.

- Zato se ponašam kao kreten. Zato te nisam ostavio na onom stolu i otišao, kao što sam trebao. Zato sam se uporno vraćao iako sam znao da ne bih trebao, svaki put riskirao da mi kontrola popusti i da se nađem u situaciji gdje su ti leđa uz stol. Zato mi je jedanaestica dom nekoliko dana svake godine, jedini dom koji imam, zato jer si ti tamo.

- Rasplakat ćeš me - upozorila sam ga tiho, glasa već zagušenog suzama, osjećajući sve to i istovremeno ljuta što mu usrećivanje ide toliko bolje.

Nije me pogledao.

Rekao je cesti, - Trebaš to znati. - Posegnuo je za čašom, otpio, i završio sasvim tiho, - I sad znaš.

- Sad znam - odvratila sam šaptom.

Konačno je utihnuo.

Spustila sam kavu u držač, otkopčala pojas i nagnula se prema njemu. Poljubila sam ga u obraz i rekla mu u uho, - Hvala što si mi rekao.

- Ima još nešto šta trebaš znati, Cassie - rekao je gledajući u cestu.

Spustila sam čelo na njegovo rame. - Što?

- Bilo što. Štogođ želiš od mene, ako ikako mogu, dat ću ti.

Ruka mi je uhvatila njegovo bedro i čvrsto ga primila, dok su me suze pekle iza očiju.

- A sad, sunce, sjedi na svoje mjesto i zakopčaj se, okej? - naredio mi je nježno.

- Okej - rekla sam mu u rame, ispružila se i poljubila ga u vrat, pa sjela natrag i prikopčala pojas.

Gledala sam cestu.

Deacon je vozio.

U tišini.

- Znači opaki tipovi se igraju nožicama - primijetila sam, sjedeći u svojoj obnovljenoj Adirondack stolici, s nogama u čarapama na ogradi, upletenima s Deaconovima.

- Aha - rekao je Deacon bezbrižno. Pogledala sam prema njemu i vidjela da gleda prema drveću, s čašom mog dobrog burbona u ruci, lica opuštenog i vedrog.

Sviđao mi se taj izraz pa sam ga nastavila zafrkavati.

- I rastope se kad naiđu na skotnu njemačku ovčarku.

Doslovno. Opaki lik jednog imena rastopio se pred mojim očima. Gledala sam ga i skoro doživjela orgazam, pitajući se je li moguće zaljubiti se tako naglo.

Otpio je malo burbona pa odgovorio, - Muško nije pravo muško ako ne voli pse.

Zakikotala sam se.

Pogledao me je. - Ne slažeš se?

Smirila sam se i odgovorila, - Mislim da ljudi smiju voljeti što žele. Istina, ne razumijem kako neki ljudi ne vole pse. Ili mačke. Bilo koje životinje.

Deacon je opet pogledao u drveće. - Zašto ti onda ja sad šest godina kasnije kupujem psa?

Učinio je to, kupio mi je psa.

Čistokrvni psi nisu bili jeftini. Čistokrvni psi koje se može odabrati preko reda koštali su tisuću i pet stotina dolara.

Tisuću petsto.

Kad sam ugledala svežanj novčanica, primila sam Deacona za podlakticu i zinula da ću se pobuniti. Ali istog trena kad sam ga dotakla, spustio je bradu prema meni i pogledao me tako, da nisu bile potrebne nikakve riječi. Umuknula sam.

U tom trenutku.

Pokrenula sam pitanje kad smo krenuli natrag.

Odgovor mu je bio, -To je gotovo, ženo. Nema potrebe više o tome.

Bilo je to točno.

Ali i krivo.

Uhvatila sam se krivog dijela i nastavila protestirati, i dobila malo drugačiji odgovor.

- Dobro. Kad sam rekao da nema potrebe, mislio sam da nećemo više o tome.

I on više nije govorio o tome.

Uopće.

Ja jesam.

Na kraju sam morala odustati.

Htio mi je kupiti psa, ja sam ga pustila, dijelom jer mi je to bilo slatko, ali uglavnom zato jer nisam imala izbora.

- Nisam imala vremena za psa - rekla sam mu na trijemu.

- Bungalovi su muka za održavanje?

- Pa i ne toliko. Sredila sam ih kako sam htjela. Više imam posla oko dotjerivanja detalja, da kamp lijepo izgleda. Kad ljudi dođu, da odmah pomisle kako su dobro odabrali. Milagros mi puno pomaže. Onda, kad sam već jednom sredila bungalove, prešla sam na kuću.

- Lijepo ti je tu, Cassie - rekao je tiho.

Bilo mi je drago što to misli. Bilo mi je drago da je uopće primijetio.

- Hvala, dragi - odgovorila sam tiho. Uzdahnula sam pa nastavila, -Hoću reći, činilo mi se da nemam vremena. Ali sad kad mogu birati najbolje štene iz legla, sad je došao trenutak.

Nije odgovorio, samo je otpio svoje piće.

Kao i ja.

Neko vrijeme smo sjedili u tišini.

Ja sam je prekinula.

- Ovo je sve što si želim, od trinaeste godine.

Osjetila sam njegov pogled na sebi, ali sam nastavila gledati prema šumi i govoriti.

- Moj vlastiti posao u Coloradu. Kad sam imala trinaest, roditelji su nas doveli ovamo, i nastavili dovoditi jer sam ih uporno molila. Zaljubila sam se i znala sam da tu želim živjeti, raditi nešto što me veseli, blizu padina tako da mogu daskati na snijegu. Ali najviše od svega imati ovo: kad je dan gotov, sjesti i opustiti se, okružena ljepotom.

- Trinaest? -upitao je i pogledala sam ga.

- Trinaest.

- Nije uobičajen san za curice -primijetio je.

- Ja nisam bila uobičajena curica -povjerala sam se.

Vratio je pogled drveću mrmljajući, -Nisi ni uobičajena žena.

I ja sa se okrenula, mrmljajući natrag, - Shvatit ću to kao kompliment.

- Tako je i rečeno.

Nacerila sam se u čašu i otpila.

Onda sam nastavila.

- Puno ljudi misli da sam luda, ali ovo je sve što želim. Tu želim sjediti kad budem imala osamdeset, slušati rijeku, gledati drveće.

- To nije ludo.

Čovječe.

Bilo mi je drago što to misli.

Duboko sam udahnula i izdahnula, pa upitala, - Gdje bi ti htio biti sa osamdeset?

- Ne zajebati i propustiti priliku, sjediti na stolici koja sada na svu sreću ima jastuk za guzicu, pored dobre žene s prekrasnim očima, usnama stvorenim za ljubljenje i nevjerojatnom kosom, slušati rijeku i gledati drveće.

O da.

Bila sam luda.

Potpuno.

Bila sam luda od radosti što on to želi.

Da i ne spominjem sve te lijepe stvari koje je rekao o meni.

- Iako - nastavio je, - samo ako se ne ispostavi da je luda kučka, koja pukne ako ne objesim ručnik na prečku na točno njezin način.

Pogledala sam ga, široko se smiješeći.

- Položaj ručnika je jako važan, Deacon.

Nije ništa rekao ali na slabom svjetlu koje je dopiralo iz kuhinje vidjela sam da mu se oči smiju.

- Kao i položaj podmetača - nastavila sam.

Još uvijek su se smijale.

- Da i ne spominjem odgovarajuću brigu za čistoću vozila.

Na to je imao nešto za reći.

- Terenac koji nije prljav nije terenac, nego pičkolovac.

Prasnula sam u smijeh.

- Ne šalim se - rekao je glasnije od mog smijeha, od čega sam se samo još jače smijala, i zbog čega sam se ustala, odložila čašu na ogradu i prišla k njemu.

Zabacio je glavu, gledajući me, ali nije se pomaknuo dok sam me se namještala u krilo, uglavljujući koljeno na sjedište do njegovog kuka i prebacujući drugu nogu preko njegovih da bih ga mogla zajahati.

Kad sam spustila stražnjicu na njegova bedra, oslonila sam obje ruke na njegova prsa i nagnula mu se bliže. Slobodnom rukom je obuhvatio moju stražnjicu i opušteno naslonio glavu unatrag.

- Jedanaesticu sam uredila za tebe - šapnula sam mu, kad sam se namjestila.

Ruka mu se stegnula a oči se prestale smijati.

- Htjela sam da imaš neko mjesto koje ti odgovara - rekla sam mu.

- Cementne radne plohe su pogodak, zlato - rekao je.

Baš je bilo dobro, da je primijetio plohe. Primaknula sam se još bliže i nasmiješila.

Njegova ruka kliznula je uz moju kralježnicu.

Gledala sam ga u oči i uozbiljila se. -Povrijedio si me, kad si platio za Božić.

- Htio sam biti jasan, Cassie.

- Znam, ali svejedno me to povrijedilo.

Ruka mu je prešla preko mog ramena i primila vrat. Šapnuo je, - Žao mi je, srce.

- Nadoknadi mi to. Dopusti mi da ti platim za štene.

Kliznuo je rukom u moju kosu i privukao me bliže licu.

- Da znaš za ubuduće, ta igra koju igraš da bi ispalo po tvom, puno puta će ti uspjeti. Ali kad se radi o nečemu što ti ja dajem, a što meni koristi, kao na primjer: to što ću biti mirniji jer sam učinio nešto da ti budeš sigurnija kad me nema, tu igru ćeš izgubiti.

I eto opet. Još sreće. I to je uspio u isto vrijeme kad mi je nešto odbijao učiniti.

Nisam ga mogla dostići.

- A nije pošteno - rekla sam tiho. - Ne možeš me odbiti i dati mi razlog zbog kojeg ću biti sva mekana i rastopljena.

Čula sam opet onu notu zabavljenosti u njegovom glasu, i ovaj put nije bila tako slabašna. - Mekana i rastopljena?

Nagnula sam se još bliže, prelazeći usnama njegov obraz do uha, premještajući kukove u njegovom krilu, i šapnula,

- *Rastopljena.*

Glava mu se pomaknula i uspjela sam vidjeti da se okrenuo i iskapio svoj burbon.

Tren kasnije, čaša je glasno zveknula na naslon za ruke njegovog naslonjača, a slijedeći tren smo bili u zraku. Jednom rukom me pridržavao oko stražnjice, drugom čvrsto primio preko leđa do potiljka.

- Čini se da je vrijeme za krevet -primijetila sam kad je krenuo prema vratima kuhinje.

- Aha.

Opet sam pognula glavu i u njegov vrat rekla, - Super.

Ruke su me stegnule dok me unosio u kuću.

Pa u krevet.

Pustila sam da mi njegov kurac klizne iz usta, liznula vrh, i pozvala, - Deacon?

Nisam ga morala dozivati. Bila sam povijena među njegovim nogama, koljena su mu bila podignuta, ramena oslonjena na uzglavlje, i gledao je ravno u mene.

- Šta? -progundao je, zvuk koji se otrgnuo negdje duboko iz njega.

Opet sam liznula vrh i rekla, - Ne znam zašto.

- Šta? -ponovio je.

Liznula sam ga od korijena do vrha, očiju prikovanih za njegove, a onda sam jezikom oblizala glavić, gledajući kako mu lice postaje sve tamnije, čeljust sve oštrije zategnuta, noge sve napetije dok me gleda. Sve sam to radila suzdržavajući se od potrebe da se uvijam, ili popnem na njega i jašem dok ga ne dovedem do vrhunca. I sebe.

Omotala sam kurac šakom, povlačeći ga od mjesta gdje je ležao na trbuhu, i rekla, - Ne znam zašto si to ti.

- Isuse, ženo, sad si našla pričati?

Milovala sam ga rukom i šapnula, - Samo znam da si to ti.

Lice mu je postalo još tamnije, i znala sam da to nije samo zbog toga što sam radila rukom.

Nastavila sam šaptom. - Zato jer me činiš sretnom.

Ispao mi je iz ruke kad je on izveo trbušnjak i dohvatio me ispod ruku. S trzajem sam završila na trbuhu na krevetu.

Osjetila sam njegova koljena kako razmiču moje noge dok se namještao, a ruke su mu povukle moje kukove prema gore.

Jedva sam se stigla osoviti na koljena prije nego ga je gurnuo unutra, držeći me za bokove, nabijajući me.

Bila sam *još* sretnija.

- Mili - zacviljela sam.

Onda, nema druge riječi za to, iako me više-manje već poklopio, sad se nagnuo iznad mene, spuštajući podlakticu na krevet pored mene, i poklopio me.

Povukao je kosu s mog lica i primaknuo usne mom uhu.

- Ubuduće - zastenjao je, još uvijek gurajući duboko. -Ta igra koju si sad igrala, kad je ponoviš, pobijedit ćeš, ali ja ću odlučiti kako ćeš dobiti nagradu.

- Okej - dahnula sam, odlučivši da ću puno igrati tu igru. Ono, *puno*.

Opet sam bila u zraku jer je obavio obje ruke oko mene i podigao me, tako da sam bila leđima priljubljena uz njegova prsa, nataknuta na kurac.

Bože.

Božanstveno.

Neko vrijeme me tako držao i nabijao pa onda neko vrijeme opet s guzicom u zraku, a ramenima dolje.

Na kraju se izvukao, okrenuo me na leđa, gurnuo moje noge gore s rukama iza mojih koljena, i ponovo se popeo na mene. Nabijao me u tom položaju dok nisam eksplodirala pod njim, napinjući se u njegove ruke, trzajući se pod njegovim pokretima, i ječeći njegovo ime.

Nastavio je nabijati, ali mi je dao par trenutaka da se oporavim, pa rekao, - Ženo, gledaj u mene.

Fokusirala sam na njega uz malo napora. Još uvijek je držao moja koljena i nabijao u mene.

- Gledaj šta mi radiš - zastenjaio je.

To sam mogla. Totalno.

- Što god želiš, mili.

Učinila sam što želi i gledala što mu radim, i to radosno. Sve do trenutka kad se počeo silovito trzati među mojim nogama, svaki prekrasni, napeti mišić u njegovom tijelu ocrtan u oštrom reljefu, a glava silovito zabačena u trenutku kad je prsnuo u meni.

Trenutak kasnije spustio se i pao preko mene, prebacujući samo djelić svoje poprilične težine na svoju podlakticu oslonjenu na krevet.

Nije mi smetala ta težina. Sviđala mi se.

Ali, ipak.

Bila sam ljuta.

- Nije pošteno - rekla sam stropu nezadovoljnim tonom.

Osjetila sam kako mu se tijelo napinje, podignuo je glavu i pogledao me.

I on je izgledao nezadovoljan.

- Zajebavaš me? - pitao je.

- Ne - odrezala sam, malo bez daha jer je bio težak, ali uglavnom zato jer se još uvijek nisam oporavila od fantastičnog seksa sa Deaconom.

Obrve su mu se skupile. Prije par dana, taj izraz bio bi zastrašujući.

U tom trenutku, nije bio.

- Imaš moj kurac u ustima, prvo pušenje u sedam godina, radiš čudesa s njim, staneš da malo popričaš, ja ti vratim za to, i ti sad misliš da to nije pošteno? - upitao je.

- Ne mislim na to. Govorim o tome kako me stalno pobjeđuješ u usrećivanju.

Obrve su mu se podigle na to. - U usrećivanju?

- Ja sam trebala usrećiti tebe, a ne obrnuto.

Mrštenje je polako nestajalo dok je zurio u mene. Onda je svom težinom pao na mene, gnječeći me u krevet i prasnuo u smijeh.

Zvuk je ispunio sobu, ispunio moja osjetila. Taj osjećaj me ispunio, i to ne samo fizički. Ispunio me emocionalno na način koji neću nikad zaboraviti. Sve to odjednom, to bogatstvo divote koje je upila moja koža, jasno mi je pokazalo da je taj čovjek koji leži na meni i smije se, taj. Onaj pravi. Cijeli svijet. Čovjek stvoren za mene. Čovjek u kojeg ću se zaljubiti. Jedini čovjek kojeg ću ikad zapravo voljeti.

Zato sam tako odabrala.

Zato ću čeznuti za njim ako me odluči ostaviti.

Zato će me to proganjati zauvijek. Ne zato što bih se pitala kako je moglo biti, nego zato što bih znala što sam sve izgubila, ako mi ne pruži priliku da ga opet tako nasmijem.

I evo opet.

Samo što se nasmijsao, već je opet pobijedio.

- Uh, opet si me nadmašio - proglasila sam iritirano.

Malo je prebacio težinu ustranu, ali je ostao povezan sa mnom.

- Kako to? - upitao je, još uvijek se malo smijući.

- Super se smiješ - odgovorila sam nesretno.

Prestao se smijati ali se nastavio široko osmjehivati (još sreće!), primio me za bradu i rekao, - Cassie, smijao sam se zbog tebe.

- Nije mi promaklo, Deacon.

Njegov palac je pomilovao moj obraz, a on se uozbiljio.

- Srce. *Nasmijala* si me.

O bože.

On to *nikad* nije radio.

- A sad ćeš me rasplakati - obavijestila sam ga, a moj glas je potvrdio moje riječi.

Humor mu je zaigrao u očima dok je mrmljao, - Isuse, toliko si žensko, više nego ijedna žena koju sam ikad sreo.

Opet me počeo ljutiti.

- Kažeš to kao daje to nešto loše - odgovorila sam oštrije.

- Polako, Cassidy, još se prilagođavam zadnjoj promjeni raspoloženja.

Namrštila sam se i vidjela da mu se oči smiju.

Zafrkavao me je.

- Nemoj me zezati kad sam emocionalna - naredila sam.

Na to je neočekivano odgovorio, - Znaš da sam opak tip.

- Teško je to previdjeti, Deacon.

- Onda mi nemoj govoriti kad se smijem zezati. Opaki tipovi ti to ne vole.

Te riječi su bile tako komične, makar sigurno i istinite, da se nisam mogla suzdržati da se ne nacerim.

Nije mu promaknuo moj osmijeh pa je zatražio, - Možemo pet minuta ostati u ovom raspoloženju?

Slegnula sam ramenima. - Može.

- Hvala - promrmljao je, a bore smijalice oko njegovih očiju su još uvijek bile nabrane.

Spustila sam dlanove na rubove njegovih trbušnjaka i kliznula prema gore.

Pomilovao je moj obraz i nagnuo se bliže.

- Ideš se oprati? - upitao je tiho.

- Aha - odgovorila sam jednako tiho.

- Onda na spavanje ili bi mi sjela na lice?

Trepnula sam.

Onda sam se uzvrpoljila.

Oči su mu počele žariti, i promrmljao je, - Sjest ćeš mi na lice.

- I eto - promrmljala sam natrag, - još sreće.

Vidjela sam iskrenje u njegovim očima kad je prišao još bliže.

- Mala, s tom ribicom u ustima, tom guzom u rukama, zvukovima kojima odjekuje soba, svjestan da se poslije mogu zabiti u tu usku, mokru pičku dok još stenješ. A kad smo oboje gotovi mogu spavati s tobom pored sebe. Ako ti misliš da to mene ne usređuje, onda si stvarno luda.

Opet sam se promeškoljila, ali ovaj put to nije bilo samo radi napaljenosti, nego i od sreće.

Osjetio je to i široko mi se nasmiješio prije nego je opet naredio.

- Idi se oprati.

- Okej, zlato.

Dotaknuo je moje usne svojima, izvukao se i okrenuo ustranu.

Ja sam se okrenula na drugu stranu i odjurila u kupaonicu.

Zatvorila sam vrata.

Pogledala sam se u ogledalo. Duga kosa bila je raščupana, oči meke i zadovoljne, koža rumena. Kosa mi je izgledala seksi, to je čak i meni bilo vidljivo.

Oči su bile nevjerojatne.

Rumena koža je blistala od života.

Izgledala sam žestoko pojebana.

I nikad nisam izgledala sretnije.

Poglavlje 8.

Biram pitu

Šest tjedana kasnije, sjedila sam u svojoj Adirondack si trijemu, nogu oslonjenih na ogradu, promatrajući kišu blago i ravnomjerno pada po drveću. Osjećala sam tjeskobu, ko mi je na uhu bio telefon preko kojeg je moja majka pričala o obiteljskoj proslavi koju je najednom osjetila potrebu organizirat.

- Početkom *kolovoza, Cassidy, pet bungalova, i platit ćemo ih. Bez diskusije.*

Rekla je »bez *diskusije* « jer me rodila i dobro poznavala. Znala me je još od prije nego sam se rodila, pričajući mi (meni, i svakome tko je to htio slušati) kako sam imala puno toga za reći, sudeći po udarcima i prevrtanju prije nego što sam, konačno, kmečeći izašla na svijet.

Znala je da ću se raspravljati.

Bila je u *pravu*.

- Mama, kao prvo, imam dvije sobe za goste u svojoj kući, tako da Titus ne mora ništa plaćati. On i Bessie će biti kod mene.

Znam da im nije lako, otkad je Bessie dobila otkaz.

- Titus ne plaća, tvoj otac i ja plaćamo.

Na to su mi se oči raširile a glas podigao. - Mama, jesi li poludjela? Titusu će pasti mrak na oči, ako ti i tata pokušate platiti za njega.

- Preboljet će.

Eto. Stvarno je poludjela. Moj brat nikad neće prijeći preko toga. I tako će pokvariti Božićne blagdane, koje je sada obitelj najčešće provodila kod mene u Planinskom ljiljanu (što sam uvela kao praksu nakon onog razgovora s Deaconom prije nekoliko godina, a što i nije bilo teško, jer su moji bungalovi sada bili krasni). Tako će blagdani postati gnjavaža jer će moj mlađi brat doći. Doći će jer me voli, kao i našu sestru, i njenu djecu.

Doći će.

Ali će se duriti. A Titusovo durenje nije bilo zabavno.

- Što kažeš na kompromis? -počela sam. -Titus i Bessie mogu biti s vama u bungalovu. Tako bi platili samo pola.

- Srce moje, jednog dana, ako bog da, imat ćeš svoju vlastitu djecu. I onda ćeš se, ako bog da, desetljećima radovati tom čudu koje si stvorila. Divnom čudu, koje ne želiš čuti kako se ševi u sobi do tvoje, okej?

Istog trena usne su mi se razvukle nadalje na tu ideju, da čujem kako moj mali brat ševi svoju ženu. Mislim, znala sam da to radi, i to redovno. Ne samo teoretski jer to rade oženjeni ljudi, nego i zato jer su prije dvije godine u kući na ranču imali pokusnu večeru prije svadbe, i tata im je uletio u kupaonicu usred čina.

Na što je Bessie zavrištala, Titus dreknuo, a tata zalupio vratima i odjurio niz stepenice mumljajući kako ide nahraniti konje, makar definitivno nije bilo vrijeme za hranjenje konja.

Prema Laceinom izvještaju, tata prilično dugo nije mogao pogledati Bessie u oči.

Na sreću, na koncu je to prebolio.

Sjetivši se sada svega toga, rekla sam mami, - Shvaćam.

- Jasno - nastavila je mama. - Znači, pet bungalova. Jedan za tatu i mene. Jedan za Lacey, Matta i djecu. Jedan za ujaka Gideonu i tetu Mellie. Jedan za tetu Rachel. I jedan za Titusa i Bessie.

- Mama, bila si kod mene, znaš da mi svi bungalovi imaju po dvije spavaće sobe. Ne morate plaćati toliko bungalova. Ok, Titus ne, ali teta Rachel mogla bi biti s vama.

- Nemaš toliko slobodnih kuća u kolovozu? - pitala je mama.

Nisam imala pojma. Imala sam dosta rezervacija, ali kako je bio tek početak svibnja, vjerojatno je bilo mjesta.

Posegnula sam za laptopom koji je bio na rukohvatu naslonjača do mene, i rekla joj, - Daj mi datume, provjerit ću.

Rekla je datume, provjerila sam ih. Onda sam popustila i rezervirala pet bungalova za familiju.

- Hvala ti, anđele - rekla mi je kad sam joj to prenijela.

- Imam ideju - odvrátila sam joj. - Tata bi to mogao oduzeti od novca koji mu dugujem.

Predložila sam to iako sam znala da gubim vrijeme. Mama i tata su uvijek platili apartmane, kad god su došli.

- Tata ti je dobre volje pa mu neću to ni spominjati - odgovorila je mama.

- Kako god - promrmljala sam, a ona se malo nasmijala.

- Zar nam se ne veseliš? - upitala je, znajući kako je to glupo pitanje.

Ali ja sam bila loše volje. I to već tjednima. Lošeg raspoloženja koje se vjerojatno nikad više neće popraviti.

- Ne postavljaš glupa pitanja - odgovorila sam. - Tvrdoglava si i to mi ide na živce.

- Prava se javila - odvratila je.

- Možeš sad prestati? - zatražila sam.

- Ja sam ti majka, posao mi je da ti idem na živce.

- Pa, dobro ti ide.

Čula sam još hihota, a onda je rekla, -Večeras tata ide u grad naći se s ekipom. Što znači da je moj red da legnem u kadu i ne izađem dok se ne pretvorim u suhu šljivu. Imam novi ljubicić.

Nekad sam i ja čitala ljubiciće, jer me mama tako naučila sa svojom kolekcijom od milijun ljubicića pri ruci, što je sad s iPadom bilo doslovno milijun. Voljela sam ljubiciće, nekad davno. Pogotovo sretne završetke.

Sad sam potpuno pouzdano znala da je to jedna velika gomila sranja, i razmatrala sam mogućnost da spalim svoje ljubice u kaminu.

Dodat ću tome i DVD filmove.

- Uživaj - rekla sam tiho.

- Hoću, sunce. Čujemo se brzo. Volim te.

- I ja tebe, mama.

Prekinula je vezu, pa sam zatvorila laptop i odložila i njega i telefon na naslon za ruke naslonjača pored mene, i usput dohvatila čašu vina koja je tamo čekala.

Opet sam se zagledala u drveće, otpijajući gutljaj, gledajući i osluškujući tiho rominjanje kiše, fokusirajući se na to, pokušavajući odagnati misli koje su mi se zadnja tri tjedna rojile po glavi.

Neuspješno.

Preplavile su me.

Deacon i ja smo bili gotovi. Nismo pravo ni započeli, a već smo bili gotovi.

Nije mi to rekao. Znala sam da smo gotovi. Ne znam kako se to dogodilo, samo znam da se dogodilo.

Sjedila sam, slušala kišu, pila vino, i pokušavala se ne raspasti.

Ono vrijeme, koje smo proveli zajedno bilo je predivno. Nije dugo trajalo, ali je vrijedilo.

Da, seks je bio poseban. Čak i nakon sedam godina pauze, to je očito bilo kao vožnja bicikla, jer Deacon doista nije bio zahrđao.

No ostatak vremena je bio ono što je navelo nadu u meni, koju kao glupača nisam uspijevala suzbiti, da zatitra.

Zato jer je Deacon bio dobre volje. Stalno. Ne da se dogodilo nešto posebno zbog čega bi se trebao naljutiti, nego se ponašao tako da nisam bila sigurna da se *može* naljutiti.

Na primjer, kad bi vozio terenac pa bi mu se netko naglo ubacio u traku, ili bi vozio presporo, ne bi psovao, a to se dogodilo više nego jednom. Ja sam u takvim situacijama psovala, a valjda i svi ostali ljudi na svijetu. Deacon nije reagirao. Samo je vozio. Dalje, nije se ljutio kad sam nastavila gnjaviti da platim psa.

Nije se uzrujavao.

Bio je miran. Opušten. Na način koji mi je govorio i navodio me da se i ja tako osjećam.

Makar dobre volje, bio je budan, komunikativan (na svoj način), i više od svega prisutan u sadašnjosti. Potpuno *ovdje*. Ne znam kako je to činio, ali bio je sa mnom na način kakav nikad prije nisam osjetila. Znala sam da je sa mnom. Čak i kad me nije dodirivao, govorio mi, ili radio bilo što konkretno, bio je sa mnom. I dao mi je jasno na znanje, na svoj Deaconovski način, da mu se sviđa biti tu.

Sa mnom.

Ne moram ni govoriti, na to se bilo lako naviknuti. Trebalo mi je samo dva dana da mi to počne izgledati kao stvarnost. Da to počne izgledati kao da bi moglo pustiti korijenje i postati čvrsto.

Bio je otišao, obavio posao i vratio se u Planinski ljiljan u roku jednog tjedna, što je bilo odlično. I bio se ravno opet ubacio u ono, što smo imali prije nego je otišao.

Kad se vratio, rekao mi je da ima tjedan ili dva za mene. No samo dva dana kasnije primio je poziv nakon kojeg je rekao, čineći se (lagano) iritiranim i razočaranim (makar, nisam ga dovoljno dobro poznavala, i kasnije sam se uvjerala da sam ga krivo pročitala), da mora ići pomoći prijatelju.

Opet, nije mogao predvidjeti kad će se točno vratiti, ali je rekao da će se vratiti.

Kad je prvi put otišao, ostavio mi je broj telefona. Zvala sam ga, nekad bi se javio, nekad ne bi, ali bi me nazvao natrag. Kad ne bi odgovorio, glasovna pošta nije bila aktivirana, ali očito bi vidio propušteni poziv jer se uvijek kasnije javio.

Nismo dugo pričali, ali ipak smo bili u kontaktu.

Nije bilo kao kad je bio tu, ali bilo je dobro. Pogotovo taj jedan put kad jesmo dugo pričali, preko sat vremena. Tad sam mu bila pričala o svom poslu, posjećenosti kampa u po sezoni, periodu nakon završetka proljetnih praznika a prije ljeta.

U jesen, kad bi jasike postale zlatne a suha klima topla preko dana, a svježa uvečer, planine Colorada bile su popularne i dobro posjećene.

U kasno proljeće i rano ljeto, ne baš.

Ta rupa mi je predstavljala problem. Nije bilo lako pronaći posla za Milagros, a novac joj je trebao stalno, ne samo u sezoni. Nije bilo lako pokriti i nju i moje troškove.

Iznajmljivala sam redovno i zarađivala dovoljno za udoban život, ali daleko od bilo kakvog luksuza.

Nisam nikad priželjkivala luksuz. Možda ću ga jednog dana imati (ili bar nešto nalik njemu), ali vjerojatno ne baš uskoro, jer sam uzela drugu hipoteku da bi dovršila radove na kući i bungalovima, a još uvijek nisam vratila dug ocu.

Zato mi je proljeće bilo problem.

To sam sve bila ispričala Deaconu (ne o hipoteci, samo o slaboj posjećenosti u sezoni). Osjećala sam kontradiktornu mješavinu oklijevanja da mu prerano u vezi istresem svoje probleme i veselja da imam nekoga kome ih mogu istresti.

- Digni cijene.

To mi je rekao kad sam konačno prestala blebetati.

- Što? - upitala sam.

- Prejeftino daješ apartmane, Cassidy. A zakon su. Digni cijene. Osjećala sam malo vrtoglavu toplinu od toga kako je rekao da su zakon, ali sam svejedno uspjela upitati, -Misliš da mi to može proći?

- Prije godinu ili dvije, ne bi. Gospodarstvo je bilo u kurcu. Kako god ti bungalovi bili dobri, morala si ih dati jeftino. Sad imaš takvu posjećenost jer ljudi znaju prepoznati povoljnu priliku. Digni cijene noćenja za deset, dvadeset dolara, tjedne za pedeset, još uvijek ćeš ih iznajmiti. I ako neće biti toliko povoljna prilika, još uvijek će biti zakon. Tu ćeš onda stvoriti rezervu za rupe u sezoni.

- To je zapravo dobra ideja - rekla sam, jer je to bila istina. Mogla bih to učiniti. Postojeće rezervacije išle bi po staroj cijeni, naravno, ali bilo bi sasvim jednostavno na webu odrediti nove cijene za buduće upite.

- Nisam strašilo.

Deaconove čudne riječi natjerale su me da se trgnem i kažem, -Molim?

- Imam mozga u glavi, Cassidy.

Na sreću, rekao je to s tračkom humora u dubokom glasu, a ne uvrijeđeno.

Svejedno.

- Nisam ni rekla da nemaš -odgovorila sam.

- To je bila ponuda, ženo.

Opet sam bila zbunjena.

- Što? - upitala sam.

- Imam mozak, mogu ga upotrijebiti -odgovorio je. - Ti imaš svoj posao koji moraš obaviti svaki dan. To je tvoj život. Do grla si u njemu. Tako možeš i ne vidjeti neko rješenje, ako nemaš nikoga s kim to možeš raspraviti. I pošto ja imam mozak, a ti imaš mene, taj netko sam ja.

Vrtoglava toplina koja me preplavila doslovno mi je oduzela moć govora.

- Jesi još tu, ženo? -dozvao je.

- Jesam, dušo -istisnula sam i natjerala se dalje. -Hvala ti na ponudi. Iskoristit ću je. Nadam se samo, da to nećeš požaliti.

- Kako bi se to moglo dogoditi? -upitao je s tonom iskrene zbunjenosti, što me sasvim raznježilo.

Ipak.

- Sjećaš li se Granta? -upitala sam ga.

- Koga?

- Granta. Mog dečka u vrijeme kad sam... uh... kad smo se prvi put upoznali.

- Ljenčina -objavio je, i prije nego sam uspjela potvrditi, dodao, - Budala.

- Aha, taj - odgovorila sam mu, smiješeći se u telefon.

- Sjećam se.

- E pa, moj san o tome što ću raditi u životu, koji se kristalizirao kad sam našla ovaj kamp, nije bio da ću to raditi sama. U vrijeme kad sam krenula u to s Grantom, mislila sam da će najzabavniji dio biti u tome da radimo tu zajedno. On se nije slagao. Njegova ideja zabave bila je drugačija. Težina posla skupa sa mnom pokazala se prevelikom.

- Cassie - rekao mi je tiho. - Svaka čast, ali vas dvoje ste bili premladi da se upustite u tako nešto. Muškarac u toj dobi, sve što želi je naliti se i pritom si naći nekog tko će mu popušiti, nakon što se nalije ko svinja.

To je bilo istinito.

- No uz to -nastavio je Deacon, -bez obzira na to koje je dobi, muškarac te treba samo pogledati da bi shvatio da je naletio na zlato i da se treba potruditi održati to zlato sjajnim, a

još više, da bi ga zadržao za sebe. A on te nije samo pogledao, on te je poznavao, i s tim nema više izgovora za to kakav je bio.

Toplina koja me prožela bila je tako jaka, da bih mogla na Sjeverni pol bez kaputa.

- Šta hoću reći, - nastavio je Deacon, - ti nisi teret. Ti bungalovi nisu teret. Život nije teret. To je samo tako, dio života kakav jest. Dio toga da ste zajedno. Kad je važno, kad je dobro, ništa nije teret.

- Voljela bih da si sada tu kraj mene, stvarno - izlanula sam, istinito, jer sam ga tako jako željela poljubiti u tom trenu.

Na to Deacon nije odgovorio.

To je potrajalo neko vrijeme, pa sam pozvala, - Deacon?

-I ja isto, Cassie.

I on bi volio da je kraj mene.

I od toga mi je bilo toplo.

Ne moram ni objašnjavati, nakon tog razgovora, mislila sam da mi to možemo. Deacon ode raditi, ja ostajem doma, razgovaramo i upoznajemo se na daljinu, uzgajamo to što imamo da bude jače i čvršće, a onda *se povezujemo* kad se vrati.

To sam mislila dok nije opet otišao. Taj put nije se javljao na telefon kad bih zvala, i uzvratio je pozive samo dva puta. To su bili kratki pozivi, kraći od minute, samo bi rekao da je vidio moje pozive i ne može pričati, javit će se kad bude mogao.

Ali nije se javio.

A onda mi se to počelo činiti blesavim, zvati ga par puta dnevno samo da bi vidio moj broj među propuštenim pozivima, da bi znao da mislim na njega, želim razgovarati s njim, želim uspostaviti vezu, ali ne mogu.

Onda mi se više nije činilo blesavim, nego ponižavajućim, kao da sam ženska koju je tip pokupio, zabavio se s njom, pomislio da bi možda od toga moglo biti nešto više, a onda shvatio da je ženska udav. Stalno ga zove. Stalno ga nešto treba. Stalno misli na njega, onak malo jezivo. Do trenutka kad je mora otpiliti, jer je takav jezivi dosadni udav.

To nije bio dobar osjećaj, pa sam ga prestala zivkati, nadajući se da će se on ipak javiti.

Nije se javio.

Nije ga bilo skoro pet tjedana. Od tih pet tjedana, nisam ga čula četiri tjedna, a tri tjedna ga više nisam ni nazivala.

Nisam jako dobro poznavala Deacona, ali po onome što sam mislila da sam upoznala, taj Deacon me ne bi pustio da čekam tri tjedna na poziv.

Osim ako bi me pustio da čekam zauvijek.

Nisam imala izbora nego da zaključim da se radi o tome. Tri tjedna je dugo vrijeme. Njegov zadnji »posao« trajao je tjedan dana. Ovaj, pet. Mora da je već bio gotov i da je produžio dalje.

Dalje od mene.

Nisam mogla povjerovati da bi to napravio na takav način. Bez riječi. Nije morao dolaziti do Planinskog ljiljana i raditi prezentaciju. Zapravo, bilo mi je drago da nije.

Ah pustiti me da čekam?

Zauvijek?

To mi nije ličilo na njega.

Što me samo podsjećalo na to koliko ga ne poznajem. Nisam znala čime se bavi. Nisam znala njegovo puno ime i prezime. Nisam znala odakle je i kako je postao čovjek koji je danas.

Znala sam da ima trideset i osam godina, da je spavao s isto toliko žena, (zapravo, i sa mnom, znači jedna više), bio je spokojan, nije puno pričao, bio je jako dobar u krevetu, sviđalo mu se kako kuham...

I to je bilo sve.

Zbog toga sam bila loše volje. Raspoloženja u kojem sam sjedila na svom trijemu na kišni dan, (makar bih to i inače radila), i pokušavala ne razmišljati o svemu tome. Privlačan tip, odličan seks, osjećaj nade da bi to mogao biti početak nečeg prekrasnog - ženama se to stalno događalo, i na kraju bi shvatile da su pogriješile.

Pokušavala sam to pojednostaviti.

A znala sam da nije tako jednostavno.

Pokušavala sam odgoditi lom srca... opet. I to u vrijeme kad trebam uskoro otići po štene koje mi je Deacon kupio. Imala sam

slike. Uzgajivač ih je slao na mail svakog tjedna -psići kako se prevrću, šišaju mamu, rastu, igraju.

Bila sam zaljubljena u sve po redu, i nisam imala pojma kako ću odabrati jednoga za dva tjedna, kad ga moram otići uzeti.

Nisam imala ni pojma kako ću si uzeti i brinuti se za psa, koji će me zauvijek podsjećati na Deacona.

Čvrsto sam zatvorila oči na tu misao, boreći se s osjećajima koji su prijekali da me savladaju. Poraznim osjećajima tipa ja-sam-idiot, izabrala-sam-krivoga, kad-ću-već-jednom-naučiti.

Otvorila sam oči kad sam začula brujanje motora kroz šum kiše.

Okrenula sam glavu udesno da vidim tko je, i kad sam u sivom sumraku ugledala od kiše sjajan crni Suburban, prestala sam disati.

Udahnula sam ponovo, ali drhtavo, kad sam ugledala kako se otvaraju vozačeva vrata i Deacon izvlači svoje dugo tijelo van. Čula sam kako su se vrata vozila zalupila i ostala sam nepomična, gledajući ga kako zaobilazi drveće pored moje kuće i prilazi trijemu.

Dah mi je opet zastao kad je prišao trijemu i kad sam vidjela njegove oči prikovane na mene, lica bez izraza, maska je opet bila tu (a to nije bio dobar znak), i nije se moglo izbjeći težini koja je zračila od njega.

Možda se zato nisam mogla pomaknuti.

Deacon se mogao pomaknuti. Primio je rukama ogradu trijema, i iako je trijem bio izdignut od tla više od metra, a ograda pogotovo, podignuo se s lakoćom i prebacio preko ograde, udarajući solidno objema čizmama na trijem.

Progutala sam uzvik na ovu čudesnu demonstraciju snage mišića.

Nisam imala pojma što točno radi, i iako mi njegov izraz nije govorio ništa, nekako sam razumjela da ne želi biti ovdje.

Ali je bio.

Nisam to razumjela.

Ili možda jesam. Možda sam bila u pravu. Možda je došlo vrijeme da se oprostis od mene, licem u lice.

Najednom sam željela da me pustio čekati.

Zurio je odozgo u mene, a ja se još uvijek nisam micala. Samo mi je vrat bio izvijen, glava zabačena, jer su njegove oči bile prikovane za moje na način kojim nisam mogla izmaknuti.

- Mislio sam da si više žena nego ijedna koju sam ikad sreo - izjavio je, glasom mirnim ali hladnim, glasom koji sam slušala šest godina. Glasom koji sam mislila da je nestao.

Peklo je kao vrug ponovo čuti taj glas.

Bila je to i vrlo čudna izjava, za početak.

- Molim? - upitala sam.

- A žena koja je imala ženu, kad se želi riješiti muškarca, ima muda da mu to kaže.

Zurila sam u nevjerici.

Što je on to upravo rekao?

Želi se riješiti muškarca?

Prije nego sam išta mogla reći, Deacon je nastavio.

- Ti ih nemaš i trebao bih ti to pustiti. Ali zbog onog šta si mi dala, Cassidy, neću ti to pustiti. Ako me se želiš riješiti, tu sam. Reci mi to.

- Jesi li sišao s uma? - prošaptala sam, znajući da jest, jer nije bilo nikakvog razloga pod milim bogom zašto bi mislio da ga se želim riješiti.

Da se on želi riješiti mene, to da.

Ja njega...

Ni najmanje.

- Prestala si zvati - izjavio je.

Konačno sam se pomaknula, okrenuvši se malo u stolici, ne skidajući oka s njega.

- I ti si.

- Radio sam - odrezao je.

Osjetila sam kako su mi se obrve podigle. -Tjednima, bez tjednog trenutka da me nazoveš?

- Tjednima, bez ijednog trenutka da te nazovem - potvrdio je, još uvijek oštrog tona.

- Ozbiljno?

- Ozbiljno. - Odgovorio je kratko, pa nastavio, - Situacija nije bila dobra. Bilo je napeto. Bilo je ljudi koje ne poznajem, ne sviđaju mi se i ne vjerujem im. Ne pada mi na pamet pred tim

likovima primati pozive i otkriti im bilo šta. A nema šanse da primim tvoj poziv, a da oni ne skuže da mi nešto značiš. A kako sam bio non stop s njima, nisam telefonirao. Rekao sam ti da te neću dovesti u opasnost. Taj svijet ne postoji za tebe, Cassidy, znači: ti ne znaš taj svijet i taj svijet ne zna tebe.

Ovo je imalo nekog smisla, i neki dijelovi su bili prilično dobri.

Međutim.

- Što to znači, Deacon? - pitala sam. - Bit ćeš nedostupan tjednima, a da nemam ni pojma kad ćeš biti dostupan?

- Ne, jebote - odvratio je. - To znači da me zoveš, da znam da si dobro i da misliš na mene.

Najednom sam se oporavila od šoka što se tako iznenada pojavio, i to zato jer sam bila ljuta.

- Znači ja trebam sjediti doma i dati to tebi, a ja natrag nemam ništa? - bila sam uporna.

- Imaš to da znaš, da je za mene dobro da znam da misliš na mene.

Morala sam priznati, to bi bilo lijepo znati.

Ali kad se nešto da je, treba se i nešto primiti.

- A što ću ja dobiti?

- Ženo, ako ti već ne znaš da sam šest godina svaki dan mislio na tebe, nemam pojma kako da ti to pojasnim. Sad kad sam te imao, to se nije promijenilo. Samo je postalo gore.

Leđa su mi se ukočila i počela sam se mrštiti na njega.

- Gore?

- Gore - potvrdio je, uz kratko kimanje. - Sad to nije svaki dan. Sad je svaki sat. Ako dopustim, svake minute. Bez prestanka, ako ne pripazim. Mislim na tebe, mislim kako da obavim posao, ali samo zato da ti se čim prije vratim.

To je bilo jako, *jako* lijepo.

Još uvijek sam bila ljuta.

Mjesec dana nisam dobila ništa od njega, apsolutno ništa!

- Nisi mi to rekao, Deacon.

- Jesam, i te kako, Cassidy.

- Ma kad? - prasnula sam.

Nagnuo se prema meni i ispalio natrag, - Svaki trenutak koji sam bio s tobom.

Oštro sam udahnula.

U tom trenutku spoznala sam da govori istinu.

- Ti si slaba točka - istisnuo je. - Moja slaba točka. Ja nemam slabih točaka. Godinama sam uklanjao jednu po jednu dok ih nisam sve maknuo. Sad imam jednu, veliku, i jebe mi se za sve dok je ona u Coloradu, sjedi na svom trijemu i čeka me.

O moj bože.

- Deacon - šapnula sam, ali nisam uspjela reći ništa više jer je on nastavio.

- Ali ne mogu znati da je ona tamo, ako me ona, - opet se nagnuo prema meni, - neće nazvati.

- Što ako te trebam? - upitala sam tiho, jer su me njegove riječi prestale ljutiti.

- Onda ćeš nazvati. Poklopiti. Nazvati opet. Poklopiti. I ponovo. Znat ću da nije da samo misliš na mene, Cassidy, znat ću da me trebaš. Javit ću ti se, jer ću biti na putu prema tebi.

O da.

Više nisam bila ljuta, uopće.

Tad sam se ustala i umirujućim glasom mu rekla, - Nisam to mogla znati, dušo.

- Dobro. Onda ću te podučiti - odvratio je, još uvijek odrještanim tonom. - Onih pet muškaraca s kojima si bila, nijedan nije poput mene. Čovjek kakav sam ja, Cassidy, ne sjedi na jebenoj stolici na jebenom trijemu pored jebene rijeke u jebenim planinama Colorada i govori ženi da želi tamo sjediti s njom u osamdesetoj, ako to sranje ne misli ozbiljno.

Osjetila sam da mi se brada spušta iako nisam skidala pogled s njega. Borila sam se s emocijama koje su te riječi raspalile u meni.

Kad sam se pribrala, predložila sam, - Možda trebamo dogovoriti sistem.

Maska mu je spala na djelić sekunde, ali samo da bi mu se lice smrklo uz riječi, - Ne želiš me se riješiti?

- Ne, naravno - odgovorila sam. - Samo... nisi uzvratio pozive pa sam mislila da se ti želiš riješiti mene.

- Dođi - zarežao je a ja sam trepnula.

- Deacon, ne sviđa mi se baš...

- Ubuduće - odrezao me je. - Bori se za svoja prava kad nisi u situaciji da ću te za tri sekunde pojebati na trijemu. Ako ja tebi dođem, to će se dogoditi. Ako ti priđeš meni, možda i neće.

Možda?

Nisam ga to pitala.

Pitala sam, - Znači ako bude po tvom i ja tebi dođem, onda ćeš najednom znati kontrolirati niske nagone?

Njegov odgovor?

- Jedan.

Tijelo mi se trgnulo a obrve skupile kad sam shvatila značenje te riječi.

- Jel ti to meni odbrojavaš... ?

- Dva.

Stavila sam ruke na bokove.

- Pa da! - povikala sam ljutito. - Ti meni odbrojavaš...

- Jebiga - promrmljao je, napravio dva koraka i dohvatio me.

Nije me samo dohvatio rukama, nego i usnama koje su se spustile na moje, a jezik je prodro unutra. I moje ruke su dohvatile njega, omotavši se oko njegovih ramena.

Poljubac je bio grub, vreo, izgladnio, dug, i prekrasan.

Deacon ga je završio gurnuvši lice u moj vrat, rukom me držeći za potiljak s mojim licem u njegovom vratu, drugom rukom me čvrsto grleći k sebi.

Ja sam jednu ruku omotala oko njegovih ramena s prstima u kosi, drugom oko prsiju, s podlakticom na leđima.

I ja sam čvrsto grlila.

- Nedostajao si mi - šapnula sam u njegovu kožu.

Deacon nije odgovorio, ali i je. Stegnuo me je tako jako, prsti su mu se žarili u moju kožu, da mi je na tren bilo teško disati.

Popustio je stisak ali me još uvijek čvrsto držao.

Okrenula sam glavu i u čeljusni zglob upitala, - Jesi li večerao?

- Mala - odgovorio je, a moja utroba se rastopila i prije nego stoje došao do dobrog dijela. - Kad je posao bio gotov, misliš da sam stao jesti prije nego sam došao k tebi?

Bio je moj red da odgovorim bez riječi, pa sam ga čvršće stegnula.

- Nahrani me - zapovjedio je u moj vrat. - Onda ću te pojebati.

To smo se dogovorili.

Prije nego sam to uspjela izgovoriti, glava mu se naglo podigla, vrat se izvio. Vidjela sam njegov profil i stisnute oči.

Spustio je pogled prema meni. - Imamo društvo.

Na tren sam zurila u njega. Deacon se malo okrenuo, i iza ugla kuće sam ugledala kako se pomalja vrh haube koji je pripadao terencu Milagros i Manuela.

- Tvoja pomoćnica - rekao je Deacon, očito zapamtivši što vozi Milagros.

- Dođe ona tako usput -rekla sam mu. - Brine se za mene. Kao i Manuel.

Nije ništa odgovorio, samo me gledao dok to govorim, bez pokreta bradom ili naginjanja glave da bi pokazao da me čuo. No znala sam da me čuo.

A onda, začudo, pogled mu je skrenuo uvis, u smjeru drveća, ali ne *prema* drveću. Oči su mu bile usredotočene, ali i izvan fokusa. Bilo je to čudno, znala sam da si pamti neku mentalnu bilješku, samo nisam znala kakvu.

Nisam stigla upitati, jer je u tom trenutku Esteban, najstariji sin Milagros i Manuela, doviknuo, - *Tia Cassidy!* Donijeli smo sladoleda!

Ostala sam nepomična, puštajući Deacona da odluči. U tom trenutku sam se sjetila da znam o njemu još nešto - da primjećuje stvari oko sebe. Mora da je znao da smo Milagros i ja bliske.

Morao je odlučiti što slijedi.

I jest.

Po mom mišljenju, dobro je odlučio.

Pustio me je, obavio velikom šakom moju ruku (a moje srce se stegnulo jer mi je toliko nedostajala ta ruka oko moje), povukao me prema vratima, kroz njih, kroz kuhinju i predvorje.

Otvorio je prednja vrata vodeći me za ruku sa sobom.

Došlo mi je da se glasno nasmijem na idući prizor, ali ipak sam se suzdržala, previše volim Milagros i Manuela.

Kad je Deacon otvorio vrata, Milagros se vidljivo trgnula a tijelo joj se ukočilo poput daske, očiju prikovanih za njega. Manuel je trepnuo pa zinuo, također zureći u Deacona.

Što se tiče djece, troje ih je uglas povikalo različite stvari,
- *Tia Cassidy!* - Kolači! i - Moram na zahod! - Gerardo, najmlađi, projurio je ravno unutra između Deaconovih i mojih nogu na putu prema kupaonici.

Esteban je krenuo prema nama, pa smo se Deacon i ja izmakli da propustimo dječaka koji je u rukama imao veliku plastičnu zdjelu s poklopcem u kojoj se pomalo topio sladoled s preljevom.

- *Mama je* rekla da si tužna, pa smo ti donijeli ovo - objavio je, pružajući mi sladoled.

- *Papa* meni uvijek kupi sladoled kad sam ja tužna - rekla je Araceli, njihova druga kćer (treća po redu; Silvia, dvanaest godina, bila je najstarija, drugi je bio Esteban star deset, Margarita je bila četvrta sa šest godina, i peti i posljednji je bio Gerardo, četiri i pol.) - Onda mi bude bolje.

- Pa to je divno i jako lijepo od vas - odgovorila sam iskreno, i nisam se začudila da mi je prijateljica primijetila kako se osjećam.

Izvukla sam ruku iz Deaconove da bih primila posudu.

- Moraš to *odmah* pojesti, jer će se sve rastopiti - savjetovala je Margarita.

- Stavit ću ga u škrinju. Dea... uh, John još nije večerao. Jest ćemo sladoled kasnije, za desert. A sad uđite, svi - pozvala sam ih, loveći Deacona za ruku i povlačeći ga unazad da ih i fizički pozovem.

- Dee-uh-John, to je čudno ime - objavila je Margarita, skakučući unutra, način na koji se normalno kretala. Mislim da je nikad nisam vidjela da samo hoda.

- Rita! - Milagros ju je prekorila.

Okrenula je glavu prema majci koja je ulazila iza nje. -Pa kad je.

- Ime je samo John - rekao je Deacon, a ja sam pogledala i vidjela da gleda u Manuela. - John Priest.

Pružio je ruku prema Manuelu.

Manuel ju je pogledao i primio. - Manuel Cabrera. Pustili su stisak i Manuel je stavio ruku na Milagrosino rame. - Moja žena, Milagros.

Deacon je pružio ruku Milagros, govoreći, - Cassie mi je puno toga dobrog ispričala o vama.

Milagros je primila njegovu ruku, ali su joj oči bile na meni kad je odgovorila, - Cassie?

- Ja... uh, da. Cassie - mucala sam. -Priest, mislim, John, i ja smo... uh, ovaj...

Deacon me spasio, ali je to na žalost napravio zapovijedajući,

- Ženo, stavi sladoled u hladnjak.

Pogledala sam ga suženih očiju. - Šefujemo malo?

- Želiš rastopljeni sladoled? - odvratio je.

- Možda - ispalila sam natrag.

- E pa ja ne želim - odvratio je.

- Nisu ga ni donijeli tebi - istaknula sam.

- Jest ćeš ga preda mnom? - upitao je.

- Naravno da neću - odbrusila sam.

- Onda ga stavi u škrinju.

Napravila sam grimasu na njega.

On se široko nasmiješio.

Prestala sam se kreveljiti, srce mi je poskočilo a vagina protrnula.

Manuel se malo nakašljao. Deacon i ja smo se prestali prepirati i okrenuli obitelji Cabrera.

- Smiješni ste - objavila je Araceli kad smo se okrenuli.

- Pomoći ću ti staviti to u škrinju - Milagros se nepotrebno ponudila, ali nije ni dopustila da odbijem. Ruka joj je sijevnula i dohvatila moju, i odvukla me kroz predvorje u kuhinju.

Tamo je otišla ravno do zamrzivača, otvorila ga, dograbila sladoled i gurnula ga unutra, zalupila vratima i unijela mi se u lice.

- Tko je to? - upitala je tiho ali oštro.

- Milagros...

- Je li on taj, zbog kojeg su ti oči zamrle?

Okej, znači nije ona samo primijetila kako se osjećam, *pročitala me je.*

Sama sam sebi pribilježila da se ne smijem više preblisko družiti s meksičko-američkim majkama petoro djece, ali dok sam otvorila usta da odgovorim ona je već nastavila.

- Više nisu mrtve.

Da, vjerujem da nisu bile.

- Draga... pokušala sam ponovo ali uzalud, jer je Milagros ispalila kišu pitanja.

- Tko je on? Šta radi? Gdje je bio? Nisam ga vidjela u gradu, jel živi u Carnalu? Izgleda kao da živi u Carnalu. Ima li motor? Jer ako ima, Manuel će se još više brinuti. A ako ima, a ti se budeš vozila s njim, moraš staviti kacigu. Nosiš li kacigu?

Nije mi bilo lako, čak je i malo boljelo, ali uspjela sam zaustaviti smijeh i odgovoriti malo tresućim glasom, - Nema motocikl.

Nisam to zapravo točno znala, ali kako mi je rekao da nema dom, nisam mogla zamisliti da je negdje pospremio motocikl.

Iako, sad je imao mene a ja sam imala veliko spremište. *Totalno* bih ga pustila da tamo pospremi motor, ako bi ga htio nabaviti.

- Cassidy, tko je on? -prosiktala je.

Dohvatila sam je za ruku i prišla joj bliže.

- Zove se John Priest i mi se viđamo.

- Otkad?
- Od prije par tjedana.
- On je jedanaestica - prošaptala je optužujuće, a ja sam udahnula.

Bungalov jedanaest.

Znala je točno tko je to.

Na neki način.

Ispustila sam dah, šapćući natrag, - Da, jest.

- Odakle je? Kamo ide? Čime se bavi? - ispalila je natrag i obje smo poskočile razdvajajući se kad se s vrata začuo Deaconov glas.

- Putujem zbog posla - rekao je, i pomislila sam kako moram upamtiti da predobro čuje. Manuel je bio iza njega, izrazom očiju govoreći ženi da ušuti.

Što se tiče djece, oni su se razišli svaki na svoju stranu. Esteban je otišao ravno do hladnjaka, za koji je imao moju dozvolu da se slobodno posluži (iako nije imao dozvolu svojih roditelja za to; no on je bio klinac koji ispituje granice, što je meni ponekad bilo jako zabavno, ali ja mu nisam bila mama). Cure su otišle na stražnja vrata, moj trijem im se sviđao isto koliko i meni.

Gerardo je ušetao, namještajući male traperice.

- Čime se bavite? - pitala je Milagros.

- Ja sam dobavljač - odgovorio je Deacon, što mi je bilo zanimljivo.

- Šta je to? - Gerardo se ubacio, a Deacon je spustio pogled prema njemu. Tad se dokazalo da se doista možete zaljubiti u trenutku.

Opaki tipovi bi se rastopili pred skotnim njemačkim ovčarkama.

Ali nježnost koja je izmijenila Deaconovo lice u trenutku kad je ugledao malenog dječaka bila je tako predivna, da ju je bilo skoro bolno vidjeti.

Znala sam da je i Milagros to vidjela i osjetila isto. Znala sam to jer se naslonila na mene i to solidno, kao da ne može stajati na nogama.

- Nabavljam stvari za ljude - objasnio je Deacon.

- Ja se zovem Gerardo - rekao je dječak.

- Ja se zovem John - lagao je Deacon.

- *Hola*, John.

Deacon se nasmiješio.

- *Dios mio* - dahnula je Milagros.

Dobro da znam da nisam jedina.

- *Mi amor*, kasno je. Trebamo pustiti Johna da večera - pozvao je Manuel svoju ženu.

- Ne! - povikao je Esteban, i ugledala sam ga kako je gurnuo lice u uskom procijepu vrata hladnjaka, koji nije mogao šire otvoriti jer smo mu Milagros i ja stajale na putu. - *Tia Cassidy* ima pitu od limuna s onim mekanim bijelim gore!

Osjetila sam kako divljenje napušta Milagros u pripremi da se obruši na svog sina, ali nije dospjela na vrijeme.

Manuel ju je pretekao.

Začula se bujica španjolskih riječi od kojih sam uhvatila samo par, i sve su bile roditeljske na strašan način, a onda su se vrata hladnjaka zatvorila a desetogodišnji dječak je pokunjeno, spuštene glave otišao ocu.

- *Lo siento*, Cassidy - promrmljao je Manuel.

- U redu je - odgovorila sam s osmijehom. - Ostavit ću ti komad - rekla sam Estebanovim leđima.

- Hvala, *Tia* Cassidy - promumljao je.

- *Mis hijas!* - poviknula je Milagros. - *Nos vamos! Anđele!*

Nastao je kaos kad su curice utrčale s trijema. Nisu gubile vrijeme na to da me zagrle jedna po jedna, samo su se zaletjele u mene, stisnule me i izjurile van, domahnuvši rukom Deaconu (primijetila sam i kako je Sylvia ljupko, sramežljivo spustila glavu od pogleda privlačnog muškarca). Esteban i Gerardo nisu se trudili oko zagrljaja, samo su doviknuli pozdrave. Gerardo je dodao malo mahanja i odjurio za sestrama.

- Trebali smo prvo nazvati - rekao je Manuel, dok se iza njega čulo otvaranje prednjih vrata kuće.

- Uvijek ste dobrodošli - odgovorila sam, idući prema njemu.

- Znate to.

Pogled mu je skrenuo prema Deaconu. Nije bio upitan, više procjeniteljski.

Osjetila sam daje Milagros prišla do mene. - Morate nam doći na večeru. Ostajete li dulje?

Kad joj je Deacon odgovorio, morala sam pripaziti da ne uskliknem naglas.

- Imam slobodno, bit ću tu tri, četiri tjedna.

- Onda će biti vremena - objavila je Milagros, pružajući ruku.

- Drago mi je da sam vas upoznala.

- Također - odgovorio je Deacon, primajući njenu ruku, stišćući je i puštajući.

- Vidimo se uskoro - dodao je Manuel, pružajući ruku.

Deacon ju je primio i odvratio, - Bit će mi drago.

Poljubila sam Manuela u obraz, zagrlila i poljubila Milagros i otpratila ih do vrata.

Stajali smo na pragu dok su njih dvoje utjerali razigranu djecu u terenac. Ostali smo tamo kad su krenuli prema bungalovima da bi tamo okrenuli, a ja sam mahala rukom.

Nismo čekali da se vrate natrag. Deacon me je povukao unutra, zatvorio i zaključao vrata, i pogledao.

- Imaš pitu od limuna? -upitao je..

Nacerila sam se. - Aha.

- Ti si uzmi sladoled. Ja ću pitu.

On će pitu.

On će pitu.

Nisam znala kako izraziti koliko me to razveselilo, a nisam ni htjela pokušati, jer bi zasigurno mislio da sam poludjela.

Umjesto toga, ugledala sam se na njega i pokazala mu što mislim nagnuvši se svom težinom u njega, zabacivši glavu i smiješeći se.

Prihvatio je moju težinu objema rukama.

Nagnuo je glavu bliže meni, gledajući moj osmijeh, pa rekao, - Promjena plana. Prvo seks, onda hrana.

Osjetila sam trnce.

- Što se mene tiče, može - šapnula sam.

Deacon se široko osmjehnuo.

Nagnuo je glavu još malo i poljubio me.

Nakon toga, podigao me je i odnio u krevet.

Puno kasnije ,ležeći dijelom na Deaconu a dijelom pored, s obrazom na njegovim prsima kad sam čula da mu dah postaje dublji i polakši na putu prema snu, šapnula sam u mrak, - Je li ti bila dobra, pita?

Nije bilo odgovora riječima, ali ruka oko mene se stegnula. Bila mu je dobra.

Nasmiješila sam se, stegnula ruku koja je bila preko njegovog trbuha, i nastavila šaptom.

- Drago mi je da si se vratio.

Tijelo mu se na trenutak napelo, pa opustilo, i promrmljao je, - Spavaj, dušo.

Uzdahnula sam.

- Može. Noć, Deacon.

- Noć, Cassie.

Opet sam se osmjehnula u njegovu kožu.

Pa zatvorila oči.

Poglavlje 9.

Jedanaestica

Idućeg dana hodala sam kroz „Home Depot“ trgovinu i pokušavala ostati pribrana.

Obilazili sam taj veliki vrtni centar, dok sam birala plastične posude sa sadnicama cvijeća koje ću posaditi u kampu, brbljajući o velikim planovima za cvjetno uljepšavanje Planinskog ljiljana. Usput sam se i brinula da li će mogući kasni snijeg pokvariti moje planove, jer bi mi mraz mogao ubiti sadnice pa bih uzalud potrošila stotine dolara i morala bih cijeli posao obaviti ispočetka (što mi se već jednom na nesreću dogodilo).

U jednom trenutku sam se konačno okrenula od sadnica i vidjela da Deacona, koji je došao sa mnom, nema.

Pričala sam sama sa sobom.

Sinoćnja malena proslava za dobrodošlicu prošla je odlično. Program je bio jednostavan: seks, podgrijana mesna rolada i pire kao večera za Deacona, još seksa, i na kraju je Deacon zaspao jer ne samo da je vozio do mene bez da je stao jesti, nije stao ni spavati dva dana. To me je malo uznemirilo, ali opet, imao je trideset i osam godina. Možda mu je trebala žena, ali nije mu trebala mama, pa mu nisam ništa komentirala.

Proslava je nastavljena ujutro još seksa, pa jajima sa slaninom i tostom, nakon čega sam opisala Deaconu svoj plan za taj dan, koji je uključivao i kupnju cvijeća za Planinski ljiljan.

Deacon se široko osmjehnuo (zgoditak drugi tog jutra, prvi je bio orgazam za buđenje) i rekao da će doći sa mnom (zgoditak treći).

Imala sam sretne vizije kupnje sa Deaconom (možda se ta nadanja nekome mogu činiti čudna, ali nakon toliko godina samoće, meni nisu bila), povratka kući, i kako mi Deacon pomaže posaditi cvijeće.

To me veselilo s dvije strane. Cvijeće će biti brže posađeno, što će mi dati slobodnog vremena da budem s Deaconom, a veselio me i rad uz Deacona. Prema njegovim komentarima o tome kako je Grant bio lijen, nadala sam se da on nije takav. Da njegova izjava kako bi volio sjediti pored mene na trijemu u osamdesetoj ne znači da idućih četrdeset i dvije namjerava provesti tako da ja kuham, čistim, brinem se za apartmane, a on... radi to što god već radi dok mu ne bude dosta i onda više ne bude radio ništa.

U principu, znala sam da mu je ovo slobodan dan. Ili bar da mu je to odmor nakon što je nešto radio *non-stop* više od mjesec dana.

No ja sam još uvijek vjerovala da raditi zajedno može biti zabavno. A ako ne baš zabavno, bar smo bili zajedno, a to je samo po sebi bilo dobro.

Nastavila sam sa zgodicama tog jutra s još jednim orgazmom pri zajedničkom tuširanju i još jednim širokim osmijehom kad sam objavila da sam spremna, nekih pet minuta nakon njega.

- Gotova si? - upitao je s neskrivenim iznenađenjem, naslanjajući rame na dovratnik spavaće sobe.

- Aha - odvratila sam.

- Nećeš se šminkati?

Najednom više nisam bila sigurna da sam spremna.

- Trebam li se našminkati? - upitala sam.

- Ne.

Odgovor je bio brz i odlučan, pa sam se opustila. - Onda sam spremna, možemo ići.

- Kosa ti nije suha - primijetio je.

- Vani nije vlažno, Deacon Deacon. - Usne su mu se malo osmjehnule na ovo pa sam nastavila. - Planinska klima. Osušit će se za tren.

- Tako se osuši sama od sebe, ne moraš ništa raditi da tako dobro izgleda?

Opet me preplavila toplina kakvu mi je samo njegov tip komplimenta mogao dati. Kimnula sam glavom.

Tad sam opet dobila široki osmijeh, pa, - Idemo, Cassie.

Sve je išlo kako treba. Biti opet u terencu. Kad je skrenuo u *Veselo meksičko zrno*, a da nisam ni pitala. Deaconova

opuštenost i smirenost, čak i kad nam je neki seronja uletio radi skretanja udesno, zbog čega je Deacon morao prikočiti.

Sad više nije bilo sve u redu.

Sad ću morati ostaviti kolica s pažljivo odabranim sadnicama cvijeća i pikavog i visećeg zelenila koje će taman uspjeti proizvesti viziju Planinskog ljiljana koju sam imala, jer nisam imala pojma gdje je moj čovjek, a natrpana velika niska kolica bila su preglomazna za mene.

Netko će mi pokupiti moje biljke, znala sam.

I gdje bi Deacon mogao biti? Pogledala sam u sve redove vrtnog centra (triput).

Nije ga bilo.

Nazvala sam ga na mobitel, nije se javio (kao i obično).

Zureći kroz ogromnu trgovinu, prolazeći stražnji niz polica, ugledala sam ga na drugom kraju kako razgledava ljestve.

Ljestve.

Koji...?

- Dea... Priest - pozvala sam ga.

Pogledao je prema meni, ali nije odgovorio.

Stala sam na metar od njega. - Ostavio si me u vrtnom centru - rekla sam nešto što je već znao.

- Trebamo ljestve - odvratio je.

Zurila sam u njega, pogledala ljestve, pa opet u njega.

- Imam...

- Nisu dosta visoke - rekao je.

Osjetila sam da se počinjem mrštiti. - Za što?

- Moram ti očistiti oluke - objavio je. - Neki se vjerojatno trebaju zamijeniti. Ljestve u tvom spremištu su prekratke.

- Moji oluci ne trebaju čišćenje. Sve okolo je zimzeleno drveće.

Okrenuo se prema meni.

- Ono baca iglice, ženo. Imaš i jasike, neke su visoke, da i ne spominjem tri breze pred tvojom kućom i brijestove dolje uz rijeku.

Bila sam malo zaprepaštena Deaconovim poznavanjem mog drveća, no on je nastavio. -Prošle noći je kiša padala preko oluka, nije išla kamo je trebala. To znači da su oluci vrlo vjerojatno zaštopani.

Primijetila sam da kiša tako pada, ali nije mi palo na pamet da to znači da oluke treba očistiti, uglavnom zato što mi se sviđalo kad tako pada. Naravno, ne kad bi doista pljuštalo, onda bi me to malo plašilo.

I svejedno mi nije palo na pamet očistiti oluke.

Deaconu očito jest, i to je objašnjavalo što je sinoć gledao u drveće. Zapravo je gledao oluke i kako kiša pada preko njih.

Nisam bila sigurna kako razgovarati s njim o ovome, pa sam išla pomalo.

- Ti ćeš mi očistiti oluke?

- Ne kupujem ljestve zato da mi se žena penje na njih.

Dobro, to sam shvatila, i sviđalo mi se.

A sad problematičan dio.

- Nije ti palo na pamet reći mi da ćeš očistiti oluke i da ti zato trebaju ljestve, prije nego si otišao pogledati ljestve i ostavio me da pričam sama sa sobom? - upitala sam.

- Nisi pričala kad sam otišao.

Ovo mi se činilo prilično nevjerojatno, iako jesam uzimala dah tu i tamo pa je možda utekao u tom trenutku.

- Svejedno - rekla sam tiho.

- Nisam se odvezao u Wyoming, Cassie -istaknuo je.

- Nisam znala kamo si otišao. - Glas mi je postao još tiši. -

K tome, nazvala sam te i opet se nisi javio.

Njegov odgovor na to bio je, - Mobitel je doma kraj kreveta. Trepnula sam.

Tko ostavlja mobitel doma kraj kreveta?

Nastavio je, - Ne treba mi telefon kad sam s tobom.

Tu je bilo puno materijala, uključujući suprotstavljene osjećaje zadovoljstva time što iskazuje da je sa mnom i ne želi da ga u tome bilo što ometa, i uznemirenosti što to implicira da ne postoji nitko s kime bi razgovarao, ne da ne bi htio s nikime razgovarati.

Nisam se upuštala u sve to. Ostala sam na trenutnom problemu.

-Treba ti kad nestaneš u dućanu veličine tri stadiona i ne znam gdje si.

Glava mu se malo nakrivila a obrve skupile. - Imamo raspravu o ovome? - upitao je.

Drugim riječima, smatrao je daje ova rasprava besmislena. Nisam se složila.

Podigla sam ruke i opet ih spustila. -Deacon, otišao si a ja nisam znala gdje si.

- Je li ti palo na pamet da ću se vratiti? - odvratio je.

- Ne baš - ispalila sam natrag, i tad sam znala da me shvatio jer mu se lice iznenada promijenilo.

- Cassie - rekao je tiho.

- Okej - rekla sam žustro da prikrijem ranjivost koju sam upravo razotkrila. - Ja sam žena u tvom životu, nisam ti mama, zato ću reći da se ovo neće događati često. Ali trenutno se događa.

Blagost njegovog izraza se malo promijenila, usne su mu se trgnule, i nije mi se to baš svidjelo (mislim, inače mi se sviđalo, ali ne u tom trenutku), no svejedno sam nastavila.

- Slatko je što si vozio bez stajanja samo da čim prije dođeš do mene, ali nemoj to više ponoviti. Moraš jesti i spavati -držala sam lekciju i nastavila, ne dopuštajući da nešto kaže što bi mi moglo promijeniti raspoloženje, a znala sam da bi se to moglo dogoditi jer su mu usne igrale a oči blistale. - Drugo. Kad smo u dućanu, ogromnom, običnom, štandu s voćem kraj ceste, nemoj se pokupiti bez da mi kažeš kamo ideš.

- Štandu s voćem? - pitao je, a u tonu mu se jasno čuo zvuk smijeha, koji mi se inače tako sviđao.

- Ne zezaj me kad sam na rubu da popizdim.

- Fala kurcu da si samo na rubu -promumljao je, još uvijek me zafrkavajući.

- Samo ti kažem, ako mi samo jedna maćuhica fali s kolica kad se vratim do njih, rub će ostati daleko iza mene.

- Možeš li to obaviti sama, dok ja uzmem ljestve?

Znala sam da me još uvijek zeza, po sjaju u oku koji je bio skoro sladak.

Nisam baš bila raspoložena za to, ne u tom trenutku.

- Stvarno želiš u vrtnom centru gurnuti preko ruba ženu koja je tri tjedna mislila da je među nama gotovo, i nije joj to bilo svejedno? - zatražila sam, dižući ruke na bokove.

Trenutak kasnije ruke mi nisu bile na bokovima nego na njegovim čvrstim trbušnjacima. Pokrenuo se prema meni, nagnuo se bliže, loveći me rukom za potiljak i privlačeći me tako da sam se rukama instinktivno zaustavila.

Glava mi se nagnula unatrag, a njegova je prišla blizu, tako blizu da je njegov nos dotaknuo moj, oči su mu bile sve što sam vidjela, njegov dah je bio na mojim usnicama.

- Ne - šapnuo je.

To je bilo to.

Ne.

Ne, neće me gurnuti preko ruba u vrtnom centru nakon što sam provela tri tjedna u boli jer sam mislila da je među nama gotovo. Ne, neće to učiniti jer Deacon ne bi tako nešto učinio, ali i zato jer mu je bilo žao što sam prošla kroz to. I ne, neće to učiniti jer ni on nije želio da među nama bude gotovo, a mislio je da jest i *on je također* bio u boli to vrijeme.

Sve je to rekao tim *ne*.

Ponajviše načinom na koji me privukao, da bi mi šapnuo tu jednu riječ.

Zato sam se privinula uz njega, govoreći mu kako se osjećam bez ijedne riječi.

Znala sam da me shvatio, bio je dobar u tome.

Nastavio je šaptom. - Ako krene po zlu, Cassie, razgovarat ćemo. Neću te ostaviti da se pitaš šta je bilo.

- Okej - šapnula sam natrag.

- Ti ćeš uzvratiti istom mjerom?

- Nadam se da neće poći po zlu - odgovorila sam i vidjela kako su mu se oči zažarile, pokazujući da se i on tome nada, nešto što mi se svidjelo još više od toga da ga grlim u prolazu vrtnog centra. - Ali ako pođe, svakako ću uzvratiti istom mjerom, mili.

Držao me par trenutaka, gledajući me u oči, pa promrmljao,

-Dobro, - dotaknuo moje usne svojima i pustio me.

Malo sam se zanjihala kad me pustio, i dok sam se pribrala, on je već opet gledao ljestve.

Gledala sam ga kako ih proučava. Vidjela sam da ljestvi ima gomila, ali samo dvoje su bile dovoljno duge da dosegnu moje oluke.

- Koliko će ti trebati da odabereš ljestve? - upitala sam ga.

Pogledao me i odgovorio, - Koliko bude trebalo.

Obrve su mi se podigle. - Ja još moram uzeti samo zemlju za cvijeće i gnojivo. Znači, skoro sam gotova. Možeš li mi dati točniju procjenu?

- Lijepo si sve izložila, ženo, pa ću i ja - objavio je. -Ti si žena koja se brine spava li i jede li njen čovjek, i želi da joj se javi kad mu je nešto na pameti zbog čega mora otići od nje. Također si i žena koja svom čovjeku daje vremena da si odabere ljestve, koliko god to vremena bilo.

Sad sam osjetila da se i moje usne trzaju, pa sam to pokušala prikriti salutiranjem i šaljivim, - Razumijem, kapetane!

Na obrazima i kod očiju su mu se pojavili nabori osmijeha.

- I drugi put ćeš to obaviti bez drskosti, ili ćeš idući put kad ti je guza gola dobiti po njoj.

Na to sam se ugrizla za usnu, ne zato što mi se ta ideja nije svidjela. Svidjela mi se. *Poprilično.*

Deaconov pogled se spustio na moje usne i znala sam da zna kako se osjećam, jer su mu se oči zažarile prije nego ih je podigao do mojih, žar je nestao a zamijenio ga osmijeh.

- Idi po zemlju za cvijeće, dušo - nježno je zapovjedio.

- Okej, mili - odgovorila sam tiho.

Pričekala sam trenutak da bi mogao opet dotaknuti usnama moje, ali nije. Pažnja mu je opet bila usmjerena na ljestve.

Zato sam se pokrenula, odlučivši da ako on i ne mari za javno iskazivanje naklonosti, meni je to veliki užitek. Prišla sam mu blizu, stavila ruku na nadlakticu, popela se na prste i taknula usnama rub njegove čeljusti.

Dok sam se spuštala natrag, okrenuo je glavu prema meni i njegove oči su mi pokazale da mu ne smeta javno pokazivanje nježnosti.

Zapamtila sam si to za ubuduće.

Nasmiješila sam se i otišla po zemlju za cvijeće. Na sreću, ni jedna maćuhica nije nestala u međuvremenu.

Stajala sam usred velike pošljunčane površine parkinga pored bungalova i promatrala prizor.

Bilo je tek posađeno, ali cvijeće je izgledalo odlično.

Nacerila sam se samoj sebi i odlučila da se ta ljepota treba podijeliti. Okrenula sam se i otišla prema kući na kojoj je Deacon radio na olucima.

Znači pokazalo se da Deacon nije lijen. Ne samo time što je upravo čistio oluke, nego i time kako se progurao pored mene i preuzeo na sebe utovar svih tih sadnica u terenac i na kraju privezao ljestve na nosače na krovu. Jednako tako je sve to iskrcao po povratku u kamp.

Bila je sredina poslijepodneva. Cijeli dan smo radili, s jednom kratkom pauzom za ručak. Sad kad sam dovršila cvjetni šou mogla sam mu pomoći s olucima. Nisam znala kako, ali sigurno ću naći načina.

Kad sam stigla do kuće, krenula sam unutra oprati ruke prije nego ga potražim vani, ali sam ga pronašla u kuhinji kako i on pere ruke.

- Hej - pozvala sam ga i dodala kad me pogledao, - Gotov si?

- Trebaš nove oluke, ženo.

Stala sam, a moje oduševljenje cvjetnim uresom kampa je splasnulo. - Misliš, sve?

Zatvorio je slavinu i dohvatio kuhinjsku krpu. - Ne. Ali ne vrijedi zadržati deset posto koje još valja, jer je premalo i bilo bi teže raditi oko toga nego sve zamijeniti.

- Sranje - promrmljala sam, prilazeći slavini dok mi se Deacon izmaknuo.

- Očistio sam ih ali će curiti, jer im je dno prohrđalo - objasnio je dok sam prala ruke. - Otići su sutra do dućana i uzeti nove.

Toliko o slobodnom danu koji sam u glavi planirala za sutra. Namjeravala sam ga pitati želi li ići nekamo u planinarenje (ako opaki tipovi šetaju po brdima), ili na odlazak do Gnaw Bone i razgledavanje dućana i ručak (s relativno malom vjerojatnošću da opaki tipovi razgledavaju dućane, ali sam znala da ručaju), ili

ostanak doma i maraton u krevetu (što mi se činilo da opaki tipovi hoće raditi, a to je bilo dobro jer je to bio i moj prvi izbor).

- Ići ću s tobom - rekla sam zatvarajući vodu, primajući krpu koju mi je pružio, i odlučujući da ću se fokusirati na dobre strane, ne na udarac koji će moj bankovni račun pretrpjeti zbog novih oluka. Podigla sam pogled prema njegovom lijepom licu.

- Hoćeš vidjeti cvjetnu raskoš koju sam napravila kod bungalova?

Oči su mu se nasmiješile. - Naravno.

Nasmijala sam mu se, bacila krpu na radnu plohu i posegnula za njegovom rukom.

Nisam ga pustila ni kad smo izašli van. Odšetali smo kratku udaljenost u tišini, držeći se za ruke, i uživala sam u toj šetnji više nego obično.

Zaustavila sam ga usred parkinga.

- Kako ti se čini? - upitala sam.

- Izgleda izvrsno, Cassie - odgovorio je, okrećući glavu na sve strane.

I ja sam se osvrnula ukруг.

Bio je u pravu. Doista je izgledalo izvrsno. Počelo mi je ovo ići od ruke. Za mjesec, dva će posude na prozorima i žardinjere pored ulaznih vrata biti vatromet boja i zelenila.

Stisnula sam mu ruku i pogledala gore, vidjevši kako je spustio bradu prema meni.

- Ovo je najfantastičnije mjesto na svijetu - šapnula sam mu kad sam mu vidjela oči.

Njegova ruka me lagano povukla da priđem bliže. Ali kad sam prišla, to je bilo to. Nije se nagnuo da me poljubi. Nije pustio moju ruku da bi me zagrlio oko ramena.

Samo se složio sa mnom. - Da, jest.

To mi je bilo dovoljno. Vidjela sam mu u očima da to ozbiljno misli.

Nagnula sam se prema njemu, naslanjajući se na njegovu ruku.

- Gotova si? -upitao je kao i ja prije.

- Aha - odgovorila sam, jer i jesam bila, za taj dan. Obično sam prvo sređivala cvijeće kod bungalova, a tek onda na svojoj kući.

- Dobro -promrmljao je i krenuo. Povlačeći me za ruku otišao je uz prilaz.

Činilo se da je Deaconu dosta uživanja u cvjetnoj raskoši Planinskog ljiljana.

Dobro, došao je sa mnom pogledati ga i objavio da je zadovoljan. To je već bilo nešto što Grant ne bi učinio ni da mu je zadnje.

To mi je prolazilo kroz glavu kad sam opet osjetila povlačenje za ruku, koje me skrenulo s puta prema kući u smjeru bungalova broj jedanaest.

Pogledala sam Deacona, no on je hodao pola koraka ispred mene pa sam mu vidjela samo profil, a njegov pogled je bio prikovan na kućicu koja mu je bila »dom« šest godina.

Imala sam malo čudan osjećaj zbog toga.

Čudan ali dobar.

- Deacon... zaustila sam.

Prekinuo me je. - Tiho, Cassie.

Utihnula sam.

Deacon nas je poveo uz stube, preko trijema, do vrata. Pustio je moju ruku i iz džepa izvukao ključ, očito ga pokupivši negdje nakon što sam ga ostavila da radi na olucima. Otvorio je vrata, opet me dohvatio za ruku, povukao unutra, pa zatvorio i zaključao vrata za nama.

Gurnuo je ključ natrag u džep, odvuкао me kroz dnevnu sobu u malo predvorje pa u prednju spavaću sobu.

Srce mi je tuklo sve jače i jače dok nas je on vodio ravno do kreveta. Kreveta u kojem je on inače spavao kad bi tu odsjedao, što sam dobro znala jer sam pospremala bungalov nakon njegovog odlaska.

Sjeo je na rub kreveta i povukao me za ruku tako da sam stajala pred njim, među njegovim raširenim bedrima.

Dah mi je počeo zastajati.

Nije bilo ništa bolje kad je pustio moju ruku i rukama obuhvatio moje bokove u trapericama, gledajući ih.

Stajala sam nepomično, spuštenu ruku, srca koje je tuklo, nemirnog daha, gledajući ga kako izgleda izgubljeno u trenutku, ruku i pogleda na mojim bokovima.

Konačno je podignuo pogled prema meni.

- Šest godina - šapnuo je.

Oh, Bože.

Utroba mi se rastopila.

- Deacon... ponovo sam započela, ali me nanovo prekinuo.

- Kako sam te želio, baš tu.

Bilo mi je to divno, jer sam i ja željela njega. Dobro, željela sam ga u svojoj kući, ali ista stvar.

Stavila sam ruku na njegovu čeljust i nagnula se prema njemu.

- E pa, tu sam.

Zurio je u moje oči, a njegove riječi i osjećaji prelijevali su se iz tih zlatnih dubina, izlivali po mojoj koži, i pitala sam se kako sam ikad mogla pomisliti da je taj čovjek otišao od mene.

Nije bio gotov sa mnom.

Htio je sjediti pored mene na trijemu u osamdesetoj godini.

To mi se sviđalo više od svega.

Kliznula sam palcem uz njegov malo obrasli obra i rekla tiho,

- Dušo.

- Pojebat ću te ovdje, Cassie.

- Okej - spremno sam se složila, a trnci su mi prošli unutar njom stranom bedara.

- Ostatak dana bit ćeš gola u ovom krevetu sa mnom.

Noge su mi sad već drhtale, i morala sam se koncentrirati da bih ostala stajati, pa sam samo kimnula.

- Dođi - naredio je.

Bila sam tu.

Došla sam bliže tako da sam se nagnula jače prema njemu. Spustio se na leđa i povukao me sa sobom točno u trenutku kad su nam se usne spojile. Njegove su se usne razdvojile, moj jezik je kliznuo unutra, a on me okrenuo.

Ljubili smo se. Ruke su lutale i milovale, jezici se igrali, usne pile, tijela pritiskala, prsti klizili kroz kosu, ljubili smo se kao da je to sve što ćemo dobiti i kao da nam je oboma to dovoljno.

Dok Deaconu nije bilo dovoljno. Zavukao je prste pod rub moje majice i povukao prema gore.

Podigla sam ruke. Zakotrljao se ustranu s mene i svukao mi majicu.

Nije se nagnuo natrag.

Ili barem, ne prema mojim ustima.

Nagnuo se prema mojim grudima.

I tako je počelo.

To nije bila ševa.

Ne.

Daleko od toga.

Bilo je to obožavanje.

Ja sam obožavala Deacona, ali još je više on obožavao mene. Skinuo je odjeću s mene kao da odmotava dragocjeni dar i želi produljiti iščekivanje. Dodirivao je posvuda. Ljubio posvuda. Milovao prstima i jezikom, lagano, jače... posvuda.

I davao mi, s tim osjetima koje mi je pružao i s prilikom da mu uzvratim.

Do trenutka kad me prebacio natrag na leđa i legao među moje bokove, trebala sam ga onako kako trebate hranu. Kisik. Toplinu zimi. Vodu u pustinji.

A Deacon je nastavio davati, užarenih očiju na mojima, pokazujući mi da osjeća istu potrebu, ruke koja je kliznula u moju kosu dok mu je kurac polako i sigurno kliznuo u mene, skroz do kraja, ispunjavajući me.

- Mili - dahnula sam, dižući koljena i uzimajući više, htijući sve, sve što mogu dobiti od njega, *trebajući* to.

- Tu si - šapnuo je.

Bože, i on je to htio, i ako je moguće, možda i više od mene.

- Tu sam - šapnula sam natrag.

- Unutra sam.

O da, htio je to.

Jako.

Podigla sam ruku prema njegovoj čeljusti s možda malo drugačijim, ali još uvijek bitnim osjećajima, i kimnula. -Unutra si, mili.

Spustio je glavu sasvim blizu, počeo se polako micati van i unutra, i učinio je to govoreći.

- Kad sam daleko od tebe, Cassie, nemoj ni na tren sumnjati da ne bih radije bio točno tu.

Nije htio da se brinem.

Nije htio da me boli.

Htio je da znam da i on ovo želi, da je to želio šest godina, i da je sretan što to sad ima.

Bože.

Bila sam u pravu kad sam odlučila riskirati s Deaconom, i bila sam presretna oko toga.

Podigla sam koljena još malo više, kliznula prstima od njegove čeljusti do kose, i odgovorila, -Okej, Deacon.

Nastavio se micati, polako i ravnomjerno, dajući mi puno ali ne sve, i nastavio govoriti.

- Duboko u tebi, slušajući te kako brbljaš dok biraš biljke, sjedeći pored tebe na trijemu, sve s tobom, tamo želim biti.

Sviđalo mi se to... jako, ali potreba koju je zapalio rasla je sa svakim njegovim pokretom, odgurujući sve pred potrebom da bude ugašena.

- Brže - dahtala sam, zabacujući listove preko njegovih leđa.

Malo je ubrzao, ne puno, još uvijek ravnomjerno.

- Jesi me čula? - upitao je.

- Aha - dahнула sam kad je još ubrzao, ruka mu je prešla niže i obavila moju dojku, a palac kružio preko bradavice.

Bokovi su mi se trzali a usne molile, -Brže, dušo.

- Jebote sviđa ti se moj kurac - zarežao je s odobravanjem.

- O da - zacviljela sam. Druga ruka mi je kliznula niz njegovu kičmu do čvrste stražnjice. - Sviđa mi se sve.

- Jebote - opet je zarežao, zvuk koji je došao iz njegovog trbuha, zabrujao kroz moju vaginu i natjerao me da zastenjem.

- Jače, Deacon.

Usne su mu našle moje. - Može, Cassie.

Onda me poljubio i dao mi sve jače, brže, udarajući u mene dok nisam zaječala orgazam u njegov jezik. Odmaknuo je usne i pustio da svršavam dok se nastavio zabijati, lica zagnjurenog u moj vrat dok mu se glava nije trgnula unatrag a kurac zabio svom snagom. Zastenjao je od siline ejakulacije dok sam ja mutnim, zadovoljnim pogledom promatrala kako taj osjećaj prelazi njegovim lijepim, isklesanim licem.

Izgubila sam taj pogled kad mu je glava pala pored mog vrata, ali nastavila sam ga čvrsto grliti dok smo se oboje smirivali, polako, ostajući spojeni, uživajući i u tome.

Znala sam da se Deacon smirio kad je opet progovorio.

- Ostvario mi se san, da budem duboko u tebi na ovom krevetu.

Čvrsto sam zažmirila i zapovjedila - Prestani. Imam cvjetnu raskoš i čiste makar raspadajuće oluke i upravo sam fantastično svršila. Ne želim se rasplakati.

Podignuo je glavu i oslonio dio težine na podlakticu dok je velikom šakom obujmio moje lice. Jednim pogledom utvrdila sam da mu nije do šale i zezanja.

- Šest godina ležao sam u ovom krevetu, dok si ti bila gore u svojoj kući, i želio ovo. - Zatvorila sam usta i gledala ga u oči.
- San mi se ostvario.

- Okej - istisnula sam, glasa zagušenog. - Sad si me rasplakao.

I doista je. Suza mi je kliznula ustranu i osjetila sam da ju je Deacon uhvatio vrhom kažiprsta.

- I nema veze je li prošlo tri tjedna ili trinaest - objavio je.

- Ako ti se ne javim, nemoj sumnjati gdje želim biti.

Bože, nadam se da to nikad neće biti trinaest tjedana.

Nisam to naglas izgovorila.

- Isto vrijedi i za tebe - rekla sam mu.

Zurio je u mene, ravno u moje oči, a nešto se zbivalo u njegovima, dio je bio ovo što mi je upravo rekao, ali i još nešto što nisam razumjela.

Čekala sam.

Nije više ništa rekao. Samo se sagnuo i dotaknuo moje usne svojima, izvukao se i prevrnuo, povlačeći me tako da sam završila na njemu.

- Ideš se oprati? - upitao je u tom novom položaju. Obje ruke su mu bile na mojoj glavi, a prsti su mu prelazili preko mojih sljepoočnica sušeći ih.

- Aha - izgovorila sam promuklim, hrapavim glasom, pa drhtavo udahнула da se priberem. - Ali ovdje nema ručnika, jer nisu uključene u uslugu, samo plahti. Moram do kuće po ručnike i toalet papir.

Ruke su me obujmle i stegnule. - Idem ja po njih.

Odmahnula sam glavom. - Ne, budem ja. Uzet ću nam i nešto klope i punjač, jer je dežurni opaki tip proglasio da noćas spavamo u jedanaestici a baterija mi je pri kraju.

Bore pored usta su mu se produbile ali se ruke nisu opustile.

- Donijet ću i hranu i tvoj punjač.

- U redu je, Deacon, ne treba.

- Nisam li rekao da ćeš ostatak dana biti gola u ovom krevetu?

Suspregnula sam osmijeh i odgovorila, - Jesi.

- Znači tko ide do kuće?

Osmijeh je bio jači. -Ti.

Još jednom me stegnuo uz, -Tako je.

Ovlaš sam ga poljubila i šaljivo promrmljala, -Moram razmisliti o odluci da ne držim ručnike za goste.

- Nemoj. Nepotreban posao.

Brzi, odlučan savjet naveo me na široki osmijeh.

Uozbiljivši se, dodala sam, - Samo da znaš, moram imati mobitel kraj sebe, mili, za slučaj da me neki gost treba.

Malo je nagnuo glavu na jastuku i upitao, - To se često događa?

Slegnula sam ramenima, podižući ruku da bi prešla palcem preko njegove čeljusti, uglavnom zato jer se nisam mogla suzdržati od toga da ga dodirujem, i to s veseljem jer se više nisam morala suzdržavati. - Trenutno nemam prohtjevnih gostiju. Ali događa se.

- A kakvi su to prohtjevi? -upitao je kad nisam dala više detalja.

Smjestila sam se na njega svom težinom i ispričala, - Pa, uglavnom je to kad ne pročitaju uvjete i misle da će biti ručnika, toalet papira, svakodnevnog pospremanja, praonice za goste, takve stvari. I to samo onda kad dođu po prvi put pa to saznaju.

- Pogled mi je skrenuo ustranu pa sam nastavila, - Iduće u Planinskom ljiljanu ću napraviti spremište s perilicom i sušilicom na kovanice, da se ne moram više baviti s tim pitanjem. Nakon toga sagradit ću paviljon.

- Paviljon? - upitao je pa sam opet pogledala prema njemu.

- To mi je zadnji veliki plan za kamp. Napravila bih veliki paviljon pored rijeke, sa stolicama, da ljudi mogu sjesti, opustiti se, uživati u pogledu.

- Možeš si to priuštiti?

- Uzet ću kredit - odgovorila sam. - Druga hipoteka će pokriti novac za mog tatu i...

Naglo sam stala jer sam se našla na leđima a Deacon se nadvio nada mnom.

- Još nisi vratila dug ocu?

Obrve su mi se skupile. Prisjetila sam se kako sam mu pričala o tome ali nisam razumjela zašto se najednom smračio oko toga.

- Ne. Ne prihvaća da mu vratim u ratama...

- A već imaš dug prema banci?

- Pa, da, Deacon - odvratila sam. - Sve to sto sam napravila u kampu je koštalo.

- I uzela si kredit da bi to platila.

Zurila sam u njega i polako odgovorila, -Pa... da, jesam.

- Ženo, nemoj to više raditi.

I ovo je bilo brzo i odlučno, kao i iznenađujuće.

- Zašto?

- Banke su sranje.

- Može biti, -dozvolila sam. - Ali su i neophodno zlo.

Uostalom, nisam im obećala prvog sina - istaknula sam.

Deacon opet nije bio raspoložen za šalu.

- Cassidy, slušaj me. Gospodarstvo je godinama bilo u kurcu. Toliko loše da sam svaki put kad sam dolazio strepio hoće li kamp još biti otvoren, hoćeš li se uspjeti održati kad većina zemlje propada.

Bože.

Deacon.

Pitala sam se hoće li me to ikad prestati iznenađivati, njegovi trenuci kad mi pokazuje koliko je divan iznutra.

Pitala sam se, ali nadala sam se da neće.

- Potpuno je čudo da si uspjela - nastavio je. - Da nisi, da si zaglavila preduboko, banka ti može uzeti sve a da tebi ne ostane apsolutno ništa.

- To se neće dogoditi.

- Misliš da neće sve dok se ne dogodi - odvratio je, a ja sam malo ukočila pod njim. - Previše si truda uložila u sve ovo da ne bi uživala u tome. Nemoj to riskirati.

- To se tebi dogodilo? -oprezno sam upitala.

- Što? - upitao je natrag.

- Tebi je banka nešto oduzela?

Glava mu se nagnula ustranu. -Ne, jebote. Nikad nisam imao nikakve nekretnine, a pogotovo nikad u životu nisam uzeo neki kredit.

To je bilo zanimljivo, ali nisam stigla postaviti neko pitanje jer je nastavio.

- Samo znam da se to događa i da je to veliko sranje. Da se tebi to dogodi nakon svega što sam te gledao da radiš zadnjih šest godina, bilo bi to više nego sranje.

Bio je u pravu.

I nije bio gotov.

- Uzmi drugi kredit samo ako možeš dobiti bolje uvjete, time pokrij prvu hipoteku ali nemoj posuđivati zato da bi gradila praonicu ili paviljon. To nemoj raditi dok ne zaradiš toliko gotovine da ih možeš platiti, ili dok ja ne budem imao dovoljno vremena da ti ih sagradim.

Opet je tu bilo puno materijala, ali sam odlučila početi s pitanjem koje me najviše zainteresiralo.

- Ti ćeš mi ih sagraditi?

- Aha.

- Ali... kako? To nije kao čišćenje oluka.

Vidjela sam kako mu je mračni veo prešao preko lica. Nije se potpuno zatvorio, ali mi nije htio ni odgovoriti.

Rekao je samo kratko, - Znam kako.

Zastala sam na tren da bih odlučila što dalje.

Iako smo upravo prošli predivne trenutke, izraz lica mu je ostao zatvoren i smrknut. Nisam htjela to dodatno pokvariti s pitanjima na koje nije spreman odgovoriti. Prešla sam preko toga.

- Praonica bi jako dobro došla - rekla sam mu. - To je najčešći upit. U gradu ima jedna ali ljudi ne vole vući rublje tamo amo. A to pranje na kovanice je skupo, stroj bi se brzo isplatio.

- Isplatio bi se onda kad bi si mogla zadržati te pare, a ne da ih moraš davati banci skupa s kamatama.

Opet je bio u pravu, a ovo mi je zvučalo poznato.

- To i moj otac govori -rekla sam mu.

- Vidiš, ni tvoj otac nema slamu u glavi - odgovorio je, a ja sam se nacerila.

- Doista, nema.

- Nemoj ulaziti u nove kredite, Cassidy -naredio mi je.

- Opet mi šefuješ, Deacon -odvratila sam, a osmijeh mi je nestajao skupa s odlukom da ne pokvarim taj trenutak. - Čak i ako mi učiniš veliku uslugu i sagradiš to za mene, opet ti to moram platiti i moram kupiti materijal.

- Moraš mi to platiti? - upitao je s neobičnim tonom nevjerice.

- Da - odgovorila sam odlučno, naravno.

- Platiti mi -ponovio je, ali sada ne upitno. Davao mi je priliku da povučem što sam rekla.

- Da, Deacon. To nije čišćenje oluka. Gradio bi zgradu.

Na to je pogledao u jastuk i rekao , - Ona je gola u mom krevetu u jedanaestici, moja sperma curi iz nje, - oči su me opet pronašle, - tako da ovaj razgovor sad završava.

- Moramo se dogovoriti oko toga - istaknula sam, jer smo doista morali. Veze su se raspadale zbog svađa oko novca, i nisam htjela da nam se to dogodi.

- Možemo onda kad ne budeš gola i mokra u mom krevetu u jedanaestici - odgovorio je.

Uzdahnula sam jer je bio u pravu.

Deacon je odlučio da je vrijeme za pokret.

- Šta želiš da donesem za jesti?

- Ljuti čips i namaz od slanutka - odgovorila sam odmah a njegove usne su se malo povile. - I crno vino. I čaše. I što god ti hoćeš piti, iako možeš i vino ako želiš. I ostatak pite. Tu u kuhinji ima tanjura i pribora, to ne moraš nositi.

- Vidim da će to biti više od jedne dostave - promumljao je.

- Mogu ti pomoći - naglasila sam.

Naslonio se na mene. - Možeš, ali nećeš. Odmarat ćeš se tu, ženo, jer vjeruj mi, trebat će ti snage za kasnije.

Uvila sam se ispod njega na to obećanje i odmah popustila,

- Ostajem.

Usne su mu se opet povile. - Pametno.

- Iako, prilično sam gladna i malo se cijedim.

- Kužim - promrmljao je, sagnuo se i ovlaš me poljubio, pa rekao, - Idem.

Kliznuo je s mene, prevrnuo se s kreveta i otišao.

Okrenula sam se da bih se pokrila.

Kad sam se pokrila preko grudiju a Deacon se oblačio, pozvala sam ga. - Dušo?

Ostao je stajati okrenut ustranu, zakopčavajući traperice, ali je pogledao prema meni. - Da?

- Požuri se.

Na to mu se lice smračilo i okrenuo se prema meni, saginjući se. Oslanjajući se jednom rukom na krevet, drugom je primio moje lice i sagnuo se još više u dubok, vlažan, strastven poljubac.

Kad se odmaknuo od usana dotaknuo je kratkim, slatkim poljupcem još i moje čelo.

Onda se uspravio, navukao majicu, sjeo na rub kreveta da bi obuo čizme i otišao.

A s obzirom na to kako se brzo vratio, znala sam da se požurio.

Deacon

Satima kasnije, u mraku i tišini, Deacon je ležao u krevetu u kojem je bio puno puta, ali ovaj put je osjećao Cassieno meko tijelo privijeno uz svoje, ruku koju je položila na njegov trbuh, obraz koji je ležao na njegovim prsima, i slušao njeno disanje.

Toliko puta je to sanjao, tu i još više kad je bio negdje na putu, daleko od Planinskog ljiljana.

Nadam se da znaš šta radiš, kretenu, mislio je.

Znao je da zapravo nema pojma.

No znao je i da ne može prestati.

S tom mišlju ju je privukao i zaklopio oči.

Poglavlje 10.

Opaki tipovi mogu se dogovoriti

To su moji oluci, Deacon.

-Ti si platila ljestve, Cassidy.

- Znači da su i ljestve moje. Ili ih misliš ponijeti sa sobom na idući službeni put?

Bilo je jutro nakon seksa u brvnari broj jedanaest, tuširanja u brvnari broj jedanaest (još jednog mog i Deaconovog spektakularno ostvarenog maštanja, samo što nije završilo suzama nego stenjanjem). Vratili smo se kući pa sam nam spremila doručak, jaja sa slaninom za Deacona i zobenu kašu za mene.

Bili smo obučeni i već na izlasku kad je Deacon provjerio lisnicu i rekao da mora gore po novac.

Rekla sam mu da ne mora.

On je rekao da mora.

Još je toga bilo rečeno.

I sad smo bili tu.

- Raspravljamo se, ženo, nije vrijeme za sarkazam - odvratio mi je Deacon, glasa hrapavog i to ne na dobar način.

Bio je u pravu. Nije bilo potrebe za tim. Ikad.

- U pravu si - dopustila sam. - Ali shvaćaš što želim reći.

- Jedem tvoju hranu, spavam pod tvojim krovom, i kupujem tvoje oluke - objavio je.

Shvatila sam što je on htio reći.

Samo se nisam slagala s tim.

- Ti ćeš ih i postaviti.

- Tako je, hoću.

- Deacon, ja...

Prekinuo me pitanjem, - Jebote, ti se možeš raspravljati oko bilo čega?

Odgovor na to bio je da.

Nisam to naglas rekla.

Upitala sam, - Zar ne vidiš kako to izgleda s moje strane?

On je izgovorio očigledno. - Ne.

Prišla sam mu korak bliže u predvorju.

- Neugodno mi je da te pustim da platiš nešto tako skupo.

- To nije skupo -odvratio je. - Meni je neugodno da živim na trošak žene.

Malo sam se nagnula unatrag od iznenađenja.

- Ja ću odraditi svoj dio - završio je Deacon.

- Tvoj dio je da ih postaviš.

- Kako bi bilo da ja odlučujem šta je moj dio, a ne da moja žena odlučuje za mene.

U tom trenutku mi je, možda i malo prekasno, sijevnulo da smo se našli u Zoni opakosti, koja nije bila samo uobičajena opaka zona u kojoj sam bila s Deaconom, nego jedna kojoj je trebalo veliko prvo slovo. Zona u kojoj još nisam bila, i u kojoj sam trebala biti na oprezu.

- Na ljestvici od jedan do deset, koliko ti je ovo bitno? - upitala sam ga.

- To da ja odradim svoj dio tako da se ne osjećam kao da me uzdržavaš? - upitao je.

- Da.

- Osamdeset pet.

Duboko sam udahnula pa predložila, - Što misliš o tome da platiš namirnice idući put?

Obrve su mu se spustile na način kako to još nisam vidjela. Malo zastrašujuće.

- Zajebavaš me? - odrezao je.

- Uh... - nisam dovršila, jer je odgovor bio i da i ne.

- Kad odem na idući posao, kad budem gotov, vraćam li se ovamo? - upitao je smrknuto.

- Da, nadam se - odgovorila sam.

- A kad odem na idući posao, gdje želiš da budem poslije toga?

Pomalo mi je svitalo što želi reći.

- Ovdje - odgovorila sam.

- Ovdje u jedanaestici, kao gost koji plaća smještaj, ili tu u kući s tobom?

Glas mi se smekšao. - Tu sa mnom, naravno, dušo.

- Vidiš li sad konačno o čemu govorim? -bio je uporan.

- A da podijelimo trošak popola? -predložila sam.

Deacon je pogledao prema stropu.

Shvatila sam to kao ne.

- Samo sam predložila - promumljala sam.

Pogledao me je. - Ako želiš dijamante i bisere, dobit ćeš ih. Ako želiš put u Pariz, morat ću se potruditi oko putovnice ali napraviti ću i to i dobit ćeš to. Štogod želiš a da ti ja to mogu ispuniti, hoću. Ali ovo nije ispunjavanje tvojih želja. Ovo je svakodnevnica, dijeljenje života, ja se brinem za tebe, ti se brineš za mene. Svjestan sam da si se ti u stanju brinuti sama za sebe. Pokazala si mi to tijekom prošlih šest godina. Ono šta ti moraš shvatiti je, ako želiš da ovo među nama uspije, moraš biti spremna malo se izmaknuti i pustiti me da to radim za tebe, jer sam ja tip čovjeka koji ne može drugačije živjeti.

Od njegovih riječi sam se osjećala toplo i meko, ali taj je razgovor bio prevažan da odustanem.

- Mogu to - dopustila sam. - Ali mora biti i kompromisa.

- Može, ja ne znam dobro kuhati, jer ne volim kuhati. Ti to super radiš. Ti to preuzmi. Nakon godina i godina brze hrane bit ću ti beskrajno zahvalan i postaviti ću nove oluke na svaku jebenu brvnaru u kampu.

- Čini mi se da ja tu dobivam više od tebe.

- Očito nikad nisi deset godina jela splačine.

Ovo je opet bilo zanimljivo.

I opet Deacon nije ništa više rekao.

Nisam nastavila ispitivati.

Popustila sam.

- U redu. Ti plati oluke ali samo ako ćeš mi dopustiti da ti pomognem pri postavljanju, i s dodatnim uvjetom da ako opet dođe do nekog takvog pitanja, razgovarat ćemo o tome. Nećeš me katapultirati u Opaku zonu, preuzeti kormilo i odlučiti za oboje.

- Opaku zonu?

- Zonu u kojoj ti živiš. Zonu u kojoj ja živim kad sam s tobom. Kad joj odrediš oštre granice, dobije veliko prvo slovo, a ja sam samo u posjeti, kao sada.

Osmijeh mu se proširio licem dok su usne zapovijedale,

- Dođi ovamo.

- Vidiš? - rekla sam, podižući ruku da mu pokažem na usta.

- Opaka zona.

Prekrižio je ruke na prsima.

- Moram ti reći -nastavila sam, spuštajući ruku. - Nisam samo svadljiva, ja sam i poprilično inatljiva i tvrdoglava. Ako se želiš tvrdoglavo ustobočiti, moram te upozoriti, koliko god da si opak, ipak su dobre šanse da ćeš izgubiti.

Završila sam tu objavu iznenađenim povikom, jer je Deacon sijevnuo, dohvatio me za ruku i zakoračio unatrag, na što sam poletjela prema njemu. Još sam se nosila sa sudarom s njegovim dugim, čvrstim tijelom kad su mu se ruke omotale oko mene, a usne zgnječile moje.

Poljubio me duboko i temeljito.

Podigavši glavu, promrmljao je, - Zanimljivo, imam osjećaj kao da sam pobijedio.

I opet je bio u pravu.

- Okej, Milagros - rekla sam u telefon. - Vidimo se.

- *Hasta luego*, Cassidy - odgovorila je i prekinula vezu.

Spustila sam telefon na naslon za ruke mog Adirondack naslonjača i preplela noge s Deaconovim na ogradi trijema.

Deacon se nije bunio.

Suspregnula sam smiješak i upitala ga, - Može sutra večera kod Milagros i Manuela?

- Rekao sam da može, maloprije si pitala - primijetio je Deacon.

- Da, ali bila sam na telefonu s njom kad sam pitala - odgovorila sam. - Sad imaš priliku da se izvučeš.

- Bit će dobro, Cassie.

I činilo mi se da hoće.

Ipak, činilo mi se i da bi moglo biti problema.

Sve u vezi Deacona išlo je kako treba.

No, Milagros i Manuel bili su mi jako važni, a nije bilo teorije da bi Deacon mogao sjediti za njihovim stolom i biti Deacon. Znala sam to od trenutka kad se predstavio kao Priest.

Prijateljima se ne laže.

Odlučno premještajući fokus svojih misli na nešto dobro, sjetila sam se kako sam ispala u pravu, začudno, fantastično u pravu.

Rad uz svog partnera bio je zabavan.

Dobro, možda ne ha-ha zabavan, ali definitivno odličan.

Pomagala sam Deaconu postaviti oluke. Nismo još bili gotovi, ali tri strane kuće su bile dovršene.

Nije bio razgovorljiv dok je radio, ali nisam ni ja. Raditi zajedno na nečemu što se moralo obaviti, bilo je jako dobro.

- Pazi ovamo -rekao je, prekidajući me u mojim mislima.

- Uskoro, vrlo brzo, morat ćeš opet ući u Opaku zonu. Kad ti budem morao reći o tome u kakvom ti je stanju crijep.

Dohvatila sam pivo, prinijela ga usnama i promrmljala, -
Primljeno na znanje - prije nego što sam otpila gutljaj.

- Da li ti negdje prokišnjava? -upitao je.

- Ne koliko znam - odgovorila sam.

- Pravo čudo -promrmljao je.

Nacerila sam se prema drveću i spustila pivo natrag na naslon za ruke.

- Jesi za večeru? - upitala sam.

- Mogao bih nešto pojesti -odgovorio je.

Izvukla sam noge iz čvora s njegovima, spustila ih na trijem, podigla se iz naslonjača i prišla mu. Nagnula sam se prema njemu, a on je zabacio glavu da bi me pogledao u oči.

- Onda ćeš dobiti nešto za jesti - rekla sam tiho, nagnula se još malo i dotaknula njegove usne svojimima.

Kad sam se odmaknula, oči su mu bile tople.

A ja sam osjećala toplinu u cijelom tijelu, pa sam otišla unutra kuhati.

Svršila sam žestoko i glasno, vičući -O moj bože! - dok mi je orgazam harao tijelom, zabijajući pete u Deaconova leđa.

Još uvijek svršavajući, osjetila sam kako su mu se usta odmaknula, ali istodobno je gurnuo dva prsta u mene. Moja vagina ih je spontano uhvatila dok je ih on nastavio gurati, a ja nastavila svršavati.

Konačno sam se počela spuštati s vrhunca. Podigla sam se na laktove da bih pogledala dolje niz svoje tijelo, i vidjela treći najseksi prizor u svom životu (prvi je bio Deacon kako svršava, drugi je bio Deacon kako diše). Ovaj je bio Deacon oslonjen na podlakticu među mojim nogama, lica vrela, gladnih očiju, kako me jebe prstima, moje noge još uvijek prebačene preko njegovih širokih, mišićavih ramena.

- Nisam gotov. Želim te još, Cassie. Ako možeš, dobit ćeš još. Ako ne možeš, reci -zabrujao je.

- Ja, uh... još ćeš me lizati? -pitala sam za pojašnjenje dašćući.

- Aha.

- Ja... ah...

- Reci sad - naredio je.

- Uh...

- Vrijeme je isteklo - zarežao je i pa sam vidjela kako opet spušta lice prema meni (što je odmah preuzelo treće mjesto na listi najseksi prizora koje sam ikad vidjela), ali imala sam samo trenutak vremena prije nego su me njegove usne dotaknule dok je nastavio raditi s prstima. Glava mi je pala natrag. Zabila sam pete u njega, a kukovi su mi se podigli njemu u susret.

- *O da* - dahnula sam.

Prsti su mu se žarili jače a usne zatvorile oko mog klitorisa i povukle duboko.

Odgovor na njegovo pitanje je bio da, mogu još.

No to sam mu rekla njegovim jezikom.

Bez riječi.

- Jebote.

- Deacon.

- *Jebote*.

- *Deacon!*- kriknula sam, nabijajući se na njega i pritiskujući baš u trenutku kad je on trznuo kukovima na gore,

prstiju zarivenih u moje kukove, pridržavajući me dok je pritiskao glavu u jastuk, a ja zbacila svoju unatrag, držeći se za njegove podlaktica, da se ne prevrnem u trenutku orgazma.

- Iscijedi me - zastenjao je svršavajući, a njegovi prsti koji su me još uvijek čvrsto držali malo su me podigli. Nisam mislila da sam više u stanju, ali ipak sam se nastavila micati, nabijajući se brzo i jako. - Jebote. *Tako* - stenjao je dok sam jahala njegov kurac.

Gubila sam se u tom osjetu, kad sam opet začula promukli glas.

- Stani, dušo.

Kliznula sam dolje i naprijed, spuštajući se na njega svom težinom, naslanjajući čelo na njegov vrat.

Spustio je jednu ruku na moju stražnjicu a drugu na leđa.

Neko vrijeme smo samo disali.

- Najbolja ševa, ikada - objavio je, još uvijek promuklog glasa.

S obzirom na bazu podataka, to je bio priličan kompliment.

- I ti isto - dahnula sam u njegov vrat, još uvijek dolazeći k sebi.

- Nisam te ja upravo pojebao dok nisi eksplodirala. To si ti napravila. Jebote, gledati tu ljepotu kako je poludjela, kako uzima moj kurac, pa to je dosta da čovjek ostane bez glave. K tome još ta slatka i uska pičkica... Isuse.

Sviđalo mi se to. Riječi mu nisu bile otmjene, ali su govorele puno.

Svejedno, podigla sam glavu kako bih ga pogledala, klizeći rukom do njegovog vrata, i tiho mu rekla, - Znaš, i ti si lijep.

Povukao je ruku uz moja leđa pa je gurnuo u moju kosu, privlačeći me bliže.

- Imam ogledalo, Cassie. Znam da nisam gadan. Ali ti bi mogla biti model za naslovnicu.

- Deacon - šapnula sam, ne znajući što bih drugo rekla. To je bilo toliko pretjerano slatko da nisam mogla uzvratiti istom mjerom.

Samo sam uživala u osjećaju.

- Ne zajebavam - izjavio je.

- Preniska sam za modela - rekla sam, tek toliko da nešto kažem.

- Onda su oni budale a ja sretnik, s obzirom da sjediš na mom kurcu, sise su ti pritisnute na moja prsa, tvoja ljepota je pred mojim očima, umjesto pred nekom filmskom zvijezdom.

Pritisnula sam se bliže istovremeno tražeći, - Prestani me hvaliti.

Njegova ruka u mojoj kosi se stegnula a oči zasvijetlile. Promrmljao je, - Pokušat ću.

- Kako lažeš - optužila sam ga.

Tad sam dobila široki osmijeh, koji mi je jasno rekao da doista laže.

Prikrila sam vlastiti sretan osmijeh spuštajući glavu, da bih ga poljubila u vrat.

Kliznuo je rukom na moj potiljak i pritisnuo moju glavu prema sebi.

- Hoćeš li se sama oprati ili želiš da te ja? -upitao je nježno.

- Ja ću - odgovorila sam tiho.

- Idi pa mi se vrati.

Pa mi se vrati.

Da.

Pridigla sam se, dotaknula mu usne, pa otišla i vratila se, usput dograbivši majicu kratkih rukava u koju se on bio presvukao nakon tuširanja, nakon što smo završili s olucima. Navukla sam je i uvukla se u krevet pored njega.

Deacon me odmah objumio rukom i privukao u položaj u koji me uvijek namjestio kad bismo išli spavati, priljubljena uz njegov bok. Tako bismo utonuli u san. Budili smo se u raznim položajima, on bi bio povijen uz moja leđa, ja uz njegova, on uz moj bok s rukom na mom trbuhu, a dah mu je pomicao kosu na mojoj sljepoočici.

Zbog toga sam se počela veseliti jutrima, iščekivati buđenja da vidim u kojem smo novom položaju nesvjesno završili, uvijek blizu i dodirujući se.

Pitala sam se gdje ćemo biti sutra ujutro, dok me Deacon namjestio, posegnuo i ugasio svjetlo.

Bilo je vrijeme za spavanje, očito.

Nakon tri fantastična orgazma, to je doista bilo u redu.

No ležeći tako pored njega, slušajući njegovo disanje i znajući kako će brzo utonuti, najednom sam osjetila napetost.

I najednom sam izgovorila, - Brine me ta večera s Milagros i Manuelom.

Ruka oko mojih leđa se zategnula i prebacila me više na njegovo tijelo, tako da smo bili licem u lice u tami.

- Reci - potaknuo me je.

Opustila sam se na njemu. To što je rekao bilo je tako čisti Deacon da me to umirilo.

- Morat ćeš im lagati. Kao i ja - rekla sam mu.

- Zašto? - upitao je a meni se glava malo trgnula. - Još im nisam lagao, ne moram ni sutra početi.

Ovo me iznenadilo.

- Ne moraš?

- Ne.

- Ali rekao si im da si John Priest.

- Na neki način i jesam.

Opet sam bila zbunjena. - Na koji način?

- On je izmišljen, ali sam to još uvijek ja.

Činilo mi se da shvaćam.

Više-manje.

- To je malo nategnuto, Deacon - rekla sam tiho.

- Pa i nije, jer, ako ovo upali, doći će vrijeme kad će on biti ja. To mi nije palo na pamet.

- Stvarno?

- Da, Cassie. Kad ostavim taj život iza sebe, ostavit ću i Deacona.

- Bi li te onda trebala zvati Priest?

- Nipošto.

Ton mu je bio tako strog da sam se ukočila.

I Deacon je to osjetio, preokrenuo se i spustio me na leđa, naslonivši se djelomično na mene.

- Trebam ti dati Deacona -rekao je malo mekšim glasom.

- Okej - odgovorila sam, ne shvaćajući. Opet.

- Kad si slatka, kad si prkosna, kad jašeš moj kurac, to sve radiš s Deaconom.

- Možeš li mi to objasniti? -zamolila sam.

- Ne baš, jer ni sam ne razumijem.

Blokada.

Vrijeme za novi pristup.

- Baviš se nabavkama? -upitala sam.

- Aha.

- Okej, možeš li mi *to* objasniti?

- Srce - rekao je tiho, spuštajući lice bliže tako da sam ga mogla vidjeti na mjesecini. - Kao što sam ti već rekao, svijet u

kojem živim nema doticaja s tobom. To uključuje i da ništa ne znaš o tom svijetu.

- Ali ja te želim poznavati.

- Poznaješ me - objavio je.

Odmahnula sam glavom. - Ne, ne poznajem, i neću ako mi ne želiš više reći.

- One suze su ti potekle u krevetu u jedanaestici za čovjeka kojeg ne poznaješ?

Bože, išao mi je na živce.

Jer je opet bio u pravu.

Odlučila sam ne odgovoriti na to.

I tako je znao moj odgovor, i samo je nastavio, - Znaš me, Cassie. Vjeruješ u mene. Ne bi sad bila tu gdje jesi u mojoj majici da nije tako.

I opet je bio u pravu.

Opet nisam ništa rekla.

Deacon je nastavio.

- Rekao sam ti da vjerujem u to što radim. To je dio zbog kojeg imaš vjere u mene, vjeruješ da radim ono što trebam raditi. Ali, dušo - nagnuo se još bliže, stišavajući glas, - ne želim da ti znaš šta se zbiva u tom svijetu. Želim da živiš u ljepoti Planinskog ljljana, da se brineš oko sjenice i oluka, da te ne dotaknu moja sranja.

Ovo uopće nije dobro zvučalo.

Ipak, bio je to dio njega, a njega sam htjela.

Htjela sam ga cijeloga.

Pa sam ga obavijestila, - Mogu se nositi s tim.

- Ne možeš - obavijestio je on mene.

- Mogu - ponovila sam.

Najednom se smrknuo a glas mu je postao tvrd. - Ne, ne možeš, Cassidy.

To nije zvučalo dobro.

Nimalo.

A ja sam osjetila da je opet vrijeme za oprez.

Svejedno, nisam mogla stati. Moja budućnost s čovjekom u kojeg sam se zaljublivala ovisila je o tome.

- Ipak ćeš mi morati reći malo više o sebi - rekla sam pažljivo.

- Budem.

- Sada - upozorila sam.

- Da čujem -pozvao je.

- Okej, kad si rođen?

- Ako te vesele rođendani, izaberi neki datum, neka bude ujesen, i bit će super.

On to ozbiljno?

- Nećeš mi reći?

- Čovjeka se može pronaći preko imena i datuma rođenja, ženo. Bio je ozbiljan, i to na način koji mi se nije sviđao.

- Znači, kažeš da te nikad neću smjeti poznavati.

- Čovjek kojeg si mogla poznavati je mrtav -odrezao je. -
Nema koristi od upoznavanja mrtvog čovjeka.

- Dobro, hoćeš li mi to objasniti?

Šutao je.

Moglo se reći da me moja opuštenost nakon tri orgazma
napustila.

- Ali želiš da dobijem Deacona - istaknula sam. - A to si ti.

- Tvoj Deacon nije isti koji sam nekad bio. Samo je tvoj,
ničiji drugi.

Nešto u vezi toga me plašilo.

- Pretpostavljam da ni to nećeš htjeti objasniti -rekla sam.

- Nema se šta objasniti, rekao sam ti sve šta trebaš znati.

- Ne sviđa mi se to -rekla sam mu.

- Sviđa ti se kad te ližem? -upitao je.

Ukočila sam se i oštro odvratila, - Ne govorim o tome.

- Odgovori mi.

- Znaš da mi se sviđa. -Glas mi je postajao ljutit.

- Sviđa ti se raditi na kući uz mene?

Nisam odgovorila, ali bilo mi je jasno da me pročitao.

Nastavio je.

- Ako želiš peći tortu, ja ću je pojesti. S veseljem. Neka
bude četrnaesti rujna. Prihvaćam pušenje kao poklon ali ništa
drugo, treba mi samo da liježem uvečer u krevet i budim se
ujutro pored tebe. Ne zajebavam se oko toga, neću se ljutiti ako

mi ništa ne kupiš. Posebne prigode su važne po tome s kim si, ne šta ćeš dobiti. Isto to mi važi i za Božić. Šta se mene tiče, ako dobijem priliku za još jedan Božić s tobom, ili ako mi se posreći pa ih dobijem pedeset, svaki može biti isti kao onaj što smo već imali, samo šta ću spavati pored tebe, pojesti te kad se probudimo i opet kad legnemo uvečer.

Bogami nije se bilo lako ljutiti na njega.

- Ako želiš poznavati čovjeka koji jesam, reći ću ti - nastavio je. - Ja sam čovjek koji će slušati tvoja sranja pa te pobijediti tako da mogu zamijeniti par dva kvadrata crijepa na tvom krovu. Ako budem imao sreće, ja sam čovjek koji će zamijeniti cijeli krov.

- Deacon...

- A ja sam i čovjek koji će idući tjedan skupa s tobom čistiti oluke na brvnarama, jer ako se nisi to sjetila napraviti na svojoj kući, nisi se sjetila ni na brvnarama, i vjerojatno su isto tako sjebani.

- Dea...

- I ja sam čovjek koji će sutra uvečer sjediti na večeri s tvojim prijateljima i uživati, jer u zadnjih deset godina nije bilo puno dobrih ljudi oko mene. Jedva troje, kad pobrojim.

To nije bilo dobro.

Nastavio je.

- I uživat ću biti u gostima kod ljudi koji donesu sladoled ženi koja im nešto znači i za koju se brinu, da bi je razveselili.

Podigla sam ruku do njegove čeljusti. - Mili...

- I zalihe su nam pri kraju pa ću biti čovjek koji će platiti namirnice kad odemo u dućan i boli me kurac hoćeš li se raspravljati oko toga na blagajni. Ja plaćam. Ti možeš drugi put.

Palo mi je na pamet da konačno govori i to u priličnoj količini pa sam odlučila umuknuti i slušati ga, jer nije samo puno pričao, puno je i *rekao*.

- Ja sam također i čovjek koji će u nekom trenutku prihvatiti neki posao, ali to ću učiniti imajući na umu kad ti se mogu vratiti, i čim budem gotov, požurit ću natrag. I vjerojatno tada neću spavati ni jesti tako da ćeš to morati podnijeti, nahraniti me kad stignem, pojebati me žestoko kao malo prije, i pustiti me da spavam.

Imala sam komentar na to.

- Ne želim da ti se nešto dogodi na cesti.

Na to je spustio glavu tako blizu da sam osjećala njegov dah na usnama.

- Sunce, da mi se nešto dogodi, moj duh bi ti došao.

O moj Bože.

Da, doista.

Doista je puno rekao.

- Sada razumiješ kakav sam ja to čovjek? -upitao je.

- Da - dahnula sam.

- I razumiješ kakav sam čovjek za tebe?

Bila je tu nijansa razlike, ali nije mi morao više objašnjavati. Shvatila sam ga.

- Da, dušo.

- Dobro. Možemo sad spavati?

- Da, Deacon.

Na to me je poljubio, zatvorenih usta, čvrsto, pa se opet okrenuo i privukao me uz svoj bok.

Duboko sam udahnula.

On nije. Samo me privio jače i popustio kad sam ispustila taj dah. Pokazao mi je da me razumije. Bio je tu za mene. Znao je da to meni sve skupa nije lako, i pokazao mi je da me razumije.

Da, znala sam kakav je on čovjek za mene.

Osluškiivala sam kako mu dah postaje ravnomjieran. Trajalo je to neko vrijeme.

Onda sam rekla, - Svejedno ne želim da se negdje razbiješ. Mislim da duhovi ne mogu dobro lizati.

Deacon je prasnuo u smijeh.

Iako sam obožavala taj zvuk i to što sam ja bila ta koja ga je nasmijala, podignula sam glavu da bih vidjela njegovo mjesečinom obasjano lice i rekla, - Ne šalim se sasvim.

Opet me je privukao na prsa.

- Ovako ćemo se dogovoriti - počeo je kad se prestao smijati. - Kad završim posao, stat ću nešto pojesti i odspavati. Neću puno spavati i to će biti neko smeće od brze hrane koje mogu jesti po putu. Može tako?

- Znači, može se dogovoriti s opakim tipovima.

- Isuse, mrtav sam a sad se moram razbuditi da bi te nalupao po guzici - uzdahnuo je prema stropu.

- Ne moraš, stvarno -brzo sam rekla, iako samo zato jer sam i sama bila umorna i prilično sigurna da bi me još jedan orgazam mogao ubiti.

Oči su mu našle moje. - Šta sam ti rekao o drskosti?

- To je dio mene -istaknula sam.

- To je dio tebe koji će ti uzrokovati crvenilo pozadine.

- Molim te nemoj. Mislím da bi me još jedan orgazam večeras mogao ubiti.

Jeknula sam kad mu je ruka sijevnula prema meni, primila me za potiljak i privukla na par centimetara od njegovog lica.

- Vidiš kako me dobro poznaješ, Cassie -rekao je glasa nabijenog značenjem.

- Molim?

- Nismo se igrali, nismo još ni pričali o igrama, ali znaš da ako ti to budem radio da ti slijedi orgazam.

Opet.

Opet je bio u pravu.

Pih.

- Šuti, pusti me i spavaj - naredila sam.

- A ja poznajem tebe jer znam da mi sada zapovijedaš ne zato što si šefica, iako jesi, nego zato jer sam u pravu, a ti to nećeš priznati jer si prokleta tvrdoglava.

- Mislim da mi se više sviđa tihi Deacon koji govori očima i djelima.

- Daj mu pusu, oprostí se s njim i ne prigovaraj, srce. Sama si to tražila.

- Uh -zastenjala sam. -Treba mi vremeplov.

- Prestani se zezati i smiri se, ženo. Sutra nas čekaju oluci. Doista.

Zašto me to veselilo?

Nisam to pokazala.

Promumljala sam, - Ajde u redu - i smjestila se.

Deaconova ruka me opet stisnula i opet je bio u pravu.

Poznavala sam ga.

Znala sam da taj stisak dolazi uz njegov osmijeh.

I zbog toga sam bila sretna.

Ni to nisam pokazala.

- Super. Sad se brinem oko razgovora o igrama - rekla sam u sobu.

Čula sam kako se Deaconova glava pomiče na jastuku tako da bi mogao prema zidu reci, -Isuse.

- Samo kažem -promrmljala sam.

- Misliš li da bih ti ikad učinio nešto protiv tvoje volje? - upitao je.

Baš sam bila blesava.

-Ne.

- Nemaš nikakvog razloga za brigu.

- Okej.

- Spavaj sada.

- Po zapovijedi.

Dobila sam još jedan stisak, malo šaljiv i malo iritiran.

I još jedan, - Isuse.

Bila sam u pravu, čula sam to u njegovom tonu glasa.

Zabavljenost i iritiranost.

Nacerila sam se u njegova prsa.

- Noć, Deacon.

Ugnijezdila sam se, a on me prigrlio jednom rukom.

Zaspao je prije mene. Ja sam zaspala planirajući kako ću mu napraviti scenu na blagajni u dućanu.

Ali samo zato da ga zafrkavam.

Onda ću ga pustiti da plati namirnice.

Ali nema teorije da ću ga pustiti da plati crijep.

Poglavlje 11.

Svaki dan je sve bolje

Ženo!

Deacon je doviknuo kroz vrata kupaonice.

Pretpostavila sam da mu je dosta čekanja da se konačno spremim.

Nakon što sam većinu dana provela pomažući oko čišćenja oluka, prvo na kući pa na brvnarama, sad sam se oko dotjerivanja trudila malo više nego inače.

Taj moj trud će ih sve prepasti. Mislim da me nikad nisu vidjeli našminkanu, a sad nisam imala baš punu fasadu, ali sam imala svježi sjaj na obrazima, sjenilom i olovkom naglašene oči, maškaru na trepavicama. Kosa mi je bila uvijena na velike viklere koji će joj dati valove i volumen kad ih maknem (to jest, *dodatne* valove i volumen).

Moglo bi prepasti i Deacona (iako sam sumnjala u to, njega nije bilo lako prepasti).

Svejedno sam to radila, jer mi se tako htjelo, ali i jer je to na neki način bio naš prvi izlazak i činilo mi se prikladno.

Nisam ni samoj htjela priznati da sam to radila zato što je Deacon mislio da sam lijepa takva kakva jesam, pa sam htjela vidjeti što će reći ako se malo potrudim.

- Još deset minuta - doviknula sam mu natrag.

- Isuse - čula sam ga kako mumlja.

Nacerila sam se u ogledalo i dodala još malo sjajnog rumenila na obraze.

- Ako ti je dosadno, raspakiraj se! - doviknula sam. - Bit ćeš tu neko vrijeme, nema smisla da stvari držiš u torbi na podu.

Time sam mu htjela dati na znanje da me ne veseli njegova razvaljena torbetina na podu moje spavaće sobe. Nisam bila pretjerano uredna osoba, ali sam to jutro zapela za njegove traperice i spotaknula se na putu prema kupaonici, i nije mi to bilo zabavno.

- Da se raspakiram? - doviknuo je natrag kao da mu je to nepoznat pojam.

Iako, možda je i bio.

- Da! - odgovorila sam glasno. - Ono, znaš, izvadiš odjeću iz torbe, objesiš što treba objesiti, gurneš u ladicu što treba gurnuti u ladicu, a ono što treba pranje u koš za rublje.

- Opaki tipovi se ne raspakiravaju - odvratio je.

Opet sam se nacerila i počela pospremati šminku. - Okej, onda baci prljave stvari u koš, a ostalo odvući u ormar i ostavi tamo na podu!

- Na skali od jedan do deset, koliko ti je to bitno? - pitao je kroz vrata.

Još uvijek se smijući, doviknula sam, - Osamdeset pet!

Čula sam njegov smijeh. Podigla sam ruke i počela skidati viklere.

Potrošila sam najavljenih deset minuta na kosu, raspoređujući po njoj nekakvu pomadu koja je trebala razdvojiti i učvrstiti pramenove, a za koju je bilo čudo da se nije stvrdnula u dvije godine otkad sam je zadnji put koristila. Malo sam tapirala, zaglađivala, i na kraju lakirala.

Dobro je ispalo, pa sam se na kraju smješkala samoj sebi, nanijela malo parfema, pogledala se opet u ogledalo i promotrila cijeli dojam.

Nisam sa šminkom napravila sve što sam mogla, ali jesam s kosom. Nisam se raspištaljila ni s odjećom, ali se jesam potrudila.

Nisam bila sigurna je li me Deacon ikad vidio u bilo čemu osim u majicama, šorcu, trapericama i puloverima.

Ovo nije bilo jako daleko od toga. Imala sam na sebi lijepu bluzu dugih rukava, predivno maslinasto zelene boje koja je isticala moje oči. Imala je širok izrez oko vrata, tako da je padala niz jedno rame, otkrivajući naramenicu čipkastog crnog grudnjaka (a fino donje rublje je bio još jedan potez, ta naramenica je tek najavljivala što slijedi kasnije). Ostatak bluze je usko prianjao uz moje grudi, rebra i struk, i spuštao se dolje do pola bedra.

Imala sam tu bluzu već pet godina. Jako mi se sviđala, ali je već dugo nisam obukla.

Kombinirala sam je s boljim, neispranim trapericama, a kad izađem iz kupaonice dodat ću i neki nakit.

Imala sam nešto cipela s visokim petama, iako ih tako dugo nisam vidjela da su se možda i raspale u svojim kutijama. No nisam htjela prejako zaprepastiti Milagros i Manuela, pa sam ipak odabrala japanke. Odabrala sam one najljepše, za grad, ukrašene svjetlucavim kamenčićima.

Zadovoljna učinkom, izašla sam iz kupaonice i uglom oka vidjela Deacona kako stoji pred ormarom. Okrenula sam se prema njemu i ukopala se.

Da, stajao je pred vratima ormarima. No u ruci je držao baršunaste poveze koje sam davno kupila u trenutku slabosti, dok sam još bila s Grantom. Slabost koja se rodila doista davno, kad sam imala sedamnaest godina.

U dubokom uvjerenju da mi je brat ukrao jedan od mojih omiljenih CD-a, pretražila sam njegovu sobu i ispod kreveta pronašla neke časopise. Tada sam vidjela tu sliku. Prizor koji je utjecao na mene na način koji me uplašio, ali nije ni popustio. Prizor koji mi je ostao urezan u pamćenje dok nisam odrasla dovoljno da ga se ohrabrim istražiti.

Prizor koji me naveo da nabavim te poveze preko interneta i izložim Grantu svoju ideju, s katastrofalnim posljedicama.

Bili su to povezi za koje mi je sada bilo jasno da sam ih trebala baciti u smeće, jer ih je Deacon našao u stražnjem uglu na podu ormara kamo sam ih bacila i zaboravila. I sad je tu stajao s rukama ispred sebe, a povezi su mu visjeli preko njih.

Bez da sam znala zašto, znala sam da on zna čemu su namijenjeni. I sad sam znala da postoji dobra šansa da on misli kako sam nastrana.

Lice mu je bilo bez izraza. Potpuno.

Osjetila sam kako mi rumenilo oblijeva lice a grlo se stišće, no nisam skidala pogled s njegovog.

Prvi je progovorio, tiho i mirno, a glas mu nije odavao ništa, kao ni lice.

- Voliš biti svezana, Cassidy?

O bože. Bila sam u pravu. Znao je čemu služe i mislio je da sam perverznojak. Osjetila sam kako mi se želudac grči i natjerala sam se progovoriti, no glas mi je zvučao slabo. - Kupila sam to kad sam bila s Grantom.

- Kupila si ih? -upitao je.

- Da.

- Za njega.

Progutala sam slinu i odmahnula glavom.

Prostorija se ispunila nečim što nisam razumjela, ali što me je plašilo.

- Za tebe? - bio je uporan.

- Da - šapnula sam. Njegov ton je bio hrapav na način koji nisam prepoznavala. - Voliš biti svezana?

Nisam mu odgovorila.

Umjesto toga sam mu rekla, - Nije uspjelo.

Glava mu se malo nakrivila ustranu, ali lice mu je i dalje bilo bez izraza. - Nije uspjelo.

- Pa, mi smo, ovaj... probali jednom, ali Grant nije znao što treba učiniti. Boljelo je. Prepao se i naljutio i... pa, nije bilo dobro.

Još je lošega ispunilo sobu kad je upitao, - Boljelo je?

Kimnula sam glavom.

- Ozlijedio te - izjavio je bez tona.

- Nije znao što i kako treba - ponovila sam.

- Kako te je svezao?

O bože. Ovo je bilo užasno.

- Moramo li o tome? - upitala sam. - Korišteni su samo jednom. Bila je to samo luda ideja. Trebala sam ih davno baciti.

- Kako te je svezao, Cassidy?

Stresla sam glavom, pogađajući zašto me to pita. - Njega više nema, a kad smo to probali, nije to dugo trajalo. Odvezao me je i nismo više pokušavali. Nema nikakve potrebe da se ljutiš na njega. Nije me namjerno povrijedio a i uostalom, već godinama nismo zajedno.

Nešto mu je prešlo preko lica što, opet, nisam znala pročitati.

- *Kako te je svezao, Cassidy?*

Popustila sam.

- Onako kako sam zatražila - rekla sam tiho. - Uh... na koljenima, spuštene glave, ruke uz stopala.

Tad je konačno promijenio izraz lica. Čeljust mu se zategla.

- Deacon, to je bila moja ideja - rekla sam mu brzo. -To je bilo kao pustolovina. Ideja koju sam imala. - Bože, bi li ovo moglo biti više neugodno? - Nije bila Grantova krivnja što nije znao kako to izvesti.

- Vežeš se uz krevet - izjavio je, a ja sam trepnula.

- Molim?

- Počinje se jednostavno - pojasnio je. - Svežeš svoju ženu na krevet, da se ne može micati, vidiš može li ona to podnijeti, vidiš uživa li u tome, vidiš koliko uživa. Ako žestoko svrši, onda možeš dalje istraživati.

O moj bože.

- Jesi to ti... započela sam.

- Četiri žene, s nijednom nije uspjelo, ne za mene, jer mi nije bilo stalo do njih. Njima je bilo dobro.

O moj bože.

Osjetila sam kako me bradavice počinju peći.

Deacon je nastavio.

- Kad budeš spremna, kad si navikla na vanillu sa mnom, kad budeš imala povjerenja, ti reci. Svezat ću te za krevet i jebeno se nadam da ćeš žestoko svršiti.

- Tebi se to sviđa - rekla sam tiho.

- Aha, samo nikad to nisam radio s nekim tko mi nešto znači, tako da bi to s tobom bilo kao najluđi san.

Najluđi san.

Klitoris mi je počeo pulsirati.

- Jesi li na to mislio kad si spomenuo igre? - upitala sam.

- Djelomično.

Samo djelomično?

- Čega još ima?

- Ima još puno toga.

Može li se svršiti potpuno obučan na dva metra od svog čovjeka?

Činilo mi se da ću to otkriti.

- Daj mi primjer - zatražila sam.

- Ako ti se sviđaju povezi, svezat ću te. Ruke za noge, guza u zraku da se mogu igrati s njome, lizati te, jebati te u pičkicu, u guzu, sve to a ti se nećeš moći micati.

Progutala sam slinu i ukočila koljena da se ne srušim.

Pročitao me je s dva metra. Bilo mi je to jasno kad je šapnuo, - Ti to želiš.

Nisam mogla potvrditi riječima, ali znala sam da me lice odaje.

- I u guzu? - nije popuštao.

Opet sam progutala slinu.

Grant i ja smo i to probali. Ni to nije uspjelo. Ne zato što se meni nije svidjelo. Svidjelo mi se, jako. Nije uspjelo zato jer se on tako uzbudio da je svršio u drugom zamahu. Osjećao se osramoćeno i nije to više nikad pokušao, nije to više nikad ni spomenuo. A kako je to njemu bilo toliko neugodno, nisam ni ja.

Deacon je zurio u mene, maska mu je pomalo bježala s lica. Oči su se počele žariti a lice je potamnijelo. Konačno je progovorio.

- Jebote, koliko ti još možeš postati bolja? Bože, to je bio dobar osjećaj.

- Ne znam -odgovorila sam.

- Ja znam - odvratio je. -Našminkana, s takvom kosom, grudnjakom koji želim vidjeti, svaki dan je sve bolje.

Obuzeo me je tako divan osjećaj, da sam zatvorila oči da ga bolje osjetim.

- Dođi - naredio je Deacon.

Otvorila sam oči. -Ne mogu. Još uvijek sam pod dojmom što znače igre, a istovremeno moram shvatiti koliko si ti fantastičan. Tada je maska nestala i surovi osjećaji su mu se pokazali na licu.

Ne loša surovost.

Surova divota.

Ja sam to izazvala. *Ja*. Sve to dobro je bilo za mene, ja sam to napravila.

Srce mi je poskočilo.

- *Dođi* - zarežao je. Srce mi je prestalo skakati, a usne se povile nadalje.

-Ozbiljno, moraš prestati s time. Ako me želiš, *tu sam*.

Kako sam to izgovorila, Deacon je bio pored mene. Odbacio je poveze na krevet i kad je stigao do mene, ruka mu se zarila u

moju dotjeranu frizuru, druga ruka me snažno prigrllila a lice je bilo na dva centimetra od mojeg.

- Predivna si, ali si i gnjavaža -promrmljao je.

- Također, veliki vođo opakih tipova.

- Dokaz u prilogu.

- Pokvarit ćeš mi frizuru.

- Još jedan dokaz u prilogu.

- Hoćeš li me poljubiti ili ćeš samo tu stajati, kvariti mi frizuru i ljutiti me?

Zurio je u moje oči i promijenio temu.

- Ako ima žena na zemlji koja ne treba šminku, to si ti.

Stresla sam se od zadovoljstva na taj kompliment, ali sam svejedno prevrnula očima prema stropu i rekla, - Sad mi kvari friz i još je umiljat.

- Ne treba ti, ali dobro izgledaš s njom - objavio je.

Vrijedilo je srediti se.

Pogledala sam ga i strogo mu rekla, - Prestani. Već sam zamalo spontano svršila i prepast ću Milagros i Manuela jer me nikad nisu vidjeli našminkanu, ili s nekim muškarcem kad smo već kod toga, osim ono neki dan s tobom. Što ih je bilo poprilično uzdrimalo, ako nisi primijetio. Oni su Meksikanci. Katolici. Ne psuju, i nikad nisam vidjela da je Milagros otkrila ni milimetar dekoltea, kamoli naramenicu grudnjaka. Moramo se lijepo ponašati.

- Možemo vježbati u terencu do tamo.

- Okej, ali trebaš požuriti s vježbanjem nelijepog ponašanja da možemo uskoro krenuti.

Usne su mu zaigrale. - Spontano svršila?

- Kao nisi primijetio.

- Večeras ću te vezati za krevet, ženo.

Opet sam okrenula očima, makar sam cijela zadrhtala. -
Bože pomози. On me ne sluša.

- Cassie?

Pogledala sam ga. - Što?

- Najbolji seks, ikada. Najzabavnija kučka, ikada. Najbolja žena, ikada. I sve to sve bolje svaki dan.

Od tih riječi mi je glava klonula i naslonila se na njegovu košulju. Pritisnula sam je svom težinom, jer najjednom više nisam mogla stajati na nogama.

Deacon je kliznuo rukom do mog potiljka.

- Ne mogu te poljubiti ako si nosom u mojim prsima - uočio je.

- Ne bi trebao žene zvati kučkama - šapnula sam.

Tijelo mu se protreslo od smijeha, zajedno s mojim.

Bilo je prelijepo.

Još uvijek šaptom sam primijetila, -Činim te sretnim.

Osjetila sam kako mi njegov dah pomiče kosu kad je odgovorio, - Aha.

Sklopila sam oči.

To je bio *doista* dobar osjećaj.

- Moramo krenuti, dušo - rekao je u moju kosu. - Poljubi me.

Duboko sam udahnula prije nego što sam zbacila glavu i podigla se na prste.

Onda sam ga poljubila, duboko, nježno, slatko. Znala sam da ću taj poljubac pamtiti do kraja života.

Kad se odmaknuo, pronašla sam naušnice, zakopčala lančić, navukla par narukvica i japanke.

Nakon toga me Deacon primio za ruku i otišli smo na večeru s mojim prijateljima.

- Da li ti igraš fudbal?

- Ne.

- A jesi prije?

- Ti igraš?

- Ne još. *Papá* kaže da ću slijedeće godine igrati u juniorima.

- Koji položaj?

- Beka.

- Lijepo.

Sjedila sam pored Deacona na kauču u kući Milagros i Manuela, gledajući ga kako razgovara s Estebanom,

razmišljajući kako on zapravo jest veliki vođa opakih tipova. Otkako smo stigli prije petnaest minuta, Esteban je započeo svoje ispitivanje i nije prestajao, a Deacon je odgovorio na svako pitanje, iako na pola njih nije zapravo odgovorio.

- *Cállate*, Estito, s tolikim pitanjima, *Señor* Priest nije uspio popiti ni gutljaj piva - Silvia je upozorila.

To je bila istina.

- Budi dobra, *mija* - Manuel je blago prekorio.

Obrazi su joj porumenjeli, oči zatreperile prema Deaconu, zarumenila se još jače, pa spustila pogled u krilo.

Silviji se sviđao moj čovjek.

Nije me čudilo.

- John - Deaconov duboki glas ispunio je sobu. - Ako tvoji roditelji nemaju ništa protiv, možeš me zvati John.

Silvijine oči su se okrenule prema ocu, kao i moje. Manuel se nasmiješio i malo spustio bradu. Silvia se okrenula natrag Deaconu i sramežljivo rekla,

- Okej, John.

Deacon joj se nasmiješio. Oči su joj se raširile, pa brzo spustile prema krilu.

Suspregnula sam hihot.

- Cassidy -Milagros je započela tonom objave. Ustajući s kauča nasuprot našeg, završila je naredbom. -Dođi mi pomozi u kuhinji.

Nije joj trebala pomoć u kuhinji. Trebala je prijateljici/šefici očitati bukvicu o iznenadnim dečkima koji samo odjednom iskrсну niotkuda, jer otkad se Deacon vratio stalno sam bila s njim, pa nije imala priliku za to.

Raširila sam oči prema Deaconu, a njegove su mi se nasmijale. Pustila sam njegovu ruku (ja sam je bila držala; on se opet suzdržavao javnog pokazivanja nježnosti, iako jest sjeo blizu mene na kauču, no to je možda bilo i zato jer se Esteban ugurao pored njega s druge strane), stisnula njegovo bedro, ustala i krenula za Milagros u malenu kuhinju.

Milagros je čistila apartmane za mene i još dvije kuće u gradu. Imala je obrt koji je dobro stajao, mogla je raditi dok su djeca u školi, a poslije biti doma s njima. No onda je nastupila recesija i ostala je bez pet klijenata. Tada je bila tražila dodatni posao i ja sam je zaposlila u kampu.

Iako sam joj dala posla i iako je to bio posao u kojem je bila dobra i koji je željela raditi, jer joj je odgovaralo da si sama određuje radno vrijeme, njihova malena kuća (malena - pogotovo za sedam ljudi) svjedočila je da nemaju puno novca na raspolaganju. Manuel je radio na održavanju nekih poslovnih zgrada, u pedesetak kilometara udaljenom Chantelleu. Plaća nije bila loša ali svakodnevno putovanje na posao je bilo grozno, koštalo je i vremena i novaca za benzin.

Ali da bi se brinulo za petero djece, plaća bi morala biti prokleta dobra.

Ovako se svaki novčić morao okrenuti tri puta.

Nisu se žalili. Radili su, trudili se najbolje što mogu s onim što su imali, voljeli svoju djecu i jedno drugo, i bili mi dobri prijatelji.

Drugim riječima, bili su famozni ljudi. Stvarno sam imala sreće kad je Milagros došla kroz moj prilaz tražiti posao, i to ne samo zato što me je time rasteretila i oslobodila mi vrijeme.

Nisam ni slutila da će mi u tom trenutku u kuhinji dokazati koliko sam bila u pravu oko toga. Odmaknula se na drugi kraj prostorije, a ja sam stala na pola metra dalje.

Zaustila sam, ali ona je krenula prva.

- On živi kod tebe. - Zvučalo je kao optužba.

-Uh... pa da.

- *Querida*, niste se vjenčali.

Pribrala sam u glavi svih svojih trideset godina, suočena sa ženom koja je bila samo par godina starija od mene, ali me poprilično često podsjećala na moju majku, samo strašniju.

- Ne, nismo - odgovorila sam odlučno.

Gledala me u oči i oštro kimnula, puštajući to zasada, i nastavila, - Ti si jako lijepa, a on živi s tobom. Što znači da ne plaća apartman.

Suspregnula sam osmijeh. - Misliš da me iskorištava.

- Ne dira te.

Bogte mazo, ništa joj ne promakne.

- Nije pobornik javnog iskazivanja nježnosti.

Glava joj se malo nagnula ustranu. -To je neobično, za takvog čovjeka - primijetila je.

- Ali, ni Manuel to ne radi s tobom - istaknula sam.

- Naravno da ne, pa ja sam majka njegove djece - odgovorila je zgranuto, a ja sam se začudila da nije uzviknula od užasa što sam tako nešto uopće naglas izgovorila.

Opet sam suspregnula osmijeh. - Je li to radio kad ste se tek upoznali?

Nagnula se prema meni, gledajući me u oči. - John Priest nije Manuel Cabrera.

To sam se slagala s njom. Nije da je Manuel nije bio privlačan i simpatičan, samo nije bio krupan, seksi opaki tip. Pogledala je prema vratima pa prema meni. Nije mi se svidio izraz njenog lica.

- Imam loš predosjećaj oko ovoga, Cassidy.

Ni to mi se nije svidjelo.

- Milagros... počela sam, ali je ona stresla glavom.

- Jako je zgodan. Dobar je s djecom. Pristojan je i pokazuje poštovanje. Ali ima nešto... - zastala je, udahnula, pa završila, - nešto nije u redu s njim.

U tome trenutku sam se zarekla da će mi iduća najbolja frendica biti slijepa, gluha i zaostala.

Prišla sam joj bliže. - Mila moja, on je dobar čovjek.

- Čini se da si sigurna u to. - Njen ton je govorio da ona nije sigurna.

- Jesam.

- Kako to? - htjela je znati.

- Popravio mi je oluke.

Nagnula se unatrag. Razumjela je to. Već sam se dugo sama nosila sa svime, a osim toga, znala je da nema puno muškaraca koji bi na početku veze popravljali curi oluke.

-I misli da sam najljepša žena koju je ikad vidio, i rekao mi je to više puta - nastavila sam. - Sviđa mu se što skuham. Kad je zadnji put bio na putu, nije ni jeo ni spavao na povratku, a trebalo mu je dva dana.

Malo je udahnula na to, ali nisam bila gotova.

- Zato jer voli sjediti na trijemu pored mene. Zato što me sluša kad blebećem i time mislim, stvarno me *sluša*. Zato što kad mu pričam o apartmanima, da je mi dobre savjete. Zato što kad imam problema u kampu - bio je tu kad se ono dešavalo prije par mjeseci - pored mene je, ali ne preuzima glavnu riječ. Pušta me da upravljam svojim poslom kako ja smatram za shodno. Zato jer zna da se mogu brinuti sama za sebe, ali je i jasno dao na znanje da tu moram popustiti, jer se takav čovjek mora brinuti za svoju ženu. Zato jer je prelijep. I zato što se osjećam kao da sam osvojila medalju samo time što ga navedem da se osmjehne, a kada ga uspijem nasmijati, čini mi se da je svijet moj.

- Zaljubila si se -rekla je tiho.

- Jesam - odgovorila sam mirno.

Trenutak me gledala u oči, pa napravila znak križa, podigla prste do usana, pogledala prema stropu i počela govoriti Bogu na španjolskom. Pošto Bog razumije sve jezike, pustila sam je da kaže svoje, stojeći tiho pred njom.

Na koncu je prestala govoriti Bogu i pogledala u mene.

- Ako putuje, kako se može brinuti za tebe u kampu?

Neka bude dovoljno reći da mi se Milagros nije tek pomalo sviđala. Voljela sam je od srca. Njena briga za mene, koja je izvirala iz ljubavi, bila je jedan od mnogih razloga za to.

Prišla samo joj, uzela je za ruku i podigla je gore između nas.

- On radi svoj posao i ja ga moram pustiti da ga radi. Mogu se brinuti sama za sebe kad ga nema. Znam da se brineš za mene, ali doista mogu. Već jesam, šest godina. Ali lijepo je znati da će se vratiti i pomoći mi s olucima. Nisam to još imala, Milagros, nikada. I stvarno mi se to *jako, jako* sviđa, sad kad znam kako je to dobar osjećaj.

- I to je njemu okej? - upitala je. - Da te ostavlja da se brineš sama za sebe?

- Ne, zato mi je i kupio suzavac, četiri komada, elektrošoker i psa.

Oči su joj se raširile. - Tog psa je on kupio?

Znala je za psa. Samo joj nisam bila rekla da ga je Deacon kupio za mene.

- Platío je papreno za čistokrvnog psa, i nije htio uzeti novac za njega, jer je to nešto što on čini da bi se osjećao bolje kad me ostavlja pa mu to moram dopustiti.

Pogled joj je polako otišao prema vratima. - Možda griješim oko njega.

Nadala sam se da je tako.

- Čini me sretnom -rekla sam joj stišćući joj ruku, pa je pogledala natrag prema meni. - Čini me sretnom na način kakav nisam znala da postoji, a tek smo počeli. Sad se pitam koliko bolje još može postati, a vjeruj mi, Milagros, to je zato što mi nije dao nikakvog razloga da mislim da bi moglo poći po zlu.

Čvrsto me držala za ruku. -Nadam se da ćeš to saznati, Cassidy.

I ja sam se nadala da hoću.

Široko sam se nasmiješila i nježno privela razgovor kraju.

- Ne treba ti pomoć u kuhinji, jel' da?

Obrve su joj se uvrijeđeno skupile. - Naravno da ne treba. Sve je bilo gotovo pola sata prije nego što ste pokucali.

- Treba li postaviti stol? -pitala sam.

- Obavljeno - odbila je.

- Natočiti vodu?

- To će Silvia i Esteban.

- Oprati ti pod u kuhinji? -salila sam se.

- A šta misliš da sam radila tih pola sata prije nego što ste pokucali? - upitala je.

Gledala sam je zaprepašteno. -Ozbiljno?

- Pa neću primiti goste s prljavim podom.

Nasmiješila sam joj se. -Divna si. Želim biti kao ti kad narastem.

- Mislim da odrastaš sasvim dobro i ovako, takva kakva jesi. Da.

Voljela sam Milagros.

Svim srcem.

- Okej, sad ćeš me rasplakati i inače bi to bilo u redu, ali danas imam maskaru.

Pogled joj je prešao preko mog lica. - Nisam sigurna što Bog misli o bojanju lica. Pitat ću *Padrea* na misi u nedjelju.

- Reći ćeš mi što je rekao.

Prevrnula je očima.

Opet sam joj stisnula ruku. - Moraš me nahraniti ili ću pasti u nesvijest.

Opet je prevrnula očima. - Kako pretjeruješ.

- Ne, ozbiljno - lagala sam.

Pustila je moju ruku i objavila, -Možeš učiniti nešto. Idi reci im da dođu za stol, večera je spremna.

- Dogovoreno - promrmljala sam i krenula prema vratima.

- Cassidy? - čula sam iza sebe.

Pogledala sam svoju prijateljicu.

- Šta god da se dogodi, Manuel i ja smo uvijek tu za tebe.
Osjetila sam kako mi je lice postalo meko a usne se izvile.

- Jesam li ti rekla kako si divna? -upitala sam je.

- Jesi - odgovorila je.

- E pa, stvarno jesi -šapnula sam.

Tad se i njeno lice raznježilo.

Požurila je prema pećnici.

Izašla sam.

Kad smo se vratili kući s večere kod Milagros i Manuela, bila sam tak podvojenih osjećaja da je bilo dobro da se nisam raspukla popola.

Sjedne strane bila sam oduševljena da je Deacon bio u pravu. Osim mog razgovora s Milagros u kuhinji, ostatak večeri prošao je odlično. Činilo se da se Manuel opustio, vjerojatno zato što je Deacon bio neizmjereno strpljiv s djecom koju je apsolutno fascinirao. Nakon našeg razgovora, Milagros je odlučila pričekati sa sumnjama, ili ih je odlučila bolje prikriti. Klinci su zaključili da je Deacon super. A kako je hrana bila odlična i razgovor dobro tekao, večer je bila uspješna.

S druge strane, prije nego što smo otišli na večeru bila sam raskrinkana kao netko tko bi volio probati vezivanje, a Deacon

je izravno priznao da mu se to sviđa, neizravno da je dobar u tome, a to je značilo da će seks postati još zanimljiviji.

Nisam mogla vjerovati da je to uopće moguće.

Bio je rekao i da će me te noći svezati za krevet.

Bila sam uzbuđena i totalno prestrašena.

Do vremena kad smo se držeći se za ruke penjali uz stube moje kuće (ovaj put je Deacon mene primio), večera s prijateljima mi više nije bila na umu.

Bilo mi je umu da će me Deacon učiniti nepokretnom i vidjeti koliko jako mogu svršiti.

Kako sam bila zauzeta time, iznenadilo me kad smo ušli i Deacon je zatvorio vrata, dohvatio moju torbicu i ključeve i bacio ih na knjigu gostiju te me gurnuo uz zid.

U slabom svjetlu koje smo držali uključeno u predvorju nagnuo je lice prema meni.

- Vanilla.

- Molim?

- Ženo, tako si napeta da bi mogla puknuti i odletjeti preko cijele kuće.

Zurila sam u njega.

- Budem te vanilla - izjavio je. - Kad se budeš spremna igrati, reći ćeš mi to, ili mi dati na znanje, pa ćemo se igrati. Ali sad ću ti reći, kad se to dogodi, ti ćeš biti ta koja će dobiti šta ja imam za dati, ali ćeš i ti biti ta koja vodi igru. Razumiješ?

Razumjela sam.

I to što je rekao je uvelike smanjilo moj strah.

Na Deaconov uobičajen način.

- Da.

- Zato, noćas vanilla. Prespavaj to. Vidi kad ti bude odgovaralo. Ti odluči. Ili nemoj. Meni je dobro u svakom slučaju, ovo što dobivam od tebe.

Baš sam mislila kako je i on svaki dan sve bolji, i htjela mu to reći kad je opet progovorio.

- To u redu?

Kimnula sam glavom.

- Fino - promrmljao je. - Vrijeme je da vidim ima li taj grudnjak gaćice koje mu pašu. A onda ćeš ih skinuti.

Prije nego što sam mogla pustiti glas (ili jasnije iskusiti drhtaj u donjim predjelima), on se odmaknuo pa pognuo nisko, pogodio me u trbuh ramenom, podignuo i odnio uz stepenice.

Sat i pol i tri orgazma kasnije, imala sam još dokaza da je »vanilla« s Deaconom fantastična.

»Igra« me tek čekala.

Poglavlje 12.

Život je lijep

Idućeg dana, kasno poslijepodne, nakon cijelog dana rada na olucima (na svu sreću, prethodni vlasnici su se bolje brinuli za brvnare nego za svoju kuću i oluci su bili očišćeni negdje u prethodnih deset godina; na žalost neki su bili u lošem stanju i morat će se zamijeniti), stajala sam s Deaconom u trgovini pred stalkom pahuljica i žitarica.

Dohvatila sam svoje zobene i razgledavala ostale, jer mi je bilo dosta zobenih i htjela sam nešto zabavnije za doručak, a i da dam vremena Deaconu da izabere neke za sebe, kad sam upitala,

- Zašto su pahuljice tako prokleta skupe?

Nije bilo odgovora.

Možda je to bilo zato što Deacon nije znao odgovor.

Svejedno sam pogledala u njegovom smjeru, ili onom što sam mislila da je u njegovom smjeru, samo što kad sam pogledala tamo njega nije bilo.

Okrenula sam glavu na drugu stranu da vidim je li otišao natrag niz prolaz.

Ništa. Nije ga bilo.

Da ga vrag nosi!

Stegnutih čeljusti primila sam kolica, gurnula ih oko idućeg reda polica i našla ga metar dublje u idućem redu.

Gurnula sam kolica bliže, stala, stavila ruke na bokove i dok mu se glava okretala prema meni, glasno rekla,

- Štand s voćem.

Nasmiješio se, široko i blistavo, nabori oko usta duboki, boriće oko očiju poput lepeza.

- Nemoj se ti meni sad tu ništa seksi smješhati Deacon Deacon - prasnula sam. -Imali smo opaki tip / tvrdoglava ženska dogovor.

- Bio sam u idućem redu, ženo.

- Štand s voćem - odvratila sam.

- Hoćeš da skuham jedino jelo koje pošteno znam skuhati? - upitao je.

- Promjena bi mi dobro došla - rekla sam za odgovor.

- Onda moram naći šta mi treba u ovom redu.

- Je li tvoj recept tajna i ako otkrijem sastojke ćeš me morati ubiti, pa zato ne smijem biti s tobom kad ih uzimaš?

Nije odgovorio, samo se opet nasmiješio.

Nastavila sam.

- Nemoj to shvatiti kao da sam luda, pretjerano privržena cura. Nisam luda, pretjerano privržena cura. Jesam pričalica. Pričam. *Puno*. I osjećam se kao budala kad nešto pričam i shvatim da pričam u prazno.

Smiješak mu je izbljedio i tiho je rekao, - Shvatio sam, Cassie.

- Dobro. Ima li nekih pahuljica koje bi želio da uzmem?

Odmahnuo je glavom.

- Okej - nastavila sam. - Slobodno biraj dalje.

Gurnula sam kolica oko njega ali nisam prošla jer me zaustavila ruka oko struka.

Osjećala sam toplinu njegovog tijela i usne na uhu kad me upitao, - Si ti moja cura?

- Jesam. Ne sumanuto privržena, samo tvrdoglava i uporna -odgovorila sam taman prije nego me snažno stisnuo.

Sviđalo mu se to (taj dio da sam njegova cura, ali mislim i taj da sam tvrdoglava).

Nije to rekao naglas, ali sam shvatila.

Pustio me je i opet se okrenuo policama.

A meni se sviđalo što je izrazio, a da nije ništa rekao.

Pa sam otišla metar i pol dalje, do konzerviranih čili papričica, s osmijehom na usnama.

Sjedila sam s pivom u ruci u svom Adirondack naslonjaču, s Deaconom pored mene, prepletenih bosih nogu na ogradi trijema, a jedini zvuk u sumraku bio je šum rijeke ispod nas.

Drugim riječima, život je bio lijep.

- Ozbiljno, nikad nisam probala tako dobre tacose -rekla sam prema drveću.

- Rekao sam ti da će biti dobri -odgovorio je.

- Jesi, ali nisi rekao da će biti fantastični. -Okrenula sam glavu i vidjela da i on gleda prema drveću. -Kako si postigao ono s tortiljama?

Pogledao je prema meni. - Ženo, vidjela si me kako ih pečem.

Doista, jesam.

- Da, ali jela sam već tortilje i nikad nisu bile tako dobre.

Usne su mu se povile.

- Što si napravio s mesom? -upitala sam.

Opet se okrenuo prema šumi. -Upotrijebio sam tvoje papričice, dodao smjesi začina još malo kumina, a ostalo, ako ti kažem morat ću te ubiti.

I ja sam digla pogled prema krošnjama, ali sa širokim osmijehom. - Mislim da si im nekako ubrizgao kvalitetu opakosti. Nije odgovorio, ali sam osjetila duh zabavljenosti kako zrači iz njega.

To me činilo sretnom.

Otpila sam pivo i shvatila da sam pri kraju boce, s talogom koji nisam htjela piti.

Spustila sam ruku i okrenula se Deaconu. - Trebam još jedno, dušo. A ti?

- Da, ali idem ja - rekao je, podižući se iz stolice s rukama na naslonima.

- Mogu ja.

Pogledao me odozgor. -Budem ja, Cassie.

Nasmiješila sam mu se, još sretnija.

Oluci su bili čisti. Imala sam pratinju za kupnju. Tu i tamo poneki obrok koji nisam morala sama skuhati (i to jako dobar). Fantastičan i više nego redovan seks. Buđenje pored nekoga tko mi nešto znači. I kad mi je trebalo pivo, nisam se morala sama odvući u kuhinju po njega.

O da, život je bio lijep.

Deacon je otišao i vratio se s novim, hladnim bocama. Sjeo je pored mene, podigao noge na ogradu i upleo ih s mojima.

Definitivno.

Život je bio lijep.

- Ozbiljno, ne - rekla sam tiho.

- Hoće li se ovo ponoviti svaki božji put? - Deacon je odvratio pitanjem, očito iznerviran.

- Ne, jer ćemo se sad dogovoriti zauvijek.

Svi oluci na brvnarama bili su gotovi, čisti, zamijenjeni tamo gdje je trebalo. Sad je Deacon htio početi radove na krovu moje kuće.

I namjerio je kupiti crijep.

Ja sam se namjerila da mu to ne dopustim.

Tako smo stajali u mom predvorju, opet jedno nasuprot drugome.

Pustila sam ga da plati račun u trgovini, bez riječi, nisam ga čak ni zafrkavala oko toga, jer sam mu već prigovorila što je opet otišao od mene pa mi se činilo da je to bilo dovoljno za taj dan.

Ali on je kupio oluke, uključujući i sav materijal koji je bio potreban za popravke na brvnarama.

Ja ću kupiti crijep.

- Planirala si trošak za crijep u budžetu? -upitao je.

- Imam novac - odgovorila sam.

- Nisam te to pitao.

- Ne, ali znaš to, s obzirom da nisam ni znala da mi treba crijep. To nije važno. Očito se brineš oko stanja mog krova i mislim da se ne bi ovako trudio oko njega da stvar nije ozbiljna. I radije bih da se to popravi prije nego postane još ozbiljniji problem. Problemi se moraju rješavati, čak i ako to košta. Za to imam novac, kao što sam rekla. Tata ne prihvaća da mu vratim dug dijelom i zato da imam rezervu za kišni dan. A ovo je doslovno to, rješavanje problema kiše.

Oči su mu se malo suzile kad mi je postavio čudno pitanje.

- Jesi ti isplatila svog bivšeg?

- Molim?

- Tog tipa kojeg si napucala, jesi li otkupila njegov udio?

- Nije ni sudjelovao. Sve je moje otpočetak.

Kratko je kimnuo glavom. - Dobro. Ako ovo među nama uspije, hoće li tako i ostati?

Zatvorila sam usta. Nisam prije razmišljala o tome.

- Cassidy, moram obaviti neke stvari da bih mogao ostaviti svoj stari život iza sebe. Nisam još ni započeo s tim, jer sam prvo htio vidjeti gdje smo mi s tim svim. Tek smo počeli. Dobro nam je. Ako ostanemo dobro, ja ću obaviti to. A kad taj život za mene bude gotov, što želiš da onda radim?

Nisam shvatila pitanje. - Što želim da onda radiš?

- Da. Želiš li da radim s tobom, ili da si nađem nešto drugo s čime ću se baviti, jer, znaš, ne treba mi novac, više ne.

Zinula sam.

Zatvorila sam usta samo da bi ih opet otvorila. - Ozbiljno?

- Posao koji radim dobro se plaća. Taj život nije skup. Radim to sranje već dugo. Imam dosta novca za dobar život, ne raskošan, ali udoban. Svejedno, nisam tip koji će besposleno dignuti noge i vjerojatno nikad neću ni biti. Ako želiš da radim s tobom ovdje, to mi odgovara, i kupit ću crijep kao dio svog udjela o kojem ćemo kasnije još razgovarati. Ako to tebi ne odgovara, ako želiš da ovo bude samo tvoje, a da ja samo dolazim odnekud s nekog posla, ti kupi crijep.

- To je prilično velika odluka u ovom trenutku, Deacon - primijetila sam oprezno.

- Razumijem - odgovorio je. - Ali imaš pravo. Ne sviđa mi se u kakvom stanju ti je krov. Moglo bi se dogoditi sranje, i to u trenutku kad nisam tu da ti pomognem s tim. Zato to želim srediti. Tako da se to treba sada odlučiti.

- Te brvnare... - zastala sam, udahnula i objasnila. - Ovaj kamp mi puno znači, dušo. Sve sam uložila u ovaj kamp. Volim ga.

- Dobro - promrmljao je, a oči su mu se počele mračiti.

- Međutim - brzo sam nastavila, - ne znam što me čeka u budućnosti. Meni se ne čini da smo dobro, čini mi se da smo izvrsno. Divno mi je što si tu. To me čini sretnom. To tebe čini sretnim. I kad dođe trenutak kad si ti ostavio svoj stari život i znamo daje to među nama trajno, onda možemo razgovarati o tvom udjelu. Ali sad je prerano za to, a trebam crijep.

- Onda ti plati crijep, Cassidy, a ja ću plaćati namirnice dok sam tu. Ono što ti jedeš i ono što ja jedem, sve. To je moj način da sudjelujem, važno mi je pa mi to pusti bez prigovora.

I eto mi još dokaza.

Opaki tipovi mogu se dogovoriti.

Srce mi je bilo puno kad sam mu rekla, - Dogovoreno.

Gledao me je u oči. - Sigurno?

Vidjela sam da mu oči više nisu mračne. Sjale su.

Zafrkavao me je.

Bože, obožavala sam kad me Deacon zafrkavao. Nikad ne bih to očekivala od čovjeka kojeg sam znala kao Johna Priesta.

- Boljet će me kao sam vrag, ali podnijet ću to -zafrkavala sam se natrag.

- I ona meni spušta.

- Takva sam, što mogu.

Nježnim glasom odgovorio je, - Jesi.

Sviđalo mu se kakva sam.

Uzvrćala sam istom mjerom.

Rekla sam to njegovim jezikom, prilazeći mu bliže, stavljajući dlan na njegove trbušnjake, podižući se na prste da bih mu prišla bliže, rekavši, - Idemo po crijep.

Dva dana kasnije Deacon je lupao čekićem na krovu pod vrelinim suncem, a ja sam bila u kuhinji pripremajući mu hladno piće kad je netko zakucao.

Odložila sam čašu vode s ledom i otišla otvoriti vrata, pred kojima je bio moj novi gost s nezadovoljnim izrazom lica.

To nije bilo neobično.

Ostavila sam Deacona samog na krovu jer sam očekivala da uskoro dođu gosti. Došli su, a kod predavanja ključeva čovjek je bio mrzovoljan. Nitko nije bio mrzovoljan kad bi tek stigao u predivan kamp pored rijeke u planinama Colorado. Nitko osim nekoga tko je uvijek bio mrzovoljan.

- Dobar dan, gospodine Snyder, kako vam mogu pomoći?

- Ovo je neprihvatljivo.

Super.

- Što je neprihvatljivo? - upitala sam.

- Nema ručnika - odgovorio je.

Kimnula sam glavom i pojasnila. - U uvjetima koje morate potvrditi pri rezervaciji jasno piše da ručnici nisu u ponudi.

- Nitko ne čita uvjete - odvratio je.

Koji idiot.

- Žao mi je što to niste pročitali, gosp. Snyder, ali to jasno piše. To također piše i u opisu apartmana na mojoj web stranici, preko koje ste napravili rezervaciju.

- Samo sam gledao slike - rekao mi je. - A sad sam tu sa ženom i dvoje djece na tjedan dana u kući u kojoj nema ručnika. Što bismo trebali napraviti nakon tuširanja?

- To se već znalo dogoditi, naravno, tako da imam ručnike koje možete unajmiti na tjedan dana.

Obrve su mu se naglo dignule. - Unajmiti? To se plaća ekstra?

- Tako je, pet dolara po ručniku.

- Trebat ćemo više od jednog po osobi, za tjedan dana.

- Imam ih dovoljno, ali cijena je ista, pet dolara po ručniku.

- Pa to je nevjerojatno - prasnuo je.

Nije bilo ni najmanje.

- Žao mi je što tako mislite. U gradu postoji trgovina u kojoj možete kupiti ručnike.

- Da potrošim hrpu novca na ručnike koji mi doma ne trebaju? - upitao je.

- Ne znam što bih vam rekla. Kad ste rezervirali prihvatili ste uvjete. Možete unajmiti ručnike ili ih kupiti u gradu. Vrijedi otići do tamo, ima nekoliko vrlo lijepih dućana, izvrsna kafe slasticama i nekoliko dobrih restorana.

- Nisam tu došao da mi vi izigravate vodiča - zlobno je odrezao.

Tad sam osjetila prisutnost, prije nego što sam je vidjela.

Pogled mi je skrenuo s gospodina Snydera do stuba trijema, gdje je jednu stepenicu niže stajao Deacon, ruku prekriženih na širokim prsima, vrhova kose vlažnih od znoja nakon radova, izgledajući fantastično i zastrašujuće.

- Imamo neki problem? - upitao je a Snyder se okrenuo.

- A tko ste vi? - zahtijevao je.

- Ja sam čovjek gospođice Swallow - odgovorio je Deacon. - Imamo li problem?

- U apartmanu nema ručnika, i to je neprihvatljivo.

Deacon je pogledao prema meni.

- Objasnila sam uvjete, koje je gosp. Snyder prihvatio - rekla sam mu.

Deacon je vratio pogled na gosp. Snydera, ali više nije ništa rekao.

- Ako ne dobijem ručnike za cijelu obitelj, - Snyder se okrenuo prema meni, - i to *besplatno*, - pogledao je opet prema Deaconu, - otići ćemo u hotel koji daje ručnike.

Deacon ga je gledao dok govori pa opet pogledao prema meni.

- Možete, naravno, ali otkaz ovako kasno automatski znači plaćanje cijelog rezerviranog termina. - Snyderove oči su sijevnule prema meni. -I to je navedeno u uvjetima - završila sam.

- Pa to je nevjerojatno! - povikao je Snyder.

- *Žao* mi je što se tako osjećate, gosp. Snyder, ali to nisu neuobičajeni uvjeti. Rezervirali ste apartman koji zbog toga nije bio na raspolaganju drugima. Ako otkažete tako kasno, plaćate punu cijenu.

- Jeste li puni?

- Popunjenost kampa vas se ne tiče - izjavio je Deacon popevši se zadnju stepenicu i zakoračivši na trijem. - Gospođica Swallow vam je objasnila opcije. Možete unajmiti ručnike ovdje, možete ih kupiti u gradu, ili možete otići u hotel, ali ćete platiti svoj tjedan. Odlučite.

- Ne trebate me vi na ništa siliti - ispljunuo je Snyder.

- Čovječe, stojim dva metra od vas i pojašnjavam vam pravila Planinskog ljiljana. Nitko nikoga ne prisiljava na ništa - odvratio je Deacon.

- Okej -ubacila sam se, zakoračivši na trijem između njih. Pogledala sam Snydera. Žao mi je što ste nezadovoljni, ali ne mogu napraviti iznimku za vas. Inače bih morala to učiniti za sve, a sigurna sam da razumijete da su ručnici, nabava i pranje, popriličan trošak. Zato ih ne mogu davati besplatno. Ako želite otići iz kampa, razočarat ćete obitelj jer je ovdje lijepo, mirno i tiho. Ali razumjet ću. Rado ću otići i donijeti vam ručnike. Ali doista više ne možemo raspravljati o tome. Čuli ste koje opcije imate, i bojim se da se to neće promijeniti, bez obzira što kažete.

- Kupit ću ručnike u gradu - odbrusio je. - Ne dam vam više ni novčića. Možete očekivati lošu recenziju.

To mi se već događalo sa takvim gostima. Prva loša ocjena me bila jako pogodila. Druga nije bila puno bolja. Treća me malo zapekla. Sad me to više nije pogađalo, ponajviše zato što je iz načina kako su bile napisane bilo savršeno očito da ih pišu zlonamjerne budale, a ne iskreni gosti.

- To je vaše pravo -promrmljala sam.

- I te kako - odbrusio je, okrenuo se i odmarširao pored Deacona i niz stube.

Gledali smo za njim. Kad je nestao s vidika, Deacon se okrenuo prema meni.

- Si dobro?

- Nije mi ni prvi ni zadnji put, dušo.

Kimnuo je.

- Žedan? - upitala sam.

- Aha - odgovorio je.

Nasmijala sam mu se i otišla u kuću.

Deacon me je slijedio, otišao ravno do čaše na pultu i istresao je u grlo jednim potezom. Spustio je čašu natrag i pogledao me.

- Ne brini, mogu se nositi s tim - rekla sam mu tiho. - Već mi se to događalo, riješit ću to opet. No svejedno je to bio jako dobar osjećaj, kad si čuo što se zbiva, sišao s krova i stao uz mene.

Nije se pomaknuo prema meni, nije me uzeo za ruku, primio za bradu, nagnuo se bliže, ali nije ni morao. Oči su mu rekle sve što je bilo potrebno.

- A bilo je i jako dobro što si jasno dao na znanje da si uz mene ali si me pustio da to rješavam, umjesto da nas katapultiraš u opaku zonu i preuzmeš situaciju.

Oči su mu nastavile govoriti, ali su se sad i usne pridružile.

- Kad god zatreba, Cassie.

Kimnula sam.

- Što god ti zatreba, zlato - nastavio je.

Bože, to je bio dobar osjećaj, jer sam mu vjerovala, uvelike zato što mi je to dokazivao.

- Hvala ti - šapnula sam.

- Poljubio bih te i malo dohvatio, ali ruke su mi prljave.

Nasmiješila sam se i zapovjedila, - Dobro, idi gore popravljati krov.

Tad mi je prišao, sagnuo se, dotaknuo usnama moje čelo, okrenuo se i otišao.

Tjedan dana kasnije krov je bio gotov. Posude na trijemu i uz rub stepenica prštale su od cvijeća i zelenila. Gospodin Snyder i njegova obitelj su otišli.

Sad kad smo konačno imali nešto slobodnog vremena, otkrila sam da Deacon ne planinari. No otkrila sam i da hoće izaći van na objed, pa smo išli u Gnaw Bone u odličan restoran imenom The Mark. Otkrila sam da nema motocikl. Shvatila sam i da se ne protivi ideji motocikla, kad sam to bila spomenula. Tako da smo otišli i do Carnala gdje je čovjek pod imenom Wood prodavao restaurirane Harleye. Isprobali smo dva. Ja sam sjedila odostraga čvrsto se držeći za Deacona koji je, naravno, znao upravljati motociklima.

Život je bio sve ljepši.

Nije ga kupio jer je jedan bio crven a drugi srebrn, a on je htio crnog. Ali ostavili smo broj telefona Woodu da nas nazove ako ikad bude imao crnoga.

Sada sam bila u kuhinji s telefonom pritisnutim uz uho, razgovarajući s mamom, a drugom rukom pažljivo balansirajući veliku posudu sa složencom od krumpira i pokušavajući je ubaciti u pećnicu.

Nisam još bila pripremala taj složenac za Deacona jer je bio malo kompliciran. Ali znala sam da će mu se svidjeti. Znala sam

to jer sam otkrila da moj čovjek voli jednostavni obrok od mesa i krumpira.

Sutra je bio dan za odlazak kod uzgajivača po moje štene.

Život će biti još ljepši.

- Imala si pravo - čula sam mamin glas u uhu. -Titus je pošizio.

Nisam iskoristila priliku da naglasim kako sam bila u pravu.

Jednom sam uspjela to prešutjeti.

- Rekao je da dolazi ali će te nazvati. On i Bessie će biti kod tebe u kući.

- Baš dobro, mama - rekla sam joj. - Imala sam upit za taj tjedan koji sam morala odbiti jer nije bilo mjesta. Sad im mogu pisati da ipak mogu doživjeti divote Planinskog ljiljana.

Čula sam je kako se nasmijala.

Onda je rekla, - Zvučiš dobro.

Nacerila sam se kad sam uspješno u pećnicu ubacila veliku posudu za pečenje. – I jesam dobro.

Na trenutak je vladala tišina, pa je rekla, -Ne, Cassie, zvučiš *dobro*.

Uspravila sam se i nogom zatvorila vrata pećnice pa pogledala prema podu, ne znajući kako da ovo izvedem.

Podigla sam pogled prema prozoru kuhinje. Vidjela sam Deacona kako sjedi na trijemu, s nogama na ogradi, pogleda prema šumi. Znala sam kako to izvesti.

Pogled mi je opet otišao prema stopalima.

- Upoznala sam nekoga.

Mama je čekala.

- Poznajemo se već neko vrijeme, zapravo. On je... on je dobar čovjek, mama - rekla sam joj. - On je, pa, ne znam kako bih to drugačije rekla... strašno je zgodan. Jako visok. Krupan. Ja... mi smo, pa, mi smo već ozbiljno skupa.

- A što to znači? - upitala je mama kad nisam više ništa rekla.

- Živi sa mnom - povjerala sam. - Putuje zbog posla, ali ima i slobodnog vremena a tad stanuje sa mnom.

Nije bilo odgovora.

- Očistio mi je oluke - rekla sam tiho. Nije ništa rekla pa sam nastavila. - Primijetio je da kiša pada preko njih pa ih je očistio. Kad je vidio da su u lošem stanju, popravio ih je, zamijenio što je trebalo. Nakon toga pobrinuo se za one na brvnarama. Ja sam mu pomogla, pustio me je, ali on je obavio većinu toga.

Mama nije rekla ni riječi.

- Dok je to radio, vidio je u kakvom stanju mi je krov pa je popravio i njega. Svoje slobodne dane je proveo tako da radi na mojoj kući i brvnarama.

Još uvijek nije odgovorila.

- Ja... ja, - mucala sam pa prošaptala, - mama, on misli da sam prelijepa.

Konačno je nešto rekla na to.

- Ti i jesi prelijepa, Cassidy.

- On je najljepši čovjek kojeg sam ikad vidjela, mama, a on je rekao da to isto misli o meni. Rekao mi je da misli da bih mogla biti na naslovnici. Rekao mi je da sam najbolja žena koju je ikad sreo. Meni to puno znači, jer nakon tate on je najbolji čovjek kojeg sam ja ikad srela.

- Ni to nije tako neobično, anđele, jer si to ti. Trebao bi biti prilično glup da mu to promakne.

Osjetila sam da mi se lice opustilo, usne povile prema gore, i naslonila sam se bokom na radnu plohu. - Stvarno se nadam da će to nastaviti tako dobro kako je krenulo, mama, i nadam se da ćete ga upoznati. Mislim da će se tati jako svidjeti. Brine se za mene na isti način, pušta me da budem ja, ali stoji uz mene pri tome.

- Znači da misliš da imate budućnost, vas dvoje?

- Da - rekla sam tiho.

- Ima li taj čovjek ime?

Zažmirila sam pred jedinim dijelom priče o Deaconu koji mi je kvario raspoloženje. - John Priest.

- Snažno ime - primijetila je.

Istina.

Deacon mi se bolje sviđalo.

- Drago mi je zbog tebe - nastavila je mama, tihim glasom.

-Sretna sam jer zvučiš sretno. I ja se nadam da će nastaviti

dobro jer ga i ja želim upoznati, ali i zato da imaš nekog tko s tobom može uživati u divotama Planinskog ljiljana.

Široko sam se osmjehnula. - Puno te volim, mama.

- Ja tebe puno više, anđele.

- O tome bi se moglo raspravljati.

- Nećemo raspravljati o tome, jer koliko te poznajem, to bi moglo potrajati a nemam vremena. Večera je skoro gotova i moram ti nahraniti oca.

- Dobro, pustit ću te.

- Okej, Cassie, čujemo se brzo, vidimo se brzo, i još jednom, drago mi je da si našla nekoga tko ti se sviđa i kome se ti sviđaš.

- Hvala, mama.

- Bok, Cassidy.

- Bok.

Prekinule smo vezu i ja sam odmaknula telefon i ostala zuriti u njega. Onda sam ga odložila, duboko udahnula i izašla van iz kuhinje.

Nisam otišla do svoje stolice.

Otišla sam do njegove.

Zabacio je glavu i odložio pivo na naslon za ruku kad sam mu prišla, spustila koljeno na sjedalo pored njegovog boka, prebacila drugu nogu preko njega i zajahala ga.

Spustio je ruke na moju stražnjicu bez da je skinuo pogled s mog lica.

- Ona nešto želi - promrmljao je samom sebi.

- Upravo sam se čula sa mamom - rekla sam mu.

Nije odgovorio, ni riječima ni pokretom, samo me je nastavio gledati u očekivanju da nastavim.

Uzela sam to kao dobar znak. Mogao se zatvoriti. Mogao je postati napet. Mogao je dati neki znak da će bilo kakva stvar u vezi moje obitelji, zbog koje bih mu morala ovako prići biti nešto na što nije spreman.

- Dolaze ovamo u kolovozu. Svi. Mama, tata, sestra i njena obitelj, brat i njegova žena. Moje tete i ujak.

- Dobro - potaknuo me kad sam zašutjela.

Nagnula sam se prema njemu, a srce mi se stezalo.

- Jako bih voljela kad bi ti uspio organizirati posao tako da budeš tu u to vrijeme.

- Onda ću biti tu.

Sjedila sam nepomično na njemu, zureći u to lijepo lice, zaprepaštena ali ispunjena radošću, i ne samo zbog sadržaja odgovora nego i zbog brzine kojom gaje dao.

- Ti se ne... -stresla sam glavom. - Ne brine te to?

- Oni idu uz tebe? - upitao je.

- Apsolutno.

Koža oko očiju mu se opustila a prsti stegnuli moju stražnjicu.

- Mislim da sam sasvim jasno dao na znanje da te želim, ženska glavo. Oni idu uz tebe, onda želim i njih.

O moj Bože. Kako se ja zaljubljujem u ovog muškarca.

- Svidjet ćeš se mom tati - šapnula sam.

- Aha. Da je meni kćer u vukojebini, nekoliko država daleko, i tip joj po vrućini popravlja krov da joj se ne sruši na glavu, i meni bi se svidio.

Nasmiješila sam se, prigušujući misli o Deaconovoj kćeri. I kako bi je mogao dobiti.

- Makar - nastavio je, - to bi bilo samo dok se ne bih sjetio da spava s njom. Onda bih ga opet više volio upucati.

Prasnula sam u smijeh.

Deacon je kliznuo rukom uz moju kičmu dok mi nije obujmio potiljak. Kad sam se prestala smijati, primijetila sam da on ne izgleda tako jako zabavljen.

Kad je progovorio, shvatila sam zašto.

- Puno mi znači, srećo, što me želiš upoznati sa svojimima.

Nagnula sam se bliže. - Aha - složila sam se.

- Dat ćeš mi datume, da ih zabilježim i budem slobodan.

- Okej.

Kliznuo je rukom do mog lica, s vrhovima prstiju u kosi, promatrajući me pomno.

Pustila sam ga. Imao je povremeno takve trenutke, kad bi osjećao nešto, nešto lijepo i veliko, u vezi sa mnom, i zato sam i htjela da ih ima.

Kad je prešao palcem preko moje donje usne, znala sam da je trenutak prošao, pa sam rekla, - Moram ići speći šnicle.

Podigao je pogled s mojih usana na oči. - Trebaš roštilj.

Nije bio u krivu.

- Znaš roštiljati?

- Jesam li muško?

Opet sam se nasmiješila.

- O tome tko će ga platiti ćemo se svađati sutra, na putu natrag sa psom.

Nastavila sam se smiješiti. - Dogovoreno.

Oči su mu se nasmijale.

Nagnula sam se i poljubila ga. Trebao je to biti samo kratak dodir, ali njegova ruka na mom vratu se stegla, druga ruka se podigla oko mene, i postalo je puno više.

Kad sam se ustala s njega i otišla u kuhinju, bila sam sasvim bez daha.

Satima kasnije, nakon večere (oko koje sam bila u pravu, Deaconu se složenac jako svidio; čak mi je to i rekao, na svoj način, trpajući ga u usta, „Ovo je prejebeno, Cassidy“) i gledanja filma zagrljeni na kauču, Deacon je prebacio na vijesti.

Podignula sam glavu da bih mu uhvatila pogled.

Osjetio je pokret pa pogledao u mene.

- Idem u krevet.

- Pogledat ću glavne vijesti pa dođem i ja.

- Okej.

Spustio je glavu i ovlaš me poljubio pa pustio.

Ustala sam se s kauča i otišla gore.

Kad sam došla do spavaće sobe, zatvorila sam vrata, naslonila se na njih, udahnula duboko i promotrila sobu.

Nakon renoviranja kupaonice ovo je bila prva soba koju sam preuredila.

Drveni podovi su prigušeno sjali. Maknula sam tanke, otrcane tepihe i zamijenila ih velikim, debelim, privlačno mekim sagom nježno krem boje sa šarama pastelno zelene, plave, žute i ružičaste. Dvije komode s ladicama bile su različiti komadi koje sam pronašla u lokalnoj antikvarnici, svijetlog i izgrebenog drveta ali toplog sjaja koji mi se činio privlačnim. Željezni stolići s malim ladicama uz uzglavlje bili su jednaki, a svjetiljke na njima opet rasporene ali ljupke. Na zidovima su bili uokvireni stari i izbljedjeli ali prekrasni gobleni cvijeća, koje sam našla za pet dolara svaki. Zidovi koje sam obojala u toplu, biserno sivkastu krem boju.

Prije godinu dana sam kupila novi madrac. Na njemu je bio poplun punjen perjem, a presvlaka je imala nježni, ženstveni uzorak šara u istim bojama kao i tepih. Plahte su bile krem boje. Jastuka nije bilo puno, jer iako su lijepo izgledali bilo ih je gnjavaža slagati svako jutro.

A krevet je imao rešetkasto uzglavlje i podnožje.

Zureći u njega, ugrizla sam se za usnu.

Onda sam učinila ono što sam odlučila učiniti za vrijeme filma.

Otišla sam do noćnih ormarića i uključila obje lampe. Nakon toga, otišla sam do ormara, izvadila poveze, odnijela ih do kreveta i spustila ih u sredinu. Nakon toga sam iz ladice izvukla jednu od tri seksi spavaćice koje sam imala. Uska crvena stvarčica cijela od čipke. Pronašla sam i odgovarajuće satenske gaćice.

Odnijela sam ih u kupaonicu, osvježila se, presvukla se, oprala lice i zube, spustila poklopac zahodske školjke i sjela, pokušavajući se smiriti.

Sjedila sam.

Čekala.

I tipično za mene, nadala sam se.

No, možda po prvi put u životu, možda se nisam morala samo nadati.

Imala sam jak osjećaj da ću uskoro dobiti to što sam tako jako htjela.

Poglavlje 13.

Budi zahvalna

Čula sam kako se otvaraju vrata spavaće sobe i tijelo mi se napelo.

Čekala sam.

Čekala sam još malo.

Onda sam duboko udahнула, ustala i otišla do vrata.

Otvorila sam ih, izašla van i stala, očiju zakovanih za Deacona. Stajao je pored kreveta, očiju na meni, i bilo je čudo da me njegov pogled nije spalio na mjestu.

- Spavaćica je lijepa - rekao je tiho. - Drugi put ću uživati u njoj. No sada je skini, dušo.

Vidio je poveze.

Srce mi je preskočilo. Gledajući ga u oči prišla sam krevetu, stala, primila rukama rub čipke, podigla ruke i skinula je.

- Gaćice - naredio je, a glas mu je postao hrapav. Sam taj ton je činio svašta mojem tijelu. Palcima sam uhvatila gaćice sa strane i gurnula ih dole dok nisu pale na pod.

Zakoračila sam preko njih.

- Dođi - zahtijevao je grubim glasom.

Nisam oklijevala i nisam se raspravljala.

Prišla sam mu.

Ni on nije oklijevao. Primio je moje bokove objema rukama i kliznuo prema mojoj stražnjici, naginjući se prema meni.

- Jesi li sigurna da si spremna? -upitao je još uvijek hrapavim glasom, ali i puno nježnije.

- Jesam - odgovorila sam, i bila sam. Djelomično i nisam bila. Bilo je tu i nešto straha. Ali više je bilo uzbudljivog iščekivanja.

- Kad se igramo, pričaj sa mnom. Nemoj dopustiti ništa što ne želiš zato što misliš da ja to želim. Ako odemo u krivom smjeru, samo reci, odmah prestajemo. Odmah.

To mi je trebalo -*upravo* to - da prevladam strah.

Nagnula sam se prema njemu, spuštajući dlanove na njegova prsa. - Okej, mili.

- Popni se na krevet, Cassie. Prvo ću te svezati, onda ćemo se igrati.

O bože.

Smočila sam se istog trena.

Više nije bilo straha.

Popela sam se na krevet.

Na moje iznenađenje, Deacon nije nimalo čekao da me sveže. Nije se ni razodjenuo.

Ipak, to je učinio polako. Bilo je milovanja. Kad je visoko ustranu podigao moju ruku prešao je prstima po unutarnjoj strani, lagani, golicavi dodir koji je bio vrlo učinkovit.

Onda je privezao moj zglavak za uzglavlje.

Na drugoj strani prešao je usnama po unutrašnjoj strani moje ruke. Nije bilo golicavo, samo *vrlo* učinkovito.

Onda je i taj ručni zglob privezao za uzglavlje.

Noge su mi bile skupljene, povinute, bokovi malo okrenuti ustranu, i on je prešao rukom niz moje grudi, trbuh, pa do boka kojeg je lagano pritisnuo, bez da me sili da se pomaknem.

Pogledao je od mog boka prema mom licu. -Vjeruj mi.

- Vjerujem ti.

- Onda se raširi za mene, Cassie.

Gledajući ga u oči, spustila sam bok, ispružila noge i raširila ih.

Pogledao je dolje niz moje tijelo i iz grla mu se otkinulo jedno prigušeno, „Jebote“.

I to je djelovalo na mene.

Ruka mu je kliznula od mog boka, dolje i unutra, vrhovi prstiju prešli su kroz vlažne nabore, i oči su mu sijevnule prema mojima.

- Mokra si - zarezao je.

- Da - složila sam se.

Kliznuo je prstom unutra i ja sam zatvorila oči, a leđa su mi se malo izvila.

- Moja Cassie - šapnuo je, klizeći van.

Osjetila sam kako mu ruka prelazi niže uz moje bedro, krevet se pomaknuo, pa sam pogledala da bih ga ugledala na

donjem kraju. Podigao je moju nogu i poljubio unutrašnju stranu gležnja. Trnci su me prošli i pretvorili se u drhtaj kad je spustio nogu natrag, omotao povez oko nje i svezao je uz podnožje.

Drhtala sam, osjećajući se čudno, napaljeno, ranjivo, izloženo, sigurno ali i nesigurno, puna povjerenja i straha, uzbuđeno, potrebito, i zabrinuto, kad je Deacon dovršio vezivanje i druge noge.

Odmaknuo se od kreveta i gledala sam kako se svlači, a oči mu nisu gledale moje tijelo. Gledao me je ravno u oči. Moj pogled je skrenuo samo toliko da obuhvati njegov krupni kurac, prekrasan kao i cijelo njegovo tijelo, debeo, ravan i vrlo, vrlo napet u tom trenutku.

Smočila sam se još jače.

- Znaš što meni ovo znači? - upitao je, a ja sam opet pogledala njegovo lice.

- Mislim da da - promumljala sam drhtavo.

- To da mi ovako vjeruješ. Pomisli samo. Da sam ja za tebe ovako svezan, kako bi se osjećala?

Utroba mi se rastopila na drugačiji način, od nježnosti prema njemu i uzbuđenja ideje da bi Deacon to htio učiniti za mene.

Pročitao me je. Znala sam to kad je rekao, - Da. Tako se ja sad osjećam, samo još više, - spustio je koljeno na krevet, raširenog dlana pored mog trbuha, s licem pored mojeg, - zato jer si ti sad tu, i daješ mi sve.

- Mili.

Usne su mu se spustile na moje, a ruka kliznula dolje.

- Sada ću ti uzvratiti.

Drhtala sam.

Ruka mu je kliznula unutra, prsti su čvrsto prešli preko klitorisa pa su mi se kukovi trznuli. Dva su ušla unutra.

Udovi su mi se napeli na povezima, glava se zabila u jastuk dok sam zatvorenih očiju pustila da taj osjećaj treperi kroz mene.

Ostavio je prste unutra i palcem pritisnuo klitoris, ne mičući se. - Si dobro?

Otvorila sam oči i spustila bradu da bih ga vidjela.

- Da - dahnula sam.

- Spremna si? -pitao je.

- Totalno.

Vidjela sam osmijeh u njegovim očima.

Onda je nestao jer je spustio usne na moj vrat.

Deacon je krenuo vraćati *puno, puno* više nego što sam ja njemu ikad dala.

Apsolutno.

Ljubio je. Lizao. Sisao. Grickao. Prst me je jebao. Milovao je moj klitoris.

Kroz sve to sam se uvijala. Napinjala. Tijelo mi se zatezalo, a kad bi njegovi prsti bili unutra moja vagina bi ga stezala. Svaki

put kad bi se to dogodilo čula bih njegovo odobravajuće rezanje, koje bi me proželo užitkom.

Svako zatezanje poveza slalo je vrelinu kad bi moj automatski pokret bio spriječen, podsjećajući me da sam mu na raspolaganju, da može sa mnom što god želi, da ne mogu ništa nego prepustiti se njemu i svemu što mi želi dati.

Bilo je potpuno predivno.

Uživala sam u svakom trenutku.

Konačno je legao među moje noge i spustio usne na mene, sišući svom snagom.

- Bože! - vrisnula sam, napinjući se uvis koliko sam mogla, a ushićenje me je preplavilo kad su me povezi zadržali. Užitak je bio neizmjerljivo pojačan time što nisam mogla podići noge i prebaciti ih preko njegovih ramena. Mogla sam samo ležati i primiti što mi ima dati.

Lizao je i sisao i jebao me jezikom. Kad sam se već sva trzala, uvijajući se, sasvim blizu vrhuncu, odmaknuo je usta, gurnuo unutra dva prsta i cijelo tijelo mi se propelo, pomičući cijeli krevet.

Podigla sam glavu da bih ga vidjela među nogama. - Molim te ... cviljela sam.

Izvukao je prste van, i tako mokrim dotaknuo moj čmar.

Tijelo mi se stegnulo, koljena su se pokušala podići pa smirila kad to povezi nisu dopustili, krevet se opet zatresao od mojih trzaja koji su pokušavali prići bliže njegovom prstu.

- Da - dahnula sam i mutno vidjela da je Deaconovo lice postalo još tamnije.

Nagnuo se nada mnom, ali je ostavio prst tamo gdje je bio.

- Molim te - dahnula sam.

Gurnuo je prst unutra.

Okrenula sam glavu ustranu, drhteći, čekajući, iščekujući.

Deacon je primaknuo usne mom uhu.

- Idući put kad se vraćam s posla kupit ću ti nešto - šapnuo je, nježno pomičući prst u meni kružnim pokretima, a noge su mi napinjale poveze pokušavajući se raširiti jače za njega.

-Kupiti curici igračke. Vratiti joj se, staviti plag u guzu, polizati je dok je svezana s mojim kurcem u ustima.

Trgnula sam glavom ustranu, dok mi je vagina pulsirala od potrebe. Podigao je glavu i uhvatila sam njegov pogled.

- Pojebi me.

- Trebaš moj kurac, srce?

- Da - šapnula sam.

Kliznuo je grubo palcem i čvrsto pritisnuo klitoris.

Tijelo mi se opet zateglo na povezima.

- Lijepo pitaj - naredio je.

O bože, to je bilo seksi. Nevjerojatno. *Jebeno fantastično.*

- Molim te, dušo - preklinjala sam ga. -Molim te, jebi me.

- Želiš jako?

-Da.

- Želiš da te prvo pojem u usta?

Da, htjela sam.

Ali u tom trenutku trebala sam ga u sebi, ne u ustima.

- Da ali ne - dahtala sam, njegov palac je još uvijek bio na mom klitorisu a prst u anusu, mučeći me na dobar način.

- Trebam te unutra. Sada, Deacon.

- To nije bilo lijepo, zlato.

- Molim te - odmah sam odgovorila.

- Hoćeš primiti plag u guzu kad ti ga donesem?

O bože.

Tako jebeno uzbudljivo.

- Da - rekla sam, a ta jedna riječ dala mu je na znanje da bi ga uzela i tog trenutka, da ga ima pri ruci.

Pročitao me je. Mogao je biti gluh i svejedno bi me pročitao.

- Napunit ću ti guzu i polizati te.

- A ja ću ti sisati kurac - stenjala sam.

- Ne, slatka moja. Bit ćeš svezana, nećeš se moći micati.

Samo ćeš ga držati u ustima.

Ubijao me je.

Napinjala sam se prema njemu, skoro gubeći kontrolu nad sobom kad nisam mogla dovršiti taj pokret.

- Deacon, *molim te*.

Užarenih i gladnih očiju, usne su se ipak osmjehnule.

- Dosta ti je?

- Da - skoro sam kriknula.

- Spremi se da te pojem, dušo.

Bila sam spremna. Nisam mogla biti spremnija. Jedino sam se bojala da bi me orgazam mogao ubiti.

Izvukao je prst iz moje guzice, maknuo palac s mog klitorisa i namjestio se.

Ruke su mu bile ispružene i oslonjene na krevet, držeći ga iznad mene. Osjetila sam vrh njegovog kurca na samom ulazu, ali mu se nisam mogla primaknuti.

- *Mili, molim te.*

Nabio se unutra.

Leđa su mi se izvila u luk, glava se zabila u jastuk, ruke i noge se trzale na povezima.

Onda me je jebao, jako, čvrsto, grubo, držeći tijelo podignuto na rukama. Spustila sam bradu, vidjela kako me gleda, i zacviljela.

Sviđalo mu se to. Jebao me a da me skoro i ne dodiruje, samo je njegov kurac pumpao brzo i duboko, gledao je kako ulazi, kako mi se tijelo trza sa svakim udarcem, kako mi povezi ne daju nikuda.

Moglo je biti loše. Moglo je dati osjećaj udaljenosti, kao da me netko samo koristi. Kao da nisam ništa više od mokre pičke u koju se treba istresti.

Nije bilo tako. Ne zbog toga kako me je gledao, upijao moje lice, prelazio po mom tijelu.

- Jebeno predivno - stenjao je.

- Jače - tražila sam.

Zabio se jače.

Zatvorila sam oči. - *Da*.

- Pogledaj me.

Otvorila sam oči.

- Gledaj me kako te jebem, dušo, dok više ne možeš.

- Okej.

Koljena su mi se trzala dok sam gledala Deacona, to krupno, prelijepo tijelo, mišiće kako se zatežu, oštro definirani, dok je na rukama i nabija se u mene.

Onda je snažno sijevnulo kroz mene, zastrašujuće snažno.

- Deacon! - kriknula sam.

- Svršit ćeš mi jako? - zarežao je.

- Mili - dahnula sam i dogodilo se, udarilo me svom snagom, brišući sve pred sobom osim vreline njegovog kurca i slike njega kako me jebe urezane u moje očne kapke. Vrisnula sam kako me preplavilo, odnijelo, ruke i noge su natezale svoje spona, čineći taj nevjerojatno predivan osjećaj jačim, urezujući ga tako duboko da ga nikad neću zaboraviti.

- Pogledaj me.

Čula sam negdje u daljini njegove riječi, ali bila sam preplavljena, nisam mogla ništa učiniti.

Deacon je udarao unutra.

- Pogledaj me *jebote*.

Natjerala sam se otvoriti oči da bih ošamućeno vidjela kako mu se glava trza unatrag, mišica vrata napinju, i čula ga kako stenje, dok udara u mene i svršava.

Tek sam se počela spuštati s vrhunca kad se zabio, zadržao i spustio glavu.

Znala sam da se i on spušta kad se ponovo pokrenuo, nježno klizeći van i unutra.

Borila sam se da umirim disanje.

Deacon je ostao pognute glave i nastavio lagano i nježno kliziti.

- Mogao bi ostati tvrd godinu dana, gledajući kako tvoja pičkica voli moj kurac.

Ruke su mi trznule poveze, želeći ga dodirnuti, zagrliti, privinuti, a istodobno uživajući u tome da ne mogu.

Podigao je glavu, pronašao moje oči, i zabio se do korijena.

- Jebeno prekrasno - šapnuo je.

Zurila sam u njega, u tog krupnog predivnog muškarca, nagnutog nada mnom, dajući mi to što mi je upravo dao, primajući moje povjerenje i opravdavajući to toliko da nije uopće bilo smiješno, još uvijek u meni - misleći koliko je u pravu.

- Idući put se gledaj kako me primaš - naredio je, glasa još uvijek promuklog od uzbuđenja.

- Okej, mili.

Spustio se na jednu podlakticu, a drugom rukom je prešao po mom tijelu, obuhvaćajući dojku šakom.

Moje tijelo se opustilo pod njim.

- Dobro si? - upitao je.

Kimnula sam glavom, a usne su mi već bile povijene u osmijeh.

Spustio je glavu, dotaknuo nosom moju čeljust, i opet je podigao.

- Jel ti udobno?

Opet sam kimnula, još uvijek se blaženo smješkajući.

- Bilo ti je dobro - primijetio je.

- Ah-ha - promumljala sam.

I njegove usne su se povile. - Meni je bilo jako dobro.

Shvatila sam to, i te kako.

Nisam imala snage bilo što reći.

- Sad razumiješ to, kako je važno da ti ženska u koju guraš kurac znači nešto?

Razumjela sam to i prije, ali sad sam to *stvarno* razumjela, nakon ovog što mi je dao, što je uzeo od mene, i izraza njegovog lica koji je jasno govorio kako se pritom osjeća.

Kimnula sam.

- Ako se tebi to sviđa, Cassie, svezat ću te za krevet, spavat ćeš tako. Probudit ću te i igrati se s tobom kad god poželim.

Ruke su mi se trznule, a sponje su poslale val užitka koji je natjerao moju vaginu da se stegne oko njegovog kurca.

Pritisnuo je bokove u moje.

- Ona to želi.

- Mislim da želim sve što bi ti htio učiniti sa mnom - priznala sam, tiho ali ne od straha ili nervoze zbog toga što mu to govorim. Bila sam tako iscrpljena da nisam mogla govoriti glasnije.

Spustio je glavu, dotaknuo moje usne svojim i rekao, - Onda će tako i biti.

- Super - šapnula sam i gledala kako mu se oči smiješe. - Smjeti ću i ja tebe vezati? - upitala sam.

- Naravno.

Osjetila sam kako mi se oči šire, jer sam očekivala da će odbiti. Obzirno, ali odbiti.

- Stvarno?

Malo je podigao glavu. -Pa da, Cassie. Računam ako ti dam dovoljno dobro, dobit ćeš inspiraciju. Srediti i ti mene.

O moj bože.

Kako dobro.

- Bez guzice - nastavio je. - Ja volim guzu, uzet ću tvoju. Staviti plag, jebati. Ali to nećeš raditi ti meni, ali mislim da je to jedino.

Jedino to?

O. Moj. Bože.

Predivno.

- Jesi... jesi to već probao? Mislim, to s guzom.

- Ženska mi je gurnula prst dok sam je ševio. Nisam imao problema s tim. Njoj je bilo uzbudljivo a meni nije smetalo. Ako ti to želiš, pretpostavljam da će mi se svidjeti od tebe. Više od toga me ne zanima.

Pribilježila sam si to u glavi.

- Vidim da si ona planira nešto - promrmljao je veselih očiju.

- Možda.

Opet je spustio glavu i ovlaš me dotaknuo usnama, pa rekao u moje usne, - Jedva čekam.

Široko sam mu se nasmiješila, no njegovo lice se uozbiljilo a ton postao teži. - Jesam li učinio bilo šta da ti se nije svidjelo?

- Ništa - odmah sam odgovorila.

- Nemoj ništa kriti, Cassie. Važno je da znam točno.

Pritisnula sam tijelo uz njegovo koliko god sam mogla i rekla,

- Znam. Imala sam povjerenja u tebe, a ti imaj povjerenja u mene. Ozbiljno, misliš li da ti ne bih rekla?

- Primijetio sam da ti nije problem reći šta ti je na umu.

Opet sam se nacerila. - Tako je.

-Primijetio sam i da si još uvijek vezana, srećo, a nisi me tražila da te odvežem.

Zbog načina na koji je to rekao to se najednom učinilo važno.

-ja...

- Dobro ti je - izjavio je.

- Pa, voljela bih te dirati, ali ležiš na meni, tako da mislim da mi je to okej.

Počeo se tiho smijati, tako da sam to osjetila na više načina, i svi su mi bili predobri.

Opet se spustio niže ali me nije dotaknuo usnama. - Oprat ću te vezanu, Cassie. Hoću da mi to daš, da budeš izložena i sputana dok se ja brinem za tvoju pičkicu. Onda ću te odvezati i možemo spavati.

- Dat ću ti to, dušo.

Pogledao je u moje oči i imala sam dojam da je to još važnije, samo nisam znala kako jer je sve što je rekao bilo, -Aha.

Onda je dotaknuo moje usne svojim, izvukao kurac i spustio se niz moje tijelo, dotičući usnama moju prsnu kost, trbuh, pupak, stidne dlačice, i unutrašnjost bedara.

Ostavljajući me ispunjenom toplinom od nježnosti tog dodira, skotrljao se s kreveta, vratio se s toplim, mokrim ručnikom, i gledao me u oči dok me pažljivo obrisao među nogu.

Malo sam se uvijala, usne su mi se razdvojile, njegove oči potamnile, ali nakon što se „pobrinuo za moju pičkicu“ otišao je natrag u kupaonicu. Tek poslije toga se vratio do kreveta i odvezao me.

Zatim me namjestio pod pokrivačem, pa zarolao preko kreveta da ugasi jedno pa drugo svjetlo. Nisam mu ništa govorila, iako sam lako mogla ugaziti svjetlo pored sebe. Uživala

sam u tome što ga mogu obaviti rukama. Onda smo se smirili u uobičajenom položaju za spavanje.

Slušala sam kako mu se dah umiruje i bila sam potpuno opuštena. Potpuno sretna. Bespogovorno zadovoljena.

No još uvijek sam mogla pričati.

- Jako mi se svidjelo.

- Shvatio sam to kad si svršila tako jako da si skoro polomila krevet.

Nacerila sam se u njegova prsa.

Osmijeh je nestao i priljubila sam se uz njega, okrećući glavu da bih poljubila njegovu kožu.

- Hvala ti na tome - šapnula sam.

Njegova ruka oko mene se stegnula na način kojim je htio dati na znanje kako se osjeća. Tako snažno daje bilo skoro bolno.

Ovaj put je dodao i riječi.

- Onog dana kad ti mene budeš vezala, Cassie, znat ćeš da sam ja taj koji bi trebao iskazivati zahvalnost.

To mi se toliko svidjelo da sam pritisnula lice u njega, da mu to pokažem.

Kliznuo je rukom do mog potiljka.

- Spavaj - naredio je tiho.

Okrenula sam glavu i položila obraz na njegova prsa.

- Noć, Deacon.

- Laku noć, moja Cassie.

Moja Cassie.

To sam bila ja. Deaconova Cassie.

Zatvorila sam oči.

Deaconova ruka se spustila od mog vrata do mojih leđa.

Tek tad sam zaspala.

Slijedećeg dana više nije bilo sumnje.

Slijedećeg dana znala sam, i po tome kako sam sigurna i bezbrižna u toj sigurnosti, da sam tamo gdje trebam biti.

Drugim riječima, slijedećeg dana sam shvatila da sam definitivno zaljubljena u Deacona.

Moglo se to dogoditi prethodne noći, zbog toga kako je vodio ljubav sa mnom. I nemojte se prevariti, možda me jest žestoko pojebao dok sam bila svezana za krevet, ali to je bilo vođenje ljubavi.

No, u tom trenutku bila sam previše pod dojmom svega toga da bih mogla o tome mirno razmisliti.

Bila sam daleko prisebnija idućeg dana, kad smo došli kod uzgajivača, on nam otvorio vrata a pet malih štenaca njemačkih ovčara nam pohrlilo ususret.

Potrčali su prema nama oboje, ali brzo promijenili putanju jer je Deacon prvi čučnuo.

Stajala sam nepomično, pogleda prikovanog na prizor svog čovjeka kako ih velikim rukama pokušava pomaziti svih pet istovremeno.

Onda se to dogodilo.

Malena ovčarka se naljutila, počela gurati nosićem svoju braću i sestre, lajati na njih, davati sve od sebe da ih dotjera u red, čudesno zaradila svoj prolaz i skočila, grebući šapicama Deaconovo koljeno u trapericama.

- Šefica - čula sam Deacona kako je promrmljao kad sam se i ja zakašnjelo spustila u čučanj. Ostali štenci su pohrlili prema meni, dok je Deacon podigao malu kujicu i privinuo je na prsa.

Trudila sam se pomilovati i počeskati svako štene koje mi se motalo oko nogu, ali gledala sam u Deacona, gledajući kako ga malena liže po čeljusti i ne staje.

Pogledao me je.

- Ova - objavio je.

Definitivno.

Ta.

- Šefica - objavio je.

Tako se zvala.

U očima mu je bio izraz zbog kojeg sam osjetila zatezanje želuca, kao kad se u vlaku smrti popnete na vrh dugog uspona, uživali ste u uzbudljivoj vožnji do gore, ali i jedva čekate što će tek uslijediti.

- Šefica za moju šeficu Cassie -dovršio je.

- Okej, mili -šapnula sam, jer nisam imala snage za glasniji zvuk.

Štene ga je prestalo lizati i počelo lajati.

Deacon se uspravio.

Prestala je lajati. Dobila je što je htjela. Znala sam to jer ga je opet počela lizati.

Deacon je nije zaustavio.

I topao, meki oblak sigurnosti me obavio čvršće.

Dva tjedna kasnije stajala sam na vrhu stuba mog trijema, Šefica mi se uvijala u rukama, a Deacon je bio na stubi niže, s rukama oko nas obje, ljubeći me.

Nisam htjela da prestane. Ikad.

Prestao je.

- Vratit ću se čim prije mogu -rekao je blago.

- Okej, dušo.

- Okej.

Dotaknuo je moje čelo svojim i primio moj potiljak jednom rukom, vrhovima prstiju u kosi, i lagano stisnuo.

Udahnula sam.

Pustio me je, počeo Šeficu po glavi, a ona je zalajala.

Nacerio se.

Ispustila sam dah.

Pogledao me u oči. Nasmiješila sam mu se.

Zadržala sam osmijeh dok je silazio niz stube i ulazio u terenac.

Šefica i ja smo stajale dok je on pokretao motor i odvezao se niz prilaz, ja mašući, ona lajući.

Na kraju prilaza Deacon je skrenuo udesno.

Tek tad mi je osmijeh izbljedio. Unijela sam psića u kuću i zatvorila vrata za nama.

Spustila sam je na pod a ona ja zalajala, tanko poput malenog šteneta.

-Vratit će se, draga.

Opet je zalajala, nesretno.

Nije bila jedina.

Ali vratit će se.

A jednog dana, nadam se uskoro, vratit će se i vise neće odlaziti.

Poglavlje 14.

Čudo

Stigao je - šapnula sam gledajući kroz prozor svjetlo farova koje je obasjalo moj prilaz.

Šefica je zalajala.

Otrčala sam do prednjih vrata, zaustavila se i nogom lagano gurnula curicu natrag. - Ja se prva pozdravljam.

Ona se pobunila napadajući remenčić na mojoj japanki. Nježno sam se obranila i brzo se provukla kroz vrata.

Otišla sam do stepenica i zaustavila se. Srce mi je lupalo dok sam gledala kako se Deacon izvlači sa vozačevog sjedišta i prilazi mi. Kad je prišao stepenicama, upitala sam ga:

- Jesi li jeo?

Pogled mu je bio prikovan uz mene od trenutka kad je izašao iz terenca.

- Nakon što te pojem i srušim se u komu, slobodno provjeri unutra u autu, ženo. Ima vrećica od čipsa i svakakvog smeća kao dokaz.

Zaustavio se jednu stepenicu ispod mene.

- Aha, znači da nisi spavao, ako se moraš srušiti u komu - uočila sam.

Nacerio mi se.

Nije spavao.

A šta sad.

Bacila sam mu se u zagrljaj.

Pridržavajući me rukama na stražnjici, omotana oko njega rukama i nogama, unio me u kuću ljubeći me.

Prošlo je tjedan i pol, samo s telefonskim pozivima, koje bi uzvratio ako ne bi mogao odmah odgovoriti. Onda je došao poziv, onaj dobri kojim je javljao da je na putu kući.

Čizmom je zalupio vrata iza sebe, a Šefica je ubacila u petu šteneću brzinu zahtijevajući njegovu pažnju.

Deacon je prekinuo naš hrvački zagrljaj da bi pogledao našeg psa.

- Hej, Šefice.

Mala je lajala.

Prsti su mu pritisnuli u moju guzu i to sam shvatila kao znak da ga pustim. Spustio me je, sagnuo se i podigao i zagrlio Šeficu.

Veselo sam se smiješila. Šefica je veselo lizala njegovu čeljust.

Oči su našle moje.

- Stavit ću je u njenu ogradu, a ti idi gore i skini se.

Prestala sam se smiješiti kad su mi bedra zadrhtala.

- Odmah, Cassie - blago je naredio.

Kimnula sam glavom, okrenula se i otrčala uz stepenice.

Do vremena kad me Deacon sustigao, bila sam gola.
Šefica se nije dobro provela te noći, zatvorena u svom kavezu a tata se tek vratio doma.

Ali Deacon se vratio.

Moja noć je bila *jako* dobra.

- Neću biti slobodan - Deacon je rekao u mobitel slijedećeg jutra, stojeći pored štednjaka, miješajući slaninu koja se pržila u tavi, dok mu je Šefica napadala rub nogavica traperica.

- Najmanje tri tjedna.

Najmanje tri tjedna.

Hura.

Sipala sam pahuljice u zdjelicu i slušala, jer Deacon nije ni pokušavao prikriti poziv, kao što nije krio ni poziv zbog kojeg je otišao na tjedan i pol.

Sviđalo mi se to. To je bila otvorenost, a ne muljanje i skrivanje stvari od mene. To je bilo Deaconovo otvaranje prema meni.

Da, sviđalo mi se to.

Pospremila sam kutiju pahuljica i krenula po mlijeko.

- Ako trebaš nekoga, nazovi Raida i njegov tim - nastavio je.

Raida?

Prelila sam pahuljice mlijekom.

-Već sam ti rekao, dobri su. Ako ti to treba obaviti, javi im se. Nemam više šta za reći. Nešto drugo mi je prioritet.

Prioritet.

Osjetila sam kako me prožima toplina.

- Imaš njegov broj - završio je Deacon i prekinuo vezu, spuštajući mobitel na radnu plohu. - Moram ga spremi u ladicu -promrmljao je sebi u bradu.

- Imam te na tri tjedna? - upitala sam pospremajući mlijeko.

- Najmanje - odgovorio je.

Okrenula sam se od hladnjaka i široko mu se nasmiješila.

Brazde pored usana su mu se produbile i vratio je pogled na tavu.

Šefica je počela režati. Pogledala sam i vidjela da je uspjela dobro uhvatiti rub Deaconovih traperica i da ga vuče svom snagom malenog šteneta.

Deacon nije obraćao pažnju.

Još topline u utrobi.

Dohvatila sam žlicu i svoju zdjelicu, naslonila se bokom na radnu plohu i počela jesti.

Nakon trećeg zalogaja, dok je Deacon prebacivao slaninu na papirnati ubrus na tanjuru, upitala sam,

-Tko je Raid?

Osjetila sam još topline kad je Deacon odmah odgovorio.

- Kolega. Prijatelj. - Pogledao me je. - Jedan od troje dobrih ljudi s kojima sam imao posla u zadnjih deset godina. Jedan od nekoliko kojima bih vjerovao da znaju za tebe.

To me je iznenadilo.

- Znaju za mene?

- Kad napustim taj život, Raid je jedan od troje koje neću ostaviti za sobom.

O moj bože! Možda ću upoznati njegove prijatelje!

Prigušila sam uzbuđenje i ležerno primijetila, - Dobar frend, znači.

- Dobar čovjek, i da, dobar frend.

Duboko sam udahnula da nađem hrabrosti riskirati više.

- A tko su drugo dvoje?

Deacon je opet odgovorio bez oklijevanja. - Knight Sebring. Marcus Sloan. - Skrenuo je pogled prema jajima u tavi i promrmljao, - I možda Tucker i Sylvie Creed.

- Tucker i Sylvie? - potaknula sam.

Izvadio je jaja na tanjur i pogledao me.

- Ne poznajem ih jako dobro, Sylvie malo bolje, jer je radila sa Knightom prije nego se udala za Creeda, ali radio sam s njima, i ono koliko ih znam, čine se u redu.

Kimnula sam glavom i oprezno ponudila, - Svi su dobrodošli u Planinski ljiljan.

Dodao je slaninu jajima, dohvatio vilicu, oslonio se bokom o radnu plohu i okrenuo prema meni, smiješeći se.

- Ima nekoga tko nije?

- Silovatelji. Ubojice. Rasisti. Šovinisti. Hitler. Pol Pot...

Stala sam kad je Deacon prasnuo u smijeh.

Šefica je počela lajati.

Nacerila sam se u svoje pahuljice, slušajući ga kako se smije, i valjda prvi put od djetinjstva osjećala sam se potpuno sretno, ali još i više, zadovoljno, mirno, sigurno, potpuno opušteno.

Deacon se prestao smijati i primijetio, - Sva sreća da su ti posljednji na listi mrtvi, Cassie. Nećeš se morati nositi s njima kad probaju rezervirati apartman.

- Moj čovjek je opaki tip, nemam brige.

Dobila sam i boriće pored usana i pored očiju i još meke topline kad je odgovorio, - Koješta, oboje znamo da samo trebam stajati tamo dok ti rješavaš probleme.

Spremala sam se skočiti na njega da mu pokažem kako se osjećam kad se začulo kucanje na vratima.

Prije nego što sam se stigla pomaknuti, Deacon je spustio tanjur i promrmljao, - Ja ću.

Dodala sam još jednu stvar na dugački popis dobrih stvari koje su dolazile u paketu sa Deaconom. Bilo ih je velikih i malih. Jedna mala bila je da mogu nastaviti doručkovati dok on otvara vrata.

Šefica je naravno slijedila tatu. Nije ni mama bila loša, ali ona je definitivno bila tatina curica.

Imala sam razumijevanja, jer sam i ja bila takva, na više od jednog načina.

- Bok, Johne. Cassidy je rekla da se uskoro vraćaš. Baš mi je drago da te vidim - čula sam Milagrosin glas iz predvorja i osjetila kako mi se obrve skupljaju.

Imali smo danas u planu čišćenje dva apartmana nakon odlaska gostiju, jednog nakon samo jedne noći i jednog nakon kratkog boravka. Milagros je to znala, ali ona je imala glavni ključ i obično bi samo otišla na posao, a javila bi se tek kasnije, za malu pauzu, da me pozdravi ili popije kavu. Inače nije dolazila prvo k meni.

Odložila sam pahuljice i krenula prema vratima kuhinje. Bila sam na pola puta kad sam na njima ugledala Milagros i Araceli, Deacon iza njih sa Šeficom pod miškom.

Stala sam nakon prvog pogleda na Araceli.

- Jesi dobro, malena? - upitala sam.

- Nisam najbolje, *Tia* Cassidy - promrmljala je.

Nije izgledala dobro. Bila je blijeda, osim obraza koji su bili duboko, nezdravo rumeni.

- Ima temperaturu -objasnila je Milagros. -Boli je trbuh. Znam da se John tek vratio, Cassidy, i ne želim vas smetati, ali...

Prije nego što je uspjela dovršiti ili što sam ja uspjela bilo što reći, Deacon je rekao, - Mi ćemo se pobrinuti za nju.

Pogled mi je poletio prema njemu.

- Imam novu mušteriju i danas poslije apartmana moram k njemu. Potrajat će - rekla je Milagros.

- Mi ćemo se pobrinuti za nju -ponovio je Deacon.

Bože, jako mi se sviđalo živjeti na tom mekanom, toplom oblaku.

Deacon je čučnuo pred Araceli. - Hoćeš gledati filmove?

Šefica je zalajala odobravajući taj prijedlog.

Moj oblak postao je još mekši i čupaviji.

Araceli je kimnula.

- Voliš Sprite? - nastavio je.

Opet je kimnula glavom.

- Odlično, curo. Ti i Šefica idite ležite na kauč. Cassie će ti namjestiti film. Ja idem do dućana po Sprite. Voliš kekse od vanilije?

Zurila sam u njega i topila se tako jako da je bilo čudo da sam ostala na nogama.

- Volim keksiće -šapnula je.

- Donijet ću i njih -rekao je Deacon. - Još nešto?

Stresla je glavom.

- Okej, onda hajde na kauč, mlada damo -završio je Deacon.

- Mogu i ja tetu Cassidy zvati Cassie? -upitala je a Deacon me

- Naravno - rekla sam i krenula prema njemu dok se Deacon uspravljao iz čučnja. - Dođi, idemo te smjestiti.

Deacon se izmaknuo s puta kad sam primila Araceli za rame i nježno je usmjerila prema vratima.

Pogledala sam Milagros. -Ne brini, draga. Obavi što trebaš, koliko god dugo trebaš. Bit ćemo tu kad budeš gotova.

Oči su joj naglasile riječi. -Hvala ti, Cassidy. - Pogledala je Deacona. -I tebi, Johne.

- Nema problema - zabrujao je.

Dobacila sam joj osmijeh preko ramena i povelu Araceli do dnevne sobe.

Do vremena kad je Deacon ispratio Milagros, otišao na kat po ključeve i lisnicu i došao do nas, odlučile smo se oko izbora filma.

- Trebaš li još nešto, ženo? - upitao me.

Prebacila sam deku preko Araceli, pogleda na njemu.

- Ne, dušo.

Kimnuo je, okrenuo se i otišao.

Šefica je neuspješno pokušala skočiti na kauč, pa sam joj pomogla. Kad je stigla kamo je htjela, primila se posla liječenja Araceli. To je značilo da se popela do njenog lica i polizala je po obrazu.

Araceli se zahihotala.

Nasmiješila sam se.

Moja mala Šefica znala je što radi.

Sagnula sam se, poljubila Araceli u sljepoočicu i rekla joj, - Moram počistiti kuhinju, srce. Ako išta trebaš, samo zovi.

- Okej, *Tia* Cassie.

Nasmijala sam joj se, stegla joj rame i gledala kako se kujica namješta na deki dok je Araceli češka iz uha.

Onda sam otišla u kuhinju i nisam ni pokušala prestati misliti na sve divno što sam doživjela tog jutra.

Zašto i bih?

Kad ti život pruži sve što si ikad htio, uživaj u tome.

Uživala sam završavajući svoje pahuljice i perući suđe.

Kasnije te večeri, ušuškana pored Deacona na kauču, leđima naslonjena uz njega dok me njegova ruka grlila, kad je daljinskim uključio televizor da bi pogledao vijesti okrenula sam vrat da bih ga pogledala u oči.

Glave oslonjene na ruku, s laktom oslonjenim na naslon kauča, osjetio je moj pokret i spustio pogled.

- Bio si dobar s Araceli - rekla sam mu. Doista je bio. Nije pretjerano strepio nad njom, ali je pazio, donio joj je Sprite, obuzdao Šeficu kad je postala preživahna, i neko vrijeme čak sjedio u naslonjaču i gledao Disneyev film, da ne bude sama.

Bio je divan.

- Volim djecu - odgovorio je.

Sreća, čista i topla.

Ovlažila sam usne.

Njegove oči su se spustile na usne pa vratile na oči, i znala sam da me opet pročitao.

- Da, želim djecu, ženo. Dvoje sigurno, možda troje.

O da.

Čista, vrela sreća.

- Da? - šapnula sam.

- Aha - šapnuo je natrag.

Okrenula sam se unutar zagrljaja i pritisnula se uz njega. Deacon je uzvratio, spuštajući me na leđa, tijela djelomično na meni.

-I ja želim dvoje, možda troje.

Oči su mu zasjale. - Čudo.

To me zbunilo.

- Molim?

- Nešto oko čega se šefica Cassie neće prepirati.

U smijehu sam ga prijekorno lupila po ruci.

Prignuo je glavu i dotaknuo moje usne svojima, pa se odmaknuo i upitao, -Hoćeš pogledati vijesti sa mnom?

- Ne gledam vijesti, Deacon, jer to nisu vijesti nego emitirana depresija.

Zasmijao se.

- Ne, ozbiljno - rekla sam.

- Okej - odgovorio je, još uvijek se smijuckajući. - Idi ti onda gore. Pogledat ću najave pa dođem i ja.

- Okej.

Još jednom me dotaknuo usnama pa odmaknuo težinu s mene.

Otkotrljala sam se s kauča i otišla do vrata.

Zaustavila sam se na dovratku, odakle nisam mogla vidjeti Deacona koji je ležao na kauču.

Nije mi to bilo važno. Znala sam da će me čuti.

- Dušo? -pozvala sam.

- Tu sam - odgovorio je njegov duboki glas.

Da, bio je tu.

Hvala bogu.

Glas mi se utišao kad sam ga upitala, -Kad dođeš gore, hoćeš se igrati sa mnom?

Prošle noći imali smo vanilla seks. Jahala sam ga dok nije svršio, nakon drugih stvari, naravno; a i ja sam svršila, i te kako.

Ali sad je imao iza sebe dobro prospavanu noć i ležeran dan u kojem nije radio ništa teže od pravljenja društva bolesnom djetetu.

Htjela sam istraživati dalje.

Atmosfera u sobi je otežala ali na dobar način. - Budi gola kad dođem gore, Cassie - naredio je.

- Hoću -rekla sam tiho.

Deacon nije odgovorio.

Nije ni trebao.

Već sam bila na putu prema gore.

Osjetila sam vršak plaga na svom podmazanom otvoru i napela se prema njemu.

Deacon me sputao uz krevet, nešto u čemu je očito bio majstor. Baš kako je bio obećao, na povratku s puta mi je donio igračke.

Oko koljena su mi bili omotani baršunasti povezi, čvrsto ih sputavajući u raširenom položaju. Isto tako i moji gležnjevi. Još ih je bilo uz moja leđa, držeći me dolje.

A najbolje, jedan šalje bio oko mog vrata i privezan tako da mi je glavu držao spuštenu i nepomičnu.

Osim glave (i Deaconovog položaja, koji je ovo činio još boljim), ovo je bilo točno onako kao na onoj slici koja je potaknula moju čežnju. I ovo je bio položaj u kojem me Grant bio povrijedio.

Sada me ništa nije boljelo.

Pokazujući mi koliko dobro zna što radi, bilo je malo mjesta za pokret, ne puno, dok nije namjestio svoje veliko tijelo pod moje, s velikim kurcem pred mojim licem.

Onda je zarežao dolje među mojim nogama. -Uzmi ga u usta, Cassie.

Uzela sam ga u usta i odmah osjetila kako se krevet pomaknuo jer je nekako zategnuo spone tako da više nije bilo prostora za micanje.

Bila sam mu prepuštena na milost i nemilost.

Tada se igrao sa mnom, dražeći me, paleći me, pa me nauljio i onda sam osjetila čep za guzu.

- Komuniciraj sa mnom - naredio je hrapavim glasom.

Nisam imala pojma kako, usta punih njegovog tvrdog, debelog, dugačkog kurca, tijela skoro potpuno sputanog. Samo sam znala da kako god budem mogla, on će to pročitati.

Osjetila sam kako vršak plaga ulazi unutra.

Bože.

Da.

Gurnula sam bokove gore koliko sam mogla, htijući više.

Dao mi je više.

- Dobro? - Njegov glas je zabrujao u mojoj vagini i unutarinja strana mojih bedara je zadrhtala.

Omotala sam jezik oko njegovog kurca.

Dao mi je više.

Ali ne dovoljno. Ni blizu.

Drhtala sam na njemu i da bi mu dala na znanje što želim, posisala sam svom snagom.

- Isuse, mala - zarežao je odobravajući i sa smijehom u tonu.

Opet sam se napela koliko sam mogla da podignem bokove.

Gurnuo je čep u mene.

Zastenjala sam oko njegovog kurca.

- Jebote, svaki dan je jebeno bolji -protisnuo je, podigao ruke do mojih kukova, podigao me i počeo lizati.

Nisam mogla ništa nego držati njegov kurac u ustima, napunjene guze, dok su me njegova usta obrađivala, čvrsto, snažno, gladno, pohlepno zahtijevajući sve od mene.

Nisam imala izbora nego mu dati sve.

Uživala sam u tome.

Počela sam cviljeti oko njegovog kurca pa automatski sisati.

Odmaknuo je usta od mene. -Ne - naredio je grubo, samo jednom riječju koja je odjeknula u mojoj utrobi.

Nisam to htjela, ali sam htjela njegova usta natrag pa sam prestala sisati.

Deacon je nastavio lizati.

Nisam si mogla pomoći, opet sam počela sisati.

Njegova usta su opet nestala i osjetila sam oštar udarac njegovog dlana na vanjskoj strani bedra. Nikad me nitko nije spenkao, i od peckanja kože sam se napela oko čepa a klitoris mi je protrnuo.

- Želiš posljedice? - upitao je.

Pa, možda da.

Liznula sam ga sasvim lagano i pustila da to shvati kako želi.

- Dobra curica - promrmljao je i nastavio lizati.

Postalo je tako dobro da se nisam mogla zaustaviti i opet počela očajnički sisati, napinjući spone u pokušaju da mičem glavu gore dolje, čitavog tijela napetog u pripremi za otpuštanje napetosti koju je gradio.

Opet sam ostala bez njegovih usta, ali i bez kurca jer se izvukao ispod mene.

- Ne - šapnula sam pa osjetila pokret kreveta kad je zategnuo spone. Nestalo je ono malo mjesta koje sam dobila kad se maknuo. Ponovo sam bila nepokretna.

- Posljedice - zabrujao je pa sam osjetila udarac ruke na guzici.

Nisam se mogla trgnuti, ali sam mogla stenjati.

Dlan se ponovo spustio, a čep u mojoj guzi je činio spenkanje fantastičnim, prenoseći vatru ravno do mog klitorisa.

Ponovo i ponovo, dok sam se bezuspješno podizala ususret svakom slatkom udarcu.

- Moja Cassie voli crvenu guzu -promrmljao je.

- Da.

Gurnuo je prste među moje noge.

- Aha - zarežao je. - Sve je mokro.

- Još, mili - preklinjala sam.

- Ne, ženo, sad kad si me zapalila, sad moraš dobiti kurac.

Nisam se bunila.

Polako i pažljivo je izvukao plag, a ja sam stenjala.

Bez oklijevanja se zarinuo u moju pičkicu.

Zacviljela sam.

Deacon me jebao i to žestoko.

Osjetila sam pljusku dlana na bedru.

- Stisni ga - naredio je, još uvijek nabijajući.

Stegnula sam se oko njega.

-To, Cassie -zaječao je, stegnuo prstima moje kukove i držao moje već nepomično tijelo još čvršće na mjestu.

Ja sam svršila prva, uz krik, stezanje ruku u šake, grčenje prstiju na nogama i drhtanje cijelog tijela.

Deacon se spustio niže, povio se oko mene, jednom rukom naslonjen na krevet, drugom rukom među mojim nogama, s prstom na klitoris.

- Još jednom - zahtijevao je.

- Okej - dahnula sam, još uvijek u orgazmu.

Pritiskao je i kružio i jebao me dok nisam ječala od užitka toliko da nisam mogla prestati ni da sam htjela.

- O bože Deacon jebi me, još, jače.

Da sam mogla jasnije razmišljati, ne bih mislila daje to moguće. Ali bilo je.

Počela sam zavijati, nema druge riječi.

- Crvene guzice, svezana, nauljena, s mojim kurcem, jel to najbolje ikada, Cassie? -stenjao je on.

- Najbolje -jaukala sam, -ikada. Ikada, -dahnula sam, i svršila tako žestoko da sam mislila da ću se raspasti.

Deacon se odigao, ponovo udario po bedru, i hrapavo zahtijevao, - Da, jebote, Cassie, stegni ga.

Nisam se morala truditi, moja pičkica je to sama radila.

- Jebote - zastenjao je, udario duboko a onda ispustio nesuvisli krik orgazma dok me nastavio pumpati.

Znala sam da se počeo spuštati s vrhunca kad su se udarci ublažili.

Znala sam da je gotov kad je kliznuo van.

Nisam ništa rekla kad sam osjetila daje ustao. Ostala sam na mjestu jer nisam imala nikakvog izbora, samo sam drhtala od užitka.

Vratio se i nježno me obrisao toplim mokrim ručnikom.

Opet je otišao.

Čekala sam.

Vratio se i osjetila sam njegove usne kako mi lagano prelaze preko stražnjice i niz bedro. Sagnuo se i poljubio me među nogama. Onda je prešao po drugoj strani stražnjice.

Ja sam radila jedino što sam mogla, ležala nepomično i uživala u njegovoj nježnosti.

Osjetila sam da se namjestio na koljena među mojim nogama, pa ruke kako prelaze po mojoj koži.

Uzdahnula sam.

- Da li ti se ovo sviđa bolje nego kad si svezana na leđima? - tiho me upitao.

- Da - odgovorila sam tiho.

- Možeš li mi reći zašto?

- Vidjela sam sliku -šapnula sam. -Kad sam imala sedamnaest. Žena, u časopisu, u ovom položaju.

Njegove ruke nastavile su nježno prelaziti preko moje kože.

- To ti se svidjelo.

- Da.

-I meni se svidjelo, mala. Predivna si mi tako, tu za mene.

Utroba mi se topila.

- Plag ti je dosta?

Nisam shvatila.

- Molim?

Kliznuo je rukama do mojih kukova, a jedan palac je dotaknuo moj čmar.

- Uzela si plag kao što tvoja pičkica uzima moj kurac. Imam taj. Imam i veći.

Bedra su mi zadrhtala.

Ili ih je osjetio, ili su vidljivo zadrhtala, jer je pomaknuo ruku, trepereći prstima među mojim nogama i ja sam mijauknula od ugone.

- Ona hoće još -promrmljao je.

Najednom, po prvi put, osjetila sam nelagodu.

- Nisam nastrana.

U sobi je na tren zavládala tišina, a onda se krevet pomaknuo i osjetila sam njegove zube na mekom mesu stražnjice.

Mora da se nakon toga podigao jer je njegov glas dopro odozgo, dok mu je ruka obuhvaćala moju pičkicu, kad je rekao,

- Ništa nije nastrano.

- Okej - šapnula sam.

- Ako ti se sviđa puna guza dok se igram s tobom, to je to za tebe. Ništa više. To nije nastrano.

- Okej, Deacon.

- Ako to želiš, Cassie, već sam ti rekao, dat ću ti to.

- Hvala ti, mili.

- Volio bih te ostaviti ovako, pustiti te da čekaš, da se vratim i igram s tobom, ali želim i da me malo grliš a onda mi popušiš, na obično, vanilla.

Od toga su mi opet zadrhtala bedra.

- Jesi spremna da te odvežem?

- Kad god želiš, mili.

Na to me još jednom dotaknuo usnama po stražnjici, pa krenuo otpustiti spone.

Trebalo mi je neko vrijeme da se malo razgibam, a za to vrijeme je Deacon namjestio plahte preko nas. Nastavila sam se protezati kad me privukao u zagrljaj.

Konačno sam ga obgrlila rukama.

- Odgovara ti da budem tu tri tjedna? - upitao je kad sam se namjestila.

Odgovaralo mi je da bude tu zauvijek. Možda to nije znao, ali po mom osmijehu tog jutra znao je da mi odgovara da bude tu tri tjedna.

- Nemoj postavljati pitanja na koja znaš odgovor, Deacon Deacon - odgovorila sam mu.

Nasmijao se.

Uronila sam u taj zvuk.

- Hoćeš da ti kažem šta sam ti sve donio? - nastavio je.

Bilo je toga još?

Nisam htjela znati. Htjela sam da me iznenadi.

- Iznenadi me - rekla sam u njegova prsa.

- Dogovoreno - promrmljao je, a ruka mu je kliznula preko mog boka do još uvijek vruće pozadine. - To ti je bilo dobro?

- O da.

Čula sam osmijeh u njegovu glasu. - Moja Cassie voli dobiti po guzi.

Pretpostavljala sam da može osjetiti moj osmijeh na svojim prsima, ali nisam ništa rekla.

Deacon je uronio u moju tišinu.

Privila sam se bliže.

Ruka mu je na koncu napustila moju stražnjicu i ovila se oko mene, pa je tiho upitao, - One dvije, tri bebe?

Tijelo mi se napelo. - Da?

- Ovo ostane ovako dobro, ženo, želim ih imati s tobom.

Čvrsto sam zažmirila.

- Znam da je prebrzo. Jebe mi se za to -nastavio je.

- *Nije* prebrzo -odgovorila sam odlučno.

Na trenutak je bio tiho, a onda, -Jebote, moja Cassie.

To je zvučalo skoro poput jauka, i toliko mi se svidio taj osjećaj da sam podigla glavu i pogledala ga.

- To sam ja -rekla sam, čvrsto i odlučno. -Tvoja Cassie. A ti si moj Deacon.

Ruka mu je prelazila uz moje tijelo dok su mu usne naredile,
- Tiho.

Nisam slušala.

Bar ne tada.

- Moraš znati, moj si.

- Ženo, tiho budi - zarežao je.

- Samo ti kažem, možeš otići, ali želim da se vratiš. Možeš ostati koliko god želiš i opet ću te htjeti. Nadam se i da ćeš početi ono što si rekao da moraš obaviti, da bi ostavio život koji živiš kad nisi uz mene, zato jer želim da mogu jesti pahuljice dok ti otvaraš vrata.

Obrve su mu se skupile. - Jestli pahuljice dok ja otvaram vrata?

- Kad si sa mnom na način da više ne odlaziš -objasnila sam.

Obrve su mu se opustile ali cijelo lice se namrštilo. - Jebote,

ženo, ušuti.

- Previše prebrzo? - upitala sam malo kao izazov.

- Ne, jebote.

- Okej, onda prestani njurgati.

Mrštio se na mene.

A onda se nacerio.

- Šefica.

- Nema mi druge kad mi je tip opak.

- Kao da inače nisi.

Pogled mi je skrenuo ustranu. -Kakogod.

- Bila je i prije - promrmljao je.

Nisam obraćala pažnju.

- Cassie.

Pogledala sam ga.

Deaconova ruka se podigla i obuhvatila moje lice. Čekala sam da nešto kaže, ali nije ništa rekao. Samo me je gledao, moju kosu, moje usne, moje oči.

Palcem je prešao preko ruba moje čeljusti i znala sam daje trenutak gotov.

Pa sam ga upitala, -Hoćeš sad ono obično pušenje?

Prasnuo je u glasan smijeh.

Uronila sam u taj zvuk.

Ali dok se još smijao, ja sam odmaknula pokrivače.

Prestao se smijati i zastenjao kad sam počela s običnim vanilla pušenjem.

Deacon mi je svršio u usta.

Ja sam svršila oko njegovih prstiju.

Kao i uvijek, bilo je predivno.

Poglavlje 15.

Drago mi je

Tjedan dana kasnije ušla sam u kuću nakon pranja, slaganja i pospremanja plahti u praonici, samo sam usput još i počistila nešto ocvalih cvjetova u lončanicama na rubu trijema.

Tek sam zatvorila vrata kad je Šefica dotrčkarala iz kupaonice u prizemlju, zaustavila se, pogledala me i kratko zalajala.

- Što je bilo, malena? -upitala sam je.

Opet je zalajala.

Nisam govorila njen jezik, ali sam pomalo učila, pa sam protumačila što mi želi reći i otišla do vrata kupaonice, dok me ona slijedila za petama.

Stala sam na vratima i ugledala prizor Deacona kako leži na leđima, s glavom i ramenima u otvorenim vratima ormarića, s ključem u ruci, a na mjestu starog nalazio se novi novcati umivaonik, bez mrlja hrđe, valovitog ruba, totalno prekrasan. Staro, ružno, otrcano ogledalo zamijenilo je novo, blistavo, brušenog ruba, koje nije izgledalo jeftino.

Ne moram ni objašnjavati, iako sam bila skinula ružne tapete i obojala zidove u lijepu zelenu boju, nisam imala novca za novi umivaonik i ogledalo.

- Što se tu zbiva? -upitala sam prostoriju, ali usmjereno na Deacona. Nije mi se činilo tako davno da smo Milagros i ja pile kavu u mojoj kuhinji.

Deacon se bavio svojim tajnim poslovima na svojim tajnim mjestima (iako se to nije događalo često; kad je bio sa mnom, bio je doista *prisutan*), kad je u jednom trenutku ušao jedan korak u kuhinju, pa stao.

- Milagros -pozdravio je, kimnuvši glavom, pa pogledao u mene. - Vidimo se, ženo.

Prije nego što sam stigla bilo što pitati, bio je vani.

Milagros me pogledala i podigla obrve.

Ja sam joj uzvratila pogled i slegnula ramenima.

Još smo malo pričale dok smo ispijale kavu do kraja, a onda je ona otišla dovršiti posao na apartmanima. Ja sam krenula s njom pokupiti plahte. Imala sam već jednu turu otprije u perilici, pa sam morala to srediti, složiti gotovu posteljinu i

pribilježiti da moram zamoliti Deacona da ode u Costco i donese deterdžent, omekšivač i sredstvo za čišćenje stakla.

Sad sam se vratila kuci.

I našla novi umivaonik.

I zrcalo.

Šefica se trsila ugurati u ormarić da bi pravila društvo Deaconu, a on je radio i nije mi odgovorio.

- Deacon -pozvala sam ga oštrije.

- Umivaonik je bio za kurac. Sad imaš novi.

- A ogledalo? - bila sam uporna.

- Vjerojatno još i više za kurac - odgovorio je.

Nije bio u krivu.

Svejedno.

Duboko sam udahnula i onda mi je sijevnulo.

- Znači, umjesto rasprave o tome tko će platiti dotični umivaonik, i ogledalo, jednostavno nisi ništa ni rekao nego napravio po svom.

- Aha - odvratio je bezbrižno.

Zaškrgutala sam zubima.

Opustila sam čeljust da bih prasnula. - Deacon...

- Cassidy, koristim li ja ovaj umivaonik?

- Nije u tome stvar -zasiktala sam.

- Hoću li ja opetovano koristiti ovaj umivaonik u bližoj budućnosti?

Hoće, vrag da ga nosi.

- Ni u tome nije stvar.

Nije bilo lako, i gledala sam kako se trudi izvuci široka ramena iz ormarića pod umivaonikom, trbušnjacima se podiže u sjedeći položaj, sa stražnjicom u trapericama na podu malene kupaonice, i diže pogled prema meni.

Šefica se isto izvukla iz ormarića i zalajala prema meni.

- Daj mi ovo.

- Dea...

- Dušo, trebam ovo. Daj mi to.

Zatvorila sam usta.

- Tvoji dolaze uskoro. Želiš da kuća bude lijepa za njih, zar ne? -upitao je.

- Mrlje od hrđe nisu baš toliki problem - primijetila sam.

- Dobro. Ali želiš da vide da si ti u lijepoj kući koja postaje još ljepša, da im bude drago zbog toga, zar ne? Da se ne brinu kad odu, ne razmišljaju kad ćeš se konačno moći pobrinuti i za sebe i svoj dom?

Osjetila sam želju da ga malo šutnem (ne stvarno). Ništa od toga nije bilo netočno, i on je sad to koristio protiv mene.

Već četiri puta sam imala razgovor s ocem oko tog umivaonika, on se nudio da ga zamijeni, a ja sam to odbijala u ime svoje nezavisnosti i samostalnosti.

Tata će biti presretan što tog umivaonika više nema.

Mama će biti presretna što više nema ružnog zrcala.

Bez ikakvog drugog načina da spasim obraz, izjavila sam, -
Doista si vrhunski bezobrazan.

Nacerio mi se. - Jesam.

- Ako ovo nastavi kako je krenulo, izguramo zajedno i
napravimo tu djecu, ako budemo imali kćeri, od pete godine
kreću na tečaj Kako se nositi s opakim tipovima.

Oči su mu sjale a izraz bio sasvim nježan kad je odvratio, -
Ako budemo imali dečke, sa tri će krenuti na Kako se nositi s
tvrdoglavim kučkama koje se raspravljaju oko besmislica.

- Još jednom, Deacon Deacon, žene ne vole kad ih se naziva
kučkama - ispalila sam natrag.

- To će biti dio poduke dečkima -uzvratio je.

Zakolutala sam očima, jer nisam mogla nastaviti. Sama
pomisao na to da bih mu mogla dati sinove, ili kćeri, potpuno me
smela.

Deacon je odustao od rasprave i ponovo se uvukao ispod
umivaonika.

Šefica je pogledala od njega prema meni pa natrag,
zaključila da je on zabavniji pa se ponovo ugurala u ormarić,
smetajući mu i lajući mu zapovijedi.

Otišla sam.

Mislim, što sam uopće mogla?

K vragu s njim.

Tri dana kasnije, duboko u noći, probudila sam se kad je Deacon lagano prešao prstima među mojim nogama.

Pospano sam polako došla svijesti, shvatila gdje sam i što se događa, osjetila trnce i kako se moćim. Prije nego što smo zaspali, Deacon me ostavio svezanu za krevet, ležeći potrbuške, ruku sputanih zajedno i za uzglavlje iznad moje glave.

Noge su mi bile raširene. Tako je on mogao spavati pored mene i prebaciti svoju nogu preko jedne sputane moje.

Čovjek bi mislio da se tako ne može spavati, ali nakon orgazma kojeg mi je priuštio nekoliko sati ranije, nisam imala nikakvih problema s tim.

- Probudio me krut -šapnuo mi je u uho.

Krut, spreman.

Oblizala sam usne.

Prst mu je nježno golicao moj klitoris, ne stajući.

Stisnula sam usne da bih zaustavila cviljenje.

- Dobit ćeš ga, Cassie -rekao mi je.

-Okej.

- Dobit ćeš ga jako.

- Okej - ponovila sam.

- Slušaj me, dobit ćeš ga, dušo.

Nisam znala što misli.

Ali nije me bilo briga.

Uzet ću štogod mi želi dati, dokazivala sam mu to ponovo i ponovo, kao i sada kad sam spavala svezana.

- Štogod želiš, mili.

- Da - odgovorio je s odobravanjem u glasu, poljubio moj vrat, rame, a onda krenuo raditi štogod želi.

To je uključivalo milovanje mog klitorisa dok nisam postala napeta, borila se sa sponama, cviljela i podizala stražnjicu tražeći više. Onda se namjestio nad mene i jebao me dok nisam počela očajnički stenjati u jastuk.

I na koncu je nauljio mene i sebe pa me pojebao u guzu, naslonjen jednom podlakticom na krevet, rukom oko moje sise, palcem dražeći bradavicu, tijela uglavnom na mojem, drugom rukom gurnutom ispod mene i trljajući mi klitoris.

Žestoko sam svršila s njim u guzi.

Deacon je žestoko svršio duboko u mojoj guzi.

Još mi to nikad nije radio.

Bilo mi je jebeno fantastično.

Još uvijek u meni, prestao je dražiti bradavicu i samo je držao ruku oko dojke, daha koji se polako smirivao.

- Svaki dan sve bolje? - šapnula sam, glasa promuklog i zadovoljnog.

Pritisnuo je kukovima u moju stražnjicu.

- Ne postavljaš pitanja na koja znaš odgovor, mala.

Lijeno sam se nasmiješila.

Deacon se nježno izvukao.

Oprao me i obrisao, odvezao, pustio da se razgibam pa me namjestio uz sebe.

- Dobro si spavala? - upitao je tiho, milujući me lagano po boku.

-I te kako.

Na trenje šutio, pa upitao, - Svidjelo ti se?

- Da, mili.

- Okej, Cassie, onda je to malo problem, jer se meni nije svidjelo.

Trepnula sam u njegova prsa.

- Vjerojatno će se opet dogoditi jer mi se svidjelo probuditi se spreman, a ti si tu svezana - objavio je. - Ali više mi se sviđa kad si slobodna, da se možeš ugnijezditi pored mene.

Kako sam voljela tog čovjeka.

- Onda to više nećemo tako raditi -rekla sam.

- Radit ćemo to, ali ovako. Neko vrijeme ćemo to raditi onako za tebe, pa ću te jebati, pa ćeš ti onda meni dati ovo.

Još jedan opaki dogovor.

Privinula sam se čvršće. -Meni paše.

Prestao me milovati, kliznuo rukom preko moje stražnjice pa u procijep, gdje mu je prst lagano dotaknuo moj anus.

- To je bilo okej?

- Je, dušo - šapnula sam.

-Jače i grublje ili lakše i nježnije?

Zatvorila sam oči, uživajući u osjećaju da mi Deacon da je bilo što.

Otvorila sam oči. -Štogođ želiš.

- Ako sam ti u guzici, Cassie, mora biti kako tebi odgovara.

Uzdahnula sam i odgovorila, -Mogli bismo probati jače i grublje, ali bih isto htjela probati i lakše i nježnije.

Vratio je ruku na moj bok i promrmljao, - Može.

- Deacon? -pozvala sam.

- Molim, Cassie?

- Hvala ti što me puštaš da budem to što jesam.

Tijelo mu se napelo, a ruka stegnula.

- Jer, neki bi mislili da ja... - zaustavila sam se, progutala slinu pa nastavila - u krevetu i izvan njega, šefujem, nezavisna, tvrdoglava, a što volim da mi se radi, neki bi mislili...

Spasio me prekinuvši me. - Onda je dobro da nisi s bilo kime, Cassidy. Dobro je da si me našla.

Bio je tako u pravu.

Okrenula sam glavu i poljubila ga u prsa.

Upleo je prste u moju kosu.

-Znaš da to ide u oba smjera, jel 'da?

Voljela sam ga. Bože, totalno sam ga voljela. Htjela sam mu to reći. Boljelo me od želje da mu to kažem.

Nisam mu rekla.

- Spavaj, Deacon -naredila sam mu.

- Samo skupa s tobom, Cassidy.

Nasmiješila sam se.

Polako je izvukao ruku iz moje kose i obavio je oko mene.

Zaspali smo zajedno.

Slijedećeg popodneva, nakon što sam riješila račune, poštu, rezervacije, i bacila pogled po stranicama na kojima bih još mogla oglasiti Planinski ljiljan, ugasila sam kompjuter.

Ustala sam, otišla u kuhinju i pogledala kroz prozor, da bih na trijemu vidjela Deacona kako sjedi s nogama na ogradi.

Otvorila sam vrata a Šefica mi je doskakutala u susret. Smjela je biti vani jer su rešetke na ogradi bile dovoljno guste da se ne može provući kroz njih.

Sagnula sam se i počeskala je, pitajući naglas, - Hoćeš nešto popiti, mili?

- Ne treba, imam - odgovorio je Deacon.

Pogledala sam Šeficu i malo je pogurnula, rekavši joj, - Vratim se odmah.

Zatvorila sam vrata, uzela sebi hladno piće, pa se opet pridružila društvu na trijemu.

Zastala sam iza Deaconove stolice, vidjevši da u krilu ima spiralno uvezani blok koji je uzeo iz mog uredskog stola a u ruci olovku kojom skicira maleni vrtni paviljon.

Osjetio je da sam iza njega. Upitao je, - Želiš ovakvu sjenicu? - pa je prebacio list na drugu skicu. -Ili radije ovakvu?

-Ja... uh... -Nije mi se često događalo, ali ostala sam bez riječi. Ravno pred očima mi je bio dokaz kako Deacon zna crtati, i to doista dobro. K tome, obje sjenice bile su prekrasne. Puno ljepše nego išta što sam si sama zamislila. Jedna je bila kružna, sa prekrasno izrezbarenom ogradom i rubom krova. Druga je bila oktogon, s malo drugačijim, ali još uvijek predivnim vitičastim stupovima ograde i rubovima krova.

Obje bi bile prekrasne u Planinskom ljiljanu.

Nevjerojatno.

Otišla sam do svoje stolice, naslonila guzu na naslon za ruke, i gledala u Deacona.

On je gledao skice.

- Ti to možeš sagraditi? -upitala sam ga.

Pogledao me je. -Aha.

- Stvarno?

- Nije to baš tako teško, ženo.

To nije bilo istina. Nisam znala puno o stolariji, ali znala sam da to nije točno.

Promijenila sam temu.

- Znaš crtati?

- Svi znaju crtati.
- Ja ne znam.
- Nije baš Michelangelo.
- Svejedno je fantastično.

Izraz mu se promijenio, osjetila sam to. Osjetila sam užitak toga duboko u sebi.

No, nije ništa rekao.

- Kad dođe vrijeme, želim da sagradiš onaj koji ti želiš - rekla sam mu.

- Tvoj kamp, Cassidy.

Nagnula sam se prema njemu, gledajući ga duboko u oči, i ponovila tiho ali odlučno. -Kad dođe vrijeme za to, dušo, želim da sagradiš onaj koji ti želiš.

Shvatio me je. Znala sam to. Znala sam to kad je blok bacio ustranu, uzeo piće iz moje ruke i odložio ga na pod trijema, primio za ruku i povukao gore i ustranu i preko njega tako da sam mu završila u krilu.

Jedna ruka mu je bila u mojoj kosi, povlačeći me dolje, a druga na mojoj stražnjici.

Taj put komunicirao je poljupcem, dubokim, predivnim, dugim.

Dugo smo se ljubili tako, ja u Deaconovom krilu na Adirondack stolici na mom trijemu pored rijeke u planinama Colorado.

Ponovo sam bila svjesna da sam konačno žena koja je dobila sve što je ikad htjela.

Bila sam ludo sretna.

Dva dana kasnije stajala sam na kraju trijema pored krasnog novog roštilja (koji sam ja kupila Deaconu, milo za drago) i gledala prema rijeci.

Deacon je bio tamo, pored njega Araceli, Esteban i Gerardo, očiju napetih od koncentracije, gledajući kako ih uči postaviti mamac na udicu. Na dugoj uzici koju je Araceli držala u ruci, Šefica je istraživala svijet s nosom u travi.

Silvia i Margarita su bile s ocem nekoliko metara dalje, svi sa pečačkim štapovima u vodi, ali Silvijine oči nisu bile na rijeci. Bile su na Deaconu.

- Bljak! - zakričao je Gerardo, a ja sam se nacerila.

Milagros mi je prišla. - Moj sin ne voli crve, pa sam mislila da mu neće smetati vidjeti ga kako se muči. Čini se da nisam bila u pravu.

Pogledala sam je sa širokim osmijehom.

Uzvratila je pogled, ali s ozbiljnim izrazom lica. -Ima još nešto oko čega nisam bila u pravu. - Pogled joj je skrenuo ustranu i znala sam da gleda u Deacona.

Razumjela sam što mi govori.

Pogledala sam prema grupici na obali i vidjela kako ih Deacon pažljivo odmiče da bi im pokazao kako zamahnuti štapom i baciti udicu.

Moj čovjek je imao svakakve vještine. Jedva sam čekala otkriti koje još nisam vidjela.

- Osjetila sam to, s Manuelom. To što ti je u očima -rekla je tiho.

Razumjela sam je, opet.

- Drago mi je - odgovorila sam joj jednako tiho, i iskreno. Bilo mi je neopisivo drago daje moja prijateljica doživjela nešto toliko divno.

- Osjetim to ponovo svaki put kad pogleda neko od naše djece, kao da ne može povjerovati da su stvarna.

Bilo mi je drago što to ima. Zaslužila je to. Kao i Manuel. Kao i njihova djeca.

Osjetila sam da me u nosu peckaju suze.

- Ponekad i mene tako pogleda - nastavila je. - Još uvijek. Okrenula sam se prema njoj, posegnuvši joj za rukom. Pogledala me je.

- Jako mi je drago, mila - šapnula sam.

- On to daje tebi - izjavila je.

Doista.

I time me je činio sretnom.

- Da - odvratila sam.

Usne su joj se izvile. - Drago mi je, Cassidy, pustila sam joj ruku da bih je zagrlila.

Zagrlila me je natrag.

Kad smo bile gotove, nismo se sasvim razdvojile. S po jednom rukom oko ramena okrenule smo se prema prizoru na obali rijeke. Deacon je dodao štap Gerardu dok su se Esteban i Araceli primaknuli bliže. Bio je nagnut i znala sam da im govori upute.

Bit će fenomenalan tata.

Da.

Deacon me činio ludo sretnom.

Činio je to na način za koji nikad ne bih pomislila da će prestati. Mislila sam da će to biti tako zauvijek, bez naplate.

Bila sam glupa oko toga.

Poglavlje 16.

Bila sam gore u spavaćoj sobi.

Deacon je dolje u predvorju podučavao Šeficu. Naučila je ,sjedi' i ,lezi', ali ,čekaj' joj baš nije išlo.

Deacon je bio odlučan da to promijeni.

Bilo je presmiješno. I preslatko.

Opaki tip protiv malene Šefice.

Nisam ovdje mogla predvidjeti pobjednika, pa nisam ni pokušavala.

Nakon zadnjeg famoznog boravka u Planinskom ljiljanu, Deacon je otišao na još jedan posao pa se vratio. Bilo je to tri dana prije nego će nahrupiti cijela moja obitelj, i imali smo puno posla.

Kuću je trebalo očistiti, i trebali smo ići u nabavku jer smo planirali zajedničku večeru na dan njihova dolaska. Na Deaconovu molbu planirala sam složenac od krumpira (a i zato jer ga je tata volio), a uz to će Deacon ispeći odreske na roštilju (još jedna vještina koju sam otkrila).

Iduće večeri planirali smo veliku zabavu. Hrenovke, hamburgeri, kobasice, pileća prsa, sve na roštilju. Dolazili su i Milagros, Manuel i djeca, kao i neki moji prijatelji iz grada.

Deacon nije oklijevao to odobriti, kad sam mu to najavila preko telefona, kad je bio na poslu.

- Što god želiš, Cassie.

Što god želim.

Baš sam voljela svog Deacon Deacona.

A posljednji zadatak prije nego moja obitelj dođe, kako se činilo mom čovjeku, bilo je da nauči našeg psa komandi Čekaj.

Pustila sam ih da se natežu i bila gore u spavaćoj sobi, namjerivši se raspakirati Deaconovu torbu. Bio je rekao da će ovaj put ostati bar mjesec dana. Bio je rekao i, -Počet ću pomalo rješavati stvari, Cassie, za kraj.

Nije to potpuno objasnio.

Nije ni morao.

Razumjela sam.

Pripremao se biti sa mnom.

Za stalno.

A ja sam se pripremala da bude sa mnom, i naglašavala to raspakiravanjem njegove torbe. Već sam ispraznila par ladica i dio ormara za njega. Napravila sam to kao znak dobrodošlice, ali i zato jer mi je bilo dosta sapletanja o njegove stvari po podu. Dobro kako god okreneš.

Namjeravala sam natjerati Lacey da ide sa mnom u šoping. Deacon je dobro izgledao u svojim majicama, košuljama, trapericama i pojasevima. Imao je odlične pojaseve.

Ali nije imao puno odjeće.

Ja ću to popraviti. Ako ih ne bude htio nositi sa sobom na put, neka, može ih ostaviti kod kuće.

Kod kuće.

Sa mnom.

Nacerila sam se.

Već je ubacio prljavo rublje u koš pa sam izvukla torbu iz ormara i stavila je na krevet. Majice, sokne i bokserice sam složila u ladicu. Pojasevi (dva od tri, jednog je imao na sebi) su bili obješeni na kukice u zidu unutar ormara. Traperice (tri para, izbljedjela, i makar seksi, trebao je bar jedne nove) i košulje na vješalice. Torbica za kozmetiku otišla je u kupaoonicu a toaletni pribor našao mjesto u ladici. Onda su tu bila deblja tri svežnja novčanica, vanjske od dvadeset do sto dolara, povezane gunicama, koje sam našla, ignorirala (ali ne sasvim, jer sam ih ipak dodirnula), i smjestila u ladicu sa soknama.

I onda se to dogodilo.

Stigla sam do dna, i pod prstima osjećala nešto rasutih kovanica, zaboravljenih računa i mrvica, kad sam osjetila nešto poput papira. Glatkog papira.

Izvukla sam to nešto van.

Bio je to komad bijelog fotografskog papira, u lošem stanju. Ugao je bio otrgnut a papir zgužvan, kao da je puno puta savijen pa ispravljan.

Obrve su mi se skupile. Okrenula sam ga.

I prestala disati.

Prizor na slici mi se urezao u mozak. Bol me ošinula poput munje.

Deacon u svečanom odijelu, lijepa plavuša uz njega, njegova ruka oko nje.

Ona u rukama drži buket. Obučena je u vjenčanicu.

Oboje se smiješe.

Sretnim osmijesima.

Mlađi je, dostaje mlađi na slici, Deaconovo lice je još bez bora.

Ali bez sumnje je to on.

Deaconovo vjenčanje.

Oženjen je.

Pluća mi je zahvatio plamen i nisam mogla disati.

Zurila sam u fotografiju, nemoćna maknuti pogled, dok su mi misli razarale mozak.

Imao je poslove.

Poslove koje je morao raditi dalje od mene.

Mobitel koji je koristio kad je bio tu bio je neregistrirani broj. Znala sam to, iako nikad nisam provjeravala. Mobitel na preklapanje. Nitko više nije koristio takve mobitele. Bio je jeftin i bez ikakvih funkcija. Samo govorna pošta i poruke.

Imao je još jedan mobitel. Sigurno. Pametni telefon.

Kad smo imali onu situaciju s huliganima rekao je da je slikao, a nije bio otišao u svoj apartman po fotoaparat.

Slikao ih je mobitelom.

Mobitelom čiji je broj imala njegova žena, a ne ja. Da sam ja imala taj broj i zvala ga, ona bi to mogla vidjeti. Mogla bi saznati za mene.

A on nije ni odgovarao na moje pozive. Nije se javljao osim kad mu je to odgovaralo, ili bi me nazvao natrag. Rijetko.

Zurila sam u nju na slici i nije me tješilo što sam vidjela da je lijepa. Vrlo ljupka. Znala sam da sa svojim egzotičnim crtama nemam problema s time, no svejedno.

Rekao mi je da se prije mene nije smiješio.

A tu je bio, s osmijehom na licu.

Sretnim osmijehom.

Oženjen.

Nisam više mogla ostati na nogama. Gurnula sam torbu ustranu, bacila fotografiju na krevet i sjela na nju, kao da će tako nestati.

Nisam znala ništa o njemu.

Jebeno *ništa*.

Ništa po čemu bih ga mogla pronaći. Ništa što bi me odvelo do života kojim je živio kad nije bio pored mene. Života s drugom ženom. Ženom kojoj zakonito pripada. Ženom koja je zapravo njegova.

A ne ja.

Bože, napravio je ljubavnicu od mene.

Bože! Ima li djece?

- Ženo!

Oči su mi sijevnule prema vratima, a grlo se zatvorilo.

Je li nju zvao ‚ženo‘?

Je li nju zvao ‚srce‘?

- Cassidy!

Dolazio je bliže.

Nisam se pomaknula. Svu snagu sam usmjerila na to da spriječim da ne povraćam po podu svoje sobe, a istovremeno sam se pitala što njoj govori kad ide k meni, od čega mi se još više povraćalo.

Deacon je inače tako pametan. Zašto nosi tu sliku sa sobom?

Kao da je htio da je pronađem. Da saznam.

Možda ga je na to natjerala krivnja, grižnja savjesti koja ga je mučila sve te godine koje me je želio, sve dok nije popustio nagonu. Krivnja koja ga je natjerala da je nosi sa sobom. K meni.

U moju jebenu kuću.

Ali rekao je da će početi rješavati stvari za kraj. Je li to značilo da je napušta? Da će je ostaviti radi mene? Da ću biti ne samo ljubavnica nego i razaračica braka?

- Cassie.

Bio je na vratima.

- Kako se prezivaš? - upitala sam ga, začudivši se kako mi je glas miran.

I prazan.

Gledala sam ga kako mu se tijelo napinje, oči skreću prema torbi pa natrag meni.

Zakoračio je unutra a ja sam podigla ruku.

Stao je, a lice mu se zatvorilo. Potpuno. Gledala sam kako se ta maska spušta na mjesto. Tako dugo je nije bilo da sam zaboravila koliko boli kad je vidim.

- Kako se zoveš? - rekla sam.

Nije se pomaknuo i nije odgovorio, samo je zurio u mene. Nije se čak ni potrudio prigovarati oko mog kopanja po njegovim stvarima.

- Kad si rođen? -nastavila sam.

Nije ni trepnuo.

- Gdje si odrastao? Kako ti se zovu roditelji? Jesu li živi? Jesi li se bavio nekim sportom u srednjoj? Jesi li uopće išao u srednju? -ispalila sam na njega.

Nije ništa govorio.

Zurila sam u njegove bakrenaste oči, osjećajući točno ono što je htio. Izolirana, ostavljena na hladnoći.

A ta hladnoća bila je *ledena*. Toliko hladna daje čudo da mi zubi nisu cvokotali.

- Voliš li me? - iznenada sam upitala.

Malo se pomaknuo, samo toliko da progovori.

- Da - odrezao je.

Voli me.

Lažov.

Posegnula sam prema madracu, pronašla rub fotografije, izvukla je i pokazala mu je.

Oči su mu skrenule prema njoj.

Bez reakcije.

Bez. Bilo kakve. Reakcije.

Ozbiljno?

- Voliš li nju?

Pogledao me ali nije odgovorio.

- Imaš li djece?

- Ne - ispljunuo je.

I to je bilo nešto. Tatica nije bio preljubnik.

- Može li ti ona roditi djecu?

Čeljust mu se stegla.

Ne može.

On je htio djecu.

Eto mene.

- Imaš li psa?

Nije odgovorio.

- Mačku?

Ništa.

- Hrčka?

Nije mi davao ništa.

Prestala sam govoriti.

Deacon se nije pomaknuo.

Ni ja.

Zurili smo jedno u drugo preko sobe, s njenom slikom među nama.

Cijelu vječnost.

- Reci nešto - molila sam ga šaptom.

Nije rekao ništa.

- Reci nešto - ponovila sam, a oči su me pekle od suza koje su se borile osloboditi.

Deacon je samo zurio u mene. Spustio je pogled na sliku koja mi je ležala u krilu. Onda je ponovo pogledao u mene.

I još uvijek ništa.

- Trebaš mi nešto reći, Deacon. Nešto. Bilo što.

Šutio je.

- Rekao si da bi mi dao bilo što -predbacila sam mu.

Mišić čeljusti mu je zatitrao i konačno je progovorio. -
Rekao sam da bih ti dao sve što ti mogu dati. Ovo ne mogu.

To nije imalo nikakvog smisla.

- Oženjen si -zasiktala sam.

- Vjeruj mi.

Je li on bio *sasvim* lud?

- *Kako?* -povikala sam, zamahnuvši rukom i bacajući sliku preko sobe. Zalepršala je metar i pala licem prema dolje.

- Ne možeš je dobiti.

Ne mogu je dobiti?

Koji prokleti vrag bi to trebalo značiti?

Ustala sam s kreveta. -To nema nikakvog smisla, Deacon.

- Ne možeš je dobiti -ponovio je.

Nagnula sam se prema njemu i vrisnula, -*To nema nikakvog smisla!!*

Opet nije odgovorio.

- Objasni mi to -zatražila sam.

Stajao je, tijela napetog poput strune, zrak u sobi bio je pun nečeg nasilnog, i., nije... rekao... ništa.

- *Objasni mi to* - zavrištala sam.

Deacon mi nije objasnio.

- Reci nešto -prasnula sam. -Moraš. Ne možeš to raditi, Deacon. - Gurnula sam prstom prema slici na podu. - Ne možeš mi to raditi. Ne možeš to donijeti u moju kuću. U moj apartman. U *moj krevet*. -Usisala sam zrak i zakriještala. -*Reci nešto!*

- Cassidy, moraš mi vjerovati.

- Zajebi ti to -zasiktala sam. - Jebeš tebe. Jebeš to što ne mogu znati kako se zoveš i kad ti je rođendan i bilo što o tvom životu prije mene i kad nisi tu. Zajebi to!

- Sve si to dobila od mene.

Samo mu se nije moglo vjerovati.

- Nisam od tebe dobila *ništa* osim onoga što si mi dao kad si uzimao svoje, i znaš dobro na što mislim -ispalila sam natrag bijesno.

- Znaš da je to sranje - odrezao je.

- Ne... znam... *ništa* -nagnula sam se prema njemu. Onda sam se stresla pa uspravila. -Ne mogu ja ovo. Mislila sam da mogu jer mi je bilo toliko prokleta jako stalo do tebe. Bilo mi je beskrajno stalo. Osjetila sam to od prvog trenutka kad sam te ugledala na vratima, kad smo se Grant i ja svađali. Nisam to razumjela, ali sam to osjetila. Ali ne. Ne mogu ja to. Pokušala sam i ne mogu. A znaš što? Ne bi me to trebao ni tražiti.

Tišina.

- Moraš mi dati nešto - zahtijevala sam.

- Dobila si sve što ti treba -odvratio je. -Posegni duboko, ženo, naći ćeš.

Posegni duboko.

Stvarno. Stvarno je bio lud.

- Tebi se ne može vjerovati - prasnula sam.

- Posegni duboko.

- Zajebi to -odrezala sam.

Nagnuo se prema meni i zaderao se. - *Posegni duboko, jebote, Cassidy!*

- *Zajebi to!* - dreknula sam natrag na njega, bilo mi je toliko dosta svega. - Raspakirala sam tvoja sranja. Srednja ladica, ormar. Pokupi to i makni se.

Zagrabila sam prema vratima a on se pomaknuo na način za koji sam znala da će me zaustaviti, pa sam se ukopala i prikovala ga suženim očima.

- Ako me pipneš, borit ću se s tobom do svoje smrti - zasiktala sam, vidjela kako mu se brada spustila prema vratu i ništa više.

Izjurila sam van.

Otišla sam do svog kompjutera. Napravila sam što je bilo potrebno, za jednu posljednju šansu.

Jednu... posljednju... šansu.

Istrgnula sam memorijski USB stik i zagrabila natrag gore na kat.

Deacon nije bio u sobi ali znala sam da je još tu. Torba mu je bila na krevetu, spakirana skoro do kraja.

Bio je u kupaonici i skupljao svoja sranja.

Slika više nije bila na podu.

Napuštao me je.

Pokupio ju je natrag u svoju torbu i napuštao me.

Nisam pustila da mi to prodre do mozga. Nisam mogla. Da jesam, raspala bih se.

Stajala sam na vratima i bacila stik preko sobe na krevet.

- Imaš jedan sat. Usb je na krevetu. Slušaj, Deacon, odluči se. Onda mi to pokaži tako da te nema ili da si tu i znaš što mi moraš dati - rekla sam glasno u sobu. -Idem. Vratit ću se za jedan sat.

Nisam čekala da izađe iz kupaonice.

Glasno stupajući sišla sam dolje u kuhinju gdje je Deacon zatvorio *mog* prokletog psa i uzela je sa sobom kad sam otišla.

Ako će otići, neće dobiti priliku da uzme mog psa.

Vozile smo se okolo sat vremena. Šefica se odlično zabavljala, nosom njuškajući prema procijepu prozora koji nije mogla dohvatiti. Oči su me pekale jer sam ih silom držala otvorene, a glava me boljela od mučnog koncentriranja na vožnju umjesto na bilo što drugo.

Nakon sat vremena vratile smo se kući.

Kuća je bila prazna.

Nisam bila iznenađena.

Ali bila sam uništena.

Potpuno.

Do kraja.

Na način za koji sam znala da nikada neću biti dobro.

Nikada. Do smrti.

Srušila sam se na pod predvorja.

Nešto sam naučila tada.

Psić će polizati suze.

Malena Šefica imala je puno posla.

Na kraju sam shvatila da je dobra u tome.

Ali nije mi pomoglo.

Poglavlje 17.

Pusti je

Deacon

Deacon Gates ležao je na leđima na krevetu u hotelskoj sobi, s otvorenim laptopom pored sebe, usb stikom koji mu je Cassie dala umetnutim sa strane, pokrenutim iTunesima i zvukom klavijature koji je dopirao iz zvučnika.

A Great Big World album, Christina Aguilera pjevala je „Say Something“.

Počeo je tekst.

Riječi su prodirale duboko.

Nije ih više osjećao. Preslušao je stvar pedeset puta. Nije preostao ni djelić njega koji nije bio pogođen.

Pjesma je završila i ponovo počela.

Negdje oko polovice zazvonio je telefon.

Stisnuo je pauzu, javio se, i slušao debila, seronju, malo ljudsko smeće na drugom kraju kako ga traži pomoć.

Kad je pizdun završio, Deacon je rekao, - Dolazim sutra. Zatvorio je mobitel i kliznuo prstom po tač skrinu pa pokrenuo pjesmu ispočetka.

Slušao je.

I ponovo.

I još jednom.

Nije spavao.

Nije jeo.

Rano idućeg jutra otišao je iz hotela i odvezao se preko tri države da bi pomogao nekom debilu, seronji, ološu oko nekakvog njegovog sranja.

Padala je kiša kad je Deacon parkirao svoj Suburban pored male, uredne kuće u ulici punoj malih, urednih kuća u Iowi.

Stepenice koje su vodile prema vratima bile su skoro sasvim prekrivene lončanicama, ostavljajući slobodnim sasvim uzak prolaz. Takva je bila njegova majka. Voljela je cvijeće.

Kao Cassie.

Pogledao je kroz prozor i vidio svog oca u naslonjaču, pred uključenim televizorom na kojem se odvijala utakmica.

Odustao je od farme.

Nije imao izbora. Ostario je, a sina to nije zanimalo. Nikad ni nije. Uvijek je išao svojim putem.

Sve dok nije sasvim otišao.

Deacon je gledao kroz prozor dok nije ugledao majku kako ulazi, s dvije čaše u rukama, ledeni čaj za nju i ledeni čaj s limunadom za oca.

Tata je primio čašu. Mama se nagnula i poljubila ga u obraz. Sjela je u naslonjač pored svog muža.

Deacon ih je nastavio gledati, dok je ubacivao mjenjač u brzinu. Onda je vratio pogled na cestu, dok se udaljavao od kuće.

Idućeg dana je još uvijek kišilo dok je Deacon stajao pored groba, gledajući nadgrobni kamen.

Jeanine Ann Gates. Voljena žena i kćer. Nezaboravljena.

Njeni roditelji dali su uklesati to sranje o voljenoj ženi.

Bila je.

A onda više nije.

- Slomila si me -šapnuo je kamenu.

Da je bila tamo, počela bi plakati. I to iskreno i za ozbiljno. Kad bi si to dozvolila, osjećala je duboko, pa je zato davala sve od sebe da ništa ne osjeća.

Uspjela je u tome.

Doista je sasvim uspjela.

- Pusti me.

Zatvorio je oči i čekao.

Vidio ju je na barskoj stolici kako pokušava prikriti da ga gleda. Vidio ju je kako hoda niz prolaz u dugoj haljini, s

ogromnim osmijehom i već u suzama od sreće, a nije još ni stigla do njega. Vidio ju je kako se naginje nad vratima pećnice i vadi van još jedan prokleti pladanj keksića.

A vidio ju je i kako visi sa kuke, namještena u ljuljački, i prima tuđi kurac.

- Pusti me - ponovio je.

Nije ga puštala.

Kučka ga nikad nije htjela pustiti.

Deacon je sjedio u otrcanoj staroj zalogajnici kraj ceste, šalica crne kave pred njim, lokal pust jer je bilo tri ujutro, očiju kroz prozor usmjerenih na mračno nebo.

To mu se nikad nije događalo, pa nije znao zašto sad jest. Nije mario za glazbu. Nije mario ni za šta. Jeannie ga je to naučila, baš kao što ga je Cassie usrdno učila nešto drugo.

Ali pjesma koja je svirala u zalogajnici ga je pogodila, svaka riječ probadala ga je poput noža.

Nije znao zašto, ali uzeo je mobitel, onaj pravi čiji broj nikad nije dao Cassie, uglavnom zato jer ga se namjeravao riješiti kad ode iz starog života.

Otvorio je Shazam, program koji nikad prije nije koristio. Hanna, Raidova ženska mu je instalirala tu aplikaciju na mobitel, govoreći mu kako je svi imaju.

Shazam je osluhnuo i rekao mu da se stvar zove „Let Her Go“ od Passengera.

Let her go.

Pusti je.

Pusti.

Pusti.

Napravio je to. *On je* to napravio. Pustio je Cassie da ode.

Otpio je gutljaj kave, nagnuo se naprijed, izvukao lisnicu i bacio na stol nekoliko novčanica koje će razveseliti usamljenu konobaricu u kratkoj suknji i smiješnoj kapi, a koja je izgledala kao da je trebala otići u mirovinu prije dvadeset godina.

Izašao je van, sjeo u svoj terenac i odvezao se.

Iz nekog sjebanog razloga kojeg si nije mogao objasniti, stao je čim je došao do *wifi* signala, otišao i kupio iTunes poklon karticu i skinuo si „Let Her Go“.

Preslušavao ju je ponovo i ponovo, a svaka riječ ga je opisivala kao da je čovjek koji je napisao taj tekst čitao riječi urezane u njegovu dušu.

Bilo je to mučenje.

Ali bilo je dobrodošla promjena od mučenja slušanja Cassiene pjesme.

Ništa bolje nije ni zaslužio.

Vitez Sebring

Vitez je izabrao Raidov broj u kontaktima i stavio telefon na uho.

- Ej - odgovorio je Raid.

- Ej, jel Hanna okej? - upitao je Vitez a Raid se zasmijao.

- Aha, čovječe, a i ja sam, ako te zanima.

Vitez nije bio raspoložen.

- Si se čuo s Deaconom? - upitao je.

Humor je nestao i Raidov glas je postao ozbiljan i na oprezu.

-Ne.

- Ništa?

- Reci mi -ispljunuo je Raid, sad ne samo na oprezu nego i uznemiren.

- Čuo sam, s par strana, da je u lošem društvu.

- O čemu se radi.

- Deacon je imao svoje granice, znamo to i ti i ja. Sad izgleda kao da ih više nema.

- Imena - odrezao je Raid.

Uznemiren.

Vitez mu je dao imena.

- Isuse - promrmljao je Raid.

Da. Isuse.

Loše društvo.

- Hoćeš ga ti pronaći pa porazgovarati s njim, ili ću ja? - upitao je Vitez.

- Moram prvo razgovarati sa Hannom, pa krećem.

To je bilo dobro, jer sije Vitez mogao priuštiti najbolje, a najbolji u nalaženju ljudi bili su Deacon i Raid, i ako bilo koji od njih dvojice nije htio biti pronađen nitko drugi ga ne bi mogao pronaći.

- Ako me budeš trebao, tu sam -rekao je Vitez. -Kužim. Čujemo se. I još...

- Da?

- Hvala.

Raid je prekinuo vezu.

Vitez je bacio telefon na stol i vratio se poslu.

Ali nije bio miran.

Deacon

Trebao je izvući pištolj da ga pošteno prepadne kad je ušao u svoju hotelsku sobu, ali eto nije. Nije, dijelom zbog toga jer je Raid koristio vlastito vozilo i nije se skrivao, a dijelom i zbog toga jer je trebalo dosta više od uperenog pištolja da prepadne Raida Millera.

Zatvorio je vrata a Raid je uključio svjetiljku pored naslonjača u kojem je sjedio.

- Malo smo dramatični, jebote? -zarežao je Deacon.

- Čujem da se družiš sa sumnjivim tipovima - odvratio je Raid. Deacon je prekrižio ruke na prsima. - Pitao sam se zašto si tu.

Sad se pitam otkad ti pada na pamet brinuti moja posla.

- Ti ne radiš nered -istaknuo je Raid.

- Nered se bolje plaća - odvratio je Deacon.

- Otkad te brine novac? - upitao je Raid.

- Otkad sam odlučio kupiti otok i odseliti se tamo s najdražom loptom za odbojku - ispalio je Deacon natrag, gledao kako se usne njegovog prijatelja trzaju, ignorirao ga, i prešao preko sobe, skidajući jaknu i bacajući je na krevet.

- Živiš u sjeni -rekao je Raid, najednom vrlo tiho. - A onda, čujem da nisi više u sjeni, nego u jebenom crnom mraku. Tjednima.

Njegovo vrijeme sa Cassie.

Deacon ga je pogledao iskosa, jedva pomaknuvši glavu.

Raid je znao što to znači.

- Kako se zvala? -tiho je upitao.

Deacon je pogledao na drugu stranu, gurajući ruke u džepove, bacajući ključeve i sitniš na ormarić. -Ne tiče te se.

Prije puno godina je pogriješio. Dopustio je Raidu Milleru da mu postane blizak. Dopustio mu je da ga upozna, da sazna

stvari o njemu. Izabrao je tipa koji nije bio glup i pustio ga je da ga upozna. Sad je znao da ne može sakriti nikakvo sranje od Raida Millera.

Nije se ni trudio.

- Kako se zove? -navaljivao je Raid.

Deacon se okrenuo i naslonio na komodu, ispruživši noge pred sobom, križajući gležnjeve, ruku prekrivenih na prsima. Gledao ga je u oči ali nije odgovorio.

- Si pazio da ostane čista? -upitao je Raid.

- Čista je.

- Nitko ne zna za nju?

- Nitko.

- Ona je napucala tebe ili ti nju?

- Ti ne shvaćaš da ne želim razgovarati o tome? -upitao je Deacon.

Raid ga je proučavao.

Onda je izjavio, - Kad žena napuca muškarca, on ode dalje. Kad on napuca dobru ženu, on sam sebe tuče po glavi dok ne nađe drugu ženu i nauči da prestane s time.

Za njega nije bilo druge žene.

Niti jedne.

Deacon nije odgovorio.

- Način na koji se ti tučeš po glavi, Deacon, mogao bi završiti mrtav.

- A to je važno zbog čega?

Zrak u sobi se naelektrizirao.

- Jel me zajebavaš? - Raid se naljutio.

Deacon je opet odlučio šutjeti.

- Jedan od najboljih ljudi koje sam ikad sreo - rekao mu je Raid, i to je bilo dobro znati. Raid je bio dobar tip i bilo je dobro to dobiti zauzvrat.

Ipak nije odgovorio.

- Hanna te voli - rekao mu je Raid.

- Ne. Tvoja žena voli tebe. Voli te toliko da joj je cijeli svijet iskrivljen prema tebi. Simpatizira me zato što si mi ti prijatelj. Sviđao bi joj se i Hitler, da se tebi sviđa.

Kad je završio stegnuo je čeljust. Spominjanje Hitlera došlo je u krivi čas, a sam si je bio kriv.

- Ako to stvarno vjeruješ, skroz si lud - odvratio mu je Raid.

- Nisam nikad tvrdio da nisam, brate.

- To je rekao da ne možeš biti sretan? - Raidu se sad čulo nestrpljenje u glasu.

- Ja sam otrovan - Deacon ga je podsjetio.

- Sama si je to napravila.

- Nisam vidio što se zbiva.

- Sama si je to napravila - ponovio je Raid.

- Nisam je zaštitio.

- Sama si je to napravila - rekao je Raid ponovo, i Deacon se slomio.

Spustio je ruke s prsa i obuhvatio prstima rub komode, naginjući se naprijed prema svom prijatelju. - S guzicom u ljuljački, brate, obješena za ruke o kuku, nogu raširenih i svezanih, pičke na izvolte bilo kome. Stajali su u liniji, Raiden, čekali su na svoj red. Sve to samo da ima za još jedan fiks.

Raid se trgnuo, mrmljajući, - Deacon.

- Upao sam unutra, skinuo je s te kuke, ona me pogledala i nije imala pojma tko sam. Ni najmanjeg *jebenog* pojma. Prodala je prstenje da ima za heroin, čovječe, ali ja sam joj dao to prstenje. Hodala je kroz crkvu plačući koliko je bila sretna, a sad nije znala *tko sam*. Pokušao sam je odvesti odande, dobio batine kao nikad, primio ih, dao ih, skoro poginuo. Za to vrijeme ona je oteturala natrag u tu paklenu rupetinu da se opet da objesiti, jebati u pičku, u guzicu, da se istresaju po njoj. Moja žena je bila pokrivena spermom gomile, to se cijedilo s nje i iz svake rupe koju su mogli dohvatiti, i nije osjećala ništa osim drogeraškog leta i potrebe za još jednom iglom da je opet digne. Muž joj je bio vani u jarku, polumrtav, i nije ju bilo briga.

- Pa da, čovječe, *nju* nije bilo briga.

- Bila je *moja žena*.

Raid se nagnuo naprijed, oslanjajući se laktovima na koljena. -U tom trenutku tvoja žena je već bila mrtva. Taj dio koji je preostao nije bio ništa. I *sama si je to napravila*.

Deacon je stresao glavom. -Nećemo više razgovarati o tome.

- Rekao si da je imala dobru obitelj. Sve si to sama kriva.

- Dobru obitelj? - upitao je Deacon. - Jebote, čovječe, sve su sakrili od mene. Tri odvikavanja prije dvadesete. Nisu rekli ni riječi. Jeannie tek nije rekla ni jebenog slova. Kad sam joj stavio prsten na ruku oborili su rekord u brzini priprema samo da je čim prije prebace na mene. A meni nisu rekli *ništa*.

- I sad je to nekako tvoja krivnja? - upitao je Raid. - Rekao si mi da su bili dobri ljudi. Dobri ljudi ne rade takve stvari. To pokazuje da su bili prokleti lažovi, isto kao i ona. Znali su da si ti dobar čovjek. Svezali su ti ruke. Nisi znao s čime ćeš se nositi. Kako si mogao bilo što napraviti kad nisi znao u čemu je njen problem?

- Novac je nestajao.

- I kad si to primijetio, počela je primati klijente, uvalila se preduboko i prodala dušu vragu. Ili tijelo, u njenom slučaju.

- Nisam ti trebao reći ništa od svega toga - istisnuo je Deacon.

- Ali jesi. Pređi preko toga i objasni mi zašto to što se ona bacila u pakao i ti moraš tamo živjeti s njom, makar je kučka mrtva.

- Ona je moja žena.

- *Bila* je tvoja žena.

- Volio sam je - odrezao je Deacon. - Jebeno sam je volio. Zamisli si Hannu obješenu na kuki, kako prihvaća kurac koji nije tvoj, i reci mi da bi ti tome okrenuo leđa, da je bila s tobom i da je bila sretna, a onda je bila na kuki i ti to nisi spriječio.

Raid je zatvorio usta. Zamislio si je to. Deacon se mrzio što je svom prijatelju predočio tu sliku, ali nije imao izbora.

Deacon će mu reći sve potrebno da konačno začepi.

- Hoćeš znati sve? -upitao je, ali nije čekao odgovor. - Čuo si to što si čuo, brate, ali nisi čuo sve. Čvrst si, ali nitko nije toliko čvrst, pa sam te bio poštedio, ali sad ćeš čuti sve.

Udahnuo je i zadržao pogled na Raidu.

-Vratio sam se natrag unutra. Dvapat. Opet sam je pokušao izvući. Dvapat. Jednom su pucali na mene. Do vremena dok sam si našao nekog s oružjem da mi čuva leđa, moj izvor iznutra mi je rekao da je prekasno. Umrla je na toj kuki, Raid. Predoziranje. Misle da su je bar dvojica jebali mrtvu dok nisu skužili i skinuli je dole.

- Isuse Kriste - šapnuo je Raid.

- Aha. Lijepa slika, jel' da?

- Brate.

- Oprali su je jebenim klorom i istresli u jarak. Bilo je u novinama. Nestala žena pronađena mrtva. Tugujuća rodbina ipak osjeća olakšanje, jer sad bar ima odgovore. Koje sranje. Njenim roditeljima je laknulo, jer je noćna mora koju si je napravila od života bila gotova. Mojim roditeljima je laknulo, jer su mislili da je noćna mora koju je napravila od *mog* života bila gotova. *Meni* nije laknulo. Pokopao sam je i otišao. Otišao sam od njenih roditelja koji mi nisu dali na znanje kako trebam pomoći svojoj ženi. Otišao sam od svega.

- Znam.

- I tamo moram biti.

Raid ga je gledao u oči.

Onda je rekao, -Reci mi kako se zove i gdje je.

Deacona je počelo peći u prsima. - Jebote, čovječe, ti ga baš piliš. Neću ti ništa reći.

- Čista je, daj da ja i dečki provjerimo. Samo da budemo sigurni. Neće znati da smo bili tamo. Pripazit ćemo. Da znamo sto posto, da ništa od tebe ne vodi do nje.

- Misliš da bih ja pustio da se to desi?

- Ne. Ali također mislim da je voliš i da ćeš mi dati njeno ime i adresu tako da se ja i ekipa možemo pobrinuti da je ona na sigurnom, čak i ako ti znaš da ne treba.

- Cassidy Swallow, Kamp Planinski ljiljan, Antler, Colorado.

- To mi je u susjedstvu - promrmljao je Raid.

- Je.

- Voliš je.

Deacon je stegnuo čeljust.

- Jesi li je slomio? - upitao je Raid.

Osjećaj pečenja u njegovim prsima se proširio. - Ti ćeš je ići provjeriti, Raid, i ne seri mi o tome. Znam da ćeš to biti ti, a ne neki od tvojih dečki. Ti ćeš se osobno pobrinuti za nju. Pa ćeš vidjeti. Znat ćeš da će si ona naći nekoga.

- Jesi li je slomio? -Raid je bio uporan.

Umoran od svega, Deacon je popustio.

- Jesi čuo kad pjesmu, „Say Something“⁴?

Raid se lecnuo. Čuo ju je.

- Aha -šapnuo je Deacon.

Slomio ju je. Nije ostao da to gleda. No znao je da jest.

Zareda bol se širila.

Raid je ustao i tiho rekao, -Učini mi nešto.

Deacon nije odgovorio.

- Dođi k meni i Hanni. Probaj. Dođi vidjeti kako je to kad čovjek misli da je izgubio sve što vrijedi, dobije drugu priliku, i shvati da mu je budućnost bolja.

Deacon je šutao.

- I tebi se to može dogoditi, ako dopustiš.

- Ako želiš ostati u bilo kakvom kontaktu sa mnom, Milleru, sad je vrijeme da začepiš.

Rekao je. I to ozbiljno.

Raid je znao da to doista i misli.

Prijatelj mu je kimnuo glavom.

Bez ijedne daljnje riječi, Raid je otišao prema vratima.

Već je bio napola vani kad se osvrnuo, a zato jer je bio takav čovjek kakav je bio, prokleta kvalitetan makar iritantan, usudio se hodati po rubu.

- Poznajem te dugo godina, nikad te nisam vidio da griješiš - započeo je. - Do sada. Zaslužuješ biti sretan. Misliš da ne

zaslužuješ, i tu toliko jako griješiš da me boli biti u istoj sobi s tobom. Ali čak i ako to ne vjeruješ, totalno znam da ne bi bio sa ženom koja to ne zaslužuje. A *ti* si taj koji joj to oduzima.

- Prema tebi, griješim po prvi put.

- Prva lekcija Deacona koji me naučio svemu što znam - ispalo je Raid natrag. - Imaš jednu priliku da učiš iz vlastite pogreške. Misliš da ne znam da si dvaput pogriješio na isti način, nakon toga koliko si mi to nabijao na nos. - Glas mu se smirio. - Znam da nisi lud. Znam da znaš da ona nije Jeannie. I znam da se ovaj put trebaš lupati po glavi što si uopće i pomislio tako nešto o dobroj ženi, zbog koje je opet zakucalo mrtvo srce. O ženi koju si slomio.

Na to je zatvorio vrata za sobom.

Raidett Miller

Raid je stajao zaklonjen drvećem i kroz dvogled prislonjen na lice promatrao tamnokosu ženu koja je nešto radila oko posude s cvijećem na prozoru jedne od brvnara pored rijeke.

Shvatio je. Bilo mu je jasno iz puno razloga, a to što je bila nevjerojatno privlačna sigurno je bio jedan. Bez tračka šminke mogla bi biti na naslovnici *Sports Illustrated* u kupaćem kostimu. Da nije već imao ljepoticu koja mu je grijala krevet i činila život tako dobrim da su i ubojite noćne more posustale, bio bi zainteresiran.

No imao je to, pa je Cassidy Swallow dobila samo divljenje.
Okrenula se a on je podesio fokus, vojni dalekozor tako jak
da je mogao prebrajati pramenove na njenoj glavi.

Udahnuo je i spustio dvogled.

Tiho je otišao kroz šumu do svog terenca.

Ušao je unutra, izvukao mobitel i nazvao.

- Deacon.

- Samo da potvrdim. Na sigurnom je.

Nije bilo odgovora.

- I još da potvrdim, slomio si je. Diše, ali je uništena.

Na to je prekinuo vezu.

Deacon

Kretao se po sobi pripremajući se za izvlačenje.

Passengeri su svirali na njegovom laptopu.

Diše, ali je uništena.

- Jebiga - ispljunuo je, otišao do laptopa, zaustavio pjesmu,
nasumično kliznuo prstom po podlošku i kliknuo.

I počelo je.

Četrdeset sekundi kasnije se ukočio.

I slušao.

Pet minuta kasnije bio je vani.

Obavio je izvlačenje. Isporučio je narudžbu. Dobio je novac. Onda se vratio u hotel, spakirao se, odjavio i krenuo na put. Sliku s vjenčanja je ostavio na krevetu.

- Gotov sam.

Marcus je sjedio u svojoj stolici u uredu Viteza Sebringa, u njegovom noćnom klubu. Slade, Raiden Miller i Sebring bili su oko njega. Sakrio je iznenađenje na te Deaconove riječi.

- Gotov? - upitao je Vitez.

- Gotov. Dosta mi je. Došao sam vam reći da to javite okolo i pokrijete mi leđa. Tog čovjeka koji je radio taj posao više nema.

Marcus je uhvatio Raidena kako se ceri pognute glave.

- Gotov? - ponovio je Vitez a Marcus ga je pogledao.

- Gotov - ispljunuo je Deacon.

Marcus se okrenuo Deaconu. - Pokrijemo ti leđa prema kuda?

- Antler, Colorado. Čeka me rat. Ako pobijedim, tamo ću biti do smrti - odgovorio je Deacon.

Marcus Sloan je s velikim zanimanjem promatrao uskrsnuće čovjeka bez duše. Sa zanimanjem i radošću.

- Šta ima u jebenom Antler u, Colorado? -upitao je Vitez.

Deacon je odgurnuo stolicu, ustao, pogledao Sebringa i odgovorio, - Prekrasan rat.

S time je izašao van.

Vrata zvučno izolirane sobe zatvorila su se prije nego što je Raiden prasnuo u smijeh.

Poglavlje 18.

Prekrasan rat

Cassidy

Čula sam povike izvana pa sam potrčala van iz kuhinje, a Šefica ravno za mnom.

Zadržala sam koljenom svoju veliku curu, provukla se kroz vrata, povukla ih da se zatvore za mnom, okrenula se i ukočila na mjestu.

Pored moje kuće, malo niže uz prilaz, Milagrosin terenac stajao je ukoso, zapriječivši put crnom Suburbanu.

Dah me zapekao u grudima.

Milagros je bila izvan vozila.

Kao i Deacon.

Deacon.

- Da te ne vidim! - vikala je Milagros, zabijajući uperenim meksičko-američkim prstom prema njemu, što je značilo da je čak i Deacon u gadnoj nevolji.

Deacon nije ništa odgovorio, možda ne zato što nije imao ništa za reći, nego zato što su mu oči bile na meni.

Utroba mi je tako nabujala da sam mislila da ću prsnuti.

I jednako brzo se skupila u ništavilo.

Naviknula sam se na taj osjećaj tijekom zadnjih šest mjeseci, pa nisam obraćala pažnju.

- Odlazi! - vikala je Milagros. - Odlazi! Dosta si učinio! Dosta je bilo!

Deacon je nastavio zuriti u mene još nekoliko dugih trenutaka, pa je ušao u svoj kamionet i zalupio vratima.

Dobro je da mi je utroba bila skupljena i osušena, jer bi inače taj prizor bio jako bolan. Stajala sam i gledala ga kroz šajbu kako ubacuje u brzinu i kreće unatrag.

Onda je stao, opet prebacio brzinu i zinula sam kad je prešao preko velikog kamenja kojim je bio obrubljen prilaz, vjerojatno si uništavajući podvozje. Terenac je poskakutao kroz snijeg pa se zaustavio kraj moje kuće.

Prestala sam disati kad je krenuo preko kamenja i sad sam zahripala, dok je Milagros pojurila preko šljunka sa snijegom prema meni.

Deacon je izašao iz auta s plastičnom vrećicom u ruci i krenuo prema Milagros.

Podigla je ruku.

- Ni koraka više, John Priest! - povikala je.

- Zovem se Deacon Gates - mirno je odgovorio, i vidjela sam kako se Milagros trgnula.

Meni su koljena popustila i morala sam se ukočiti, da se ne bih srušila.

Iznenadio ju je pa je uspio proći pored nje.

Brzo se oporavila, pa je potrčala za njim uz stepenice.

- Cassidy, idi unutra - naredila mi je.

Ja sam zurila u Deaconove oči, zabacujući glavu kad se zaustavio preda mnom.

- Pozvat ću Manuela! - pripretila je, kao da bi što sedamdeset centimetara visoki i bar trideset kilograma lakši Manuel mogao zaustaviti Deacona.

Ali pokušao bi.

Nisam to mogla dozvoliti.

Otrgla sam pogled s Deacona i potražila očima svoju prijateljicu.

- Ja ću se pobrinuti za ovo.

- Cassidy...

- Idi doma, draga. Ja ću se pobrinuti za ovo i nazovem te poslije.

- Ovaj čovjek, kakogod da se zvao, ne...

- *Ja ću se pobrinuti za to*, Milagros - prekinula sam je.

- Volim te, hvala ti na potpori, ali molim te, draga, *idi*. Idi doma. Nazvat ću te kasnije. - Udahnula sam i završila.

- Obećajem ti.

Milagros se mrštila na mene, znajući me, znajući kako sam tvrdoglava i prkosna i da me čak ni ona ne može odvratiti kad nešto naumim. Zakoračila je do nas, gledajući Deacona.

- Ako joj naneseš još zla, samo će Bog imati milosti za tebe - prasnula je bijesno, opet se namrštila na mene, dug trenutak, a

onda ljutito zalupala prema stepenicama. Na dnu stuba je doviknula, - Nazovi me, Cassidy! Ako se ne javiš, vratit ću se sa svim muškarcima koje poznajem!

Uzdahnula sam.

Otišla je do svog vozila.

Gledala sam je kako ulazi i kreće, pa tek onda opet pogledala Deacona.

-Dat ćeš mi minutu, a onda možeš ući.

Nije ništa rekao, samo je zurio u mene, lica bez izraza.

To mu je dobro išlo.

Ništa se nije promijenilo.

Zašto je onda bio tu?

Nisam pitala.

Okrenula sam se s nešto poteškoća, jer između Deaconovog krupnog tijela i mojih vrata nije bilo puno mjesta. Otvorila sam ih, kliznula unutra i uhvatila svoju zbunjenu i cviljeću kujicu.

Šefica neće vidjeti Deacona. Ako ga se sjeća, nisam htjela da se počne uzaludno nadati. Mislila je da je otišao na posao i da će se vratiti. Imala ga je manje vremena od mene, a svejedno je bila duboko nesretna, kad su se tjedni pretvorili u mjesece, a on se nije vratio.

Znala sam kako je boli.

Neko vrijeme.

Sad nisam osjećala ništa.

Ili sam si bar to govorila.

Odvela sam je u kuhinju, šapnula joj,

- Budi dobra. Budi tiho. Čekaj. - Pogledala me svojim milim smeđim očima i sjela na krznatu stražnjicu.

Moja mala Šefica.

Zatvorila sam vrata, pribrala se, i ostala u predvorju očiju prikovanih na ulaz.

Par trenutaka kasnije Deacon je ušao, zatvarajući vrata pred zimskim danom.

Šefica ga je čula kako ulazi i zalajala, duboko i prodorno, ne više kao štene (bila je ona još uvijek moja bebica, ali sad je ipak više bila odrasli pas).

Deacon je pogledao prema vratima kuhinje.

Viknula sam,

- Dobro je, Šefice!

Prestala je lajati.

Odmah sam počela govoriti, a njegove oči su se vratile meni.

- Mislim da znaš da se nema što za reći. Ali s obzirom da si tu, pretpostavljam da ti misliš da ima. Tu si zato da ne uznemiravam Milagros i ne umiješam Manuela. Ali sad kad je otišla, želim da i ti odeš.

- Moja žena je mrtva. Mrtva je već deset godina.

Borila sam se da ne ustuknem. Riječi su mu zvučale poput udaraca. Gledala sam ga u lice, nisam vidjela ništa ali znala sam da govori istinu.

Ali zašto mi to nije prije rekao?

- Umrla je ružno. Nisam je zaštitio . Nisam je spasio. Volio sam je. Umrla je, ali me nije pustila. Ostavio sam te, slomio sam te, i moj prijatelj Raid mi je glavu otkinuo zbog toga, ali nije doprlo do mene. -Posegnuo je u džep, izvukao ruku i iz čistog refleksa sam uhvatila usb stik koji je dobacio prema meni. - Ovo je doprlo do mene. Naučila si me kako to pustiti unutra. Poslušaj to, Cassie. Čekam te gore.

Čekat će me gore? Jel bio napušten?

Krenuo je u mom smjeru.

Pa da, bio je napušten.

Brzo sam se pomaknula i blokirala stepenice.

Stao je ispred mene.

- Krenuo si na krivu stranu - obavijestila sam ga. -Iza tebe su vrata i ako ne izađeš van pozvat ću policiju, a oboje znamo da to ne želiš.

- Boli me kurac šta ćeš napraviti, samo što ćeš produljiti ovo, a već sam protratio previše vremena.

Nije ga bilo briga hoću li pozvati policiju?

- Deacon...

- Poslušaj što je gore, Cassidy.

- Neću ništa slušati.

- Ja sam poslušao tvoje. Milijun puta. Možeš i ti jednom.

On je poslušao moje.

Milijun puta?

Ne.

Neću ga pustiti unutra.

- Ostavljao si me, Deacon, opet i opet, ostavljao si me praznu, slomljenog srca, usamljenu, i to sedam godina - podsjetila sam ga. - Znaš točno o čemu govorim.

- Poslušaj.

- Neću ti dopustiti da to ponoviš.

- Poslušaj.

Odmahnula sam glavom. -Pustio si me da se naviknem na tebe i čiste oluke i nekoga tko će mi dodati pivo i ići sa mnom u kupovinu i spavati pored mene, a na to se tako jebeno lako naviknuti, Deacon. No prokleta je teško naviknuti se da si ostao bez toga. Sad sam se naviknula, pa moraš otići.

Doprla sam do njega. Znala sam to jer se lecnuo.

Nisam dopustila da me to pogodi.

- Žao mi je što ti je žena umrla, ali jasno je da te to masivno sjebalo i jasno je da ja nisam osoba koja ti sad može pomoći.

Pognuo je lice prema meni. - Poslušaj je, Cassie - šapnuo je.

Zanimjala sam od izraza njegovih očiju.

Očiju koje su me tjerale osjećati točno onako, kako je on htio.

Borila sam se protiv toga.

Nastavio je prije nego što sam uspjela u tome.

- Poslušaj to, zlato - nastavio je šaputati. - Onda dođi gore.

Nije rekao ništa više i nije dopustio da ja išta više kažem. Obišao me je i otišao uz stepenice.

Ukočeno sam se okrenula i gledala za njim, tjerajući tijelo da ode do telefona i nazove policiju. Onda sam preklinjala tijelo da to učini.

Umjesto toga, glava mi se pognula, ruka podigla i šaka otvorila.

Maleni prijenosnik memorije bio je srebrn.

Onaj koji sam mu ja dala bio je ružičast.

- Zovi policiju, Cassidy - šapnule su moje usne.

Pogled mi je otišao prema stepenicama.

A onda su me glupe noge odnijele u ured.

Gurnula sam usb u kompjuter i iz čistog prkosa (jer to sam bila ja) otvorila sam ladicu, izvukla slušalice i spojila ih, jer nisam htjela da me čuje kako slušam.

Kad sam otvorila prijenosni drajv, vidjela sam što sam i očekivala. Nisam razumjela naziv fajla, ali znala sam da će biti takva vrsta datoteke.

BeautifulWar. mp3

Mogu poslušati pa onda pozvati policiju.

Ili mogu poslušati, otići gore i reci mu da mora otići. Više mi ništa ne znači. Gotovi smo. Neću više trpjeti njegova sranja.

Ako ne ode, *onda* ću pozvati policiju.

Stavila sam slušalice na glavu, namjestila kursor nad datoteku i zastala.

- Proklet bio - šapnula sam i kliknula.

Pokrenuo se iTunes i počela je svirati pjesma.

Slušala sam.

Nisam pozvala policiju.

Ponovo sam slušala.

Nakon trećeg puta, otišla sam na Google i potražila tekst pjesme „Beautiful War“.

Bend je bio Kings of Leon.

Pročitala sam ih.

Ponovo poslušala.

Nakon petog puta, maknula sam slušalice i drveno se ustala. Jednako uočeno otišla sam gore na kat.

Otišla sam u svoju spavaću sobu.

Deacon je stajao pored prozora, pridržavajući zavjese ustranu, gledajući van.

Nejasno sam se zapitala da li se Milagros vratila i stoji na straži.

Nisam stigla pitati. Deacon se pomaknuo, a ja sam se pripremila.

Otišao je do kreveta na kojem je bila plastična vrećica koju je donio. Dograbio je ručke i krenuo prema meni.

Nisam se ni pomaknula.

Stao je na pola metra od mene i podigao vrećicu.

- Što god želiš, dat ću ti.

Srce mi se steglo.

- Nemoj - šapnula sam.

- Jesi li poslušala? -upitao je.

Nisam odgovorila.

- Poslušala si -ustvrdio je i trgnuo vrećicom prema meni. –
Što god želiš. Iskušaj me.

Ruka mi se podigla mimo moje volje. Prije nego što sam je mogla povući, Deacon je prebacio ručke preko mojih prstiju i oni su se savili, primajući vrećicu. Onda je koraknuo unatrag prema krevetu.

- Pogledaj unutra i isprobaj me, Cassidy.

Glava mi se sagnula i pogledala sam u vrećicu. Prigušila sam svoju reakciju, sve različite reakcije koje sam osjetila kad sam ugledala baršunaste poveze.

Podigla sam glavu i vidjela da je skinuo kaput, koji je ležao na podu, i da otkopčava košulju.

- Jači su od tvojih, mogu me zadržati - rekao je.

- Ne možeš ovo popraviti seksom, Deacon - odvratila sam.

- Hoćeš se kladiti? -pitao je.

- Može - odgovorila sam.

- Ti si popravila mene.

Čvrsto sam zatvorila usta, zatečena, dirnuta, i pokušavala ne dopustiti da to prodre dublje u mene.

- Dala si mi ono što ću ja sada dati tebi -nastavio je, skidajući košulju i otkrivajući nevjerojatni torzo.

Trudila sam se ne dopustiti bilo čemu da dopre do mene, najviše ono što sam osjećala među nogama na tu ponudu, uz prizor njegovih prsiju.

- Vjerovala si mi -nastavio je on. - Vjerovala si mi potpuno, nosila se sa mnom i mojim sranjima, imala si vjere u mene. A najviše si to pokazala kad si me pustila da činim što želim s tim tvojim slatkim malim tijelom, pustila me da ti dam što trebaš, pustila me da ti otvorim svijet. Dala si mi taj dar. Onda si mi dala da ti dam umivaonik.

Trepnula sam.

- I ogledalo - nastavio je, skidajući čizme.

- Nisam tako glup da mislim da ću pobijediti u svakoj bitci, ali ti si mi pokazala da se opet mogu brinuti za ženu. Naučila si me da mi se može vjerovati. Naučila si me da je mogu nasmijati, da je mogu učiniti sretnom, vratila si mi taj osjećaj, kako je to kad to učiniš za ženu koju voliš.

Nisam mogla odgovoriti. Mogla sam samo pustiti taj dio, ženu koju voliš, da mi odzvanja u glavi, nemoćna da to spriječim. Pomislila sam još samo, *Bože, što je ta njegova žena njemu učinila?*

Ruke su mu otkopčale pojas.

-Pokazala si mi da se snažnu ženu ne mora uzdržavati, ali da je svejedno dobar osjećaj brinuti se za nju. Još bolje, za tu se čast vrijedi boriti. Naučila si me puno toga, Cassidy - završio je i skinuo traperice.

Uspravio se i bio je tvrd, prekrasno pun i napet. Krenula mi je slina.

Oči su mi se podigle s njegovog kurca do njegovog lica kad je šapnuo, - Iskušaj me, dušo.

- Želiš da te svežem za krevet?

- Ne. -Odmahnuo je glavom. -Želim da učiniš štogod ti želiš.

Zurila sam u njega.

Ostavio me je.

Šest mjeseci, ništa, ostavio me da mislim da je oženjen i da sam bila ljubavnica, možda nesvjesna te uloge, ali svejedno. Uzeo je svu svoju veličanstvenost sa sobom i učinio me da se osjećam usamljenom, kao nikad prije u životu. Ostavio me u samoći koja se zaplela u svaki mišić, svaku žilu, koja je činila teškim svaki pokret, običan život, svaki udah.

Trebala bih mu reći da želim da ode i više se ne vraća.

Ja sam poslušao tvoje. Milijun puta.

Stajao je tu preda mnom, Deacon, nag i u erekciji.

Beautiful war.

Moj glas je zatreperio sobom. - Želim te svezati za krevet.

Bez i trenutka oklijevanja se okrenuo i popeo na krevet.

Koljena su mi klecnula.

Promatrala sam zaprepašteno, zadržano, s toplinom i uzbuđenjem kako se opaki Deacon namješta na leđa i gleda prema meni.

- Što god želiš, zlato - rekao je nježno.

Bože, zar ću to učiniti?

Otišla sam do kreveta.

Učinit ću to.

Stala sam i izvukla konopce.

Nisam znala što radim. Kad je on to radio meni, bila sam previše fokusirana na druge stvari da bih obratila pažnju na tehniku vezivanja, no popela sam se na krevet.

Odmah mi je ponudio ruku.

Utroba mi se počela širiti.

Primila sam ga za ručni zglob i svezala ga za okvir kreveta najbolje što sam mogla. Cimnula sam, no čvor nije popuštao.

Bez nježnosti ili milovanja, bez poljubaca, bez da sam ga čak ni pogledala u lice, povezala sam mu i drugu ruku i obje noge, dok nije bio raširen preda mnom.

Gledajući ga, tu snagu i ljepotu tako sputanu za mene, osjetila sam drhtaj jači od bilo kojeg ikada, ali sam ga zatomila.

Popela sam se pored njega na koljena, udahнула i nehajno dohvatila njegov kurac, čula njegovo kratko stenjanje i konačno ga pogledala u lice.

Nagnula sam se nad njega, a moja kosa nas je okružila.

- Povrijedio si me - šapnula sam.

- Znam, Cassie -šapnuo je natrag.

- Ja tebe mogu sad povrijediti -rekla sam mu, stežući šaku oko njegovog kurca.

Stegnuo je zube od mog stiska ali zadržao pogled na mojim očima, opustio čeljust i odvratio, -Nećeš.

- Siguran si?

- Ljubav je povjerenje, Cassie, to si me ti naučila.

Moja utroba se još malo raširila, ali mi je srce počelo krvariti.

- Ona nije? -upitala sam tiho.

- Ona me naučila suprotno.

Zurila sam u njegove oči i vidjela da je to istina.

Bol tog saznanja bila je tako velika da sam popustila, glava mi je klonula na njegova prsa jer je nisam mogla držati gore.

Volio ju je.

Slomila ga je.

Onda je našao mene.

Borio se protiv toga.

Otišao je, jer ga ona nije pustila.

Pa je pronašao način da on pusti nju i vratio se.

Odlučila sam.

Sišla sam s kreveta. Skinula sam se dok je on gledao.

Onda sam mu se opet pridružila i počela mu davati ono što je i on dao meni. Sve što sam mogla dohvatiti. Ljubeći. Ližući. Šišajući. Grickajući. Milujuć.

Kad mu je tijelo bilo napeto a zvukovi postali gladni, otišla sam među njegove noge, omotala šaku oko njegovog kurca i uzela ga u usta.

Zarežao je.

Sisala sam, lizala, klizala gore dolje, dajući sve od sebe.

- *Jebote, Cassie* - zastenjao je.

Izvukla sam ga iz usta da bih pogledala uvis.

Podigao je glavu da bi mogao gledati. Ruke su mu bile raširene, biceps nabrekli, vene u podlakticama iskočile, lice ispunjeno potrebom.

Gledala sam ga u oči.

Probaj me.

- Kad nešto želim, dat ćeš mi to - šapnula sam.

-Da - istisnuo je.

Obliznula sam usne pa prešla jezikom od korijena njegovog nabreklog kurca, koji mu je sad ležao na trbuhu, do vrha.

Krevet se pomaknuo kad se propeo, a duboko režanje zvučalo je kao daje došlo iz njegove utrobe. Da. Kad nešto budem željela, on će mi to dati. Svezan za krevet mi je to dokazivao.

Naslonila sam lagano prst uz njegov čmar.

- Želim ovo.

- Uzmi - odvratio je istog trena.

Odmahnula sam glavom, sagnula se i liznula ga nekoliko puta, dok nije opet zarežao.

Zatomila sam trnce koji su mi pulsirali među nogama i ponovo ga pogledala.

Onda sam nastavila.

- Začepljeno.

- Popušit ćeš mi ga dok imam plag? - promuklo je upitao.

O bože.

Nije rekao ne.

Nije rekao ne.

Iskušaj me.

Iskušavala sam ga.

I dokazivao mi se.

- Neću ti ga popušiti, ali ću pušiti - odgovorila sam oprezno.

- Onda ćeš me jahati.

- To sam namjeravala.

- Napuni me, Cassie, pa daj, samo naprijed.

- Puno šefuješ za nekog svezanog za krevet -primijetila sam nehajno, nevjerojatno s obzirom da sam bila potpuno mokra na samu ideju njegove guze.

- Ako misliš da u ovom trenutku nisam spreman pokidati ti krevet da bi te pojebao, nakon ovo što si mi radila, nakon šest mjeseci bez tvog tijela, šest mjeseci bez tebe, šest mjeseci ničega, varaš se. Začepi me. Sisaj me. I *pojebi me.*

Nije govorio ne.

Nisam namjeravala propustiti tu priliku.

- Dobro, dušo - šapnula sam, pa prešla jezikom duljinom njegovog kurca prije nego što sam sišla s kreveta.

Nisam imala pojma što radim, samo sam se vodila onim što je on meni učinio.

Na brzinu sam uzela što sam trebala (što je on ostavio kad je otišao, mislila sam bezobzirno; ali sad mi je bilo drago što nisam morala ići do njegovog terenca, jer to ne bi bilo baš zgodno).

Vratila sam se u krevet i sisala ga dok sam ga uljila. Kad je bio spreman, primila sam šakom kurac, pridržavajući ga pored usta, vrškom jezika prelazila po vrhu i čepićem lagano pritisnula njegov anus.

Prestala sam kružiti. -Spreman?

- Daj - istisnuo je kroz stisnute zube.

Najednom nisam više bila sigurna.

Rekao je da će učiniti bilo što za mene; s ovime mi je to pokušavao dokazati, pokazati mi da imam njegovo povjerenje, da to nešto znači, da moje povjerenje njemu nešto znači, da mi dokaže da me voli. Ali je li to bilo što značilo i nešto što zapravo ne želi?

- Želiš li to?

- Daj - zabrujao je.

Malo sam pritisnula unutra.

Glava mu je pala unatrag a zaglavlje kreveta se pomaknulo naprijed pa udarilo natrag u zid.

To možda nije bilo dobro.

Izvukla sam ga van, pozivajući, - Deacon.

Glava mu se trgnula naprijed, užarenih očiju, lica puna žudnje. Na taj prizor bradavice su me zapekle, a klitoris počeo pulsirati.

- Začepi me, sisaj me i *pojebi me*, Cassidy.

Opet sam prslonila plag na njega. - Reci mi kad si spreman za više.

- Gurni ga unutra.

Trepnula sam.

- Gurni ga unutra, Cassidy. Napuni me i sisaj me.

O moj bože.

Cijelo tijelo mi se zgrčilo.

- Sigurno?

Krevet se pomaknuo od njegovog propinjanja.

-Napuni... *me*.

Gledala sam ga u oči i gurnula ga unutra.

Glava mu se opet trgnula unatrag, a njegov krik je odjeknuo kroz sobu. Žestina reakcije pomaknula je cijeli krevet.

- Dea...

Glava mu se podigla.

- Siši.

Nagnula sam se bez oklijevanja.

Osjećala sam koliko se napeo oko mene, sigurna da će se krevet raspasti od njegove sputane siline koja se borila osloboditi.

Dodala sam ruku i čvrsto ga trljala dok sam snažno sisala, i dobila duboko stenjanje.

Sviđalo mu se to. Bilo mu je dobro.

To saznanje me tako pogodilo da sam taman bila spremna spustiti ruku među svoje noge ili odustati i zajahati ga, kad sam začula grleni glas.

- Zaokreni ga.

Podigla sam pogled prema njemu, ali nisam puštala kurac.

- Plag, Cassie, daj mi više. Trljaj me, sisaj, i zakreni ga.

Moja vagina je pulsirala, ali sam učinila što je tražio i gledala

kako mu glava opet pada. -Da, jebote. Nastavi tako, dušo. *Jebote.*

O da, ovo mu se i te kako sviđalo.

Bože, je li se i on tako divno osjećao kad je to meni radio?

Rekao je da jest. Rekao je da ću razumjeti kad i ja to učinim.

Tako sam razumjela.

Gledala sam ga, slušala, sisala ga, trljala ga, zavrtala čepić, a vagina mi je udarala. Deacon mi je bio izložen na milost i nemilost, uzimao je što sam mu imala za dati, tražio je to, uživao je u tome.

Riskirala sam, izvukla plag, rastežući ga s proširenim dijelom, pa ga počela nježno nabijati s njime.

Krevet se opet pomaknuo od njegovog propinjanja, a glava mu se trgnula naprijed.

Još potrebe. Još gladi.

Bože.

Bilo je čudo da nisam svršila od samog prizora.

- Nemoj... prestati - zarežao je, a glas i lice bili su mu napeti i oštri.

Nježno sam ga jebala, a istovremeno čvrsto trljala i sisala. Glava mu je opet pala a noge napele poveze tako jako da sam bila sigurna da će slomiti okvir.

Gubila sam kontrolu, uživjela sam se u to, dajući mu to, sve jače i brže, kad je opet podigao glavu.

- Gurni ga unutra i popni se gore. Odmah, Cassie.

Bez imalo oklijevanja popela sam se gore i nabila se duboko, dok mi se glava zabacila od užitka što me ponovo ispunjava.

Bože kako mi je nedostajao.

Sve.

Svaki djelić.

- Divlje jaši - naredio je.

Ponovo sam ga poslušala, i jahala divlje, nesputano, stenjući, dašćući, jaućući, cvileći, jednom rukom dražeći si bradavicu, a drugom na klitoris.

- Uzmi šta trebaš, dušo, brzo, tako da svršiš.

Pogledala sam ga, svu tu snagu ukroćenu za mene, sve što sam znala da mi je dao, i jebala ga jače.

- Trebam da svršiš -protisnuo je, cijelog tijela napetog poput strune.

- Onda ćeš to i dobiti - šapnula sam i nabila se na njega, izvila leđa i svršila. Svršavala sam krećući se na njemu. Sviđalo mu se kad sam to radila kad je on svršavao, a on je meni dao ono što se meni sviđalo kad sam ja bila svezana, pa sam uzvratila istom mjerom.

Bio se suzdržavao. Znala sam to kad sam čula njegov groktavi krik istovremeno s mojim cviljenjem kad smo zajedno svršili. Bilo je veličanstveno.

Najbolje ikada.

Ali opet, s Deaconom je uvijek bilo tako.

Spustila sam glavu naprijed, spustila ruku na njegove grudi i povukla lagano do njegovih trbušnjaka. Još uvijek sam se lagano micala, uzimajući ga i puštajući, gledajući naš spoj.

Bio je u pravu. Mogla bi to zauvijek gledati.

Bilo je prekrasno.

- Odveži me sada, ali tako da ne siđeš s njega.

Podigla sam glavu kad sam mu začula glas i pokušala učiniti što je zatražio. On mene nikad ne bi ostavio svezanu, ako to ja ne bih željela, pa sam uzvratila na isti način.

Bilo je malo nespretno ostati u tom položaju dok sam mu odvezivala noge, ali nekim čudom sam uspjela. Jedva sam

odvezala zadnju sponu, a već sam bila na leđima, Deacon na meni i u meni.

- Znaš li šta sam ti upravo dao? -upitao je glasom još hrapavim od seksa.

Utroba mi se stegnula.

- Nije ti se svidjelo -rekla sam a glas mi je bio slab i ranjiv od tjeskobe.

- Jebeno mi se svidjelo - odrezao je.

- Ali... uh... - zamucala sam, zbunjena intenzitetom njegovog tona.

- Još uvijek imam čep zbog tebe, Cassidy.

Trepnula sam.

- Ležim na tebi, duboko u tebi, napunjene guzice, za tebe.

Konačno sam shvatila, opustila se i šapnula,

- Deacon.

- Učinio bih sve za tebe. Što god želiš, i uživat ću u tome. Što god želiš, i još ću te moliti za to. Htjela si moju guzu, dao sam ti je. Dat ću ti je opet. Nikome to ne bih dao, ženo. Nikome. Samo tebi.

- Ja...

- Imao sam povjerenja u tebe i opravdala si ga.

- Da - tiho sam se složila.

- Imaj povjerenja u mene i ja ću to opravdati.

Stisnula sam usne, ali i kimnula glavom.

- Želiš li više? - upitao je.

Nisam bila sigurna na što misli, ali u svakom slučaju, nisam bila sigurna da sam u stanju podnijeti išta više.

Moja glava opet je svojevolumjno kimnula.

- Dobila si me cijelog, ženo. Uzela si i ono zadnje što sam mogao dati. Ja sam te poševio u guzu, i ti si mene. Sad ležim na tebi, napunjen plagom kojeg si mi zabila jer si to željela, a ja sam ti dopustio. Svršila si doista veličanstveno. Natjerala si mene da svršim, možda još i jače. Hoćeš li to htjeti opet?

Apsolutno.

- Da - dahnula sam.

- Onda ću ti to i dati. Dat ću ti sve i uživat ću u tome. Bez granica. To smo mi, Cassidy. To je ono što mi jesmo. To je ono što smo oboje tražili. To je ono što si ti meni dala. To je ono što si htjela od mene. Tako *mora* biti. Počelo je na tvom stolu u kuhinji. Sve što sam držao u sebi je izletjelo i dobila si Deacona i htjela si ga. Htjela si me. Zato sam i htio da me zoveš Deacon, jer sam i to držao za sebe, čekao da ti to dam, čekao da se oslobodim sranja koje me bilo zatrpalo. Najednom sam se uz moju Cassie osjetio čist. Onda sam odmah idući dan sjebao stvar i postavio granice. Sad je gotovo s tim.

O moj bože.

Što on to govori?

Podigao je veliku ruku i spustio je pored moje glave, pa se nagnuo licem bliže.

- U ovom krevetu i izvan njega. Sa i bez odjeće. Bez granica. Cijeli. Dobivaš sve. - Pritisnuo je bokovima između mojih nogu pa sam naglo udahnula. - Ti si cijela moja, Cassidy, svaki prokleti djelić. A ja sam cijeli tvoj. Razumiješ li?

To je bilo previše, prejako, predragocjeno da bih to mogla odmah shvatiti, ali dijelovi su mi se svejedno utisnuli u mozak.

Zovem se Deacon Gates..

Gates.

Ne John Priest.

To mi je dao.

I to je dao *Milagros*.

Cijeli.

Dobivam sve.

Bez granica.

Shvatila sam.

Potpuno.

- Da -ponovila sam.

- Slažeš li se?

Osjetila sam da mi suze peku oči. -Da, mili.

- Moja si.

Kimnula sam.

- Ja sam tvoj.

Opet sam kimnula.

Pritisnuo je vrhove prstiju dublje i sagnuo lice još bliže. - To je predivan rat, srce. - Došao je tako blizu da su nam se vrhovi nosova dotaknuli, ali nije skinuo pogled s mojih očiju. - A ja... sam upravo... *pobijedio*.

Gledajući u njegove oči dok je to izgovarao počela sam plakati. Odmaknuo se par centimetara i pustio me, palcem nježno kružeći po mojoj sljepoočici, loveći suze koje su se slijevale ali samo usput. Pustio ih je da padaju.

Kao i ja.

Pustio me da plačem neko vrijeme prije nego što mu je bilo dosta. Znala sam da mu je dosta jer me upitao,

- Je li to znak da se predaješ?

- Ne osjećam se kao da se predajem -rekla sam mu tiho.

Usne su mu zaigrale pa je odvratio, - Onda ću to shvatiti kao predaju.

Pogled mi je skrenuo ustranu sa mojim, - Kakogod.

- Cassie?

Pogledala sam ga.

- Srce, imaš zadaću za obaviti.

- Molim?

- Na moje iznenađenje, dobar je osjećaj, ali mora to ići van.

A hoću tvoja usta oko kurca kad ga budeš izvlačila.

Od njegovih riječi sam se počela uvijati pod njim.

- Jebote, ona to voli dobit u guzu kako god.

Oči su mi se suzile. -Rekao si da je i tebi dobro.

Pritisnuo mi je glavu rukom dok je nije okrenuo ustranu pa mi šapnuo u uho.

- Dat ću ti da me napuniš prije nego te svežem pa ću te tako obraditi. Šta misliš o tome?

Opet sam se uvila.

Deacon me poljubio u vrat i rekao, -Aha, može.

- A stvarno nisam raspoložena za zafrkavanje, Deacon - obavijestila sam jastuk.

- Odlično - odgovorio je, puštajući me tako da mogu okrenuti glavu i vidjeti mu lice. - Jer sam ja raspoložen da me moja Cassie opet uzme u svoja slatka usta, ovaj put mi otštopa guzu, ali želim da nastavi dok mi ne popuši.

Obrve su mi se skupile. -Tek si svršio.

- Onda te čeka posao, ženo. Ali isplatit će ti se, jer ćeš to napraviti sjedeći na mom licu.

I opet se dogodilo.

Uvila sam se.

Deacon se nacerio.

Kad sam to vidjela, nisam si mogla pomoći.

Toliko mi je to nedostajalo.

I sad sam to ponovo dobila.

Zagrlila sam ga rukama i nogama.

Znao je što to znači. Pokazao mi je to očima. Pognuo je glavu i poljubio me u usta, lagano dotakavši moj jezik svojim, pa ponovo podigao glavu.

- Volim kad me grliš, sunce. Ali sad želim tvoja usta i tvoju pičkicu, pa se pokreni, okej?

Gledala sam te prekrasne, zlaćane oči, upijala ih, znajući da nikad neću zaboraviti taj trenutak, i po tome što je sjalo iz njih znajući da ga nikad neću ni morati zaboraviti.

Rekla sam, -Kako god.

- Cassidy?

- Što? -odbrusila sam, ali ne baš uvjerljivo. Htjela sam biti prkosna, ali nije bilo snage iza toga.

- Srcem i dušom, cijelim tijelom, volim te. Nema nikoga koga bih radije grlio. Do osamdesete. Do smrti.

Zurila sam u njega trenutak pa briznula u plač, ponovo (iako prošli put nisam baš briznula, sad jesam).

Deacon se prevrnuo s mene, zagrlio me i prislonio moje lice uz svoj vrat.

Kad su suze usporile ali ne još sasvim prestale, osjetila sam njegove riječi u svojoj kosi.

- Voliš li i ti mene, moja Cassie?

Moja Cassie.

- Srcem i dušom, cijelim tijelom, volim i ja tebe, Deacon.

Njegova ruka kojom me obgrlio stegla se tako jako da je boljelo.

Nisam se bunila.

I to mi je nedostajalo.

Poglavlje 19.

Tata se vratio kući

Nakon našeg susreta gore i nakon zajedničkog tuširanja odjenuli smo se pa sam rekla Deaconu da moram nazvati Milagros i javiti joj da sam dobro. Odgovorio mi je da će se baviti svojim poslom i pustiti me da to obavim nasamo.

Zajedno smo sišli u prizemlje i ja sam otvorila kuhinju da bih pustila Šeficu van. Odmah je ugledala Deacona i počela režati. Onda mu je zacijelo uhvatila miris, jer je prestala režati, zacviljela, spustila glavu i skoro otpuzala do njega.

Nos me ponovo zapekao od suza.

Deacon se odmah spustio u čučanj i polako podignuo ruku prema njoj, mrmljajući, - Hej, Šefice.

Onjušila mu je ruku, rep joj je počeo žestoko mahati, pa je skočila na njega, ližući ga po licu.

Tatica se vratio kući.

Čini se da psi ne zaboravljaju.

Šefica je bila ista ja.

Požurila sam u kuhinju, da im dam trenutak.

Dobro, i zato da se ne rascolmjim ponovo.

Krenula sam Deaconu pripremiti nešto za pregristi.

Jer, naravno, kad je jednom odlučio vratiti se, nije gubio vrijeme i nije ništa jeo putem.

- I šta sad, je' l mu ime John Priest ili Deacon Gates? -
Milagros je željela znati.

Dok je Deacon jeo i zbližavao se sa Šeficom, ja sam obukla jaknu, šal i rukavice, uzela svoj pokrivač van na trijem, omotala ga oko nogu, i nazvala Milagros.

Nije bila sasvim zadovoljna mojim uvjerenjem da sam dobro, uglavnom zato jer sam spomenula i činjenicu da je Deacon još tu i da razgovaramo o stvarima (uz druge aktivnosti koje nisam spominjala).

- Zove se Deacon Gates -rekla sam u telefon.

- Kako to, Cassidy?

- Mogu li ti taj dio objasniti kasnije? -zamolila sam, jer sam znala da će taj dio biti nezgodan. Nadala sam se da me neće stajati prijateljice koja mi je bila važna, jer sam joj bila lagala.

-Obećajem da ću objasniti.

Na trenutak je šutjela, pa rekla, - Imala sam loš predosjećaj oko njega i nisam ti ništa rekla kad je otišao. Nisam te podsjećala na to. Nisam jer te nije trebalo podsjećati, jer te bio potpuno uništio i nisam te htjela još više povrijediti. Ali ovaj

povratak iznebuha s drugim imenom ne da je mi nimalo bolji osjećaj, makar ti čujem u glasu da ti se život vratio.

Pa, to je bilo dobro znati.

Odlučila sam riskirati.

- I prije sam znala da se zove Deacon -rekla sam joj sa zebnjom.

Dobila sam tišinu.

- Oprosti mi, molim te - brzo sam nastavila. - Ali on je bio taj za mene, a došao je sa teretom. Sad tih granica više nema, ili bar tako kaže. Nismo to još pretresli, ali budemo. Jedino što ti mogu reći da je sa mnom, i s tobom i Manuelom i djecom bio pravi on. Samo je koristio drugo ime.

Čula sam je kako je uzdahnula, pa rekla, - Ljudi rade svašta iz raznih razloga, i ti razlozi su njima dobri razlozi, makar sa strane izgledali kao krivi. Ali taj čovjek sa strane nije na njegovom mjestu, pa ne može suditi.

Bože, razumjela je.

Osjetila sam ogromno olakšanje.

Onda je na moju nesreću nastavila.

- Ali i s tim na umu, *mi amiga*, to svoje radiš tako da ne nanosiš bol drugim ljudima. Ako nanosiš bol, to nije u redu. To je onda sigurno krivo.

- Shvaćam.

- Nadam se da je to što je radio napravio iz dobrih razloga.

- Njegova žena je stradala, umrla je jako ružno, Milagros. - Čula sam njen tihi uzdah na ovo i nastavila. - On se osjeća krivim što je nije spasio. Pokušavao je to prebroditi. Koliko sam dosad shvatila, uspio je i sad mi se vratio.

- *Dios mio* -rekla je tiho.

- Da -složila sam se. -Žao mi je što sad moram skratiti priču, znam da se brineš, ali moram se sad vratiti unutra. Trenutno je sa Šeficom, i puno toga se dogodilo otkad je došao, ali još moramo puno razgovarati. Javim ti se opet brzo, pa ćemo na miru popričati.

- Okej, Cassidy. Ali molim te zapamti za kraj: najvažnija osoba na svijetu si ti sama. Štogod odlučiš, moraš paziti na sebe.

Stvarno je bila odlična.

- Hoću. Obećajem -odgovorila sam joj.

- Okej, *querida*. Vjerujem ti. Vidimo se brzo.

- Bok, Milagros.

Prekinula sam vezu i spustila telefon, pa se zagledala u snijegom okićeno drveće.

Sad kad je prvi dojam Deaconovog povratka popustio i kad sam sjedila na hladnoći trijema -gdje sam sjedila sama šest mjeseci, i nisam uživala u tome -sve što se dogodilo, sve što mi je dao, kako god ogromno bilo, sve je pomalo bljedilo.

Imala sam pravo.

Bilo je još puno toga o čemu je trebalo razgovarati.

Ugledala sam se na njega, pa se nisam okrenula kad sam čula otvaranje vrata, korake čizama i Šefičine šape na daščanom podu. Onda sam vidjela šalicu iz koje se pušilo koju je spustio na naslon za ruke moje stolice, a Šefica je gurnula nos u moju ruku.

Malo sam je pomilovala i počeškala po glavi, gledajući u šalicu.

Bio je to kakao. Vrući kakao sa sljezovim kolačićima koji su se topili na površini.

Nisam zaboravila kako me je Deacon znao iznenaditi s tim malim ljupkim stvarima, kao opaki tip koji na kakao stavlja sljez (i što ga uopće zna pripremiti). Ali morala sam priznati da je predivno dobiti to natrag.

- U krevet, mala - zapovjedila sam Šefici, podižući šalicu.

Otišla je do velikog jastuka za pse kojeg sam stavila na trijem ispred stolica i prebacila staru flanel deku preko njega. To je bilo njeno mjesto kad je bila vani sa mnom.

- Podučila si je - čula sam Deacona koji se spustio u stolicu pored mene.

Otpila sam kakao, a slatka pjena na vrhu ostala mi je na usnici. Maknula sam šalicu i polizala je.

- Zna sjedi, lezi, čekaj, krevet, dođi, tiho, budi dobra, dole u prizemlje, gore na kat, pravi se mrtva, i donesi -rekla sam mu. - Odlično donosi. Jako voli frizbi.

Nije ništa rekao, ali sam osjetila težinu u zraku. Pretpostavila sam daje to bilo zbog toga što nije bio tu sa mnom, da je zajedno podučimo.

Udahnula sam.

Prije nego što sam uspjela postaviti pitanje, Deacon je odgovorio.

- Odrastao sam na farmi u Lowi.

Čvrsto sam zatvorila oči, puštajući da me tih šest riječi preplavi i odagna siječanjsku hladnoću.

- Deda je bio odvjetnik - nastavio je pa sam otvorila oči. - Bijesan ko vrag što moj tata nije slijedio njegovim stopama. Ali moj tata je htio biti farmer pa je kupio farmu i postao farmer. Našao si je ženu koja ga je htjela bez obzira na sve, no voljela je i život na farmi.

Kad je zastao, otpila sam j os gutljaj kakaa i zadržala šalicu pred prsima u rukama u rukavicama.

- Ja nisam htio biti farmer. Imam mlađu sestru, ni nju to nije zanimalo. Tata je bio razočaran, ali i on je bio sin koji je išao svojim putem. Nije bio čovjek koji bi tjerao svoje dijete da radi bilo što. Imao je sestru.

Nisam ništa rekla. Samo sam otpila još jedan gutljaj.

- U srednjoj sam igrao nogomet. To je bilo davno, kad još nisi birao samo jedan sport i trenirao ga cijelu godinu, tako da sam još i bacao disk i koplje na atletici. Kad sam imao šesnaest, našao sam si preko ljeta posao s krovopokrivačem. Iduće ljeto

isto. Svidjelo mi se. Sviđalo mi se biti uključen u gradnju nečega. Popravljanje nečega. Vidjeti na kraju dana šta sam napravio. Već tada sam shvatio da mi to leži, makar tada još nisam znao šta to znači kad ti neki posao leži.

Zastao je.

Čekala sam.

Nastavio je.

- Vlasnik građevinske tvrtke bio mi je sklon. Dao mi je posao čim sam završio srednju. Ako ne bi radio na farmi, tata bi htio da odem studirati, a ni to nisam htio. Nije mu se sviđalo, ali je razumio. Maturirao sam u subotu, otišao raditi u ponedjeljak, iselio iz kuće do kraja ljeta. Razumio je. Htio sam biti svoj čovjek i nisam odugovlačio s time i on je to poštovao.

To je bilo zadivljujuće, ali mi Deacon nije dao priliku da to kažem.

- Čovjek za kojeg sam radio, -nastavio je -imao je tri kćeri, nije imao sinova. Kad kažem da mi je bio sklon, mislim da me je uzeo pod svoje. Sad kad gledam unatrag, vidim da me je pripremao da preuzmem posao kad njemu bude dosta. Naučio me je svemu, gradnji, struji, instalacijama, temeljima, arhitekturi. Naučio sam sve dok sam radio, malo pomalo.

Tako je znao postaviti oluke, popraviti mi krov, nacrtati i sagraditi mi sjenicu.

U meni se odvijala ugodna promjena, sad kad su djelići Deacona počeli sjedati na svoje mjesto.

- Zvala se Jeannie - rekao je tiho i ta promjena u meni je stala, a želudac se zgrčio.

Šutio je neko vrijeme, a onda ponovo nastavio.

- Upoznao sam je i sve je bilo kako treba biti. Svaka pojedina sekunda. Dok nije bila nestala.

Šokirana njegovim riječima, glava mi se trgnula ustranu.

- Nestala?

Okrenuo je pogled prema meni. -Da, Cassie. Nestala.

- Moj bože -šapnula sam.

- Nije lijepa priča.

Već je to bio rekao, i bilo mi je to jasno, s obzirom da je bila mrtva.

Ali sad se činilo gore. Nisam si mogla zamisliti, da netko koga volim nestane. Poludjela bih.

Definitivno su djelići Deacona sjedali na svoje mjesto.

Samo mi se slika koju su formirali više nije sviđala.

Opet je pogledao prema drveću.

Otpila sam još jedan gutljaj, zajedno sa rastopljenim sljezovim kolačićem, tako da je bio ekstra sladak.

Dobro da jesam. U tom trenu to još nisam znala, ali trebat će mi šećer u krvi da podnesem što će mi Deacon ispričati.

- Sreli smo se u baru - rekao mi je. -Kliše, ali bilo je dobro. Bila je zgodna, ne prekrasna kao ti, ali okretali su se za njom. Svaki put kad bih je pogledao, uhvatio bi je kako me gleda. Skrenula bi pogled, ali sam znao da ju zanimam. Mislio sam

kako je to slatko, zgodna cura me gleda, pa se stidi kad je uhvatim u tome. Prišao sam joj, izbacio neku otrcanu foru, ona se upecala. Pozvao sam je van. Rekla je da. Počeli smo hodati. Pa za ozbiljno. Zaljubili smo se. Pitao sam je da se uda za mene. Tri mjeseca kasnije imali smo ogromnu svadbu.

Opet sam ga pogledala, s iznenađenim,

-Tri mjeseca? Pogledao me. -Aha. Imao sam dvadeset i četiri, nisam imao pojma o svadbama i kako je to bilo brzo. Moja mama je znala. Sad kad se sjetim, znam da je bila uznemirena. Tada nisam razmišljao ni o čemu, osim o medenom mjesecu i kako ću poslije dovesti curu doma i posložiti nam život.

Skrenuo je pogled i podigao čizme na ogradu. Šefica je podigla glavu, pogledala ga, onjušila hladan zrak pa opet legla.

- Napravio sam to. Dobro smo živjeli - nastavio je zamišljeno. -Bila je slatka. Odlično se oblačila. Imala je dobar posao. Voljela se zabavljati. Voljela je seks. Nasmijavala me je Ja sam nasmijavao nju. Kad bi uvečer ušao na vrata, ponašala se kao da joj se svijet opet okreće. Kad bi ujutro odlazio, ponašala se kao da svijet staje.

Dvadeset i četiri, bio sam tako prokleta mlad, znao sam samo da imam zgodnu, slatku, smiješnu curu kojoj sam stavio prsten na ruku i koja me voli. Mislio sam kako sam potrefio zgoditak.

Peckalo me u grlu, ali sam to prigušila s još jednim gutljajem kaka.

- Pekla mi je kekse.

Na te riječi sam se ukočila.

- Stalno smo imali domaćih keksa i kolačića u kući. Svih mogućih vrsta. Ona ih nije jela. Pravila ih je meni, jer sam ih ja volio. Kad bi mi gradilište bilo blizu kuće, ponekad mi je znala donijeti ručak i kutiju keksa za mene i dečke.

Sjetila sam se kako mi je odgovorio, onomad kad sam mu donijela kekse.

Ni slučajno, rekao je.

Pribilježila sam si u glavi da mu nikad više ne ponudim kekse. Upitala sam, - Što je ona radila?

- Radila je kao tajnica u uredu firme koja je izvodila vodoinstalacije. Dobro je zarađivala, za svoje godine, bila je godinu mlađa od mene. I ja sam dobro zarađivao. Fino smo živjeli. Godinu dana nakon vjenčanja činilo mi se da je vrijeme za idući korak. Pa sam joj rekao da razmisli o tome da imamo dijete.

Gledao je prema drveću. I ja sam skrenula pogled onamo i šutke pila kakao.

- Nije morala razmišljati. Bila je za. Pa smo radili na tome. Stalno. Nije teško raditi djecu.

Pretpostavljala sam da je to istina, ali njegov glas je govorio drugačije. Opet je bio zamišljen, ali sada i dalek, kao da u tim riječima ima još toga. Osjetila sam tjeskobu.

- Vidio sam našu budućnost i znao sam kako će biti - rekao je. - Htio sam da bude takva. Bio sam spreman dati sve od sebe

da to ostvarim. Znao sam da trebamo biti spremni za bebu. Živjeli smo u stanu sa samo dvije spavaće sobe, i to nije bilo dovoljno dobro za obitelj. Razgovarao sam s Jeannie, ona se složila. Trebao nam je početni ulog, i znali smo da bi nam roditelji pomogli, ali ja nisam bio za to. Razgovarao sam sa šefom. Radio prekovremeno. Na baušteli uvijek ima posla. Odlazio sam od kuće prije sedam, vraćao se poslije osam, nekad i kasnije. Radio vikendima. Tada sam ili radio, ili spavao, jeo kekse i jebao ženu. Dobra stara vremena.

Glas mu se nije promijenio, osim što su zadnje tri riječi bile obojane sarkazmom, ali osjetila sam da će se sad priča promijeniti.

Osjetila sam jači nemir i morala se suzdržati da se ne mičem.

- Ona je imala dovoljno vremena i znanja, pa je preuzela posao oko bankovnih računa, čekova, plaćanja računa. Ja se nisam nimalo brinuo oko toga. Dok jednog dana nisam vidio izvod na vrhu košare gdje je držala svo to sranje. Stanje na računu nije bilo ni blizu kako je trebalo biti. Kad sam postavio pitanje oko toga, pošizila je. Rekla je da je posudila novac nekom frendu koji se našao u nevolji, a nije me htjela pitati jer bih rekao ne ili bi se naljutio kad bi znao da je to napravila bez pitanja. Rekla je da će dobiti novce natrag. Bila je toliko poludjela da sam joj rekao, ako ih vrati, u redu je. Bila je takva sa svojim prijateljima, bliska. Napravila bi to za bilo kojeg od njih. Par mjeseci kasnije novci su bili vraćeni.

Ispustila sam dah koji nisam ni znala da zadržavam.

- Ali, nije zatrudnila. Na mom sistematskom pitao sam doktora oko toga, rekao je da trebaš pokušavati bar godinu dana prije nego što se zabrineš. Nije bila prošla godina pa nisam ništa rekao. Nisam je htio uznemiravati. Ponašala se promjenjivo, mrzovoljno, pa sam mislio da je i njoj isto kao i meni, da se brine što još nismo napravili dijete.

Utihnuo je ali ga nisam poticala da nastavi. Samo sam pila svoj kakao, loveći još jedan meki sljezov slatkiš. Progutala sam i čekala.

Nisam morala dugo čekati.

- Nekoliko mjeseci kasnije bili smo blizu svote za polog za kuću. Radio sam kao manijak, najčešće me nije bilo doma prije devet uvečer. Još uvijek nije bila trudna i spremao sam se razgovarati s njom o tome. Skupljao sam hrabrost. Bila je nervozna i napeta, a ja sam mislio da znam zašto. Taj dan kad sam došao ranije daje odvedem na večeru i na taj razgovor, nje nije bilo.

Pogledala sam ga ali nisam ništa rekla.

- Nije je bilo -rekao je prema drveću. -Potpuno. S time ne mislim da je uzela svoje stvari. Ostavila je sve, čak i torbicu i mobitel. Samo Jeannie nije bilo.

Polako je okrenuo glavu prema meni.

- Poludio sam.

I ja bih.

Svatko bi.

- Pa naravno - rekla sam nježno.

- Mislio sam da je oteta.

O bože.

- Deacon.

- Prestravio sam se. Sve je u kući bilo na svom mjestu, i njen auto, torbica, telefon? Koja žena odlazi od kuće bez torbice?

- Nijedna -rekla sam kad je prestao govoriti.

Pogledao je prema drveću i nije odgovorio. Nastavio je svoju priču.

- Kad se nije pojavila do ponoći, a nazvao sam bio njene frendove, familiju, sestre, šefa, onda sam otišao na policiju i rekao da je nema. Rekla su mi da mora proći više vremena da bi mogli nešto učiniti. Mislio sam da je to sranje. Čovjek poznaje svoju ženu, zna ako nije nigdje gdje bi trebala biti, s ikime koga poznaje, onda je trebaju potražiti.

- Naravno -složila sam se.

Pogledao me je. -Ima razloga zašto ne traže, Cassidy.

Stisnula sam usne.

- Znali su da ima jebeno brdo načina na koje čovjek ne poznaje svoju ženu. Idućih dana, tjedana, mjeseci ja sam shvatio da ne znam prokleta ništa o Jeannie.

- O čemu se radilo? -šapnula sam. Nisam željela znati, ali sam trebala znati, trebala sam da mi to kaže. Ne zato što je to bilo moje pravo znati, nego zato što je on to morao otpustiti.

Pogledao je u drveće.

- Počela je pušiti travu sa dvanaest. Napredovala na LSD i ekstazi do četrnaeste. Šmrkala je kokain u prvom srednje. Dobra familija, dvije solidne sestre, nemam jebenog pojma zašto je to radila, sam znam da jest. Znao sam da je ponekad krhka, osjetljiva, više nego drugi ljudi, i sad kad gledam unatrag vidim da to nije bilo zdravo. Bila je tri puta na odvikavanju između petnaeste i devetnaeste. Mislili su da je zadnji put bilo uspješno. - Udahnuo je i završio. - Prevarili su se.

- Drogirala se? -upitala sam priglupo a on me pogledao.

- Ne znam što je bilo okidač - rekao je, jer moje pitanje nije zahtijevalo odgovor. -Ne znam je li to bilo zato jer sam htio dijete, a ona je shvatila da nema snage za to. Ali vratila se kokainu. Onaj novac koji je bio nedostajao bio je potrošen na to. Ali sad postaje gadno, Cassidy.

Zar nije već bilo gadno?

Nisam to upitala.

Samo, - Reci mi.

- Vratila je te pare kurvanjem.

Trepnula sam.

Kurvanjem? Kao, spavajući s muškarcima za novac?

O moj bože!

Nisam tražila Deacona da mi to potvrdi. On je nastavio dalje.

- Navlačila je kokain ravno pod mojim nosom, a da ništa nisam primijetio. Da pokrije dug, zaradila je na jedini način koji je znala, pušeci i jebavajući se za pare.

Okej, stvarno se moglo reći da je priča bila gadna.

- Mili -šapnula sam.

- Njena familija je naravno znala za njen problem. Sestre su joj znale. Prijatelji su joj znali. Sranje je izašlo na vidjelo kad se danima nije pojavila na poslu i kod kuće i na kraju se umiješala policija. Nitko se nije iznenadio. Bili su žalosni. Bili su zabrinuti. Suosjećali su sa mnom. Ali nitko se nije iznenadio. Nitko osim njenih šefova... i mene.

- Nije ti rekla?

- Ništa.

- Njeni roditelji, prijatelji, sestre, kad si ih zvao da im kažeš da je nestala?

Malo se nagnuo prema meni. - *Nitko* mi nije rekao.

- Pa... ja to ne mogu vjerovati. Pa to je sumanuto.

- Sjebano - složio se. - Kad su drotovi čuli njenu povijest, potraga za njom je stala. Potpuno. Džanki negdje traži šut. Oprali su ruke od svega. - Pogledao je u drveće. - Ja nisam.

O bože.

- Volio sam je - rekao je tiho, melankoličnog glasa, a moje srce se steglo. - Volio sam je, nije me bilo briga što ima problema, nedostajala mi je. Htio sam je natrag. Htio sam joj pomoći, izliječiti je. Postao sam opsjednut time, slijep od

potrebe. Htio sam je opet pored sebe. Njen osmijeh. Njene jebene kekse.

Bože. Stvarno sam napravila glupost s onim keksima.

- Pa sam je krenuo tražiti. Na koncu sam dao otkaz. Moj šef, dobar čovjek, puno je uložio u mene. Brinuo se za mene, jako, mislio je da tratim život na ženu s problemom koji ne mogu riješiti. Rekao mi je to. Ja sam ga poslao u kurac. I moj tata je to pokušao, on i mama su bili izvan sebe od brige. Pokušali su me odgovoriti, a i njima sam rekao da odjebu. Otišao sam je tražiti. Potonuo sam u svijet koji me dočekao raširenih ruku, s obzirom u kakvom stanju sam bio, i godinama sam tražio Jeannie.

Zatvorila sam oči i oborila glavu.

- Našao sam je, Cassie.

Na taj novi ton glasa otvorila sam oči i podigla glavu, vidjela da me gleda.

- Našao sam je. I, sunce, ako doista trebaš sve to čuti, reći ću ti sve. Ali kažem ti sada da ti to ne želim govoriti. Ne želim da znaš da tako ekstremno i ogavno sranje postoji na svijetu. Dopusti mi da te zaštitim od toga. Reći ću ti da je potonula duboko, prešla s kokaina na heroin, došla do točke da ne može živjeti bez toga i da će učiniti bilo što da to dobije, i dotakla je dno dna. Pokušao sam je izvući. Prebili su me, skoro sam umro u jarku.

Oštro sam udahнула.

- Pokušao sam ponovo. Pucali su na mene.

O moj bože!

- Deacon -dahnula sam.

- Pokušao sam opet. Predozirala se i umrla. Ostavili su njeno tijelo vani pa su njeni roditelji imali šta pokopati. Ali ja sam bio gotov. Šta sam vidio, šta sam radio, koga sam sreo, s kime sam se dogovarao, koga sam mitio, kako sam se izgubio u tom svijetu, pripadao mu, i ona je umrla a ja nisam ostavio taj svijet, Cassie.

- Nisi se izgubio u njemu.

- Jesam, do prije nekih tri sata.

Nagnula sam se prema njemu. -Nisi se izgubio u njemu, Deacon. Ona te povukla u njega.

Gledao me u oči i kimnuo.

Onda je rekao, -Istina. Nisam to shvatio dok me Raid nije raspizdio gurajući mi to u nos. Nisam to probavio dok nisam čuo tu pjesmu koju sam ti dao. No, važno je da shvatiš šta ću ti sad reći, Cassie. Ona me povukla onamo, ali ja sam tamo sam ostao.

- Na skali od jedan do deset, koliko gadno je bilo kad si je našao?

- Sedam milijuna, šesto tisuća dvadeset i tri.

Progutala sam slinu. Po licu i tonu znala sam da se ne šali.

Ni najmanje.

Udahnula sam i krenula.

- Tvoja žena koju si volio i s kojom si htio imati život i obitelj, imala je problema s drogama od prije nego što si je

upoznao i oženio. Nikad ti nije rekla za to. Počela se drogirati ponovo, i ni to ti nije rekla. Spavala je s drugima za novac da bi platila drogu dok je još živjela s tobom, udana za tebe, i tobože pokušavala ostati trudna s tobom, a sve to za vrijeme dok si ti zarađivao novac za kuću za vašu buduću obitelj, oko čega se dogovorila s tobom. Onda te je ostavila, bez riječi, birajući drogu. Je li tako? Nije bila nestala. Otišla je.

- Otišla je -potvrdio je.

- Bez poruke, bez dimnog signala? -upitala sam.

Stresao je glavom. -Ništa.

- I usprkos svega toga, ti si zaustavio svoj život da bi je pronašao i izliječio, što je završilo time da si bio u krajnjoj opasnosti i dvaput skoro poginuo.

Opet je pogledao prema drveću. -Nije mi to bilo najpametnije.

- To je toliko prekrasno, da ću se ponovo rasplakati - rekla sam mu a on me pogledao iskosa. -Ali neću jer su mi obrazi hladni i ne želim da se smrznem.

- Cassidy...

- A sad ti ne mogu peći kekse, i to je sranje. Volim kekse. - Glas mi je postao viši i glasniji i Šefica je podigla glavu, pa sam ga zauzdala.

- Cass...

- Daje živa, ubila bih je - objavila sam.

Glava mu se trgnula i počeo je, -Ženo...

- Ne šalim se, Deacon.

- Vidim, Cassidy. Ali nisi me shvatila. Ja sam živio u tom svijetu. Radio sam stvari. Stvari koje...

- Boli me kurac -prasnula sam a njegove obrve su se skupile a glava trgnula. -Imao si isplaniran cijeli život pred sobom. Sreo si lijepu curu u baru s kojom si bio sretan i s kojom si odmah krenuo dalje, jer si znao što želiš, baš kao i ja. A ona je to sjebala. Odustao si od svega da to popraviš, vratiš taj život njoj i sebi. Mi imamo prekrasni rat, Deacon. S njom si imao ružni rat. U ružnom ratu rade se ružne stvari.

- Govorim o ozbiljnim sranjima, Cassie.

- Rekao si da vjeruješ u to što radiš - podsjetila sam ga.

- Vjerovao sam.

Opet sam se napela.

- Vjerovao si? Prošlo vrijeme?

- Gotov sam.

Trepnula sam. -Gotov?

- Gotov.

Zurila sam u njega.

- Zadnje šta sam napravio prije nego što sam došao, presjekao sam sve veze - rekao je.

Sve u meni, sve što sam bila ja, proširilo se tako naglo da je bilo čudo da nisam raznijela trijem.

- Više nećeš otići -šapnula sam.

- Ne. Nikad - odgovorio je odlučno. - Čak i ako najednom shvatiš kakav sam i s kakvima sam se družio, potrudit ću se da razumiješ, opet mi vjeruješ i nikad ne poželiš da odem.

- Već ne želim da ikad više odeš.

Zatvorio je oči, a sirovi osjećaji vidjeli su se na njegovom licu obasjanom svjetlom iz kuhinje.

Bio je to prelijep prizor.

Onda je otvorio oči. -Radio sam sranja, sunce.

- Nije me briga.

- Moram ti reći o tome. Zato da razumiješ čovjeka u svom krevetu i zašto sam to bio ja.

Nagnula sam se prema njemu preko naslona za ruku.

-Deacon, zar ne čuješ? Već razumijem. I vjerujem ti. Jedini put kad sam prestala vjerovati bilo je kad mi nisi dao ono što sam trebala da mogu nastaviti vjerovati. Sad to imam. To je sve. Ne trebam više.

- Dođi ovamo -zabrujao je, a izraz mu se opet promijenio.

Postao je žestok.

Žestok od ljubavi prema meni.

To je bilo još puno ljepše.

Totalno.

Nisam se pomaknula jer sam uživala u tom izrazu njegovog lica, upijala ga duboko, pamtila svaki milimetar. Da i ne spominjem, opet sam imala njegovo ,dođi ovamo', i kako god mi je išlo na živce, svejedno mi je nedostajalo.

Deacon je postao nestrpljiv i dohvatio moju ruku, povlačeći tako snažno da je privukao moju stolicu bliže svojoj. Šefica je tiho zalajala, i da ne prospem šalicu odložila sam je i ustala. Pokrivač je pao na daščani pod, a on je skinuo noge s ograde. Kad ih je spustio, naslonila sam koljeno pored njegovog boka i prebacila drugu nogu preko njegovih, sjedajući mu u krilo.

Njegove ruke su kliznule uz moja leđa i privukle me bliže, a moje su primile njegova ramena.

- Bio sam lovac na glave - rekao je kad sam se smjestila.

- Deacon, ne moraš...

- Nisam tragao za ljudima koji su pobjegli od uvjetne.

Lovio sam loše ljude i vraćao ih lošijim ljudima koji su mi plaćali gotovinom.

Čvrsto sam zatvorila usta.

- Imam četiri milijuna, petsto sedamdeset i pet tisuća dolara, u kešu, skriveno na sigurnom na više mjesta, po cijeloj zemlji.

Zinula sam.

- Ubio sam tri čovjeka - nastavio je, a meni su se oči razrogačile. - Potraga je otišla u kurac, sve se zakompliciralo, i došlo je do točke ili oni ili ja, pa sam izabrao sebe.

- To bi i ja odabrala - rekla sam tiho.

Bilo je kao da nisam ništa ni rekla, samo je nastavio i znala sam da mora to izbaciti iz sebe.

- Nije mi to bilo drago, ali to nisu bili dobri ljudi. Znam da tražim puno, ali moraš mi vjerovati kad ti kažem da svijet nije ništa izgubio s njima.

- Vjerujem ti.

Zurio je u mene na trenutak pa promrmljao, - Isuse.

- Doista.

Pogled mu je postao mekši, kao i ton glasa, kad je rekao,

- Znam.

Nagnula sam se prema njemu, podižući ruku i obavijajući je oko njegovog vrata.

Deacon je nastavio.

- Taj svijet treba zatvoriti, Cassie. Ako nije zatvoren, žene poput Jeannie mogu pasti u njega. To je rat bez kraja, posao koji nikad neće biti gotov, svijet koji svakog dana, milijun puta dnevno, prodire u živote dobrih ljudi. Ja sam obavio svoj djelić da zatvorim taj svijet.

- Razumijem, mili -rekla sam nježno.

- Jednom sam lovio - nastavio je, - a da nije bilo za novac. Moj frend Raid ima žensku, dobru ženu. On je imao svoje sranje u životu, a ona mu je pomogla izvući se. Neki ljudi su je ozlijedili, gadno. Poludio je. Morao sam ga držati na okupu, držati cijelu situaciju pod kontrolom, pomoći mu da pošalje poruku: Nju se ne dira. Radio sam sa Vitezom, Creedom i Sylvie, i ta poruka je poslana.

Kimnula sam.

Shvaćala sam što govori.

- Trebaš čuti još.

Nisam htjela čuti više.

- Reci mi onoliko koliko trebaš -rekla sam mu.

Ruke su se obavile oko mene i stisnule, i znala sam da sam mu već tim riječima dala ono što treba.

- Ljudi koji su napravili Jeannie to što jesu, više nisu živi.

- Okej - šapnula sam.

- To nisam bio ja. Htio sam ih povrijediti. Uvalio sam se duboko u taj svijet, shvatio da imam vještine u njemu. Bavio sam se njima, postao jebeno dobar. Zato sam postao to što sam postao i radio to za novac. Ali znali su tko sam. Znali su kako se zovem. To što su učinili Jeannie i to što su znali tko sam ... i zato da moj život u tom svijetu ostane na meni, ne dotakne moju familiju, moju sestru ... morali su umrijeti. Zato sam namjestio da upadnu u rat, stradaju u njemu i na kraju umru.

Govorio mi je da to neće dospjeti do Planinskog ljiljana.

- Ja bih na tvom mjestu učinila isto.

Usne su mu se uvile. - Sereš.

- Ja sam opaka ženska -podsjetila sam ga.

Odmahnuo je glavom, oči su mu se nasmiješile, pa se opet uozbiljio.

- Trebaš shvatiti da me nitko ne zna kao Deacona Gatesa. Nitko ne zna zašto sam bio u tom svijetu osim Raida. Deacon Gates je umro sa Jeannie i ljudima koji su je povukli na dno.

Nitko me nije znao čak ni samo kao Deacona, osim tih par ljudi za koje sam znao da im mogu vjerovati. Nikad me nisu iznevjerili. Ni neće. Prije nisu jer znam izabrati kome mogu vjerovati. A sada imaju dodatni poticaj jer znaju da bi tako mogli iznevjeriti i tebe, a tad bi se mogli probuditi priklni.

- Deacon - dahnila sam.

- Nemoj misliti da se šalim. -Glas mu je bio čvrst ali i malo grub. - Taj svijet tebe neće dotaknuti i učinit ću apsolutno sve da to osiguram, Cassie.

- Okej -rekla sam umirujuće. Da promijenim temu, upitala sam, - Ljudi su te morali nekako pronaći, prepoznati te, zvati te nekako. Kako su te zvali?

-Duh.

Pa ono, bilo je malo kul.

- Zato što te je bilo teško uhvatiti?

- Zato što sam bio živi mrtvac.

Zurila sam.

Deacon je nastavio.

- Bio sam ledeni pizdun, bez dokumenata, bez života, bez doma, bez veza, bez osjećaja, i svi su to znali. Dok nisam došao do nekih starih brvnara u kampu u kojem sam davno prije bio, van uobičajenih puteva. Savršeno mjesto za ono malo predaha koji sam si dozvoljavao. Tiho i mirno mjesto, gdje me nitko ne može pronaći. Ali kad sam ponovo došao, predivna žena s nevjerojatnim očima i usnama koje sam htio oko svog kurca

svađala se sa svojim dečkom. Kakav sam sretnik, kasnije sam saznao da je tvrdoglava, prkosna, duhovita, snažna, govori šta misli, voli pse, voli biti svezana, jako svršiti, dobiti u guzu, i dati isto tako kao šta dobiva. -Podigao je glavu od naslona tako da mu je lice bilo na dva centimetra od mojeg.

-I ona me uskrsnula.

Bože.

Bože.

Ljubavne izjave na Deaconov način, samo sto puta jače.

Nikad se neću naviknuti na to.

Glava mi je klonula na njegov vrat, nisam je više mogla držati uspravnom.

Zagrlila sam ga i stegnula, šapćući, -Mili moj.

- Htio sam opet biti mrtav kad sam otišao od tebe, Cassie. Mrtvi ne osjećaju bol. Jebeno sam se potrudio. Ali nije mi išlo. Ti si bila živa u meni.

Čvrsto sam zažmirila, privukla se bliže i držala se.

Deacon mi je dao kratak stisak i nastavio.

- Mislio sam da nemam više sreće. Konačno sam izvukao glavu iz dupeta, došao natrag da izborim prekrasan rat, i pazio da to bude u trenutku kad tvoja cura dolazi niz prilaz.

Otvorila sam oči, podigla glavu i pogledala ga. - Stvarno?

- Ko na filmu, pojurila je prema meni, pomislio sam da će se zabiti u mene ili me natjerati da skrenem. U zadnji trenje

okrenula volan i presjekla mi put, iskočila van i počela vikati na mene.

Zahihotala sam se.

Tada sam dobila Deaconove bore smijalice kraj usta, kraj očiju, i osjetila radost.

I to mi je nedostajalo.

- Da nisam bio zaprepašten da to zna izvesti bez da nam razbije aute, i skoncentriran na to kako da dođem do tebe, i ja bi bio prasnuo u smijeh.

- Sad kad gledam unazad -rekla sam, još uvijek se smijuckajući, -prilično je smiješno.

Još uvijek se osmjehujući složio se sa mnom, -Je.

Spustio je jednu ruku i obavio šakom moju bradu, vrhovima prstiju u mojoj kosi, i da, i to mi je nedostajalo.

- Nema je više.

Ton mu je opet bio ozbiljan pa sam se i ja uozbiljila.

- Znam, Deacon -rekla sam. -Ali Milagros je prilično zbunjena, i to nije dobro, treba...

- Ne mislim na nju. Milagros, Manuel, klinici, riješit ću to kako treba, koliko god mi trebalo. Ti to trebaš, a i ja. Oni su dio tebe, dio onog što me je ponovo učinilo živim. Ali nisam na to mislio. Mislio sam na Jeannie.

Polako sam kimnula. - Okej.

- Što ti hoću reći, Cassidy. Ako želiš peći kekse, peci ih za nas dvoje.

Pih, kako me dobro čitao.

Nastavio je.

- Nije mi više nad glavom. Gotovo je s tim. A pogotovo nije više tebi nad glavom, nikad više. Pustio sam te. Otišao sam. Mogao sam ostati ali sam dopustio da se odvije to sranje. Raid mi je rekao da kad se muškarac opeče sa ženom, on to preboli i ide dalje. Ali kad on opeče dobru ženu, ne može. Ono što nisam razumio je da sam ja bio opečen, i da me nije opekla dobra žena nego žena s gadnim problemima kojoj sam dao da me povuče u nevolje. I morao sam pronaći način da je otpustim iz sebe zbog toga. Ne tebe. Trebalo mi je neko vrijeme, ali konačno sam shvatio da tebe nikad ne bih mogao pustiti, jer ti nisi ono što sam si želio za dobar život, poput Jeannie. Ti si ono što *trebam*.

O bože.

Trebao je prestati.

Nije stao.

- Ali mogao sam je pustiti. Bilo je to u mojoj moći. Mrtva je.

Ja sam joj davao moć da ostane tu. Pa sam je pustio. Sad ćemo živjeti svoj život. Živjet ćemo kako treba. Sretno. Ona me godinama vukla dolje. -Ruka me je stegnula.

- Sad sam opet isplivao na površinu, srce. S tobom. A nje više nema.

Moj osmijeh je bio potresen, ali sretan, i kimnula sam.

Pomilovao me palcem po obrazu. - Jesu tvoji popizdili na mene? Osmijeh mi je izbljedio kad sam nastavila kimati.

- I to ću popraviti -promrmljao je.

Vjerovala sam da hoće.

Totalno.

- Mogu li te nešto pitati? - zamolila sam.

- Bilo šta.

Bilo šta.

Osmijeh mi se vratio i proširio. Duboko sam udahnula.

- Trideset i osam žena... - rekla sam ne dovršavajući rečenicu.

- Nekoliko prije Jeannie, većinu nakon šta je umrla. Sad kad gledam unatrag, mislim da sam pokušavao pronaći način da se opet osjetim čistim. Nijedna mi to nije dala. Pa sam prestao tražiti, kao šta znaš.

- Razumijem.

- Dobro -promrmljao je.

- A što je s JINJ? - nastavila sam.

-Šta?

- Javnim iskazivanjem nježnosti. Inače si vrlo nježan, Deacon, ali ne kad smo u javnosti.

- Želiš to?

- Pa... da. Ako ti je to okej.

- Dobit ćeš to.

- Ali nisi to radio zato što... ?

- Nisam to radio zato što kad te diram, to nas odvede nekuda.

Zagledala sam se u njega.

- Sigurna sam da se toliko možeš kontrolirati.

- Mogu. Ali moj kurac ima vlastite ideje kad je u tvojoj blizini. Ne treba mi da se borim s erekcijom, dok me desetogodisnjak ispituje o životu.

- Oh - promrmljala sam, dobijajući jasniju sliku.

- Ili kad hodam po dućanu.

Počela sam se ceriti.

Deacon je gledajući moja usta promumljao, - Vidim da me shvaća.

- Shvaćam.

Oči su mu našle moje. -Proći će me to, ženo, kad se naviknem na tebe.

Zafrkavao me je.

- Onda ću se morati potruditi da ti budem tako dobra, da se nikad ne navikneš - odvratila sam.

Palac mu je prešao preko mojih usana, a pogled ga je pratio.

-Ona ga voli dignutog.

- Definitivno.

Oči su opet našle moje. Plesale su.

Nagnula sam se naprijed i dotaknula usnama njegove.

Kad sam se odmaknula, upitala sam,

- Kad ti je rođendan?

- Tridesetog rujna - odgovorio je bez oklijevanja.

Bilo bi me razveselilo, ali me previše iznenadilo.

- Ozbiljno?

Obrve su mu se malo skupile. - Da, više ništa ne krijem.

Nisam mogla vjerovati.

Vidio je to. Znala sam kad je zarežao, - Ne lažem, ženo.

- Mili -protisnula sam.

- Šta? - odrezao je. Došlo mi je da se počnem smijati.

Nisam.

Rekla sam mu, -To je i moj rođendan.

Zurio je. Onda se široko nacerio.

Sve je bilo u redu sa svijetom.

- Ne zajebavaš? -upitao je.

Odmahnula sam glavom.

- Rođena si za mene, Cassie -promrmljao je. -Osam godina nakon što me Bog stavio na Zemlju, poslao mi je tebe.

Nije bio u pravu.

- Ne -nisam se složila. -Osam godina prije nego što sam ja poslana na Zemlju, stavio je tebe da me dočekaš.

Oči su mu opet zaplesale, pa se to svjetlo primirilo a lice uozbiljilo.

- Moram te još nešto pitati.

- Reci.

Spustio je ruku s mog lica na struk i zagrlio me objema rukama.

- Trebaš se dogovoriti s nekim da pripremi na kamp. Moram do Lowe, do mojih, popraviti što sam rastrgao, i želim da ideš sa mnom.

Da.

Da.

Vratilo se.

Osjetila sam *radost*.

- Kad god želiš -odgovorila sam odmah.

- Jebote, volim te - odgovorio mi je sa snažnim stiskom.

- Ja tebe volim više.

- Teško.

Stisnula sam oči prema njemu. -Totalno te volim više.

Gledao me u oči. Onda je digao pogled prema stropu trijema.

- Ona se svada oko toga tko koga više voli.

- *Baš* te volim više - odgovorila sam.

Vratio je pogled prema meni.

Šapnuo je, -Prekrasan rat.

Prekrasan rat.

Doista.

Nisam dobila priliku potvrditi.

Deacon je gurnuo ruku u moju kosu, privukao me i poljubio.

Epilog

Keksi

Bila sam u predvorju, hodajući lijevo desno, a Šefica je dahtala uz mene.

Deacon je stajao naslonjen uz dovratnik kuhinje, ruku prekrivenih na prsima, nogu u trapericama prekrivenih kod gležnja, i promatrao me.

-Ženo, smiri se - rekao mi je.

Stala sam i pogledala ga.

Mama i tata su trebali stići svaki tren. Pazit će na Planinski ljičlan dok Deacon i ja odemo u Iowu.

Bila sam nazvala mamu i rekla joj da se Deacon vratio, da smo riješili probleme i da nastavljamo tamo gdje smo stali.

S obzirom na stanje u kojem sam bila kad su me vidjeli u kolovozu, mama se baš nije razveselila na te vijesti.

Zatim sam joj ispričala sve o Deaconu.

Dobro, ne ono o tome da je ubio neke ljude, ali većinu ostatka. O Jeannie. O tome kako je napustio naš svijet. O tome kako su ga zvali Duh i zbog čega. I o njegovoj borbi kad sam radila nešto što nisam ni znala da radim: vraćala ga u život.

Nije me začudilo kad je na to omekšala stav prema njemu. Mama je imala meko srce.

Tata nije omekšao.

I on je imao meko srce, ali veliki dio tog srca pripadao je meni. Njega će trebati uvjeriti.

Unatoč tome, pristali su doći. Titus će paziti na ranč dok njih nema.

I sad kad su trebali stići svaki čas, ja sam se izbezumila.

- Sori što te podsjećam na to, dragi, ali nisam bila u dobrom stanju kad su došli nakon što si me ostavio - rekla sam mu.

Deacon je uzdahnuo, odgurnuo se od dovratka i prišao mi. Iako mu je Šefica pokušavala privući pažnju, gurkajući ga nosom po nozi i mahnito mašući repom, Deacon nije skidao oka s mene.

Podigao je obje ruke i primio moju čeljust, spuštajući lice bliže.

- Voliš li me? - upitao je.

- Naravno.

- Voli li on tebe? - nastavio je.

- Da - odgovorila sam.

- Pa onda, Cassie, mene ni ne mora voljeti. Ne mora mi oprostiti. Možda me neće moći razumjeti. Ali ako me ti voliš, naći će načina da me podnosi.

Najednom sam se opustila.

Jer, nije bio u pravu.

Ne oko toga da će ga moj tata moći podnijeti zbog mene.
Nego oko toga da ga neće moći razumjeti.

Moći će.

Samo treba vidjeti svojim očima da bi se uvjerio.

Kimnula sam.

Deacon je još malo spustio glavu da bi me poljubio.

Šefica je pojurila prema vratima.

Stigli su.

Opet sam počela paničariti.

Deacon je to osjetio, podignuo glavu, pogledao me u oči i naredio, -Isuse. Daj se smiri.

- Šefuješ -prasnula sam.

Nacerio se.

I opet sam se opustila.

Pustio me, ali me primio za ruku i poveo prema vratima.

Na trijemu je pustio moju ruku, ali me obgrlio oko ramena, pa smo čekali da mama i tata dođu do nas („mi“ smo Deacon i ja, Šefica im je istrčala u susret da ih pozdravi).

Šefica je prva dobila puse i zagrljaj, a onda i ja kad su se uspeli uz stube.

Predstavljanje je bilo nespretno. Iako je mama s toplim osmijehom rekla Deaconu neka je zove Beth, tata mu je ponudio da ga zove Obadiah s procjenjivačkim pogledom.

Ušli smo unutra. Mama i ja smo točile kavu, Deacon je otišao i pomogao tati s prtljagom.

Opet sam postala nervozna jer je tata dopustio Deaconu da mu pomogne, ali tako da je jasno dao na znanje da to radi samo iz pristojnosti.

- Bit će u redu, Cassie - promrmljala mi je mama u kuhinji, dok su oni sa Šeficom za petama odnijeli torbe na kat.

Nisam odgovorila.

Mama je vidjela da sam napeta, pa je posegnula, stisnula moju ruku pa je pustila.

To je bilo umirujuće i utješno, ali ne dovoljno.

Muškarci su se vratili, sjedili smo čavrljajući oko kuhinjskog stola, a onda je Deacon digao moj nivo panike na idući stupanj kad se okrenuo prema mom tati i upitao,

-Obadiah, dugo ste se vozili. Jesi li za šetnju?

Oh bože.

Pogled mi je sijevnuo prema mami.

Ona je kimnula hrabreći me.

- Hladno je -odgovorio je tata i srce mi je potonulo. -Ali znaš što, mislim da jesam.

Pogledala sam svog oca, a srce mi je naraslo.

Stružući stolicama ustali su i izašli, Šefica za njima.

Nisam se ni pomaknula.

Kao ni mama.

Čula sam zatvaranje prednjih vrata kuće.

- Dobro si rekla, zaista je jako zgodan - primijetila je. Pogledala sam je bez riječi.

- Markantan.

Istina.

- Muževan - nastavila je.

Progutala sam.

- Visok - nije posustajala.

Suspregnula sam se da ne počnem lomiti ruke.

- Dobro građen.

- Aha -promumljala sam.

- I, Cassie -rekla je, a glas joj je postao nježan. I tata i ja smo primijetili da se ponaša prema nama kako treba, s poštovanjem, a to mu nije lako jer mi znamo što si prošla zbog njega. Primijetili smo i da tebe gleda kao da si jedini razlog što još diše.

Oči su mi se ispunile suzama.

- Sve će biti u redu - šapnula mi je.

Opet sam progutala i kimnula.

- Volim te, anđele.

Suze su mi prijetile pobjeći pa mi je glas bio promukao kad sam joj odvratila, -I ja tebe, mama.

- I jako mi je drago da si našla nekoga tko će te tako voljeti. Duboko sam disala.

Mirno je otpila kavu iako su i njene oči vlažno sjale.

- Nadam se da si planirala poštenu večeru, jer umirem od gladi - izjavila je.

- Možemo odmah početi kuhati, pa jesti ranije -ponudila sam entuzijastično.

- Može -prihvatila je.

Primile smo se posla.

Muškarci su se vratili.

Bacila sam pogled na tatino bezizražajno lice, ali zadržala ga na Deaconu kad je ušao u kuhinju.

Prišao mi je, ali ni njegov izraz nije ništa odavao.

No kad je stigao do mene, obavio je rukom moj bok, nagnuo se blizu, dotaknuo moje usne svojim, odmaknuo se i tiho rekao,

- Sve u redu, zlato.

Ispustila sam zadržani dah.

- Kad se vratite, mi bi ostali još par dana, ako vam ne smeta -tata je rekao a Deacon i ja smo se okrenuli i vidjeli ga kako sjedi za stolom, s jednom rukom na šalici kave a drugom na Šefičinom potiljku, njezina njuška položena na njegovo bedro.

-Htjeli bi sa Cassie malo na padine. Može? - tata je upitao Deacona.

- Apsolutno - odvratio je Deacon.

Skoro sam se ugušila od prigušenog hihota na pomisao opakog Deacona na dasci za snijeg.

Ali to je uglavnom bio hihot olakšanja.

Deacon je otišao prema stolu.

Pogledala sam mamu i ona mi je prišla bliže.

- Jesam ti rekla? - šapnula je.

Spustila sam pogled na radnu plohu i svoje ruke.
Samo sam promrmljala, - Svejedno.
Tiho se zasmijala. Ja sam se nasmiješila prema dasci za rezanje.

Široko.

Deacon je nekako uspio spasiti stvar.

Nisam se trebala brinuti. Trebala sam imati vjere.

Neću više tako griješiti. Nikad.

Zato jer moj čovjek može sve.

Bilo je kasno poslijepodne, iz sivog neba padao je snijeg kad je Deacon parkirao pred urednom malom kućom na ljupkoj ulici u Iowi.

Nije još ni zaustavio vozilo kad su se vrata otvorila i pojavila se ženska figura.

Nismo se iznenadili. Nazvao ih je iz hotela u kojeg smo se čekirali prije četrdeset i pet minuta i rekao da smo u gradu i da ih želimo vidjeti.

Predložio je večeru u restoranu.

Njegova majka je rekla neka dođemo odmah.

Došli smo odmah.

Čula sam Deaconova vrata kako se otvaraju, vidjela ženu kako izlazi na trijem, muškarac je slijedi, i još ljudi unutra.

Možda njegova sestra.

Gurnula sam svoja vrata i Deacon me dočekaao, kad sam skočila van.

Zatvorio je vrata, dohvatio me za ruku i poveo uz prilaz. Duboko sam udahnula kad sam ih vidjela, njegove roditelje, sestru, čovjeka u kući iza njih, malenog dječaka koji mu se držao za nogu i djetešce u njegovim rukama.

Deaconovi nećak i nećakinja, koje još nije upoznao.

Na pola puta uz stepenice na kojima je prolaz bio uzak zbog velikih posuda za cvijeće, sada praznih, ali spremnih za proljeće, Deacon je pustio moju ruku.

Nije me pustio jer je prolaz bio uzak.

Pustio me je jer mu je mama bila na rubu da se rasplače. Bilo je očito.

Kad je stigao do trijema, pukla je.

Zaustavila sam se na predzadnjoj stepenici.

Bacila se na njega, podigla se na prste, obim rukama primajući ga za obraze, i ostala tako stajati, dok su joj nijeme suze lile niz lice.

Meni se dogodilo isto.

- Moj dečko -istisnula je hrapavim, promuklim glasom.

- Je, mama - Deacon je nježno odvratio, podižući jednu ruku i primajući njen obraz.

- Moj dečko -ponovila je, i više to nisu bile nijeme suze.

Zajecala je.

Deacon ju je zagrlio s obje ruke, naginjući glavu duboko da bi je poljubio u kosu, i šapnuo joj nešto što nisam mogla čuti.

Ona ga je zagrlila još čvršće.

Ja sam se skoncentrirala na to da ne napravim budalu od sebe i ružno se i glasno rasplačem.

- Doveo sam ti nekoga -rekao je Deacon, sada malo glasnije.

-Moraš me pustiti da te mogu upoznati sa ženom koja me vratila natrag, mama.

Kimnula je, pustila ga nakon nekoliko trenutaka, i okrenula se prema meni, brišući lice.

- Mama, ovo je moja Cassie -predstavio me je.

Natjerala sam se na osmijeh.

-Dobar dan, gospođo Gates.

- Ja... ti... -Duboko je udahnula pa nastavila. - Zovi me Rosalie.

Nastavila sam se smiješiti. -Vrlo rado.

Vidjela sam na njenom licu da će ponovo početi plakati i požurila sam gore i zagrlila je.

Čvrsto me primila.

Preko ramena sam vidjela Deacona kako se rukuje s ocem koji ga gleda u oči, a drugom rukom ga drži za rame. Onda mu se izraz promijenio, rastopio, i vidjela sam Deacona kako ga je privukao u zagrljaj.

- Evo me, tata, doma sam - čula sam Deacona kako mrmlja. Još jedan tihi jecaj dopro je od žene u mom zagrljaju.

- Dobro je, dečko, dobro je. Dobro je da si doma - odgovorio mu je otac, promuklog glasa, lupkajući ga po leđima.

- Srce, hajdemo unutra - predložio je čovjek koji je stajao na vratima, a Deaconova sestra se pomaknula.

Ušli smo unutra i vrata su se jedva zatvorila kad se bacila bratu oko vrata, puštajući suze koje je dotad zadržavala. Deacon je pognuo glavu i nešto rekao i u njenu kosu.

Upoznala sam njegovog oca, Loua, njegovog šurjaka Cheta, četverogodišnjeg nećaka Chandlera, dvogodišnju nećakinju Pearl i kad je pustila Deacona, njegovu sestru Rebeccu.

Pili smo kavu u kuhinji.

Za to vrijeme Deacon je na neko vrijeme otišao u dnevnu sobu prvo s roditeljima, a onda sa sestrom i njenim mužem.

Nakon toga su se činili mirniji, osjećalo se olakšanje koje pomalo prelazi u sreću.

Nisam se čudila. Deacon je u stanju postići bilo što.

Dogodilo se to tek dosta kasnije, poslije večere koja je krenula zapinjući, a onda s mojim glupiranjem ipak završila u smijehu.

Bila sam u kuhinji s Rosalie kraj sudopera, perući i sušeći suđe od večere, dok je Rebecca pospremala tanjure koja sam pobrisala.

- Ne znam šta si napravila, ali drago mi je da jesi - rekla je prema svojim rukama u vodi tako tiho, da sam je jedva čula.

Ali čula sam.

- Samo sam ga voljela - odgovorila sam, ne tako tiho jer sam htjela da me čuje.

Pogledala me je i vidjela sam da sam rekla krivu stvar.

- I ja sam ga voljela.

- Mama - Rebecca nam je prišla i pridružila se tihom razgovoru. - Znaš što misli.

Rosalie je odmahнула glavom. - Nisam te htjela uvrijediti, Cassie...

- Nema uvrede - prekinula sam je. - Ali trebaš znati da je razlika u tome što se udaljio od tebe, tako da tvoja ljubav nije mogla doprijeti do njega. Otišao je iz razloga za koje znam da ih razumiješ, kako god bolni bili. Ali zbog nečega se stalno vraćao meni. Vraćao se, ali me nije puštao blizu. Godinama. Nosila sam se s tim kako sam najbolje umjela, a kad mi je dao priliku, iskoristila sam je. Tebi nije dao priliku da mu pomogneš jer je tako htio. Svi smo imali sreće da sam bila tamo kad je konačno bio spreman.

- Jesmo -odgovorila je. -Imali smo sreće.

Kimnula sam.

- Bila je slaba - šapnula je.

Mislila je na Jeannie.

- Ja nisam - odgovorila sam odlučno. - Ja sam čvrsta ženska.

Trepnula je. Onda joj se lice naboralo, pa je prasnula u smijeh.

Rebecca se pomaknula i trknula me ramenom. Kad sam je pogledala, namignula mi je.

Bio je to dobar osjećaj.

Deacon je imao divnu obitelj.

I opet se nisam čudila.

Rebecca je primila tanjur iz mojih ruku, i dovršila sam pranje suda s Deaconovom mamom i sestrom.

Kasno tog proljeća stajala sam na rubu trijema sa strane kuće, gledajući radove na novoj čistini blizu rijeke.

Deacon, Manuel i Deaconov (vrlo zgodni) prijatelj Raid radili su na sjenici.

Odabrao je oktogon.

Bit će predivna.

Esteban i Gerardo su pomagali. Gerardo je čak imao maleni pojas sa alatom oko struka. Naravno, alat je bio plastičan, ali njemu je bio dobar. Silvia se motala okolo, dodajući čavle, pridržavajući daske, uglavnom da bi bila blizu Deacona. Iako, počela sam se pitati da to možda ipak nije zbog blizine Raida.

Trebao joj je dečko.

Ali tek za par godina.

Znači deset.

Iz malo daljeg se čulo kako se Raidova ženska Hanna igra sa Margaritom i Araceli nešto s pjevanjem dok Šefica veselo laje oko njih.

Čula sam kako mi Milagros prilazi s leđa.

Nisam pogledala prema njoj, čak i kad mi je prišla tako blizu da su nam se ramena dotaknula.

Ne moram ni govoriti, Deacon je popravio stvar s obitelji Cabreras.

S Milagros mu je trebalo više vremena, ali na kraju je uspio. Uzeo je slobodno, bio je sa mnom, pomagao oko kampa. Kako nije bilo puno posla, kad je bilo snijega išli smo na skijanje. Naravno da je daskao kao i sve drugo, bez i najmanjeg napora, objašnjavajući to sa, - Pa kad sam bio mali nisam se skidao sa skejtborda, ženo.

Kako god. Znači mogao je sve. Daskanje na snijegu s Deaconom mi je lijepo odgovaralo.

Bilo što s Deaconom mi je odgovaralo.

Ostatak vremena smo se zafrkavali.

Sad kad tlo više nije bilo smrznuto bacio se na posao.

A vratit će se *natrag na posao* kad dobijem sjenicu i praonicu. Dok mi je pomagao oko kampa postalo je jasno da tu nema dovoljno posla za njega, i rekao mi je da ima potrebu raditi. Tako da će si potražiti posao.

Nije još znao čime se želi baviti, samo da će se i službeno vratiti u normalni svijet.

Brinula sam se oko toga. Država bi mogla raditi problema oko toga da netko nestane na više od deset godina pa se onda ponovo pojavi.

- Ako bude problema, riješit ćemo ih, Cassidy -rekao mi je Deacon kad sam mu rekla što me brine. -Ali, ženo, sranja se događaju i ljudi stalno nestaju. Bio sam izgubljeni beskućnik. Beskućnici ne plaćaju poreze.

Istina, iako je Deacon bio beskućnik s milijunima.

Ali bio je u pravu. Ako bude bilo problema, riješit ćemo ih. Bio je dobar u rješavanju problema, nakon svega što je preživio. Trebamo mu je neko vrijeme, ali uspio je.

Tako da nije imalo svrhe brinuti unaprijed.

A na koncu, bio je opet tu. Nije bio u sjeni. Živio je sa mnom, slobodan i čist.

Sa mnom.

- Sviđaju mi se njegovi prijatelji - Milagros me prekinula u mojim mislima.

- Da - složila sam se, -dobri su.

Doista su bili. Jako. Tim više što je Raid gledao Hannu na vrlo sličan način na koji je Deacon gledao mene.

Kao da je ona njegov razlog postojanja.

Nije se trebalo više ni reći o Raidu Milleru.

A Hanna je bila predivna, i zlatna.

- Prijatelji puno govore o čovjeku.

Milagros je bila u pravu, a Hanna i Raid su govorili sve.

- Manuel se više ne brine.

Zatvorila sam oči i pustila da me taj osjećaj preplavi.

Opet sam ih otvorila i rekla joj, -Drago mi je.

- I meni isto, Cassidy. -Glas joj je bio pun emocija. -Jako.

Duboko sam udahnula, izdahнула, okrenula se svojoj prijateljici i nasmiješila.

Uzvratila mi je osmijehom.

Onda je rekla, -Hajdemo radnicima odnijeti nešto za piti.

- Može - odvratila sam.

Oči su joj sjale.

Otišle smo u kuhinju pripremiti radnicima piće.

Jedva sam susprezala uzbuđenje kad se začulo kucanje na vratima.

- Hoćeš li otvoriti, molim te, dušo? - pozvala sam preko sendviča koje sam slagala na radnoj plohi.

- Ako otvorim, hoćeš li prestati biti tako nervozna? - pitao je Deacon natrag, i znala sam da se kreće od hladnjaka prema vratima.

To nije bilo njegovo čitanje mene. Ovo je bilo sasvim očito.

- Samo da znaš, nećeš nikad dobiti zabavu iznenađenja - rekla sam mu.

- Šta si napravila?

Ton njegovog glasa natjerao me da se okrenem. Stajao je na vratima kuhinje.

Stajao. Nije išao prema ulaznim vratima.

- Deacon, daj odi...

- Šta si napravila? -ponovio je.

Da bih ga pokrenula, rekla sam mu, - Sretan rođendan.

- Ženo, travanj je.

- Pa? - rekla sam ali nisam čekala odgovor. -Rekao si da ne želiš poklone za rođendan. Stoga ćeš dobiti poklon za *nerođendan*.

Stresao je glavom, zureći u mene, a usne su mu se trzale.

Bila sam na rubu da iskočim iz kože.

- Deacon! -prasnula sam, pa zapovjedila, -Idi otvori vrata!

Nastavio je mahati glavom, okrenuo se i odšetao kroz predvorje.

Htjela sam otići do vrata kuhinje i gledati. Stvarno jesam.

Ali nisam. Znala sam da bih mogla eksplodirati od veselja.

Čula sam riječi, - Posebna dostava za Deacona Gatesa, - i Deacona kako odgovara,

- To sam ja. - Onda, -Tu potpišite, - i sad sam već skakutala s noge na nogu da se spriječim otrčati u predvorje.

Čula sam zatvaranje ulaznih vrata ali sam to osjetila i prije nego što su se zatvorila.

Osjetila sam to još jače kad se vratio u kuhinju.

Šefica je zalajala.

Pogledala sam prema vratima i vidjela svog čovjeka kako stoji na vratima sa štenetom njemačkog ovčara privijenim na prsa, a on mu liže vrat.

Deaconove oči su bile na meni a izraz mu je bio skoro bolan od ljubavi koju je osjećao prema meni.

Osjetila sam peckanje u očima ali sam uspjela reći,

- Ja sam podučila Šeficu, sad je red na tebi.

- Volim te -šapnuo je.

- Znam -šapnula sam natrag.

Šefica je zalajala.

Vratila sam se slaganju sendviča uglavnom zato da Deacon može jesti dok se ja igram s novim štenetom.

Nazvali smo ga Priest.

Okrenula sam glavu i pogledala preko ramena.

Klečala sam na koljenima, licem prema uzglavlju kreveta koje sam bila privezana. Samo zglobovi ruku bili su sputani, noge su bile slobodne.

Tako sam ih mogla raširiti i njihati se i trljati o Deaconova usta dok me je lizao.

Kad sam pogledala preko ramena, vidjela sam ga kako leži na leđima, podignutih koljena, jednom rukom je držao moj bok a drugom je trljao svoj veliki kurac.

- Mili -dahnula sam, zabila se u njegovo lice, iz vila leđa i žestoko svršila.

Ostala sam bez njegovih usta, ali nisam marila jer sam još uvijek svršavala.

- Digni guzu - zarezao je u moje uho.

Nagnula sam kukove unatrag.

Nabio se duboko unutra.

Kriknula sam od čistog užitka.

Udarao je duboko, jednom rukom na mojoj dojci, prstima potežući bradavicu, drugom rukom između mojih nogu, prstom na klitoris, licem zabijenim u moj vrat.

- Opet -zatražio je.

- Da -dahtala sam.

Jebao me je.

Uživala sam. Svršila sam ponovo.

Dok me vatra još pekla u dubini, osjetila sam kako mi se ruke

oslobađaju, a on se izvukao bez da mi se pridružio u orgazmu.

- Sad je na mene red - zabrujao mi je u uho.

O da.

Da.

Definitivno.

Pokrenula sam se. I on isto. Primio se za uzglavlje.

Saznali smo da se njega ne mora vezati. Ostat će kao prikovan na mjestu za mene. Nekad je to bila prava borba, ali Deacon je svaki put uspio.

Usprkos toga, nekad sam koristila spone. Jer sam tako htjela. Jer mi je to dopuštao. Jer je to želio. Jer smo oboje uživali u tome.

Najčešće je ipak on vezao mene.

Ševili smo se i vanilla, stalno. Bilo je prekrasno.

Ali smo se i igrali.

Često.

Pomaknula sam se iza njega ali malo ustranu, naslanjajući se na njega, obavijajući ga jednom rukom da bi dohvatila nabrekli kurac, drugom rukom dohvaćajući plag koji sam mu stavila pušeci mu kad smo počeli.

Trljala sam ga šakom i jebala ga plagom ali nisam morala puno raditi. Deacon je zadržao kontrolu nabijajući se u moju ruku.

- Tako, mala - ponavljao je hrapavo.

Uživao je kad ga obrađujem.

Ja sam uživala u tome.

Nakon mog orgazma, uzbuđenje mi nije splasnulo jer sam znala što slijedi. Ali na ton njegovog glasa klitoris mij e opet počeo

Uzglavlje je počelo udarati u zid.

Još pulsiranja.

- Čekaj, mili - šapnula sam mu u uho i liznula vrat.

- Okreni i jebi, Cassie - naredio je.

Znala sam što to znači. Idući korak, predzadnji prije nego što ću mu dati sve u isti tren kad i on meni.

U tom trenutku dala sam mu što je htio.

- Da jebote -zastenjao je, a glava mu je pala naprijed, možda zato što je nije više mogao držati uspravnom, ali vjerojatnije zato što je uživao gledati kako mu drkam kurac.

Znat ću daje ovo drugo kad je stenjući rekao, - Kako mi to dobro radiš, mala.

-I meni je divno, mili.

-Više. Jače. Trljaj ga jače, Cassie.

Stegnula sam šaku i trljala ga jače.

- Gurni tog jebača duboko -zatražio je.

Dok mi je pička pulsirala zbog tog zahtjeva, zavrćući sam gurnula plag dublje.

Tad sam dobila njegovo duboko, muklo stenjanje.

To mi je bilo najdraže.

- To, mala -stenjao je. -Jebi me i drkaj me.

- Koliko god želiš - šapnula sam. Teško dišući uz njegov vrat, uhvatila sam ga zubima, primila se i usisala njegovo meso.

Nastavila sam koliko god je htio, Deacon je udarao u moju šaku i primao duboko svoj plag.

Konačno je zabrujao, -Napuni me.

Znala sam što to znači, htjela sam to, i gurnula sam plag do kraja.

- Dođi -zarežao je.

Pomaknula sam se ali ne dovoljno brzo. On me povukao. Podigao me je s rukama na mojoj stražnjici, leđima uz uzglavlje, i nabio se duboko, s usnama na mojima.

Obavila sam noge oko njegovih kukova i sisala njegov jezik. Svršila sam gotovo istog trena.

Deaconu je trebala još minuta.

Dok smo se smirivali, zadržao je jednu ruku na mojoj guzi, a drugom me primio za leđa dok me ljubio polako i nježno jebao.

Nastavio je lagano kad je prekinuo poljubac, kliznuo usnama do mog vrata i upitao, -Dobro si?

-O da - dahnula sam. -Ti?

Kliznuo je, ostao unutra, i odgovorio, - Da, jebote.

Zabacila sam glavu, nasmiješila se u njegovo rame i povukla rukama po toploj koži njegovih leđa.

- Volim te, moja Cassie.

Još jedan osmijeh.

- I ja tebe, moj Deacon.

Ruka mu je stegnula moj guz a druga moja leđa.

Podigao je glavu i ja sam ispravila svoju da mu uhvatim pogled. Sjale su i znala sam da će me sad početi zafrkavati.

- Jesi gotova s mojom guzom? -upitao je.

- Zasada - odgovorila sam.

Bore pored usta su se produbile.

- Mojim kurcem?

Oči su mi se okrenule prema stropu.

Pritisnuo je kukove u mene.

Pogledala sam ga opet. - Možda.

- Ona hoće još - promrmljao je.

- Jesi se umorio, starče? -upitala sam.

- Ne, jebote -odgovorio je.

- Znači tvojoj ženskoj nije dosta igranja s tobom.

- Ženska će me stajati glave.

- Ti si taj koji to čini toliko seksi da hoću više - optužila sam ga.

- Ti si ona koja se trlja u moja usta dok stenje pa onda diže guzu i uzima ga žestoko dok cvili. Ti si ona koja pritišće sise na moja leđa dok mi dašće u vrat i drka mi kurac i guzicu, Cassie. Tako da nije baš jasno tko to čini tako seksi. Ali neću se svađati oko toga. Ako ti tako želiš gledati na to, neću te spriječiti.

Široko sam mu se nacerila.

Pomaknuo nas je i spustio, tako da sam završila na leđima a on na meni.

Neko vrijeme me je ljubio i milovao. Pustila sam ga i uzvratila. Konačno su mu usne došle do mog uha.

- Želiš vanilla, da te ližem, ili bi moja Cassie htjela dobiti po guzi?

Moje noge i ruke oko njega su se trgnule kad je rekao ,po guzi

Osjetila sam osmijeh na svom ramenu, pa je promrmljao, - Crvena guza - dok mu je ruka milovala dotičnu.

- Želiš i plag?

- Da, mili - šapnula sam.

- Okej, Cassie. Njegov za njezin. Izvadi moj, pa idem po tvoj.

Nisam ga pustila. -Predomislila sam se.

- Nećeš spenkanje?

Podigla sam glavu, pomaknula je i rekla mu u uho, - Bi li to radio napunjen?

- Nije gotova s mojom guzom -promrmljao je.

Spustila sam glavu natrag na jastuk i ulovila njegov pogled.

-Ne moraš ako...

- Srce, to želiš?

- Da -šapnula sam.

- Onda ćeš to dobiti.

-Ali...

- Jesam li na bilo koji način pokazao da mi se ne sviđa to što si mi upravo dala?

Definitivno nije.

- Ne.

- Hajdemo se dogovoriti. Spenkat ću te napunjen, i ti ćeš biti napunjena, poslije toga ćeš mi popušiti dok me jebeš a ja tebe ližem, tako da istovremeno svršimo. Šta misliš?

Uvila sam se pod njim.

Usne su mu se trzale. - Može, čini mi se.

- Aha, mili.

Otkotrljao se ustranu, poljubio u kuk, i otišao iz kreveta po moju igračku. Neko vrijeme kasnije dobila sam crvenu guzu i još dva orgazma.

Deacon nije dobio prvo, ali je dobio jedno od ovog drugog.

Tek tad mi je bilo dosta.

A Deacon, koji mi je davao što sam htjela ako je mogao (a moga je puno toga), tada je otišao da bi pustio unutra Šeficu (Priest je jadan morao spavati sam u svom boksu).

Ugnijezdili smo se i zaspali dok je Šefica hrkala na podu pored Deaconove strane kreveta.

Sjedila sam u Suburbanu i gledala Deacona kako se vraća iz zgrade.

Ušao je unutra i oboje smo gledali zgradu.

Čekali smo.

Djevojka koja je radila na prijemu se vratila. Kroz prozor smo vidjeli kako čita poruku. Čuli smo njen vrisak skroz preko ulice. Onda smo je gledali kako trči natrag kroz hodnik, uzbuđeno mašući rukama.

Tad je Deacon pokrenuo motor i krenuo niz ulicu.

- Trebali smo ostati još malo i gledati kako slave -rekla sam.

- Ne trebamo.

- Bilo bi zgodno.

- Naravno da bi, ženo, ali svejedno nije potrebno.

Okrenula sam se i pogledala natrag prema zgradi koja je postajala sve manja u daljini.

To je bila četvrta i posljednja u nizu. U svakoj, ako je bilo nekog osiguranja, Deacon bi nešto učinio s tim na svoj način, pa bismo sjedili i gledali, čekali dok u predvorju nema nikoga, pa bi on ušao sa svojom torbom i ostavio je na recepciji.

Ta zadnja zgrada imala je natpis nad ulazom, *Sacred Heart Healing Center*.

Bila je to neprofitna udruga i centar za odvikavanje od droge.

I prije par trenutaka recepcionarka je na stolu pronašla torbu sa pola milijuna dolara u gotovini i poruku da je to anonimna donacija u ime nekoga tko se predao.

Donirao je dva milijuna dolara u četiri neprofitne klinike.

Ostatak će zadržati za crne dane.

Jesam li rekla kako volim tog čovjeka?

Volim tog čovjeka.

Kad sam čula taj zvuk nasmijala sam se, sagnula, dohvatila lim rukom u zaštitnoj rukavici i izvukla ga iz pećnice, pa išetala iz kuhinje sa Šeficom i Priestom za petama.

Otvorila sam ulazna vrata i oboje su istrčali van pored mene, Šefica jureći a Priest galopirajući za njom dok su mu meke uši poskakivale gore dolje.

Išetala sam van i zaustavila se na vrhu stepenica, gledajući Deacona kako silazi s blistavog, crnog, klasičnog, totalno opakog Harley-Davidson motocikla.

Protrljao je Šeficu, podigao Priesta i uspeo se do mene.

Dohvatio si je keks s lima iako su još bili vrući. I izgleda da opaki tipovi nemaju problema s prevrućim keksima sa cimetom jer ga je strpao ravno u usta i počeo žvakati.

- Krasan je - rekla sam za motocikl nakon što je progutao.

- Kupit ću ti pregaču - odgovorio je nepovezano.

- Molim?

- Ti u pregači, pečeš mi kekse.

Prevrnula sam očima.

Kad sam ga opet pogledala, cerio se.

- Skineš traperice, majicu, grudnjak, gaćice, ostaneš samo u pregači, tako da te mogu dohvatiti na radnoj plohi.

Noge su mi zadrhtale.

To bi već išlo.

- Iako - dodao je zamišljeno, - Možda bi mogla zadržati gaćice ali povučene na bedra.

Namrštila sam se. - Hoćeš da mi sad ti keksi oko kojih sam se toliko namučila padnu tu na trijem jer imam spontani orgazam?

Opet se široko nasmijao. - Možda.

Opet sam zakolotala očima.

Deacon se nagnuo prema meni.

- Hoćeš se provozati?

Nisam oklijevala.

- Apsolutno.

Nagnuo se natrag. - Idi ostavi pladanj unutra, ženo.

Otišla sam i pospremila kekse na sigurno.

Deacon je stavio Priesta u njegov boks.

Šeficu smo ostavili da čuva kuću.

Zajahala sam novi motocikl iza svog čovjeka, on je turirao motor, i osjetila sam vibracije među nogama.

Krenuli smo.

Život je bio dobar.

Sjedila sam na stepenicama sjenice okrenuta rijeci čije je obale prekrilo divlje cvijeće.

Kao i svuda oko sjenice.

Na rubovima stepenica je bilo još posuda s bujnim cvijećem i zelenilom, i još posuda visjelo je obješeno na ogradu.

Bilo je prekrasno. Uživala sam u ljepoti koju je cvijeće dodalo lijepom predjelu.

No činjenica daje to Deacon svojim rukama izgradio za mene činila ga je veličanstvenim. Dobila sam i praonicu, i bio je u pravu, pranje u tim strojevima je bilo skupo, lijepo smo zarađivali na njima.

Pustila sam Deacona da sve to plati.

To je bio njegov ulog.

Ulog koji je bio pokazatelj kako stvari stoje.

Bilo smo partneri.

U svemu.

Dobro, to nije značilo da ga nisam gnjavila oko toga. Jesam.

Ali njemu se to sviđalo (jer sam mu i popustila).

Mislila sam da je to dovoljno, ali prekrasan rat vodio se oko toga što Deacon nije to mislio. Na kraju je pobijedio i u tome, tako što je vratio mom ocu cijeli njegov ulog s kamatama. Uz to je svaki drugi mjesec otplaćivao hipoteku.

Nisam prigovarala. Nije bilo potrebe.

Bili smo partneri.

Našao je posao u građevinskoj firmi, za čovjeka u Gnaw Boneu imena Holden Maxwell zvani Max. Neobična slučajnost bila je da je on oženio ženu koja je godinama ranije bila napadnuta u mom kampu.

Čudno kamo nas život nekad odvede.

Izgleda da je Holden Maxwell bio dovoljno pametan da oženi čvrstu ženu i da uvidi talent u svom radniku.

Zasad država nije reagirala na Deaconov povratak među porezne obveznike. To se još moglo dogoditi, ali nisam se brinula. Deacon i ja možemo prebroditi svaku oluju.

Dokazali smo to.

Život s Deaconom bio je prekrasan rat koji nismo mogli izgubiti.

Čula sam njegove čizme na stepenicama koje su vodile na drugu stranu sjenice, ali nisam se pomaknula.

Čula sam i tapkanje Šefičinih šapa.

Nije me napustila. Voljela je ona svoju mamu. Samo stoje Deacona voljela više.

Nije me smetalo.

I ja sam isto.

S druge strane, postajalo je jasno da Priest više voli mene. Pravedno.

Potražila sam pogledom štene ali nije došao s tatom. To je naslućivalo dobre stvari, jer da je bio tu, morali bismo paziti da ne upadne u nevolje.

To je značilo da Deacon namjerava pažnju obratiti na mene. Znala sam to kad nije sjeo pored mene. Sjeo je iza mene i okružio me dugim nogama, stopalima na stepenici pored mojih, rukama me obuhvativši oko struka.

Osjetila sam kako je spustio bradu na moje rame i zatvorila oči. Sretna.

Potpuno, do kraja.

Otvorila sam oči.

- Hvala ti na sjenici - rekla sam mu tiho.

Čula sam osmijeh u njegovom tonu kad je odgovorio,

-Molim. I on je bio sretan.

Pa sam ja bila još sretnija.

- Hvala i na praonici.

Čuo se ton zabavljenosti kad je odgovorio, -Molim.

Još sreće.

- Hvala na tebi.

Ruke su mu se stegnule a smijeh nestao kad je odgovorio,

-Molim, moja Cassie.

- Hvala što me puštaš biti ono što jesam.

Još stiska, pa, -To mi definitivno nije teško.

- Hvala što me voliš -šapnula sam.

Bez odgovora. Samo me stegnuo tako jako da sam jedva disala. Kad je popustio stisak, nastavila sam.

- I hvala što me puštaš da te volim.

- Olakšavaš mi -rekao je, malo čudno.

- Molim?

Pustio me je ali se nije odmaknuo. Njegova ruka je dohvatila moju a druga je nestala.

Pa se vratila.

Prestala sam disati.

Na prst lijeve ruke mi je stavio četvrtasti dijamant na širokom prstenu od platine.

- Udaj se za mene -šapnuo mi je u uho.

Eh. Deacon se baš sasvim vratio među porezne obveznike.

Oči su me počele peći.

Ruka mu je čvrsto obavila moju.

- Ovdje, u ovoj sjenici, kad god hoćeš, brzo, kasnije, veliko, malo, tiho, jebe mi se. Kako god želiš. Samo da kad je gotovo budeš moja zakonita i s mojim imenom.

Glava mi je pala unatrag. Okrenula sam je i pritisnula u njegov vrat.

- Kad se oženimo -nastavio je, -naći ćemo vremena i napraviti bebu. Ali kad prestaneš uzimati pilule, prvi put kad bude moguće, to ćemo raditi u mom krevetu u jedanaestici.

Brvnari broj jedanaest.

Bože kako volim Deacona.

Da bih mu to dala na znanje, rekla sam mu, - Uzet ću tvoje ime, Deacon, uzet ću sve što mi želiš dati. I napravit ću bebu s tobom, u jedanaestici, u našoj kući, ili na mjesecu.

- Onda me poljubi, ženo, sad odmah, bez rasprave.

Kao da bi se raspravljala.

Nagnula sam glavu ali nisam ga poljubila. Poljubio je on mene. Dugo. Sve dok nam se i Šefica nije pridružila i počela nas lizati po licu, da ne bi propustila nježnosti.

Razdvojili smo se ali Deacon me grlio, pa sam ja primila Šeficu za krzno oko vrata i upitala je,

- Hoćeš nositi veliku ružičastu mašnu kad se mama uda za tatu tu u sjenici?

Dahtala je i polizala me.

Deacon se nasmijao.

Shvatila sam to kao potvrđan odgovor.

Duboko u noći, bila sam čvrsto prislonjena na Deaconova leđa s rukom prebačenom preko njega, kad sam osjetila kako se trgnuo i zbacio pokrivače s nas.

- Mili, što... počela sam.

Nije više bio u krevetu i po zvukovima sam shvatila da navlači traperice.

- Ne miči se -tiho je zabrujao. -Bez rasprave, Cassie. Ostani tu sa Šeficom i ne miči se.

Srce mi se stegnulo.

Nagnuo se, dohvatio majicu i otišao do vrata u mraku.

- Ostani sa Cassie - naredio je Šefici.

Gledala sam kako ga je Šefica poslušala, sjedeći na stražnjici, ali je tiho zalajala na vrata kad ih je zatvorio za sobom.

Skočila sam iz kreveta i pojurila preko sobe, navlačeći odjeću koju je Deacon skinuo s mene kad smo prije nekoliko sati legli.

Zatim sam prišla prozoru sa strane kuće, oprezno vireći uz rub zavjese prema prilazu.

Bila su upaljena svjetla koja je aktivirao senzor pokreta. Vidjela sam Raidov džip, skupu, blistavu limuzinu, Mercedes, i terenac koji nije bio naš.

Čuo je dolazak te povorke.

Bože, je li to njegov stari život došao na naša vrata?

Šefica je zalajala na mene tiho ali oštro, i vidjela sam da stoji na metar od mene na pozor.

Htjela je da se maknem od prozora.

Tatina cura.

Svejedno sam se odmakla od prozora. To ju je primirilo pa je sjela na guzu dok joj se najednom glava nije trgnula prema vratima.

Otišla je prema njima baš kad su se otvorila.

Nisam se začudila, i ja sam čula Deacona na stepenicama.

- Cassidy, imamo problem. Dođi dole, može? Raid je tu, kao i Vitez, Marcus, Creed i Sylvie.

Što se zbiva?

Prije nego što sam mogla pitati, nastavio je,

- Kao i Hanna, Vitezova žena, i Marcusova isto.

Zurila sam u njega.

- Ženo, dođi -zapovjedio je.

Ton glasa mu nije trpio diskusiju, pa se jednom nisam suprotstavila.

Krenula sam prema njemu.

Primio me je za ruku i povukao dolje niz stepenice, Šefica za nama. Zadržao me je dolje u predvorju.

Šefica je zalajala na grupu koja je ispunila prostor.

Pogledala sam je i rekla tiho ali odlučno,

-Tiho. Sjedi. Čekaj, mala.

Pogledala me je, utihnula i sjela.

- Oh, kakav šećer! Kako je dobra! Kako tvoj pas sluša!
podigla sam glavu i pogledala ženu za koju sam na prvi pogled pomislila da je Dolly Parton.

Vidjela sam i Hannu i Raida, privlačnog ali i zastrašujućeg muškarca pored žene koja je sličila Dolly Parton, i još jednog izuzetno zgodnog i zastrašujućeg ali mlađeg muškarca pored izuzetno lijepe žene. Na kraju sam vidjela malenu plavušu koja

je svejedno izgledala kao da bi se mogla potući sa Deaconom i ne izvući kraći kraj, pored još jednog zgodnog čovjeka s ožiljkom na licu.

Na boku je imala djetesce.

Kao i ona prelijepa žena, a i zgodan tip je držao dijete u rukama.

- Ja ću se pobrinuti za ovo - rekla je dvojnica Dolly, naginjući glavu prema malenoj plavuši, - tako da vi dečki i curo možete srediti stvari. - Zakoračila je naprijed.

- Ja sam Daisy Sloan. Ovo je moj šećerić Marcus. - Pokazala je na starijeg zgodnog muškarca.

Kako god je ovo bilo napeto, suspregnula sam hihot na njezinog šećerića.

- Ovo su Tucker i Sylvie Creed i njihov sin Jesse - nastavila je pokazujući malenu plavušu i seksi tipa s ožiljkom. - Ono je Vitez Sebring, njegova Anya i njihove curice Kat i Kasha. - Pokazala je prelepu ženu i zgodnog tipa bez ožiljka. - A mislim da poznaješ Raida i Hannu - završila je.

- Ovaj, da - potvrdila sam, kratko se osmjehnuvši Raidu i Hanni. Pogledala sam ostale, - Drago mi je što sam vas konačno upoznala. Deacon mi je pričao o vama, dobre stvari.

Dobila sam osmijehe i kimanje glavom.

- Dobro - rekla je Daisy. - Ovak, Vitezov brat je gadan problem. Zato će tvoj čovjek morati ići sa svim našima, - opisala je prstom kružnicu u zraku, - da riješi taj problem. Mi ćemo

ostati s tobom, a Sylvie će čuvati stražu. Ne zato što ne želi u akciju, nego zato jer ne vjerujemo da bi ti upucala čovjeka u lice ako dođe tražiti nevolje, a ona bi.

Trepnula sam prije nego što sam pogledala prema Sylvie, a njene usne su zaigrale pa je podigla ruku i mahnula mi jednim prstom.

Deaconova ruka na mojoj se stegnula ali čula sam hihotanje i smijeh u prostoriji, među njima i njegov.

Daisy je nastavila.

- I ja bi mogla, ali to ovisi šta imam na sebi. Mrlja od krvi se teško peru a moj Marcus naporno radi da bi se ja mogla lijepo oblačiti, većinom po narudžbi, tako da moram paziti.

Tek tad sam uočila njenu odjeću. Prsluk prekriven srebrnim zakovicama, bijela majica bez rukava bolno napeta preko ogromnih grudi, super uske traperice toliko izbljedjele da su bile skoro bijele, poderane na koljenima i bedrima, ogromna kopča optočena svjetlucavim kamenjem na jednako ukrašenom pojasu, i sandale od sjajne, ružičaste kože, visokih peta i na donu s platformom, koje su jednostavno bile sandale za striptiz, nije bilo drugog opisa. Bio je to najstrašniji komplet koji sam ikad vidjela.

A ona je u njemu izgledala fantastično.

- Ja, ovaj... - promumljala sam.

Daisy me prekinula. - Hajdemo skuhati kavu. Imate li kreveta za ove male?

Okrenula sam se i pokazala prema kuhinji. - Kava je tu. Hanna je krenula onamo.

- Pokazat ću vam sobe za goste - rekla sam Anyi i Sylvie. Krenule su prema meni.

- Hajte sada - rekla je Daisy muškarcima, tjerajući ih prstima s dugim neonsko ružičastim noktima prema dnevnom boravku. -Dogovorite se kako ćete srediti ovo sranje. Ja ne volim izlete u prirodi, iako da volim, bilo bi to ovdje, makar ne na dugo. - Golema masa platinasto plave natapirane kose zanjihala se prema meni.

- Bez uvrede. Ja volim salone i masaže i čini mi se da takvih nema u blizini.

-Nema uvrede - odgovorila sam.

Pogledala je natrag prema muškarcima i još ih malo potjerala.

Povela sam žene i djecu gore, pomažući Anyi sa pospanim djetetom koje joj je Vitez dodao u drugu ruku.

Rasporedili smo ih i do vremena kad smo sišle dolje, vrata dnevnog boravka bila su zatvorena, a ženski glasovi dopirali su iz kuhinje.

Sylvie je otišla u dnevnu sobu.

Anya me povela prema kuhinji.

- *Ludnica* - objavila je Daisy kad sam ušla. -Mislila sam da haluciniram -rekla je, kružeći rukom pred licem. - Imam svoje

Rokerice u Denveru, i sve su zgodne. Ali, *curo*, ti mora da si najljepša ženska koju sam vidjela u životu.

- Pa, ovaj... hvala.

- Ne zahvaljuj meni - promrmljala je, spuštajući ruku. - To ti je od Boga.

Raširila sam oči na Hannu, otišla prema njoj i zagrlila je za dobrodošlicu, makar i malo kasno.

- Drago mi te vidjeti - rekla sam joj u uho.

- I meni isto - rekla je, povukla se ali ne puštajući me iz ruku. - Rekla sam ti kad smo odlazili da želim opet doći. Iako, ne zbog Vitezovog ludog brata.

Znala sam da postoji Vitezov ludi brat Nick, jer mi je Deacon rekao za njega da je umiješan u neko sranje koje još nije bilo razriješeno.

Pretpostavila sam da još nije razriješeno.

- Niste mogli nazvati prije nego što ste svi krenuli tako daleko? - upitala sam.

- Pozive prisluškuju - odgovorila je Hanna.

Oh moj Bože!

- Jesmo li u opasnosti? - upitala sam.

Glava joj se nagnula ustranu, obrve skupile, izraz lica pokazao zaprepaštenje.

Shvatila sam zašto kad je odgovorila, - Raid ne bi nikad dopustio da mi netko naudi.

Ne, ne bi.

Isto tako ni Deacon.

Opustila sam se.

Ona se široko nasmiješila.

Šefica je zalajala.

Čula sam Deaconovu zapovijed, - Cassie, dođi ovamo.

Pustila sam Hannu i pogledala prema vratima kuhinje.
Deacon je bio tamo a ostali su ulazili pored njega.

Nije mi smetalo što nismo sami, pa sam odbrusila, - Ma ozbiljno?

Prišao mi je, uzeo me za ruku i odvuкао van.

Šefica nas je slijedila, plešući oko nas, i stala u predvorju.

Stao je pred mene, zadržao ruku a drugom primio moju čeljust.

- Moram otići - rekao je.

- Shvatila sam - odvratila sam.

- Ti si na sigurnom.

- Naravno da jesam.

Glava mu se trgnula.

- Zar bi me ostavio da nisam? - upitala sam.

Zurio je u mene.

- Idi - rekla sam mu odlučno. - Obavi to što trebaš obaviti.

Potrudi se ne napraviti preveliki nered. Država sad zna da postojiš. Ne treba ti da te bolje upozna kroz kazneni sistem.
Čuješ li me?

Nastavio je zuriti u mene.

- Halo, Deacon Deacon Louis Gates? - dozvala sam ga. -Idi da mi se možeš brzo vratiti. Vjenčat ćemo se za šest mjeseci pa te trebam da si tu.

- Šefica Cassie - promrmljao je.

- Tako je - odgovorila sam ponosno.

- Jebote, kako te volim -zabrujao je.

- I to znam.

Ruka na čeljusti me povukla naprijed; druga ruka spustila se na drugu stranu lica u trenu kad me žestoko poljubio.

Kad je podigao glavu bila sam bez daha, ali morala bih biti mrtva da ne budem tvrdoglava i šefujem.

Pa sam nastavila.

- Ako budeš daleko, kad se budeš vraćao jedi i spavaj na putu. A prije toga dobro jedi i spavaj dok nisi sa mnom. I na kraju, kad budeš dolazio nazovi me da ti stignem speći kekse.

Bore pored usana i očiju su se produbile u osmijehu, a prekrasne zlatno smeđe oči su zasjale, čineći da se osjećam upravo onako kako je htio.

Toplo.

Sigurno.

Voljeno.

Sretno.

Zauvijek.

Seriya o nesavršenim junacima završit će pričom o Nicku Sebringu.